

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Born Into
CHAOS

← BOOK THREE →

A DARK MAFIA ROMANCE

SONJA GREY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kaosun İçinde Doğmak
Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Şeytanlar Yüklecek: Melnikov Mirası
Kitap 3

Sonja Grey

İçindekiler

[Haber Bültenine](#) .

[Kaydol Sonja](#) .

[Grey'in Diğer](#)

[Eserleri Yazarın](#)

[Notu Tanıtım](#)

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Önsöz](#) _

1. [Vitya](#)

2. [Svetlana](#)

3. [Vitya](#)

4. [Svetlana](#)

5. [Vitya](#)

6. [Svetlana](#)

7. [Vitya](#)

8. [Svetlana](#)

9. [Vitya](#)

10. [Svetlana](#)

11. [Vitya](#)

12. [Svetlana](#)

13. [Svetlana](#)

14. [Vitya](#)

15. [Svetlana](#)

16. [Vitya](#)

17. [Svetlana](#)

18. [Vitya](#)

19. [Svetlana](#)

[Epilog](#) _

[Teşekkürler!](#)

[Yazar Hakkında](#)

Telif hakkı © 2024 Sonja Grey Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Cormar Covers

Kapak Fotoğrafı: © Wander Aguiar Photography

Kapak Modeli: Mario

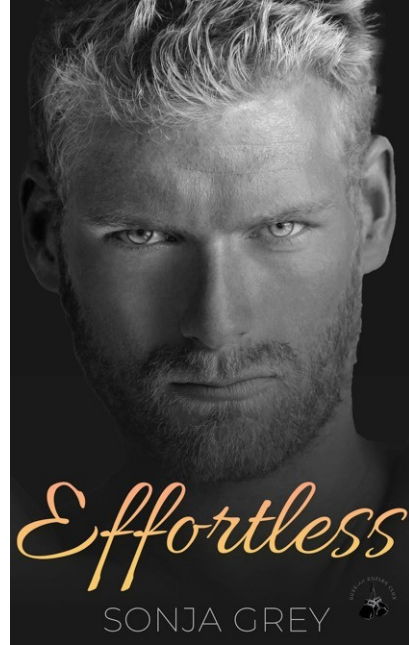

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

Haber Bülteni Kaydı

E-posta listeme katılmak ve her kitap için ücretsiz bir novella ve bonus epiloglar almak istiyorsanız, lütfen buradan kaydolun! veya [şu](https://subscribepage.io/lKtqfy) adrese gidin: subscribepage.io/lKtqfy .

Bu hikayeyi ÜCRETSİZ almak için kaydolun!

Sonja Grey'in diğler eserleri

Aksi belirtilmedikçe tüm seriler birbiriyle bağlantılıdır ve tek başına okunabilir, ancak sırayla okursanız daha keyifli olur.

Hepsi KU'da!

Rus Boks Kulübü Rus

Takıntım Rus Cazibem

Rus Kurtuluşum

Bağımsız Romanlar

Huysuz Bratva Hitman

Lezzetli Av

Fedorov Bratva Bratva

Patronu Tarafından

Yakalanan

Vahşi Kurtarıcı Kibirli

Bratva Piçi

Medvedev Bratva

Moskova'dan Gelen

Şeytan Bratva

Şeytanı

Pis Şeytan

Melnikov Bratva (Sırayla

okunmalıdır) Kanla Kaplı

Zehirle Kaplı

Öfkeyle Kaplı

Nefretle Kaplı

Ateşle Kaplı

Şeytanlar Yüksелеcek: Melnikov Mirası

Günah İçinde Doğmak

Kana Bulasmıs

Yazarın Notu

Sevgili Okuyucular

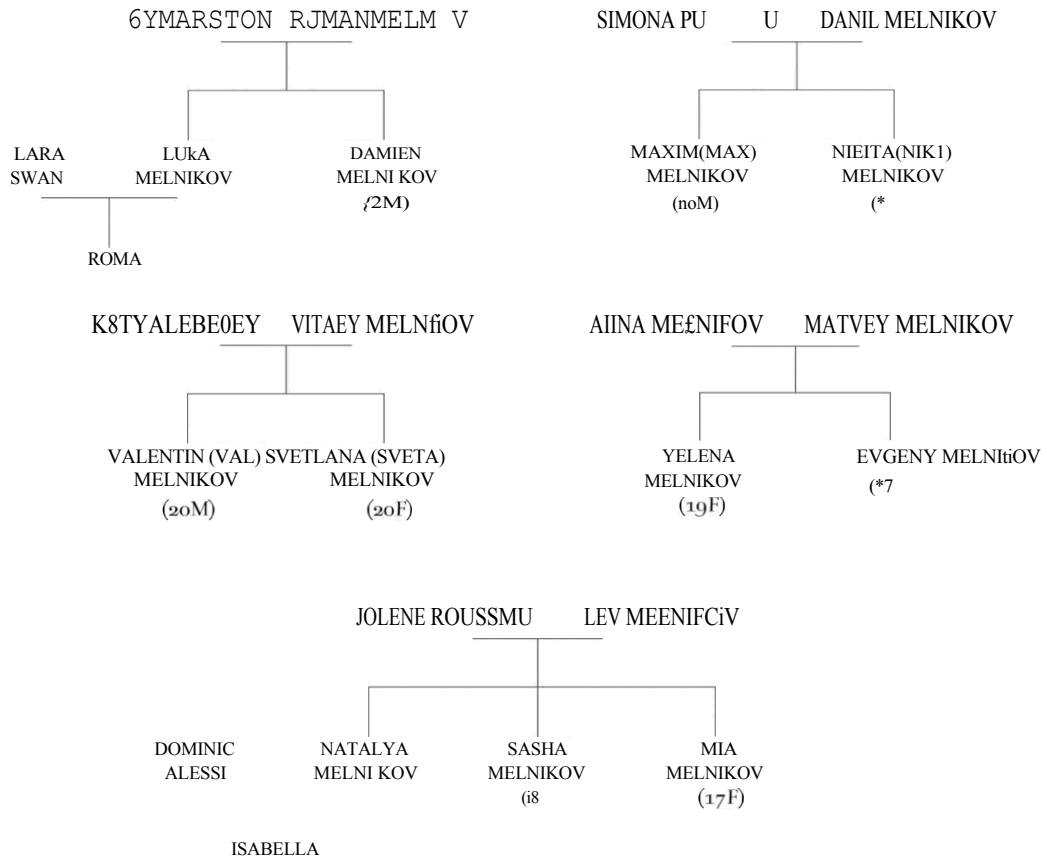
Bu, Melnikov Bratva'nın ikinci nesil serisinin üçüncü kitabıdır. İlk seriden farklı olarak, bu kitaplar herhangi bir sırayla okunabilir, ancak birinci kitaptan başlayıp sırayla okursanız çok daha keyifli olacaktır.

Orijinal Melnikov serisini okumadıysanız, kitapları Amazon'da bulabilirsiniz! Kitaplar sırayla okunmalıdır ve hepsi Kindle Unlimited ve Audible'da mevcuttur.

Svetlana ve Vitya'nın hikayesini beğeneceğinizi

umuyorum! Sevgilerimle,
Sonja

Melnikov Family

Tanıtım

O benim hayatımı kurtardı... ve bunu bana asla unutturmayacak.

Vitya:

Eğer Svetlana Melnikov'a elimi sürersem,
babası bana ne olacağını çok net bir şekilde açıkladı. Bu, kör
bir bıçak ve en sevdiğim vücut parçamı kaybetmekle ilgili. Bu
tehdit başımın üzerinde asılı olsa bile,
onu istiyorum.

Onu hiç bir şeyi bu kadar istememiştim ve şimdi
başım belada ve onun yardımına ihtiyacım var.
Onunla asla sınırı aşmayacağıma yemin
ettim, ama o beni yalancı çıkarmaya kararlı.

Svetlana:

Sinir bozucu, muhteşem ve beni uzak tutmaya kararlı.
Onun hayatını kurtardım, ama sanki varlığını zar zor tolere ediyormuş
gibi davranıyor, ama yalan söylediğini biliyorum.
O, hava soğukken bana örgü şapka takmamda ısrar eden bir koruma.
Kimseyi kandıramıyor.
Sadece onu harekete geçirmem gerekiyor.
Beklenmedik bir olay nedeniyle birkaç günlüğüne kaçmamız gerektiğinde,
ben varım.

Bu, saklanmak, aynı yatağı paylaşmak ve bir aile gibi davranmak anlamına
geliyorsa,

Öyleyse öyle olsun.

Vitya'nın bedenimi koruyabileceğini, ama kalbimi koruyamayacağını
anlamasının zamanı geldi.

İki yıl önce hayatını kurtardığım günden beri kalbim ona ait ve asla başkasına
ait olmayacak.

Tetikleyici Uyarı

Bu kitap, karanlık bir mafya romantizminden bekleyebileceğiniz tüm unsurları içeriyor.

Bu kitap, karanlık bir sonla biten bir kitap değildir... Hiç de bile. Karanlık, sayfalarca süren içerik bekleyin.

Bu kitap hassas okuyucular için tavsiye edilmez.

Bu hikaye şiddet içeren sahneler, müstehcen seks sahneleri ve yetişkinlere yönelik dil içerir.

Yazdığım erkekler son derece sadık ve koruyucudur. Sevdikleri kadınlara zarar vermeyi göze alan herkesi (gerçekten herkesi!) öldürürler, ancak kadınlarına karşı çok yumuşak kalplidirler. Hızlı ve şiddetli bir şekilde aşık olurlar ve kitaplarımda asla aldatma olmaz!

Önsöz

İki Yıl Önce Vitya

Sekiz gecedir bu bölgede devriye geziyoruz ve artık ormandaki bir evi korumak benim kalıcı görevim olacak diye düşünmeye başladım. Melnikovların çiftlik evi dedikleri yeri ve onu çevreleyen hektarlarca ormanı gözlemliyorum. Daha kötü işlerim de oldu ve zaten umurumda da değil. Nerede olduğum veya ne yaptığım önemli değil. Bazı şeylerden kaçış yok.

Kırsalda ya da şehirde, anılar her zaman beni bulur ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktur.

Saatime hızlıca baktığımda, Andrik ile vardiyamı değiştirmem için yirmi dakikam kaldığını görüyorum. Bu süreyi en iyi şekilde değerlendirmek için, tekrar çevrede dolaşıyorum, sağımdaki karanlık ormanı tararken, yanımdan geçen adamlara hızlıca selam veriyorum. Herkes yüksek alarmda. Hepimiz burada neyin tehlikede olduğunu biliyoruz. Çok çekici görünmeyebilir, ama bu büyük evin içinde Melnikov kardeşlerin eşleri ve çocukları var ve onlara bir şey olursa, hepimiz ölürüz.

Her şeyin güvenli olduğundan emin olduktan sonra, sıram gelmeden önce en azından birkaç saat uyuyabileceğimi umarak arka kapıya yöneliyorum. Kimseyi uyandırmak istemediğimden, güvenlik kodunu girip içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Hey, Vitya. Her şey yolunda mı?"

Rusça sözler fısıldanır ve ben daha tam olarak dönüp Andrik'e cevap veremediğim, bıçağının keskin acısı derimi delip geçer. Saniyeler içinde, bıçağı sapına kadar batırınca acı dayanılmaz hale gelir.

"Orospu çocuğu," diye homurdanarak kendi silahıma uzanmaya çalışıyorum, ama o çoktan bıçağı çekip tekrar indiriyor ve beni dizlerimin üzerine çöktüren

dizlerimin üzerine çökertir. Bana karşılık verme şansı tanımamaya karardır. Ne kadar dik durmaya çalışsam da vücudum yere düşer. Kanımın ıslak sıcaklığı gömleğimi ıslatır ve çok fazla kan kaybettiğimi anlarım.

"Kişisel bir şey değil," diyor Andrik eğilip bana gülümserken. "Sadece para meselesi."

Aptal herif, Melnikov Bratva'ya karşı çıktığı için zaten ölü bir adam, ama sanırım bunu çok geçmeden anlayacaktır. Bıçağı son bir kez daha batırır ve görüşüm bulanıklaşırken tek düşünebildiğim, başarısız olduğumdur.

Yine başarısız oldum.

Kardeşimin sesini duyuyorum, kaosun ortasında adımları haykırıyor, kurşunlar on beş yaşındaki bedenini parçalarken, o anı hatırladığımda hissettiğim acı, Andrik'in bana yapabileceği her şeyden bin kat daha kötü. Bıçağı çıkarıyor, ama ben zaten Moskova'ya geri dönmüşüm, o günü, küçük kardeşim kollarımda öldüğü anı yeniden yaşıyorum. Bu benim cehennemim, sonsuza kadar çekmeye mahkum olduğum cehennem, ve bunu tamamen hak ediyorum. Seryozha'nın ölü gözleri beni rahatsız ediyor. O her zaman çok mutluydu, sinir bozucu derecede iyimserdi, ama şimdi gözleri boş, tamamen cansız. Zihnimde onun adını haykırıyorum, onu diriltmek için deli gibi uğraşıyorum, ama o gün olduğu gibi, o ölü kalıyor, çünkü ne yaparsam yapayım, o asla geri gelmeyecek.

Karanlık geldiğinde onu memnuniyetle karşılıyorum, suçluluk duygusunu taşımaktan bıktım ve bunun bitmesini istiyorum. Tam da kendimden geçmişken, birinin adımlarını duyuyorum.

"Vitya! Aman Tanrım, sakın ölmeye cesaret etme!"

Sesi çok uzak geliyor, ama bedenim hareketsiz kalmış ve kalbimin zar zor attığını bilmeme rağmen, o pes etmiyor. Aksine, sesi daha da yükseliyor.

"Pyotr! Hemen buraya gel!"

Ellerimin göğsüme bastırıldığını hissediyorum, ama acı hissedecek ya da umursayacak kadar kendimde değilim. Bu hayattan kaçmaya çok yaklaştım, ama çılgılık atan ve yaralarımın baskı uygulayan kadın, beni hayatta tutmaya kararlı. Ağlıyor ve üzerime eğilmiş olmalı, çünkü gözyaşlarının yüzüme düştüğünü hissediyorum. Ona her şeyin yolunda olduğunu, beni bırakmasını söylemek istiyorum, ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Gözlerimi açacak gücü bile bulamıyorum.

"Siktir."

Pyotr'un sesini tanıyorum. O, Bratva'nın sağlık görevlisi ve ben tıbbi eğitim almamış olsam da, bu noktada durumumun umutsuz olduğunu biliyorum.

"Sveta," diye başlar, ama kız onu hemen keser.

"Söyleme," diye tıslar. "Onu iyileştir."

Eğer yapabilseydim gülerdim, ama nefes almak gittikçe zorlaşıyor ve Andrik'in akciğerimi deldiğinden eminim.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye Pyotr ona açıklamaya çalışır, ama kız dinlemez. Tekrar dener ve "Çok kan kaybetti ve en yakın yardım bir saat uzaklıkta," der.

Onun çıkardığı hıçkırık beni şaşırttı, ama sonra şöyle dedi: "O pislik en iyi arkadaşımı aldı ve şu anda ona ne yapıldığını bilmiyorum. Bizden başka bir şey alamayacak. Onu kurtarmaya çalışmaya başla!"

Natalya'nın kaçırılmasına çok üzölmüş. Andrik'in yaptığını şimdiye kadar anlamış olmalılar ve kederinden bana yapışmış durumda. Ben hayatta kalabilirsem, Natalya da kalabilir. Güzel bir düşünce, ama ona gözyaşlarına değmeyeceğimi söyleyebilmeyi isterdim. Kuzenini geri alacaklar. Bundan hiç şüphem yok. Lev, kızını geri almak için bu lanet dünyayı yakıp yıkacaktır. Benim yaşamam ya da ölmem bunun üzerinde hiçbir etkisi olmayacak.

Yine hıçkırarak ağlamaya başladı ve koluma sarıldı. "Kan grubu ne?"

"A pozitif," diyor, çünkü Pyotr tüm tıbbi bilgilerimizin yürüyen ansiklopedisi.

"Benimki de öyle," diyor Svetlana. "Damar-damar kan nakli mi yapacaksın, yoksa kendim mi aramaya başlamam gerekiyor? Başlayabiliriz, belki hastaneye varana kadar onu hayatta tutabiliriz."

Pyotr tereddüt edince, Svetlana tehdidini yerine getirmeye başlamış olmalı, çünkü Pyotr hızlıca "*Tanrım!*" diye inler ve saniyeler sonra gömleğimi kesip göğsümdeki yaralara bandaj bastırdığını hissederim.

"Duydun mu?"

Bir nefes daha alıyorum ve o diyor ki, "Bu hırıltı mı? Bu, akciğeri delinmiş demek, Sveta, ve kim bilir başka neler vardır."

Şu anki durumumda bile, sesindeki kararlılığı duyabiliyorum: "O zaman başlasan iyi olur. Aleksandr! Arabayı getir! Pyotr korkaklık yapmayı bırakıp damarımı bulur bulmaz onu taşıyacağız!"

Yavaş yavaş ölmeseydim, sözlerinin ardındaki ateşli tavrına gülümserdim. Svetlana'nın Vitaly'nin kızı ve Val'in ikizi olduğunu biliyorum, ama onunla etkileşim kurmak için hiçbir nedenim olmadı. Onları korumak dışında aile üyelerine pek dikkat etmiyorum. Natalya'yı izlemek, bana ilk kez birini görevlendirdikleri zamandı. Ben her zaman bir infazcı oldum, öldürme işlerini yapmak için gönderdikleri adamlardan biri. Bu iş pek iyi sonuçlanmadığına göre, görevimin değiştirilmesinin son kez olacağını tahmin ediyorum. Başarısız olarak ölmek istemiyorum, ama kendi kardeşimi bile kurtaramadığımı düşünürsek, bu pek de şaşırtıcı değil.

Yine de, benim zavallı kıcımlı kurtarmak için bu kadar çaresiz olan kadını görmek istememi engellemiyor. Pyotr iğneyi damarıma sokuyor ve ben neredeyse hiç hissetmiyorum. Bütün vücudum uyuşmaya başlıyor, ama karanlığa gömülmeden önce, son gücümü kullanarak gözlerimi yavaşça açıyorum. Sveta'nın yüzü görüş alanımı dolduruyor. Uzun, kahverengi saçları etrafıma dökülüyor, üzerimde eğilirken yanaklarıma değiyor. Viski rengi kahverengi gözleri benimkileri arıyor ve benim ona baktığımı görünce, kocaman bir gülümsemeyle daha da ağlamaya başlıyor.

"Ölmeyeceksin, Vitya. Beni duyuyor musun?"

Gözlerim kapanıyor, göz kapaklarımda ağırlığı bana çok fazla geliyor, o da daha da yaklaşıyor, o kadar yakın ki, bağırırken nefesinin yüzüme çarptığını hissedebiliyorum, "Ölmeyeceksin lan!"

Her şey kararmadan önce, onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünecek kadar vaktim var.

Gözlerimi tekrar açtığımda, kendimi bir hastane odasında, sürekli bipleyen sinir bozucu makineler ve kablolarla çevrili buluyorum. Vücudumun her yeri ağrıyor ve bu acıdan kurtulmak için tekrar uykuya dalmak için can atıyorum. Kolumu kaldırmaya çalıştığımda, bir hemşire aniden ortaya çıkıp beni durduruyor. Yüzü görüş alanımı dolduruyor, ama açık kahverengi gözleri ve etkileyici bir inatçılığı yerine, mavi gözlü ve pek de dostça olmayan bir ifadeye sahip sarışın bir kadın görüyorum. Etrafımdaki kabloları ayarlayıp hayati organlarımı kontrol ederken tamamen işine odaklanmış durumda.

"Beni duyabiliyor musunuz, efendim?"

"Evet." Sesim kısık, boğazım kurumuş ve o bir bardak su alıp pipeti dudaklarıma götürdüğünde, seve seve bir yudum alıyorum.

"Doktor birazdan sizi muayene edecek. Adınızı söyleyebilir misiniz?"

Bardak boşalana kadar içmeye devam ediyorum ve o pipeti geri çektiğinde, "Vitya Kozov" diyorum.

"Size ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Hatırlamıyorum," diyorum, onun ya da polisin benden alabileceği tek şeyin bu olduğunu bilerek. Çalıştığım Bratva hakkında tek bir ayrıntı bile vermeden, seve seve kendimi hapishaneye götürmelerine izin veririm. Onlara sadakat yemini ettim ve ölene kadar da sadık kalacağım, ki şans eseri o gün bugün değil.

"Ne kadar süredir buradayım?"

"Üç gün. Ameliyattan sonra seni sedasyon altında tutmak zorunda kaldık," diyerek beni çok şaşırttı.

Hareket etmeye çalıştığımda, keskin bir acı hissederek nefesimi keserim ve hemşirenin çok hoşnutsuz bakışlarına maruz kalırım.

"Bay Kozov, önünüzde uzun bir iyileşme süreci var. Hayatta olmanız bile bir mucize. Üç kez bıçaklandınız, bunlardan biri akciğerinizi deldi. Bir adam sizi bir ara sokakta bulduğunu söyleyerek buraya getirdi, ama polis onu sorgulamadan önce gitti."

"Amerika iyi samaritanlarla dolu," diyorum ona, o da benim ses tonuma gözlerini devirip sağ kolumun iç kısmındaki solmakta olan morluğu işaret ediyor.

"Dirsek kıvrımında küçük bir delik vardı ve yaralarına ve kaybettiğin kan miktarına bakılırsa, *iyi kalpli adamın* seni sokaktan kurtarmadan önce damardan damara kan nakli yapmaya karar verdiğini tahmin ediyorum. Amerika'da da bu çok sık olur."

Ağrı kesiciler beynimi uyuşturmuş olsa da, onun alaycı tavrını anlayabiliyorum.

Ben sessiz kalırken o beni muayene etmeye devam ediyor. Ben sadece bir ara sokakta bıçaklanan zavallı bir adamım. Kan nakli hakkında ne bilirim ki?

Onun merakını yakın zamanda gideremeyeceğim belli olunca, derin bir nefes alıp şöyle diyor: "Doktor seninle konuşmak için gelecek." Kaşlarını kaldırıp ekliyor: "Polis de öyle."

Ona yarım bir gülümseme atıyorum, çünkü benim altıma işememi bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacak. Bana yine onaylamadığını belirten hafif bir homurtu çıkarır ve ayrılmak için döner, ama ben onu durdurmak için bileğini tutarım.

"Kolye," diyorum ona. "Onu geri istiyorum."

"Eşyalarını sonra alırsın," diyor bana, ama ben daha sıkı tutuyorum, istediğimi verene kadar onu bırakmıyorum.

"Şimdi. Hemen istiyorum. Gümüş zincirli bir Rus Ortodoks haçı."

Tartışacak gibi görünüyor, ben de "Getir bana, yoksa yaralı kırım bu yataktan kaldırıp kendim alırım" diyorum.

Tereddüt edince, üzerimi örten battaniyeyi geri çekiyorum ve o da sinirli bir nefes vererek, benim şimdiye kadar karşılaştığı en zor hasta olduğumu belli ediyor.

"Peki," diye mırıldanıyor, battaniyemi düzeltirken bana sert bir bakış atıyor. "Bana birkaç dakika ver, sana getireyim."

"Teşekkür ederim," diyorum, çünkü tam bir pislik değilim.

Bunu, benim dindar olduğumu düşündüğü için yaptığını hissediyorum, ama bu konuda çok yanılıyor. Ben hiçbir şeye inanmıyorum, ama kolye kardeşimindi ve onu asla çıkarmam.

Hemşire geri gelir ve kolyeyi başıma geçirir, böylece tekrar takmış olurum.

"Bir şeye inanmak iyidir," diyor bana.

"Ben hiçbir şeye inanmıyorum," diyorum ona, bu da bana bir başka kaş çatma kazandırıyor, "ama bana getirdiğin için teşekkür ederim."

Yüzündeki ifade, hemşirelik yemini ne olursa olsun, bana bir tokat atmayı düşündüğünü açıkça gösteriyor, ama buna direniyor ve beni boğmadan odadan çıkıyor. Bazen kadınlar üzerinde böyle bir etkim olur.

Birkaç dakika sonra doktor gelir ve yaralarım ile ilgili açıklamalarını ve hayatta olduğum için ne kadar şanslı olduğumu anlatırken uykuya dalmadan dinlemeyi başarırım, ama sonra polis sorgusu sırasında uyuyakalırım. Bu sadece kısmen gösteriş içindir. Çok yorgunum ve sorgulamaları çok sıkıcı. Bana inanmıyorlar. Benim bir suçlu olduğumu biliyorlar, ama aynı zamanda hiçbir şeyi kanıtlamayacaklarını da biliyorlar. Beni izleyeceklerini söylüyorlar, ki buna bir saniye bile inanmıyorum, sonra içlerinden biri yatağımın yanındaki tepsiye bir kartvizit bırakıyor ve uyumama izin veriyor.

Gözlerimi açtığımda, Svetlana'nın yatağımın başında durduğunu görünce şaşırıyorum. Endişeli ve her zamankinden daha solgun görünüyor, ama yine de çok güzel. Gözleri üzerimde dolaşıyor, kaşları daha da çatılıyor ve ona benim için endişelenmemesini, onun değerli kanının tek bir damlasına bile değmediğimi söylemek istiyorum, ama hiçbir şey söylemiyorum. Bu ailede yerimi biliyorum ve o yer asla onun yanında olmayacak. O benim hayatımı kurtardı ve ben bundan öylece uzaklaşamam. Artık ona borçluyum. Ona her şeyimi borçluyum, içimden bir parçam hala onun beni ölmeye bırakmasını istese de, bu onunla istediğimden çok daha fazla vakit geçirmek zorunda kalacağım anlamına gelse de.

Svetlana Melnikov benim zayıf noktam olacak. Bunu şimdiden hissedebiliyorum ve o bana yaklaşıp gözlerime bakarak "Çok korktum, Vitya" diye fısıldadığında, tek yapabildiğim şey yanıt olarak belirsiz bir homurtu çıkarmak. Bu kadar yakından bakınca gözleri güzel bal rengi kahverengi ve benim yanıtlıma acı dolu olduğunu görüyorum. Ona bir iyilik yaptığımı, bana önemliymişim, onun için bir anlamım varmış gibi bakmayı bırakması gerektiğini söylemek istiyorum, çünkü biliyorum ki asla öyle olmayacağım.

Sürekli onun yanında olmak yeterince zor olacak. Şimdi duvarlar örmeye başlamazsam, bu hastaneden çıkar çıkmaz babasından isteyeceğim pozisyonda asla hayatta kalamayacağım.

Gözlerindeki yumuşaklık öfkeye dönüştüğünde, kazandığımı anlıyorum.

Devam et, benden nefret et, güzelim. Böylesi daha kolay olacak.

Anlaşmayı kesinleştirmek için bir kez daha homurdanırım ve yanaklarının öfkeli bir pembeye dönüşmesini izlerim. Aleksandr'a döner, yakında onun yerine geçeceğimi bilmediği korumasına. "Gidelim." Uzaklaşırken, "O ahmağı kurtardığıma inanamıyorum" diye mırıldandığını duyarım.

Ben de öyle, tatlım.

İki hafta daha hastanede kalmak zorundayım ve sonunda taburcu edildiğimde, faturalarımın çoktan ödenmiş olduğunu görünce hiç şaşırmıyorum. Sanırım Danil, ben geldikten kısa bir süre sonra sisteme girip faturaları ödemiştir. Bu adam bir bilgisayar dehası ve benim vatandaşlık işlemlerimden sorumlu Melnikov kardeşlerden biri. O olmasaydı, bu ülkeye girmem bir yana, kalmama da izin verilmezdi. Moskova polisi ben ayrıldığımda zaten beni arıyordu ve Danil'in yardımı olmasaydı, yetkililer beni Amerikan topraklarına adımımı atmadan geri göndereceklerdi.

Çalıştığım Bratva'ya çok şey borçluyum ve Andrik'le işleri bu kadar batırdıktan sonra onlarla yüzleşmek istemiyorum. Bugün taburcu edileceğimi biliyorlardı ve Vitaly'nin dairesinde buluşmamızı söylediler. Onun evine ilk kez gidiyorum ve sanırım bu, bugün yaptığım hatadan dolayı beni öldürmeyecekleri anlamına geliyor.

Taksi beni binasının önüne bıraktı ve özel asansöre ulaştığımda, nefes nefeseydim ve itiraf etmek istemediğim kadar çok acı çekiyordum. Doktor bana ağırdan almamı söyledi ama mümkün olduğunca çabuk göreve dönmem gerekiyor. İş göremez durumda olmaktan hoşlanmıyorum. Bir şeyler yapmam gerekiyor. En son istediğim şey, düşüncelerimle baş başa kalmak.

Vitaly'nin bana yönelik bir güvenlik kamerası olmalı, çünkü kapılar kendiliğinden açılıyor ve içeri girmem için beni çağırıyor. İçeri girer girmez kapılar kapanıyor ve asansör hareket etmeye başlıyor, ben çatı katına ulaşana kadar durmuyor.

Kapılar Vitaly'nin dairesine açıldığında beş kardeş de beni bekliyor. Burası şimdiye kadar gördüğüm tüm yerlerden çok daha güzel: yerden tavana kadar uzanan pencerelerden aşağıda uzanan, ışıklarla aydınlatılmış şehir manzarası, pahalı mobilyalar ve her şefi kışkandıracak bir mutfak. Lüks olduğu kadar yaşanmış bir görünümü de var. Hiçbir şey altın kaplı değil ve kendimi bir müzeye girmiş gibi hissetmiyorum. Duvarlarda aile fotoğrafları asılı ve baktığım her yerde Svetlana'nın gülümseyen yüzünü görüyorum. O kadından kaçamıyorum ve durum daha da kötüye gidecek gibi görünüyor.

"Ayakta ve etrafta olmana sevindim," diyor Roman ve mutfak adasına oturmam için işaret ediyor. Bu onun evi olmasa da, liderliği ele almasına şaşırmıyorum. O her zaman ailenin gayri resmi reisi olmuştur.

Danil'in tezgaha yaslandığı yere bakıyorum. "Faturaları hallettiğin için teşekkürler."

Gülümser ve başını sallar. "Gerçekten çok kolaylaştırıyorlar. Sen çıktıktan sonra içeri girip orada olduğuna dair tüm izleri sildim. Polis karakolunda da aynısını yaptım."

Gülümsemeden edemiyorum. Şaşırmış olsam da, şaşırmamam gerekirdi. Otururken, göğsümdeki ağrıdan dolayı yüzümü buruşturuyorum, ama Lev bunu fark ediyor ve "Bir süre çok acıyacak" diyor.

Ona bakarken, elini çenesine götürüp, başparmağını dudak halkasının üzerinde gezdirip, sonra elini indirmesini izliyorum.

"Her şeyi mahvettim," diyorum, bunu açıkça söylemenin daha iyi olacağını düşünerek. Matvey kaşlarını kaldırıyor. "Nasıl yani?"

Elimi göğsüme doğru sallayarak bariz olanı işaret ediyorum. "Senin aileni korumam gerekiyordu, ama bıçaklanıp yakalandım. Natalya benim yüzümden kaçırıldı."

Lev sözlerime yüzünü buruşturur, ama bana baktığında beklediğim öfkeyi görmem. Melnikov kardeşler iyi günlerinde bile korkutucudur, ama gerçekten sinirlendiklerinde onları görmek, hiç de hoş bir deneyim değildir. Yine de, yıllarca süren yeraltı dövüşçülüğü deneyimini kullanacak gibi görünmüyor. Sadece başını sallar ve iç çeker.

"Senin suçun değildi."

"Eğer senin hatan olduğunu düşünseydi, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdun," diyor Vitaly gülerek.

Matvey'in ciddi sesi mutfağı doldurur. "Andrik'in bize ihanet ettiğini biliyor muydun?"

"Hayır, o piçin taraf değiştirdiğinden haberim yoktu. Beni bıçakladıktan sonra bunun kişisel bir şey olmadığını, sadece para için olduğunu söyledi." Bu anı hala beni sinirlendiriyor. Etrafımdaki adamlar onu öldürmemiş olsaydı, o piçi öldürürdüm.

"Onun ölümünde yanında olamadığın için üzgünüm," diyor Danil.

Vitaly tekrar güler ve birkaç shot bardağı ile bir şişe votka alır. "Görmeliydin, Vitya. Lev, *Vikings dizisini* izleyip kafasına kan kartalı denemek istediğini soktu." Daha da geniş bir gülümsemeyle başını sallayarak votkayı doldurur. "O adam mutlu ölmedi."

"Tam bir kan banyosuydu," diyor Roman, bir shot içerek.

"Hey," diyor Lev ve bana bakıyor. "İlk deneme için o kadar da kötü değildi." Gülmeyi bırakıyor. "Hayır, haklılar. Tam bir felaketti," diye itiraf ediyor ve daha da çok gülüyor. "Doğru yapmadım. Birkaç kaburgasını kırmayı başardım, ama sonunda kanatları olmadı."

Kardeşleri de gülüyor, beş yetişkin adam denedikleri berbat kan kartalını gülerek anlatıyor ve bu, bu adamlarla asla uğraşmaman gerektiğini çok iyi hatırlatıyor.

"Çocukların bir şeyler öğrendiğini düşünmek hoşuma gidiyor," diyor Lev, yine sırtarak. "En azından Sasha'nın hoşuna gittiğini biliyorum."

"Kimseye sürpriz olmadı," diye mırıldanarak Vitaly bana bir shot uzattı.

Hala kullandığım ilaçlarla içki içmemem gerektiğinden eminim, ama yine de içkiyi bir dikişte içiyorum, göğsümdeki ağrıyı hafifletecek her şeye minnettarım.

"Başardığına sevindik," diyor Roman, yanımdan geçerken omzuma hafifçe vurarak. "Luka'ya yardım etmem gerekiyor, ama bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Tekrar çalışacak kadar iyi hissettiğinde, bizden birini ara."

"Tamam. Teşekkürler." Onun gitmesini izliyorum ve diğer kardeşler de çıkmaya başladığında Vitaly'ye bakıyorum. "Seninle bir şey konuşabilir miyim?"

O başını sallar ve diğerlerine hızlıca veda eder. Asansör kapıları kapanır kapanmaz, ikimize de birer shot daha doldurur ve tezgaha yaslanır. "Aklında ne var?"

"Svetlana hayatımı kurtardı."

Kızının adının geçmesiyle, birkaç saniye önceki kadar rahat davranamıyor ve sesi temkinli bir şekilde, "Öyle," diyor.

"Ona hayatımı borçluyum ve onun kişisel koruması olarak atanmak istiyorum."

"Anlıyorum," der ve içkisini bir dikişte içer. Sert ses tonu, planımdan pek hoşnut olmadığını açıkça belli eder. Gözlerime bakarak, ellerini tezgaha dayar ve biraz daha yaklaşır. "Neden bu görevi istiyorsun? Hayatını kurtardığı için mi?"

"Evet," diyorum. "Ona borçluyum."

"Yani bu bir tür onur meselesi mi? Hayatını ona adadın falan mı?"

"Hayatımı ona adadığım falan yok," diyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak, çünkü en son istediğim şey Vitaly'nin sinirlenmesi. Hepsi kızları konusunda paranoyak ve şu anda ne kadar dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum. "Ona hayatımı borçluyum," tekrar ediyorum, "ve onu koruyacağım."

Vitaly'nin gözleri benimkilere kilitlenir, kızınıkiyle aynı açık kahverengi tonunda. "Sana hayatını kurtardığını hatırlatıp bunu sana karşı kullanacaktır. Senin onun için kuralları esnetmeni bekleyecektir. İnatçıdır." Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkar ve ekler, "Tıpkı annesi gibi."

Onun inatçı karakterinin bana onu çok hatırlattığını inkar etmiyorum. Bunun yerine, onun bakışlarını karşılayarak, "Saygısızlık etmek istemem ama, onun yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim. Ben, onun istediğini elde etmek için zorbalık yapabileceği bir çocuk değilim. Onu koruyacağım ve o da beni dinlemeyi öğrenecek" diyorum.

Vitaly doğrulur ve yanındaki çekmeceyi açar. İçinde bir şeyler arar ve bir bıçak çıkarırken çatal bıçakların tıkırtısını duyarım. Bu bıçak, en ufak bir kenarı olan, benim mutfağımda lanet olası tostuma tereyağı sürmekten başka bir işe yaramayan türden bir bıçaktır. Bıçağı aramızdaki tezgahın üzerine koyar. Bıçağı dikkatle bakarım ama tek kelime etmem. En son istediğim şey, göğsüme saplanan başka bir bıçak.

"Eğer kızıma uygunsuz bir şekilde dokunursan ya da vücudunun herhangi bir kısmını onun vücuduna sokarsan, bu çok kör bıçağı kullanarak sikini keseceğim. Kardeşlerim seni tutacak ve ben de o kör bıçağı sikinin üzerinde sallayıp durarak sikini keseceğim, sonra da aynı şeyi taşaklarına yapacağım. Anladın mı, Vitya?"

Başımı sallıyorum, sikimin lanet olası bir tereyağı bıçağıyla kesilmesinin ne kadar acı vereceğini düşünmek istemiyorum, ama Sveta ve benim asla bir ilişkimiz olmayacağı için bunun asla olmayacağını bilerek kendimi hızlıca sakinleştiriyorum. Onu koruyacağım ve o da bana izin verecek. Hikayenin sonu.

"Anladım," diyorum Vitaly'ye. "Onun koruması olacağım, başka bir şey değil, ama ona sert davranmam gerekirse kızmayacağını bilmem lazım."

Bana kaşlarını kaldırarak bakar. "Ne demek istiyorsun?"

"O iradeli biridir," diyorum, onu katır kadar inatçı olduğunu söylemek yerine, kibarca ifade etmeye çalışarak. "Onu güvende tutabilmem için, benim kurallarına uyması gerektiğini anlaması gerekiyor. Beni ezmesine izin vermeyeceğim ve bir durumun güvenli olmadığını düşünürsem, onu o durumdan uzaklaştıracam, bunun için onu omzuma atmam gerekse bile."

Vitaly gülüyor ve bıçağı çekmeceye geri atıyor. "Bu ilginç olacak." İkimize de birer shot daha dolduruyor ve yeni anlaşmamızı kutlamak için kadehlerimizi kaldırıyor. "Çalışmaya hazır olduğunda bana mesaj at. Kızımı koruyamayacak kadar yaralıysan bana bir faydan olmaz. Biraz dinlen ve iyileş."

Kadehini bir dikişte içer ve tekrar güler. "Zaten Natalya'nın düğünüyle hepimiz meşgul olacağız. Lev'in müstakbel damadını öldürmemesini sağlamak tam zamanlı bir iş olacak."

Hastanedeyken olayları takip etmiştim, bu yüzden Natalya ve Dominic'in nişanlandığını zaten biliyorum, ama mutlu çifte kadeh kaldırmaktan başka bir şey yapmamam gerektiğini de biliyorum. Kızlarının kiminle evlendiği beni ilgilendirmez.

Vitaly beni kapıya kadar geçirdi ve ben de ailesinin geri kalanını hiç görmeden oradan ayrıldım. Sveta'nın ikiz kardeşi Val, Roman ve Danil'in en büyük oğullarıyla birlikte Bratva'ya resmen katıldı, bu yüzden onu yakında göreceğime eminim, ama Vitaly'nin karısı Katya, genelde karşılaştığım biri değil ve bugün orada olmamasına şaşırmadım. Melnikov erkekleri eşlerini ve çocuklarını çok korurlar. Bugün onları görmem için bir neden yoktu, bu yüzden Vitaly görmememi sağladı.

Asla bir ailem olmayacağını biliyorum, ama olsaydı, ben de aynı şekilde davranırdım. Bu dünya kırılğan şeylere karşı acımasızdır. Kardeşim bu dersi zor yoldan öğrendi ve bir daha böyle bir şey yaşarsam lanetleneceğim.

Bağlanmamak, kimsenin incinmemesi demektir.

Svetlana'yı gözetleyebilir ve onu uzak tutabilirim. O inatçıdır, ama bana karşı koyamaz. Ben, dünyanın en ünlü Bratva çetelerinden birinin yüksek eğitimli bir üyesiyim.

Ne kadar güzel olursa olsun, on sekiz yaşındaki bir kızı idare edebileceğimi düşünüyorum.

* * *

İki ay sonra, Vitaly bana işe başlamam için izin verir. Sveta'yı hastanede beni ziyarete geldiği günden beri görmedim ve onların özel asansörüne binerken, onunla ilgili hatıralarımın doğru olmadığını, belki de kan kaybı ve ağrı kesicilerin kafamı sandığımdan daha fazla karıştırdığını ummaktan kendimi alamıyorum. Asansör kapıları açıldığında, neredeyse kendi saçmalığıma inanmıştım ki, Svetlana her şeyi mahvetti.

Bal rengi kahverengi gözleri, benim öldüğümü sandığı zamanki kadar tatlı değildi. Bir elini beline koymuş, bana öfkeyle bakıyordu, hatırladığım kadar güzel görünüyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatıp, şu anda bana kaşlarını çatmış olan dudaklarına dudaklarımı bastırmak için delice bir istek duyuyorum. Vitaly'ye verdiğim sözü, işimin ilk resmi gününde bozmak yerine, Svetlana'ya başımı sallayıp penthouse dairesine giriyorum.

"Babamın seni bana atadığına inanamıyorum," diye mırıldanıyor ve ben onu düzelterip bu pozisyonu benim istediğimi söylemeye zahmet etmiyorum. "Beni takip et. Gitmeden önce seninle görüşmek istiyor."

Tek kelime etmeden onu koridorda takip ediyorum, yol boyunca mükemmel kalçalarına bakıyorum. Köşeyi dönmeden önce, beni mahvetmekle tehdit eden kıvrımlardan gözlerimi ayırıyorum ve yüzümü okunamaz bir maskeye dönüştürüyorum. Vitaly bizi bekliyor, tezgaha yaslanmış bir fincan kahve içiyor. Gözleri üzerimde dolaşır ama sessiz kalıyor. Sessizliği bozacak kişinin ben olacağımı düşünüyorsa, bir sürprizle karşılaşacak. Ağzımı kapalı tutup emirlere uymaya alışkınım. Bu becerilerin yeni görevimde işime yarayacağını tahmin ediyorum.

Vitaly fincanını masaya koyup kızına dönüyor. Ona baktığında gözleri hemen yumuşuyor. "Dediğini yap Sveta. Onun işi seni korumak."

Sveta iç çeker ve tezgâhtaki kaseden bir muz alır. "Neden Val'in beni bir yerlere götürmesine izin veremediğini anlamıyorum."

"Çünkü Val'in ikizini alışveriş merkezine götürmekten daha önemli işleri var," der Val, içeri girip doğruca buzdolabına yönelir. "Selam, Vitya," der bana geçerken. Ona başımı sallar ama sessiz kalırım. Bir içecek alır, kapıyı çarparak kapatır ve Sveta'ya bakar. "Ayrıca, arabamda yemek yemenin yasak olduğunu biliyorsun."

"Bir kez," diyor Sveta ağzı doluyken, "ve leke çıkmadı."

"Sonunda," diyor Val. Bana bakıyor. "Bir kek yedi ve her yere kırıntılar saçtı, sonra da çikolatalı sütünü döktü. Kırmızı ışıktaki onu neredeyse arabadan atıyordum."

Hikayeyi anlatırken gülüyor, ama ben onun benim süreceğim SUV'yi kirlletmesi düşüncesinden şimdiden tiksiniyorum. Dağınıklıkla pek iyi geçinemem. Her şeyin temiz ve düzenli olmasını severim. Sveta gözlerime bakar ve sanki aklımdan geçen her şeyi okuyabiliyormuş gibi güler, sonra muz kabuğunu çöpe atar, elini tekrar beline koyar ve "Gitmeye hazır mısınız?" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve Vitaly, "Konuştuğumuz şeyi unutma" dediğinde ona dönüyorum.

Bana tehdidi hatırlatmasına gerek yok. Penisimi kaybetmeye ya da kızına dokunmaya niyetim yok. Yakında aklımdan çıkacak. Çıkmak zorunda. Son iki aydır bunu nasıl yapacağımı bulamamış olmam ve onu her gün görmemem önemli değil, her gece hala tatlı yüzünün benim yüzümün üzerinde durup yaşamam için yalvarmasını görmemem de önemli değil.

"Senin görevin onu hayatın pahasına korumak," diyor Vitaly, sanki benim konumumun ne anlama geldiğini bilmiyormuşum gibi. "Bir şey olursa, onun hayatını kurtarırın." Bana gülümsüyor. "Bu kadar basit."

"Öyle yapacağım," diyorum, geldiğimden beri ilk kez konuşuyorum.

O başını sallar ve Sveta'ya sarılır, sonra başını geriye eğip bağırır, "*Ptichka*, o tatlı kıcını buraya getir de sana veda öpücüğü vereyim."

Katya yüzünde bir gülümsemeyle içeri girer ve Vitaly onu görür görmez onu kendine çekip öper.

"Baba, cidden mi?" Sveta homurdanır, ama Val sadece güler ve başını sallar, ikisi de ebeveynlerinin halka açık yerlerde sevgilerini göstermelerine alışık oldukları bellidir.

Vitaly geri çekilir, Katya'yı kızarık ve telaşlı bırakır, sonra kışına şaplak atar ve "Anneni seviyorum ve bunu saklayamıyorum" der. "Hiç denedin mi?"

Sveta ciddi bir ifadeyle sorar, ama gülmemeye çalıştığı belli. gülmek için mücadele ettiğini anlayabiliyorum.

Vitaly ona göz kırpar. "Çok uzun zaman önce, zorla evlendirildikten sonra bir kez denedim ve bir daha asla denemeyeceğime yemin ettim."

"Zaten uzun sürmedi," der Katya, arkasına uzanıp onun kışını sıkar.

"Tanrım, anne." Val inler ve sonra Sveta'ya bakar. "Onları hiçbir yere götüremeyiz."

"Çok utanç verici," Sveta gülümseyerek onaylar.

Bu aileyi anlamaya çalışarak onların etkileşimlerini izliyorum. Kardeşleri tanıyorum. Onlar için yeterince uzun süre çalıştım ve Bratva patronları olarak kim olduklarını biliyorum — adil ama durum gerektirdiğinde acımasızlar. Saygı uyandıran bir ünleri var ve etrafta dolaşan, hepsi de doğru olan, insanların onlarla uğraşmamasını sağlayan yeterince söylenti var. Ancak bu, Natalya'yı izlerken gördüğüm yeni bir yönü ve gördüğüm acımasızlıkla o kadar çelişiyor ki, tek yapabildiğim bakakalmak. Bir keresinde Vitaly'nin meyve atıştırmalıkları yerken bir adamı deşmesini görmüştüm, ama şimdi karısı ve çocuklarıyla gülüyor, tüm dünyası gözünün önünde olan bir aile babası gibi görünüyor. Tabii, vücudunun her santimini kaplayan dövmeler ve bariz bir baba vücuduna sahip olmaması dışında, tipik bir aile babası gibi görünüyor.

Onlar artık benim parçası olmadığım her neyse onu yapmaya giderken, ben hala bunu anlamaya çalışıyorum. Benim işim, hala birkaç metre uzağımda duran ve bu yeni düzenlemeden hiç de memnun değilmiş gibi bana bakan muhteşem kadın.

"Gidip birkaç şey almam lazım," diyor bana.

"Nereye?"

Tek kelimelik sorum onu bir şekilde kızdırmış gibi görünüyor, çünkü sinirli bir şekilde iç çekip, "Köşedeki kafeden kahve almak istiyorum ve dokuzuncu caddede gitmem gereken bir sanat mağazası var," diyor.

"Tatlım, bana bir eskiz defteri ve birkaç renkli kalem alır mısın?" Katya bize gülümseyerek soruyor, ya odadaki gerginliğin farkında değil ya da görmezden gelmeyi tercih ediyor.

"Tabii. Hangi renkler lazım?"

"Sadece farklı mavi renklerden al. Henüz hangisinin en uygun olacağını bilmiyorum," diyor Katya.

Vitaly'nin karısının sanatından bahsettiğini duymuştum, ama hiç görmemiştim ve Sveta'nın da bir sanatçı olduğunu bilmiyordum. İyi olup olmadığını merak ediyorum, ama çalışmalarını görmek istemeyeceğim. Sanırım korumalar genellikle böyle şeyler yapmazlar.

Sveta çantasını almaya koşarken, Katya bana doğru yürür ve beni hızlıca kucaklayarak şaşırtır.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler, Vitya. Vitaly ve ben sana çok minnettarız. Çocuklarım için sürekli endişeleniyorum, ama senin onunla olacağını bilmek içimi rahatlatıyor."

"Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim," diyorum ve o, benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi bana gülümsüyor.

Kolumu sıkarak, "Olmayacağını biliyorum," diyor. Gitmeden önce, "Seni tekrar ayakta ve etrafta görmek çok güzel. Hepimiz senin için endişeleniyorduk," diye ekliyor.

Katya ve diğer eşler bana çiçek göndermişler ve iyileşme sürecimde bol bol yemek yediğimden emin olmuşlardı, ama ben bunun Bratva'da biri yaralandığında standart bir davranış olduğunu düşünmüştüm. Ancak Katya'nın bana bakışları, onun gerçekten endişelendiğini gösteriyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece "Teşekkürler, Bayan Melnikov" diye mırıldanıp asansörün yanında beklemeye başlıyorum. Sveta birkaç dakika sonra benimle buluşuyor. Omzuna yıpranmış bir postacı çantası asmış ve hava soğuduğu için pembe bir örgü şapka takmış. Lanet olsun, bu şapka ona çok yakışmış.

Asansör kapıları açıldığında içeri girip "Önce kahve dükkanına uğrasak olur mu?" diyor.

"Olmaz," diyorum ona, küçük ekranda geri sayımı izlerken, asansör otopark katına inerken. Kapılar açılır açılmaz, dışarı fırlamaya başlıyor ve elim içgüdüsel olarak kolunu tutup onu durdurmak için uzanıyor.

"Hey!" Bana bakarken kaşlarını çatıyor.

"Öylece dışarı çıkamazsın," diyorum ona, bakışını görmezden gelerek önümüzdeki otoparkı tarayıp, tehdit oluşturabilecek bir şey var mı diye bakıyorum.

"Koşarak çıkmadım. Sadece asansörden indim," diye tartışıyor.

"Bir dahaki sefere ben tamam diyene kadar bekle."

Ben görmezden geldiğim derin bir nefes alır ve güvenli olduğundan emin olduğumda onu köşedeki siyah SUV'ye yönlendiririm. O yolcu koltuğuna oturduğunda, ben de arabayı dolaşıp sürücü koltuğuna otururum. Kemerini takmak için hiçbir hareket yapmadığında, ona bakıp kemeri işaret ederim.

"Şaka mı yapıyorsun?" İşaret etmeye devam ediyorum.

"Hayır."

Muhtemelen duymamam daha iyi olacak bir şeyler mırıldanarak kemeri takar.

O ve ben harika bir başlangıç yaptık.

Trafik nedeniyle kahve dükkânına varmamız normalden uzun sürüyor, ama ben park yerine girer girmez o kapı koluna uzanıyor ve beni yine kolunu tutmaya zorluyor.

"Aleksandr bu kadar otoriter değildi," diyor bana.

Aleksandr'ın nasıl biri olduğu umurumda değil, bunu söylemeye gerek bile duymuyorum. Park yerini gözden geçirip, ceketimin omuz kılıfını örtüp örtmediğini kontrol ettikten sonra, ona çıkabileceğini belirtmek için başımı sallıyorum.

Onun sıkı kışına yakın durarak içeri girip sıraya giriyoruz. Mekan tıklım tıklım dolu, ama kalabalık zararsız görünüyor, çoğunlukla işe gidip gelen erkekler ve kadınlar ve bebekleriyle birlikte birkaç ev hanımı. Sveta'ya bakıp duran birkaç pislik dışında tehdit oluşturabilecek bir şey görmüyorum. Yaşlı bir adam kışına odaklanınca, kendimi onların arasına koyup onun benim kışına bakmasını sağlıyorum. Ben gülümsemekten kendimi alıkoyarken, o hızla başka yere bakıyor.

Sveta tezgahtan bir içecek sipariş ediyor ve sonra sanki sadece şekerden yapılmış gibi görünen bir kek gösteriyor. Omzunun üzerinden bana bakıp Rusça bir şey isteyip istemediğimi sorarak beni şaşırtıyor. Başımı sallayarak teklifi reddediyorum çünkü onun benim için ödeme yapması doğru gelmiyor ve kendi içeceğimi sipariş ettiğimde, kaşlarını çatıp hem şaşkın hem de incinmiş gibi görünüyor.

Sessizce isimlerimizin çağrılmasını bekledik ve eşyalarımızı aldıktan sonra kapıya yöneldik. Elimde bir şey tutmayı sevmem, ama silahıma uzanmam gerekirse bir saniyeden az bir sürede düşüreceğimi biliyorum. Yine de, her ihtimale karşı sağ elimi serbest tutuyorum ve onu araca geri götürürken etrafımızdaki her şeyi gözlemliyorum.

Sanat mağazasına giderken, hayatımın artık ne kadar farklı olacağını tam olarak anlıyorum. Sveta'nın emrinde olacağım ve günlerim onu istediği yere götürmek ve beklemekle geçecek.

Çok fazla beklemek zorunda kalacağım. Ayrıca, onun dairesinin dışında olduğumuz her saniye yüksek alarmda olduğum için sürekli başım ağrıyacak. Bir saniye bile gardımı düşüremeyeceğim. Kırmızı ışıktaki durduğumuzda ona baktığımda, neden bu işi istediğimi sorgulamaya başlıyorum. Etrafına bakınıyor, benim onu izlediğimin farkında değil ve o kadar güzel ki göğsüm ağrıyor. Uzaklaşıp, başka bir Bratva üyesinin onu izlemesine izin verme düşüncesi bana hiç uymuyor. Ya onlar işleri batırırsa ve o zarar görürse? Ya tavırları onları çıldırtırsa ve onunla başa çıkamazlarsa ve o kaçarsa?

Ona bir şey olmasına izin veremem ve ona göz kulak olacağıma güvendiğim tek kişi benim, bu yüzden bebek bakıcılığı görevi bana düşüyor.

Sanat mağazasının otoparkına girdiğimde, benim ona inebileceğini söylememi beklemesi hoş bir sürpriz oldu. Kısa bir an için, belki de bu kadar kötü olmayacak diye düşünmeye başlıyorum, ama sonra bana kötücül bir sırıtış atıp içeri giriyor. Tezgâhın arkasındaki adam, Sveta'nın kendisine doğru yürüdüğünü görünce hemen canlanıyor. Muhtemelen yirmili yaşlarının başında, yeterince yakışıklı ve önündeki kadına açıkça hayran.

"Svetlana, bugün sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorar, tezgaha yaslanarak, kocaman bir gülümsemeyle ve fazla hevesli bir tavırla.

"Merhaba Chris, nasılsın?" Sveta yanına yaklaşır ve ona gülümser. "Annem için birkaç şey almam lazım, ayrıca biraz daha kömür çubuğu da lazım."

Chris ona gülümser ve ben bir adım yaklaşıncaya, yüzümdeki hiç de eğlenceli olmayan ifadeyi görünce gülümsemesi kaybolur.

Sveta bunu fark eder ve hafifçe gülerken eliyle bana doğru bir hareket yapar. "Onu takma kafana." Sanki ben bir aptalmışım gibi sesini alçaltır ve "O Rusya'dan gelen bir kuzenim. İngilizce bilmiyor. Babam onu şehri gezdirmem için zorluyor." Bana bakar ve boktan bir sırıtışla mücadele ettiğini anlayabilirim. "Zavallı şeyin hiç arkadaşı yok."

Chris gülüyor ve ben onu yumruklamak istiyorum, ama Sveta sayesinde burada durup olan biten hakkında en ufak bir fikrim yokmuş gibi davranmak zorundayım.

Rusçaya geçerek, "Sakıncası yok, değil mi Vitya? Yani, kimsenin şüphelenmesini istemiyoruz." diye soruyor. Ben cevap veremedim, İngilizce olarak, "Ben biraz etrafa bakacağım." diyor.

"Yardıma ihtiyacın olursa haber ver," der, bir köpek yavrusu gibi onun peşinden gitmeye hevesli bir şekilde.

"Olur. Teşekkürler." Ona bir kez daha gülümser ve uzaklaşır, ben de hemen arkasından giderim.

"Bir daha bunu yapma," diye Rusça söylerim, sakın olmaya çalışıyorum ama sözlerim yine de sert çıkıyor.

O ise cesaretle gülerek eskiz defterlerinin yanına çömelir. "Öyle mi? Yoksa ne olacak?"

Söylemek istediğim çok şey var, ama hepsi onun babasıyla başımı belaya sokacak, bu yüzden o bana gülümserken ben sessiz kalmak için dudaklarımı ısırıyorum.

"Aleksandr, ben insanlarla konuşurken müdahale etmeye çalışmadı."

Onunla işlerin nasıl yürüyeceği konusunda bir konuşma yapmamız gerektiği acı bir şekilde ortada, ama bunu burada yapamayız, bu yüzden sessiz kalıyorum, o alışveriş yaparken, Chris flört ederken ve ben her şeyden tamamen habersiz bir kuzenmişim gibi davranırken sabırla bekliyorum.

Mağazadan çıktığımızda zar zor dayanabiliyorum ve SUV'ye biner binmez, çantalarını içine koyabilmesi için arka kapıyı açıyorum. Onu yolcu tarafına götürmek yerine, kolunu tutup onu benim tarafıma, görünmeyen ve özel olan tarafa çekerek onu şaşırtıyorum.

Ellerimi kapının yanına dayayarak onu sıkıştırıyorum ve ona yaklaşıyorum. Kahverengi gözleri hafifçe açılıyor ve ağzı şaşkınlıkla açılıyor. Aralarımızdaki mesafeyi kapatıp onu öpmek istediğimi görmezden geliyorum.

"Bu işin yürümesi için birkaç şeyi netleştirmemiz gerekiyor, Sveta."

"Öyle mi?"

"Evet."

Ona bakmaya devam ettim, ona yer açmak için bir santim bile geri çekilmedim. Ben gitme zamanının geldiğine karar verene kadar burada kalacak.

O da geri adım atmaz, bakışlarımı karşılayarak sorar, "Peki neyi netleştirmemiz gerekiyor?"

Onun meydan okuması sikimi hızla sertleştiriyor ve onu kontrol altında tutmak için deli gibi mücadele etmek zorundayım. "Ben izin vermeden artık araçtan atlamayacaksın, istediğin her şeyi yapmayacaksın ve o mağazada yaptığın saçmalıkları bir daha asla yapmayacaksın."

"Çok fazla kuralın var, Vitya."

Daha da yaklaşıyorum. "Benim işim seni güvende ve hayatta tutmak. Senin işin ise bunu gerçekleştirebilmem için söylediklerimi yapmak."

"Senin işin beni hayatta tutmak mı?" "Evet."

"Benim seni hayatta tutmam gibi mi?"

Bu tuzağa bu kadar kolay düştüğüm için sinirlenerek homurdanırım, o ise "Bu arada, hala teşekkürünü bekliyorum" der.

Ona teşekkür etmeyeceğim. Onu sinirlendiren bu durumu çok seviyorum, bu yüzden pes edip istediğini vermeyeceğim. Sessiz kaldığımda, "Aleksandr'ın bir kişiliği vardı." diyor.

"Ne kadar güzel." Etrafa bakınıp, hala yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra, "Lanet olası SUV'ye bin Sveta ve lanet olası emniyet kemerini tak" diyorum.

Sözlerim ne kadar sert olsa da, elim sanki kendi iradesi varmış gibi uzanır ve örgü şapkasını kulaklarını örtecek şekilde aşağı çeker. Rüzgâr şiddetlenmiştir ve onun üşümesinden hoşlanmam. Dokunuşumla gözleri büyür, ama o bir şey söylemeden veya yapmadan önce elimden çekerim.

O kapısını açana kadar bekledikten sonra ben de kapıyı açıp içeri giriyorum. Kısa bir süre sonra, listeye daha fazla kural eklemem gerektiğini anlıyorum, çünkü o muffinini alıp yemeye başlıyor ve kırıntıları kucağına ve koltuğa döküyor.

"Tanrım," diye inledim.

"Ne?" Bana baktığında ağzı doludur ve beni neyin kızdığını anlamamıştır.

Kucağına ve yaptığı dağınıklığa işaret ettim. "Bu bir araba, Vitya. Sanki evinin her yerine çamurlu ayak izleri bırakmışım gibi. Ayrıca, açtım. Yemek yemediğimde huysuzlaşırım."

Sonraki birkaç hafta içinde bunun ne kadar doğru olduğunu anlıyorum. Sveta, beni sürekli tetikte tutan inatçı bir kadın, ama ne kadar zorlu olsa da, her sabah onu tekrar görmek için sabırsızlanarak uyanıyorum. Aramıza koymak için çok uğraştığım duvarları yıkmakla tehdit ediyor, ama onu içeri alamam. Bunun işe yaramasının tek yolu onu uzak tutmak.

Çünkü Svetlana Melnikov asla benim olamaz.

Bölüm 1

Vitya

İki Yıl Sonra

Bana kızgın.

Yine.

Bu sefer onun hoşnutsuzluğunu neyle kazandığımı bilmiyorum, ama dört saattir lanet olası alışveriş merkezindeyiz ve o bana sadece bana gerçekten kızgın olduğunda bu cehennemi yaşıyor. Son yirmi dört saati zihnimde gözden geçirip, ne olabileceğini anlamaya çalışırken, o son otuz dakikadır gözünü diktiği aynı giysi rafını karıştırarak dolaşıyor.

Alışveriş merkezinden nefret ettiğimi biliyor. Güvenlik açısından bir kabus ve her zaman başımı ağrıtıyor. Tatil alışverişçilerinin kalabalığını tarayarak tehditler ararken, aynı zamanda *pcholka'mı* kızdırmak için ne yaptığımı bir türlü bulamıyorum. Onun kişisel koruması olarak çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra ona küçük arı lakabını takmıştım. Bu ona çok yakışıyor. Her zaman etrafta vızıldıyor, nadiren hareketsiz duruyor ya da sessiz kalıyor ve istediğinde çok acı bir sokma yapabiliyor. Ayrıca, onu tatma şansım olsaydı, bal kadar tatlı olacağını biliyorum.

Onun yüksek sesli, sinirli homurtusu, onu görmezden gelip kalabalığı tararken gülümsememek için kendimi zor tutmamı sağlıyor. Onun tamamen güvende olduğunu bilerek, onu gözümün ucunda tutuyorum.

"Hiçbir şey bulamıyorum," diyor sonunda. "Hadi gidelim."

Tek kelime etmeden, onun yanında kalarak pahalı mağazadan çıkıp kalabalığın içinden geçerek yürüyen merdivene doğru ilerliyoruz. Bir grup genç erkek onu istediğimden daha uzun süre izliyor, bu yüzden kolunu tutup onu diğer tarafıma çekiyorum ve kendimi onunla onların arasına koyuyorum. Gözlerine baktığımda bakmayı bırakıyorlar ve Sveta'nın gözlerini devirdiğini bilmek için ona bakmama gerek yok.

Alt kata indiğimizde, onun peşinden gidip, çok sevdiğini bildiğim tatlı simit standının önünden geçiyorum. Simit almadığına pişman olacak ve onun tavırlarına katlanmak zorunda kalacak olan ben olacağım, ama yine de gitmeden önce simit almak istemediğinden emin olup olmadığını sormuyorum. Ben onun korumasıyım, erkek arkadaşı değil. Ancak durup ceketinin cebinden çıkan kışlık şapkayı işaret ediyorum.

"Cidden mi? Teknik olarak dışarı çıkmıyoruz bile, Vitya. Sadece bir otoparktan geçiyoruz."

"Tak şunu," diyorum ona ve ona çok yakışan pembe örgü şapkayı alıp başına takmasını bekliyorum. Bugün saçları açık ve itiraf etmek istemediğim kadar çok kez parmaklarımı saçlarında gezdirmeyi hayal ettim.

"Mutlu musun?"

Onun ses tonunu görmezden gelip şapkasını kulaklarını örtecek şekilde aşağı çekiyorum. Nasıl çevirirsem çevireyim, bu onun koruması olarak görevimin dışında bir şey ama umurumda değil. Dışarı çok soğuk ve onun üşütmesini istemiyorum.

Park edilmiş arabaların önünden geçerken yanımda duruyor ve kurşun geçirmez SUV'ye bindiğimizde içimden sessizce bir rahatlama çığlığı atıyorum. En azından burada tamamen güvende olduğunu biliyorum. Eğer onu bütün gün bu lanet şeyin içinde kilitleyebilseydim, yapardım. Derin bir nefes alıyor ve botunu torpido gözüne koyuyor. Bunu yaptığında nefret ettiğimi biliyor.

"Emniyet kemeri," diyorum ona, her araca bindiğimizde söylememi istediği emri veriyorum. Neden ben sormadan takamıyor ki?

Bir iç çekmek yerine, acı çekmiş gibi inleyerek kemerini takıyor. Onun güvende olduğundan emin olduktan sonra park yerinden çıkıyorum. Trafik berbat ve daha bir mil bile gitmeden kızım kıpırdanmaya başlıyor.

Lanet pretzel'i alması gerektiğini biliyordum. Açlıktan sinirlenmeye başlıyor. Tüm belirtiler ortada ve inleyerek "Bu sonsuza kadar sürecek" dediğinde, gülmemeye çalışarak onu görmezden geliyorum.

Koltukta kıvrılarak, hareket eden bir şerit bulmaya çalışıyor, sonra vazgeçip hala ön panelde duran bagaja eliyle vurmaya başlıyor.

"Acıktım," diye mırıldanıyor ve sonra başını bana çeviriyor. "Neden pretzel almamı hatırlatmadın? Geri dönmek için çok mu geç?"

Arka aynadan arkamızdaki uzun araba kuyruğuna bakıyorum. "Evet."

"Aman Tanrım," diye tekrar inler. "Saatlerce burada sıkışıp kalabiliriz."

Tek kelime etmeden eğilip botunu torpido gözünden iteklerim, onun sinirli homurtusunu görmezden gelerek. Torpido gözüne uzanıp, onun için her zaman stokladığım meyveli atıştırmalıkları alıp iki paketini kucağına atarım.

"En sevdiğim," diyor ve onun ne kadar mutlu olduğunu görünce gülümsememek için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Teşekkürler, Vitya."

"Mm," diyorum, ona genellikle verdiğim aynı türden, bağlayıcı olmayan homurtulu bir cevapla. Kısmen onu kızdırdığını bildiğim için, kısmen de başka ne diyeceğimi bilmediğim için. İki yıldır her gün Sveta'yı izliyorum ve bu lanet kadın beni mahvetti. Ona tam olarak ne zaman aşık olduğumu bilmiyorum. Bir yanım, bıçaklandıktan sonra üzerime eğilip Pyotr'a beni kurtarmak için kendi kanını kullanmasını ısrar ettiği an olduğunu düşünüyor. O anda mı oldu, yoksa sonraki birkaç ay içinde yavaş yavaş mı oldu, fark etmez. Önemli olan, bunun olmuş olması ve onu kafamdan çıkaramamam. İki yıldır başka bir kadına bakamıyorum, yani şu anda sinirli olması gereken biri varsa, o da benim. Benim durumum, kaçırılmış bir pretzel'den çok daha kötü.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor, bir paketi boşaltıp diğerini açarken meyveli atıştırmalıklarını yiyor. "İster misin?"

Elimi uzattım, o zamanlar benim tercih ettiğimi bildiği kırmızı olanları seçip bana vermesine hiç şaşırmadım. Parmakları benimkilere değdiği kısa bir an için, bu arabada onun koruması dışında başka biri olarak olmanın nasıl bir şey olacağını, parmaklarımı onunkilere dolayarak onu kendime çekip, şehir merkezindeki trafikte sıkışmışken dudaklarını ele geçirmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeme izin verdim. Işık yeşile dönmeden onu orgazma ulaştırabilir miyim diye düşünmeye başladığımda, kafamı kıcımdan çıkarıp işime geri dönmem gerektiğini anladım.

Meyveli atıştırmalıkları ağzıma tıkıştırarak, dikkatimi tekrar yola ve yanımda oturan güzel kadından uzaklaştırıyorum.

"Teşekkürler, Sveta," diyor, beni taklit ederken dünyanın en kötü taklidini yaparak. Beni taklit ettiğinde her zaman beni aptal gibi gösterir. "Meyveli atıştırmalıklarını benimle paylaştığın için çok tatlısın."

"Meyve atıştırmalıkların mı?" diye soruyorum, dayanamadan.

"Onları bana sen verdin, yani evet, *benim* meyveli atıştırmalıklarım, seninle nezaketle paylaştığım atıştırmalıklar." Bana dönüyor ve o mükemmel dudaklarından kelimeler çıkmadan önce ne söyleyeceğini biliyorum. "Sen

biliyorsun, neredeyse öldüğün gece kanımı seninle paylaştığım gibi."

İşte benim ateşli pcholkam, doğrudan saldırıya geçiyor.

Ben tepki vermediğimde, o da bir nefes verir ve ağzına bir meyve atıstırmalığı daha atar. Sonraki birkaç dakika sessizlik içinde geçer, ta ki o uzanıp müziği açana kadar. Tatil çalma listesinden çılgınca neşeli bir melodi SUV'nin içini doldurur ve tam da onun tahmin ettiği gibi beni hemen sinirlendirir. O, ayağıyla ritim tutar ve yolculuğun geri kalanında şarkıya eşlik eder. Yemin ederim ki bilerek detone ediyor.

Onun ailesinin penthouse dairesine çıkan özel asansörün yanındaki rezerve edilmiş park yerine girdiğimde, silahımı çekip hoparlörleri vurmaktan birkaç saniye uzaktayım. Tatilleri pek sevmem. Bana düşünmek istemediğim şeyleri hatırlatıyor.

Svetlana atlamadan önce kolunu tutup yerinde tutarken, garajı tarayarak her şeyin yolunda olduğundan emin oluyorum. Güvenli olduğuna emin olduktan sonra onu bırakıyorum ve o arabadan atlıyor, ben de aynısını yapıyorum çünkü tecrübelerim bana onun beni beklemeyeceğini öğretti. Çantalarını alıp asansöre koşacak ve ben yetişmeden kapıları kapatmayı umacak. Sürekli benden kaçmaya çalışıyor ve ben sürekli planlarını bozuyorum.

"Bu gece başka bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyorum, içeri girip en üst kata basmışız.

Omuzlarını silkiyor ve cilalı duvara yaslanıyor. "Daha sonra kulüplere gidebilirim," diyor sıkılmış bir ses tonuyla, "ya da belki Pink'te bir masa kaparım."

Ailesinin sahibi olduğu striptiz kulübünden bahsedince kaşlarını kaldırıyorum, oraya gitmesine kesinlikle izin verilmediğini çok iyi bilmektedir. İç çeker ve başını geriye yaslar.

"Hiçbir yere gidemeyeceğimi ve hiçbir şey yapamayacağımı biliyorsun, Vitya. Bana bu soruları işkence etmek için mi soruyorsun? Yirmi yaşındayım, cuma gecesi ve yine evde oturup canım sıkılacak."

"Orada güvende olursun," diyorum ona.

"Lütfen," diye mırıldanır ve ekler, "Biraz hareketlilik iyi gelir."

Sen de ben de, küçük arı.

Yumuşak kahverengi gözleri benimkilere bakıyor, ama o bakışta beni başka yere bakmaya zorlayan bir şey görüyorum. Son zamanlarda bana daha fazla bakıyor

ve ben bunu engellemek için elimden geleni yapıyorum. En son ihtiyacım olan şey, onun bana karşı hisler beslemeye başlaması. İkimizden birinin aşık olması yeterince kötü. Ben bununla başa çıkabilirim. Cehennem gibi bir hayata alışkınım ve mutsuz olmak benim için normal. Ama onun için bunu istemiyorum. O daha iyisini hak ediyor.

Kapılar, ailesinin dairesine açılmadan önce yumuşak bir ses çıkarır. Her şeyin güvenli olduğundan emin olarak onu takip ederim. O evdeyken onu izlememe gerek yoktur, ama bazen tekrar dışarı çıkmayı planlıyorsa burada takılırım. Geçen yıl Vitaly, ona daha yakın olabilmem için beni onların altındaki daireye taşıdı, ama yine de başka bir yolculuğa çıkacaksa burada beklemek daha kolay.

Arka plana karışıp emirleri bekliyorum. Bir korumanın işinin büyük bir kısmının ayakta beklemek olduğunu öğrendim. Övünmek istemem ama bu konuda oldukça iyiyim. Sveta beni görmezden gelip kanepeye uzanırken, Katya mutfaktan kafasını uzatıyor.

"Hey, Vitya. Aç mısın? İstersen bolca güveç var." Katya'ya gülümser ve başımı sallarım. "Teşekkürler, ama ben iyiyim."

Gerçekte açlıktan ölüyorum, ama Vitaly ve ben bazı sınırların aşılmasını gerektiği konusunda tamamen hemfikiriz. Ben bir çalışanım, aile üyesi değilim. Fazla rahat davranmamın hiçbir faydası olmaz. Ben buraya onun kızı için kurban olmak için geldim, ne daha fazlası ne de daha azı, bu yüzden karısı beni akşam yemeğine davet ettiğinde her zaman kibarca reddediyorum.

Kanepeye baktığımda, Sveta bana bakıyor, ama gözlerimiz buluştuğunda hemen başka yere bakıyor.

"Sveta, yine dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor annesi, muhtemelen akşam yemeğine kalmak istemediğimi söylediğim halde neden henüz gitmediğimi merak ediyor. Ben de aynı şeyi merak ediyorum, ama kabul etmek ne kadar acı verse de, Sveta bana kalacağını söyleyene kadar buradan ayrılamam. Bunu ondan duymam gerekiyor. Bir tür anlaşmaya vardık ve o bana istediğimi verene kadar bu daireden ayrılmayacağım.

"Hayır, sanmıyorum," diyor sonunda kanepeden, cuma gecesini evde geçireceği için hiç de mutlu görünmüyor. Kahverengi gözleri yine benimkilere bakıyor ve duymam gereken sözleri söylüyor. "Gidebilirsin Vitya. Sana söz veriyorum, sensiz hiçbir yere gitmeyeceğim."

Svetlana zor bir kız ve belaya bulaşmaya çok meyilli olsa da, bana asla yalan söylemeyeceğini biliyorum. Gitmeyeceğini söylüyorsa, gitmeyeceğini biliyorum. Ona başımı sallayıp ayrılmak için dönüyorum.

"Yarın Natalya'ya öğle yemeğine gidiyorum. Lara da orada olacak. sen de."

Durup soruyorum, "Ne zaman çıkmak istersin?" "On bir civarı."

Gitmeden önce onu bir kez daha görebilmek için arkama bakıyorum. "Ben de "Burada," diyorum ona asansöre doğru yürürken. Kapılar kapandığında, burada güvenlik kameraları olduğunu bildiğim için hiçbir duygu göstermeye dikkat ediyorum. Kartımı sensöre okuturken yüzüm sakın, okunamaz bir maske gibi. Asansör bir sonraki katta duruyor ve kapılar arkamdan kapanır kapanmaz içimden bir nefes alıyorum. Dört saatlik cehennem gibi alışveriş gezisinden sonra başım ağrıyor, bunu hak etmek için ne yaptığımı hala bilmiyorum, ve penisim hiç kullanılmadığı için ağrıyor. Mastürbasyon yapacak kadar bile depresifim ve bu beni gerçekten kötü bir ruh haline sokmaya başlıyor.

Kapımın kilidini açıp daireme girer girmez, bütün gece burada kalmak zorunda kalırsam delireceğimi biliyorum. Saat daha yedi bile olmamış, bu yüzden telefonumu alıp Lev'e mesaj atıyorum.

BEN:

■

Bu gecelik işim bitti. Bir şey yapmamı ister misin?

Beklerken bir şişe su alıyorum ve cevabı geldiğinde okurken gülümsüyorum.

LEV:

■

Timofey'e yardım edebilirsin. Saat dokuzda Pink'te buluşun.

Ona başparmağımı kaldırarak onay işareti yaptım ve yatak odama doğru yöneldim. Sveta'nın tek koruması rolünü üstlendikten sonra, daha fazlasına ihtiyacım olduğunu çabucak fark ettim. Aksiyonun bir parçası olmayı ve ellerimi kirletmeyi özlemiştim. Koruma görevlerimi bırakacak değilim, istesem bile o kadınla bağlarımı koparamam ve başka bir erkeğin onu koruduğunu ve günlerini onun yanında geçirdiğini düşünmek bana hiç de hoş gelmiyor, bu yüzden patronlarımla bir anlaşmaya vardık. Sveta geceleri güvenli bir şekilde yataklarına girip, onu koruma görevimi engellemediği sürece ekstra görevler yapabilirim. Onun dairesinde güvenli bir şekilde uyuduğu ve ertesi güne kadar dışarı çıkmayacağı böyle gecelerde, eğlenmek ve yine de tam bir gece uykusu almak için fazlasıyla vaktim oluyor, böylece

uyanık ve onu korumaya hazır olacağım. Vitaly'nin bu düzenlemeden pek memnun olduğunu sanmıyorum, ama Lev anlıyor. Bu çıkış yolum olursa işimi daha iyi yapacağımı biliyor. Bazen bir erkeğin ellerini kanatması gerekir ve umarım bu gece bana bunu sağlar.

Şortumu giyip, birkaç ağırlık alıp kaldırmaya başlıyorum. Egzersiz yapmak için bolca vaktim var. Cinsel hayal kırıklığımı gidermek için ağırlık kaldırıyorum. Sveta ile çalışmaya başladığımdan beri, epey kas kütlesi kazandım. Sanırım ona teşekkür etmeliyim. Otuz yaşında, hayatımın en iyi formundayım. İronik olan, beni kurtardığı gecedan beri cinsel ilişkiden uzak kaldığım için bunu kimse görmüyor.

Tüm hayal kırıklığımı antrenmanıma aktarıyorum, terden sıırıslıklam olup kaslarım titreyene kadar durmuyorum. Duşa giderken bir şişe su daha içiyorum, giyinip hazırlanınca anahtarlarımı alıp telefonumu kontrol ediyorum. Sveta'dan bir mesaj gelmesine pek şaşırmıyorum. Bazen bir yere gitmek istediğinde ya da bana sataşmak istediğinde bana mesaj atar.

SVETA:

Maymunlar Cehennemi'ni izliyorum ve aklıma sen geldin. İçlerinden biri çok huysuz ve sadece homurdanmayı seviyor.

Kendimi tutamadan gülüyorum, bunu görmediği için minnettarım. Onu cesaretlendirmemek en iyisi, bu da bazen ağzından çıkanlara gülmek için dilimi ısırمام gerektiği anlamına geliyor.

BEN:

Eminim bunun bir nedeni vardır ve o homurtuların arkasında muhtemelen inanılmaz zeki bir maymun vardır. Yarın görüşürüz Sveta.

SVETA:

Geç kalma, Vitya.

BEN:

Asla geç kalmam, bunu çok iyi biliyorsun. Natalya'yı ziyaret ettikten sonra beni yine alışveriş merkezine götüreceksin?

SVETA:

Belki. Henüz karar vermedim.

BEN:

Peki, bugün yaptığım şeyin ne olduğunu bilmesem de, seni tekrar kızdırmayacak şekilde davranmaya çalışacağım. Gitmem gerek. Sen evde kal, yarın görüşürüz.

SVETA:

Nereye gidiyorsun?

BEN:

Dışarı.

Cevabımın onu kızdırdığını biliyorum, ama Bratva işlerini bilmesine gerek yok. Herkes işlerini kızlarından ve eşlerinden mümkün olduğunca uzak tutmaya çok dikkat ediyor. Lev'in en küçüğü Mia, bu kuralı yıkmaya en kararlı olan kişi ve o gece hayatımı kurtaranın o olmadığına çok memnunum. Sveta bazen baş ağrıtıcı olabilir, ama nasıl başa çıkacağımı bildiğim bir baş ağrısı. Ayrıca, bu kadına aşığım ve bu ona belirli özgürlükler tanıyor. Mia beni deli ederdi. Onun geceyi evde geçireceğine asla güvenmezdim. Binanın dışından aşağı inmeye çalışsa hiç şaşırmazdım.

Tam motosikletime otururken telefonum çaldı.

SVETA:

Kendini çok yorma. Alışveriş merkezindeyken bir şeyi almayı unuttuğumu hatırladım. Sanırım yine oraya gitmemiz gerekecek.

İnleyerek telefonumu cebime koyup kaskımı takıyorum. Harika, beni sikmek için gittiğimi düşündüğü için bana kızgın. Bu gece seks yapamayacağım gibi, yarın da yapmışım gibi cezalandırılacağım. Harika.

Pink'e vardığımda, başka birinin gecesini mahvetmeye fazlasıyla hazırım. Timofey arkada beni bekliyor ve tek kelime etmeden motosikletinden inip onun bekleyen arabasına biniyorum. On yıllardır Bratva'nın bir üyesi ve hala hayatta olması, onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Mila ve çocuklar nasıl?" diye soruyorum, o park yerinden çıkarken.

Bana bakar ve sırtarak, "İyiler. Kızların bu kadar gürültücü olabileceğini bilmiyordum," der ve hafifçe güler. Karısı eskiden Pink'te barmenlik yapıyordu, ama hamile olduğunu öğrenince işi bırakmıştı. Şimdi dört kızları var ve bu adamın nasıl uyuduğunu bilmiyorum. Ev dolusu çocukları hayal edemiyorum, ama o bundan mutlu görünüyor.

"Bu geceki plan ne?"

"Satıcılarımızdan birini kontrol edeceğiz," diyor ve bunun kadar basit bir şey olmadığını biliyorum, çünkü ikimiz de çok üst düzeydeyiz ve bu kadar önemsiz bir iş için gönderilmeyiz. Bilgi için ısrar etmediğimde, sonunda bilmek istediğim şeyi anlatıyor. Sessiz kalma yeteneğim, Sveta'yı kızdırmaktan daha fazla işe yarayan bir beceri.

"Bu adam son zamanlarda başımıza bela oldu," diyor. "Parayı geç teslim ediyor ve kampüs yakınındaki kulüpte hap satan adamlar, son zamanlarda işini iyi yapmadığını söylüyorlar. Hatta bir siparişi batırdı ve bir gece haplarımız yetmedi."

"Sence uyuşturucu mu kullanıyor?" diye soruyorum, çünkü herifin kafası iyi gibi görünüyor. Aklı başında hiç kimse Melnikov Bratva'dan çalmaya kalkışmaz.

"Birazdan öğreneceğiz," diyor Timofey, sağa dönerek bizi üniversiteye yaklaştırıyor. Bratva'nın birkaç kulübü var ve bunlardan biri kampüsün yakınında. Bu, benim asla girmeyi seçmeyeceğim türden bir gece kulübü —gürültülü, hareketli müzik, çok yüksek sesle konuşan ve heyecanlandıklarında çığlık atan kıkırdayan kızlar ve hayatlarında bir gün bile çalışmamış zengin çocuklar. Ancak burası çok para kazandırıyor ve kardeşlerin neden satın aldığını anlayabiliyorum. Bu, burada vakit geçirmekten keyif alacağım anlamına gelmiyor tabii.

Alışveriş merkezinde başıma gelen baş ağrısı ancak son zamanlarda hafif bir ağrıya dönüştü, ama Timofey kulübün önüne geldiğinde ve neon ışıkları ile içeri girmek için bekleyen genç öğrencilerin uzun kuyruğunu gördüğümde, bunun

Tekrar şiddetini artıracakını anladım. Arabadan inip, genç kadınların bize attığı bakışları görmezden gelerek görevli kapı görevlisine doğru yürüdük.

"Oskar, bu gece durum nasıl?" Timofey, Oskar elindeki kimliği incelerken adama Rusça sorar.

"Yoğun." Oskar kimliği geri verir ve bir sonraki kimliği almadan önce kıza eliyle içeri girmesini işaret eder. "Henüz sorun yok, bu iyi. Genelde bu üniversiteli çocuklardan biri çok fazla içip kavga çıkarmaya çalışır. Çok acınası bir durum dostum. Küçük kız kardeşim bile bu zengin korkaklardan daha iyi kavga eder."

Timofey gülüyor ve kalabalığa bakıyor. "En azından kavgaları ayırmak kolay."

"Kesinlikle," diye onaylar Oskar. "Bu gece kimler burada?" diye sorar Timofey.

Oskar önündeki kadına başını sallar ve onu içeri davet eder, sonra "Isaak ve Pasha içeride. Başka kimseyi görmedim," der.

Timofey, bayilerimizin isimleri geçince başını sallar. "Bu akşam Radomir'i gördün mü?"

Oskar'ın sertçe başını sallamadan önce gerginleştiğini fark ettim. "Birkaç gündür onu görmedim."

"Görürsen bana mesaj at," diyor Timofey, sırtına bir şaplak atıp yanından geçerek kulübe giriyor.

"Seni görmek güzel, Vitya," diyor yanından geçerken.

"Ben de seni gördüğüme sevindim dostum." Onun selamına karşılık verip, gürültülü kulübe giriyorum.

Kalabalığın içinden ilerlerken, Timofey barın önünde durup iki parmağını kaldırarak kadına iki shot istediğimizi söylediğinde minnettar olurum. Kadın bizi tanır ve içkilerini bekleyen diğer müşterileri görmezden gelir, bizim içkilerimizi hızlıca doldurur. Sonunda duran kızlardan biri bizi işaret edip "Affedersiniz. Biz önce geldik" diye bağırduğında gülerim.

Ona orta parmağımı gösterip shot'ı içiyorum, barmene tekrar doldurması için işaret ediyorum. Ne yazık ki, genç sarışın bunu yanımıza gelmek için bir davet olarak algılıyor.

"Onu kızdırdın," diye Timofey Rusça mırıldanır. "Zengin kızlar bekletilmeyi sevmezler, Vitya, ve kesinlikle orta parmak gösterilmesini de sevmezler." Güler ve ekler, "En azından bu şekilde değil."

Kadın önümde dururken, elini çıkıntılı kalçasına koymuş ve göğüslerini sergiliyor, beni baştan aşağı süzer ve bana bağırırmaktansa benimle yatmayı tercih ettiğine karar verir.

"Bence bana bir içki borçlusun." Dudaklarında bir gülümseme belirir, ama ben karşılık vermiyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Yolumda duruyor ve beni sinirlendiriyor.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim. Arkadaşlarının yanına dön ve yolumdan çekil."

Ağzı açık kalırken, Timofey bir shot daha içerek gülmesini saklıyor.

"Bana ne dedin sen?"

Karşımdaki kadın genç ve çekici, ve sanırım ona nadiren hayır deniyor, ama ben onunla oyun oynamayacağım. Hiç ilgilenmiyorum ve gitmesini istiyorum, bu yüzden arkadaşlarının bizi izlediği barın diğer ucunu işaret edip, "Git otur lan. İlgilenmiyorum." diyorum.

"Ne?" Bu kelime daha çok şok olmuş bir tıslama gibi çıkar ve onunla çıkacak kadar aptal olan herhangi bir erkeğe acıyorum. O, her zaman tüm ilgiyi üzerine çeken, ama bunu destekleyecek veya ilginç kılacak bir kişiliğe sahip olmayan türden bir kadın. O, en kötü şekilde yorucu ve çok sıkıcı olurdu.

"Seninle yatmak istemiyorum," diyorum tekrar, sözlerimi yavaşça söyleyerek onun anlayabilmesini sağlıyorum. "Git yerine otur ve beni rahat bırak."

"Sen lanet olası bir pisliksin," diye bağırıyor bana, sonra dönüp öfkeyle uzaklaşıyor.

"Sanırım bir kadın tarafından ilk kez böyle çağrılmıyorsun," diyor Timofey Rusça. Gülerek bana bir shot uzatıyor. Haklı, ama ona bunu söylemeye gerek görmüyorum. Kadınlarla pek iyi bir geçmişim yok. Hiçbiriyle bir geceden fazlasını istemedim ve şimdi Svetlana yüzünden bekarlık cehennemimde sıkışıp kaldığım için bunun geleceğim için ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum. Bunun hakkında düşünmek istemediğimden, bir shot daha içip sarışın kadın ve kız arkadaşlarının bana attığı öfkeli bakışları görmezden geliyorum.

"Hadi," diyor Timofey, Pasha'nın duvara yaslandığı kulübün arkasına doğru başını sallayarak. "Radomir'i bulalım ve başkalarını da kızdırmadan buradan gidelim."

Haksız sayılmaz. Ruh halim kötü ve daha da kötüye gidecekmiş gibi hissediyorum. Pasha bizi yürürken görür ve hemen dikleşir, ikimiz arasında bakışlarını gezdirirken, aniden yayılan korkusunu gizlemeye çalışır. Hiç şüphem yok ki, tıpkı benim daha önce Sveta'ya yaptığım gibi, yanlış bir şey yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak kafasını yoruyordur.

"Radomir nerede?" diye soruyor Timofey, hemen konuya girerek. Rusça konuşmaya devam ediyor, böylece etrafımızdakiler müzik sesinden dolayı konuşmamızı duysalar bile, ne hakkında konuştuğumuzu anlamayacaklar.

"Mesaj attı ve gelen sevkiyatı kontrol edeceğini söyledi. Yarın gece döneceğini söyledi." Pasha bana bakar ve sinirli yüzümü gördükten sonra Timofey'in daha güvenli bir seçenek olduğuna karar verir ve "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda dikkatini ona verir.

Timofey soruyu görmezden gelir. "Nasıl davranıyor?"

Pasha yüzündeki sarı sakalları kaşıyor, bu geceki sorgulama için seçilen kişinin kendisi olmamış olmasını açıkça diliyor.

"Onu koruma lan," diye uyarırım. "Sonunda başın belaya girecek."

Normalde "*asla ispiyoncu olma*" takımında olurdum, ama bu durum farklı. Bu, Bratva'yı mahvetmeye çalışan biri ile ilgili. Bu, sadakat ile ilgili. Hepimiz hayatlarımızı Melnikovlara adadık ve bu yemin her şeyden önce gelir.

Pasha iç çeker ve başını sallar. "Her zaman geç kalıyor. Geçen hafta bana yanlış sayıda hap verdi ve ben ona bunu söylediğimde, gülerek bu hafta telafi edeceğini söyledi. Asla seyahat etmez, ama şimdi birdenbire mesaj atıp, bir sevkiyatı kontrol etmek için şahsen orada olması gerektiğini söylüyor." Bir saniye bekler ve sonra ekler, "Onda bir terslik var."

"Sence uyuşturucu mu kullanıyor?" diye sorarım.

Pasha düşünür ve sonra başını sallar. "Öyle görünmüyor."

."

"O zaman hırsızlık," diyor Timofey, tek bariz açıklamayı dile getirerek. tüm bunları ve Radomir'in kaderini bu iki kelimeyle mühürledi.

"Kendi gözlerimle görmedim," diye açıklıyor Pasha, "ama kesinlikle öyle görünüyor."

Kalabalık odaya bakarak dans pistini ve masaları tarıyorum. Isaak'ı köşedeki bir masada, genç bir esmerle derin bir sohbete dalmış olarak görüyorum. Kız ona gizlice biraz para uzatıyor ve sonra onun verdiği küçük çantayı alıyor, ardından dikkat çekmeden olabildiğince çabuk masadan uzaklaşıyor. Genç, belli ki üniversite öğrencisi ve tahminimce anne ve babası şu anda değerli kızlarını görseler kalp krizi geçirirlerdi. Kışında ateş varmış gibi kulüpten hızla çıkıyor ve Isaak başını kaldırıp bana baktığını fark edince, bana gelmek üzere olduğunu belirtmek için başını sallıyor.

Isaak ve Pasha ikisi de rolünün hakkını veriyor. Onlarda uyuşturucu satıcısı olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Ortama uyum sağlamak için çok çalışıyorlar ve ikisi de kolaylıkla öğrenci çifti olarak geçebilirler. Bu işi aldılar çünkü ikisinin de görünür dövmeleeri yok ve şimdi başka bir iş verilene kadar dövme yaptırmaları yasak. Isaak yaklaşınca boynumdaki ejderha dövmesini görüyor ve aynı şekilde dövme yaptıramadığı için sinirlendiğini biliyorum. Gülümsüyorum ve yüzümdeki koyu sakalları kaşıyarak, sırf bazen pislik olabildiğim için, elindeki dövmeleeri görmesini sağlıyorum.

O bana kaşlarını kaldırarak baktığında, ne yaptığımı çok iyi bildiğim için gülüyorum. "Merak etme," diyorum ona. "Öğrenci olarak geçemezsin." Sonsuza kadar. Bir kez yaşlı görünmeye başladığında, istediğin tüm dövmeleeri yaptırabilirsin.

İnler ve parmaklarını pürüzsüz çene hattında gezdirir. "Benim yüzüm bebek yüzlü, dostum. Bu, on yıllar sonra olabilir." Üçümüzün arasına bakarak sorar, "Ee, neler oluyor?"

"Bugün Radomir'i gördün mü?" diye sorar Timofey.

"Hayır, geçen haftadan beri görmedim. Ne oluyor?" Isaak üçümüzün arasına bakar ve sonra hafifçe güler. "Sanırım onu bir daha görmeyeceğim."

"Doğru tahmin ettin," diyor Timofey. "Siz ikiniz her zamanki gibi satış yapmaya devam etmelisiniz. Bu hafta yetecek kadar ürününüz var, değil mi?"

"Evet," diyor Pasha, "bol miktarda var."

Timofey başını sallar. "Güzel. Yeniden stok yapmanız gerekmeden önce yerine başka birini getireceğiz. O pisliği görürseniz, hemen bana mesaj atın."

"Tamam," diyor Pasha, Isaak da onaylayarak başını sallıyor.

Timofey bana dönüyor. "Hadi buradan gidelim."

Kulüpten ayrılırız ve ben geldiğimizden daha da sinirliyim. Öfkemi birinden çıkarabileceğimi ve kanlı ellerle eve dönebileceğimi umuyordum, ama bu gece bu olmayacak belli ki.

Timofey'in arabasına binip Pink'e doğru yola çıktığımızda, "O pisliğin Bratva'dan çalacak cesareti olduğuna inanamıyorum," diyor.

Sert bir kahkaha attım. "O cesareti uzun süre koruyamayacak."

"Hayır, değil," Timofey de aynı fikirde, kendi de gülerek. "Ne salak herif."

"Yarın ben de katılmak istiyorum," diyorum ona.

"Svetlana bu gece burada olduğu sürece, senin de katılmana bir itirazım yok."

"Onun katılmasını sağlayacağım," diyorum ve onu tekrar güldürüyorum.

"Evet, emir almakta çok iyidir." Bana bakar, belli ki hala eğleniyor. "Svetlana ve Mia tıpkı babaları gibi, ikisi de başa çıkması zor. Neden Yelena'yı izlemek istemediğini anlamıyorum. O kız çok tatlıdır. Sana asla sorun çıkarmaz."

"Sveta bana sorun çıkarmıyor," derim, onu savunma ihtiyacı hissederek. "Aramızda bir anlaşma var. Bazen sınırları zorluyor ama asla çizgiyi aşmıyor."

"Eh, işlerin yolunda gitmesine sevindim." Otoparka girip, beni bisikletimin yanına bırakmak için arkaya doğru sürer. "Eğer bodyguard işinden sıkılırsan, istersen seni başka bir göreve atayacaklarını biliyorsun. Yani, sanırım o bir ara evlenecek ve sen de onu ve bir sürü bebeği korumakla uğraşmak zorunda kalacaksın. Seni iyi tanıyorum Vitya. Bu iş seni delirtir."

Svetlana'nın evlenip başka bir adamın çocuklarını doğuracağını düşününce midem düğümleniyor. Bir pisliğin ona elini sürmesini ve onun daracık vücuduna bir bebek yapmasını izleme düşüncesi beni öfkeliyor. Bu tepki içgüdüsel, yıldırım hızında ve her şeyi kaplayan bir tepki ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Arabasından inmeden önce bir cevap mırıldanmayı başarırım. Arabayla uzaklaşırken, beni şaşırtan ve aynı derecede sinirlendiren bir umutsuzluk hissi bırakır. Bisikletimin üzerine bacağımı atarken, önümdeki büyük binaya bakarım. İçeri girip gece için striptizcilerden birini seçmek çok kolay olurdu. Biraz rahatlayabilir, boynumda bir ilmek gibi duran bu cinsel hayal kırıklığını atabilir ve sonunda biraz rahatlayabilirdim,

ama yapamıyorum. Bisikletimden inip içeri giremiyorum. *Onları* istemiyorum. *Onu* istiyorum. Ve ona sahip olamıyorsam, kimseyi istemiyorum.

Bu iç karartıcı bir farkındalık ve daireme geri döndüğümde, bu günün bitmesini fazlasıyla istiyorum. *Planet of the Apes'i* izlemeye başladım, maymunlardan biri her homurdandığında gülümsüyordum. Sonunda saat bir civarında uykuya daldım ve kardeşimin ölümünü gösteren kabuslarla dolu huzursuz bir gecenin ardından uyandım, hızlıca duş aldım ve Sveta ile buluşmadan önce bir kahve içmek istedim.

Bir saat sonra, siyah kahve ve vanilyalı latte ile asansördeyim. Kapılar açıldığında Sveta beni bekliyor. Elimdeki latte'yi görüyor ve gülümsüyor, bu da tüm yüzünü aydınlatıyor. Ceketini üzerinde olsa bile, giydiği kırmızı süveterin vücuduna nasıl sarıldığını, beni her gün çıldırtan göğüslerini nasıl vurguladığını ve kıvrımlı kalçalarının üzerinde nasıl bittiğini görebiliyorum. O kadar güzel ki, bakmaktan kendimi alıkoyamıyorum, çünkü bazen onu izlemek benim için çok zor oluyor. Çok acı veriyor ve bazı günler buna dayanamıyorum.

Bugün de o günlerden biri.

Önümde uzun ve acı verici saatler olduğunu bilerek, kaderimi bir iç çekişle kabul ediyorum.

Bölüm 2

Svetlana

Vitya içeceği bana uzatıp, sanki beni görmekten bile nefret ediyormuş gibi başka yere bakınca kalbim biraz kırılıyor. Dün gece dışarı çıktığını düşünmemeye çalışıyorum, çünkü onu başka bir kadınla hayal etmek, kusmadan önce yüzüne kaynar kahveyi fırlatmak istememe neden oluyor.

Latte'yi alıyorum, tatlı içecek damak tadımı okşadığında öfkem bir anlığına yatışıyor. İnişe geçtiğimizde, deri ceketinin cebine uzanıp küçük bir çanta çıkarıyor ve sessizce bana uzatıyor. Kumaşı açıp içinden çıkarmadan önce yaban mersinli kekin kokusunu alıyorum. Bu benim en sevdiğim kek, onu köşedeki kahve dükkanına sürüklediğimde her zaman aldığım kek ve bunu hatırlamasına çok duygulanıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, sonra büyük bir ısırık alıp, sulu yaban mersininin tadını aldığım da hafif bir inilti çıkarıyorum. Hala sıcak ve SUV'ye vardığımızda yarısını bitirmişim bile.

Hala mutlu bir şekilde çiğniyordum ki, o hafif bir homurtu çıkardı. Yemin ederim, bu adamın homurtularını ezberlemişim. Bir sürü farklı homurtusu var ve bu, "*lanet olsun, emniyet kemerini tak*" homurtusu. Gülümsedim ve bir ısırık daha aldım. Bazen onu kızdırma isteği duyuyorum.

Bugün de o günlerden biri.

Ben hemen kalkıp onun sözünü dinlemediğimde, sonunda "Emniyet kemeri" diye homurdanıyor.

"Aman Tanrım," diye inledim. "Bu kadar sert bir adam olmana rağmen, kurallara çok bağlısın."

Bana kaşlarını kaldırarak, açıkça hoşnut olmadığını belli ediyor. Mavi gözleri benimkilerde kalıyor, kemerimi takmamı bekliyor. Birkaç saat daha uykuya ihtiyacı varmış gibi görünse de, bu adam hala nefesimi kesiyor. Bu çok sinir bozucu. Her gün onun yanında olmak ne kadar acı verici olsa da, onu her gün görmemek hayal bile edemiyorum. Kabul etmekten nefret etsem de, onun bilinçsiz, kanlı bedenini gördüğüm anda ona aşık olduğumu düşünüyorum.

onunla aşık oldum. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım ve hala bununla ilgili kabuslar görüyorum, onun uyanmadığı rüyalar, ne yaparsam yapayım vücudunun cansız kaldığı rüyalar.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp emniyet kemerimi takıyorum. Kemerimi taktığımı belirten klik sesini duyunca, dikkatini tekrar sürüşe veriyor ve SUV'yi çalıştırıyor. Siyah deri ceketinin altında siyah bir henley giyiyor ve adam çok çekici görünüyor. Asla doyamayacağım boyun dövmesi, ceketinin yakasından görünüyor ve cildini kıvrım kıvrım yaparken, eğilip onu yalamak istememe neden oluyor. Kırmızı vurgulu siyah bir ejderha, fırça darbesi tarzında yapılmış, sanki cildinde yüzüyor gibi görünüyor. Sanat eseri muhteşem ve her gördüğümde uzanıp dokunmak istiyorum. Onu kopyalamayı denedim, ama bir türlü doğru yapamıyorum. Bu adamı kaç kez çizdiğimi itiraf etmekten utanıyordum. Eğer çizim defterlerimi bulursa, özellikle de onu çıplak çizdiğim resimleri, bir daha onunla yüzleşemeyeceğim. Yaratıcı olmak zorundaydım, ama içimden bir ses, ona çizdiğim devasa penisin tam isabet olduğunu söylüyor.

Muffinimi bitirip, kağıdı koltuğunun arkasında tuttuğu küçük çöp kutusuna atıyorum. Bir keresinde boş meyve atıştırmalığı ambalajını yere atmıştım ve adam neredeyse kalp krizi geçirecekti. Yaptığı yaygara yüzünden, sanki büyükannesinin mezarına işemişim gibi. Ertesi gün, arkada küçük bir çöp kutusu vardı ve onu kullanmam için kesin talimat aldım.

Natalya'ya giderken trafiğe takıldığımızda, sessizliğe daha fazla dayanamayarak soruyorum: "Eğlenceli bir gece geçirdin mi?"

"Fena değildi," diyor, bu binlerce farklı anlama gelebilir ve benim bilmek istediğim şeyi hiç söylemiyor. Yemin ederim, bu yüzden böyle söyledi.

"Dışarı çıkıp insanlarla tanışabilmen ne güzel," diye mırıldanıyorum, sesimin huysuz tonunu duyuyorum ama bunu gizlemek için hiçbir şey yapamıyorum.

"Şu anda dışarı çıkıyoruz," diye hatırlatıyor bana. "Dominic'in evine gidiyoruz ve öğleden sonranı kuzenlerinle ve onların bebekleriyle geçireceksin."

Ona bakıyorum. "Evet, bu tamamen aynı şey. Dün gece de bunu mu yaptın? Dışarı çıkıp aile üyeleri ve bebekleriyle vakit geçirdin mi?"

"Tam olarak öyle değil."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Yemin ederim, bir gün yine gizlice kaçacağım." O kadar sinirliyim ki, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum, ama kırmızı ışığa takıldığımızda ve Vitya tüm dikkatini bana verdiğinde, her şeyi mahvettiğimi anlıyorum.

"Az önce ne dedin sen?"

"Hiçbir şey," diye fısıldıyorum, Natalya ile birlikte gizlice kaçıp Dominic'in kulübüne gittiğimiz zamandan daha fazla bahsetmemeye kararlıyım. Bu, onlar bir araya gelmeden önceydi ve bizi yakaladığında Vitya'nın şu anda olduğu kadar öfkeli olmuştu.

Beni şaşırtarak elini uzatıp parmağını çenemin altına koydu ve yüzümü nazikçe kendine doğru çevirdi. "Benden gizlice kaçtın mı, Svetlana?"

Yalan söylemek istesem bile, söyleyemezdim. Onun muhteşem mavi gözlerine bakıp doğru olmayan bir şey söylemem imkansızdı. Bana ona aşık olup olmadığımı sorarsa, başım büyük belada.

"Hayır," diye fısıldıyorum, elinin üzerimde olması, teninin tenime değmesi ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalışarak.

"Ama bir ara kaçtın, değil mi?" diye ısrarla sorar, tüm hikayeyi öğrenmeye kararlıdır.

Sessiz kalıyorum ve ağzı sert bir çizgiye dönüşüyor. Arkamızda biri kornaya basıyor, ikimiz de ışığın yeşile döndüğünü fark etmiyoruz. Tereddüt ediyor, parmağını çenemin altında tutuyor ve bırakmadan önce başparmağıyla yanağımı nazikçe okşuyor. Tamamen tadını çıkaramadan her şey bitiyor ve bana bağırmaya başladığında, bunun hayal gücümün bir ürünü olduğuna kendimi ikna ediyorum.

"Konuşmaya başlasan iyi olur, Sveta. Ne zaman çıktın ve ne halt ettin?"

Ağzımı kapalı tutmaya devam edince, direksiyona vurup bağırır, "Yemin ederim, bu lanet arabayı kenara çekeceğim!"

Kızgın bir baba gibi konuştuğu için gülüyorum, ama gülünce bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu anlıyorum, çünkü direksiyonu kırıyor ve etrafımızdaki öfkeli kornaları umursamadan trafiğin içinden geçiyor.

"Ne oluyor?" Etrafıma bakındım ve yanıımızdaki arabanın SUV'mizin yan tarafına çarpmaya ne kadar yaklaştığını görünce nefesim kesildi. Ama Vitya ne kadar kızgın olursa olsun, her zaman kontrolü elinde tutar ve kaldırıma güvenle vardığımızda, o kadar da şaşırdığımı söyleyemem.

"Konuş." Vites kolunu park konumuna getirip bana dönerek bu kelimeyi Rusça tıslayarak söylüyor. "Hemen şimdi."

"Tamam," diyorum, *sakin olalım* tonuyla, ama o hiç aldırış etmiyor. Öfke saçıyor ve onu hiç bu kadar kontrolünü kaybetmeye yakın görmemiştim. Vitya genellikle çok sakindir ve bu yüzden onu kızdırmak için bu kadar uğraşıyorum, ama şu anda direksiyonu ikiye ayırmak üzereymiş gibi sıkıyor ve çenesini o kadar sıkı kapatmış ki, dişlerini kırmamış olmasına şaşıyorum. Şakağının yanında atan damar da beni biraz endişelendiriyor.

"Sakin ol," diyorum ona, ama o sadece muhteşem mavi gözlerini bana diyor.

"Konuş," diyor yine ve ses tonu beni açıklamaya çalışmak için ağzımı açmaya zorluyor.

"Uzun zaman önceydi. On sekiz yaşındaydım."

"Nasıl oldu ve nereye gittin?"

"Kimseyi zor durumda bırakmak istemiyorum, bana hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermelisin," diyorum.

O sert bir kahkaha atıyor. "Benden söz vermeni isteyecek durumda değilsin. Bana hemen ne olduğunu anlat, yoksa cevapları kendim bulacağım."

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve onun babamla ve amcalarımla bu konuyu konuşacağı düşüncesi beni derin bir iç çekmeye zorluyor. "Tamam, anlatacağım, ama lütfen kimseye söyleme. Natalya ve ben birkaç yıl önce gizlice dışarı çıktık. Dominic Amerika'ya döndükten hemen sonraydı. Onun kulübüne gitmek istedik, bu yüzden gizlice dışarı çıktık ve gittik. O bizi hemen gördü ve senin kadar mutlu oldu. Bizi geri getirdi ve bir daha asla yapmayacağımıza dair yemin ettirdi."

Gülümsemeden edemiyorum. "Fark etmediysen, sonunda deli gibi aşık oldular ve evlendiler, yani rica ederim."

O benim hikayemin komikliğini anlamıyor ve bana bakmaya devam ediyor. "Nasıl kaçtınız?"

Hikayenin tamamını dinleyene kadar burada oturacağımızı bildiğim için, hemen konuya girip ona anlatıyorum. "Çiftlik evindeydik."

Hemen sözümü kesti. "Nöbetçi kimdi?" "Hikayeyi anlatmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Yüzündeki ifade beni yine güldürmek üzereydi, ama dudaklarımı ısırıp kendimi tutmayı başardım. "Dediğim gibi, o gece

çiftlik evindeydik ve Grigori ile Feliks o gece bizi izliyorlardı." Devam etmeden önce şunu ekliyorum: "O gece kaçmak tamamen benim fikrimdi ve Natalya'ya pek seçenek bırakmadım. Onu bunu yapmaya zorladım ve planı ben yaptım. Hepsi benim fikrimdi."

"Bundan hiç şüphem yok. Natalya böyle pervasız bir şey yapacak kadar tatlı bir kız."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama tartışmaya girmiyorum. O haklı. Ben izin versem Natalya o gece kalırdı. Biraz eğlenebilirdi ve bu onu Dominic'le birkaç saatliğine bir araya getirebilirdi, ama o çılgın kaçış planı tamamen benim fikrimdi ve birçok farklı şekilde ters gidebilirdi.

"Neyse," diyorum, konuyu tekrar ana konuya getirerek. "Odamızda film izleyeceğimizi söyledik, sonra çardaktan aşağı indi ve ormanda yürüyerek Uber şoförünün beklediği yere gittik. O da bizi Dominic'in kulübüne götürdü. Arkada duran bir adama para verip arka kapıdan gizlice içeri girdik. Dans pistindeyken bir ahmak Natalya'ya sarkıntılık etti. Dominic bizi o sırada buldu."

"Peki ya sen?"

"Ben ne mi oldum?"

Direksiyonu daha sıkı kavradı ve vücudunu bana doğru çevirdi. "Kimse sana dokunmaya çalıştı mı?"

"Hayır, kimse bana dokunmaya çalışmadı." Sinirli ses tonuma kaşlarını kaldırdı. "Ben kar kadar safım, Vitya. Dokunulmamış ve saklanmış."

"Bu seni korumak için," diyor ve hemen daha fazla soru sormaya başlıyor. "Dominic neden kimseye söylemedi? Bir daha gizlice çıkmaya çalıştın mı?"

"Natalya ona söylememesini istediği için bir şey söylemedi ve sanırım ona zaten biraz aşık olmuştu. Bir daha denemeyeceğimize söz verdik ve denemedik."

Vitya hala kızgın görünüyor. Mavi gözleri beni inceliyor, bakmakla sorumlu olduğu bu sorunlu çocuğa ne yapacağını anlamaya çalışıyor.

"Babama söyleyecek misin? Eğer öyle yapacaksan, kendimi zihinsel olarak hazırlamak istiyorum." Kaşlarımı kaldırıp ekliyorum, "Bizi ispiyonlarsan, bu gerçekten çok kötü bir hareket olur."

Sert bir kahkaha atarak beni şaşırttı. "Cesursun, Sveta. Tanrım." İçini çekip yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Feliks ve Grigori'nin ölümlerinin vicdanıma yük olmasını istemediğim için hiçbir şey söylemeyeceğim"

. Onlar iyi adamlardı. Hata yaptılar ama iyi adamlardı ve sen onlara yalan söyledin ve lanet pencereden kaçtın diye kafalarına kurşun sıkılmayı hak etmediler."

"Babam ve amcalarımın onları öldüreceğini mi düşünüyorsun?" Bu fikir midemi bulandırıyor, ama benim hatam yüzünden onları vurmazlar. "Bu iki yıl önceydi ve Grigori, Natalya saldırıya uğradığında onu korumaya çalışırken neredeyse ölüyordu. Lev'in ondan sonra onu öldürmesi imkansız."

Vitya omuz silkiyor. "Belki bu Grigori'yi kurtarır, özellikle de yaralanmaları onu emekliye zorladığı için, ama Feliks mahvolur. Onu ibretlik yaparlar."

Çocukluğumdan beri hayatımda hep var olan Feliks'i hayal ediyorum. Vitya gelip bu görevi tek başına üstlenene kadar, Sergei ve Aleksandr ile birlikte bana göz kulak olurdu. Karısı bana karşı her zaman çok tatlıdır ve üç çocukları vardır. Vitya'ya baktığımda midem bulanıyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Hiçbir şey söylemediğin için teşekkür ederim. O suçluluk duygusuyla yaşayamazdım." "Bana asla böyle bir şey yapmayacağına söz ver."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Beni hemen inandığını gösteren bir baş sallamasıyla beni şaşırttı. "Hepsi bu mu?" diye sordum. "Bana rapor vermemi ya da

"

Güzel dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve şöyle der: "Seni tanıyorum Sveta. Söz verdiğinde, sözünü tutarsın." Yüzünde gülümseme izi kalmaz ve ekler: "Ama sana yemin ederim, eğer güvenimi boşa çıkarır ve kaçmaya çalışırsan, seni kucağıma yatırıp kışını bir hafta boyunca oturamayacak kadar sertçe döveceğim."

Sözleri ve kafamda canlanan canlı görüntü karşısında ağzım açık kalır. Aklımda, ağlayarak istemediğim bir cezayı almıyorum. Hayır, kafamda ikimiz çıplakız ve o kışımı kırmızıya vurup amımı parmaklarken ben kucağında kıvranıyorum. O kadar canlı ki, kışımda yumuşak bir acı hissettiğime yemin edebilirim.

"Yapma." Vitya'nın gergin sesi beni fantezimden koparıp gerçeğe geri döndürüyor.

"Neyi yapma?" diye fısıldıyorum, şu anda ıslak bir külotla oturmadığımı göstermeye çalışarak.

"Bir daha bana öyle bakma, Sveta," diye uyarıyor ve sonra hızla arkasını dönüp SUV'yi sürmeye başlıyor ve bizi trafiğin içine geri sokuyor.

. Pencereden dışarı bakıyorum, sanki az önce kalbimi söküp parçalamamış gibi davranarak.

Geri kalan yolu sessizce gideriz ve Dominic'in evine vardığımızda, korumaları bize kapıyı açtığında, arabadan inip aramızda biraz mesafe koymaya fazlasıyla hazırım. O malikanenin önüne park eder etmez, kapıyı açıp koşar adımlarla uzaklaşıyorum. Beni durdurmaya çalışmaz. İkimiz de Alessi kalesinde güvende olduğumu biliyoruz. Çit boyunca devriye gezen muhafızları görmezden gelip içeri giriyorum, kapıyı çalma zahmetine girmiyorum çünkü yolda azar ıstıtmekten geciktiğim için Natalya ve Lara'nın beni içeride beklediğini biliyorum.

Isabella'nın benim için tamamen anlamsız olan, ama annesi ve babası için bir şekilde anlamlı olan bebek dilinde mutlu bir şekilde gevezelik ettiğini duyunca, kötü ruh halim bir anda düzelir. Köşeyi dönüp Dominic'in Natalya için yaptırdığı muhteşem güneş odasına adımımı atar atmaz, Isabella çığlık atarak koşarak gelir. İki yaşındaki vücudu pek de zarif sayılmaz, ama o benim gördüğüm en sevimli şeydir. Hemen dizlerimin üzerine çöküp kollarımı açtım. Bana doğru koşarak geldi, küçük kollarını boynuma doladı ve çocukların kolayca yaptığı gibi korkusuzca, tüm gücüyle bana sarıldı. Bunun fazla olacağından endişelenmezler. Sadece ellerinden gelen her şeyi yaparlar, sevgilerini göstermekten asla çekinmezler ve ben bunu çok seviyorum. Hangi yaşta çekinmeye başlarız? Neden sevgimizi bastırmamız gerektiğine karar veririz?

Aklım bir an Vitya'ya gider, ona koşup kollarımı ona atarsam ne yapacağını merak ederim. Onun tepkisinin ne olabileceği düşüncesi, önceki sorularımın cevabını verir. Korku, büyük bir korku ve reddedilme olasılığı, çekinmemizin sebebidir. Isabella'nın kocaman gülümsemesini görünce, bir gün korkumu yenmenin değer olabileceğini düşünürüm. O ıslıl ıslıl, adeta içinden parlıyor.

"En sevdiğim yeğenim nasıl?" diye soruyorum ona ve sonra Lara'nın oturduğu yere bakıyorum. "Sen ve Luka bir kızınız olduğunda, bunu söylemeyi bırakmak zorunda kalacağım."

Lara gülümsüyor ve oğlunun yanağına öpücük konduruyor. Roma bana kocaman bir gülümsemeyle yeni çıkan bebek dişlerini gösteriyor ve gerçekten çok sevimli görünüyor.

"Merak etme, biraz zamanın var. Luka şu anda tekrar hamile kalsam çok sevinir, ama ben biraz daha beklemeyi tercih ederim."

"İyi şanslar," diyor Natalya gülerek. "Aynı şeyi Dominic'e de söylemiştim, ama şimdi yine üç aylık hamileyim."

Sözlerine rağmen, neredeyse ışık saçıyor ve ikimize de göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor. Isabella'nın yanağına bir öpücük kondurup onu bırakıyorum, böylece köşedeki oyuncak yığınıyla oynamaya koşabilirken ben de yumuşak koltuklardan birine gömülebilirim. Natalya ve ben birlikte büyüdük ve o benim için kuzenimden çok kardeşim gibidir. Ailemdeki herkesle yakınım ve kan bağı olmamamız hiç sorun olmadı. Bu hiçbirimiz için önemli olmadı. Lara ve Luka bir araya geldiğinde, onun benim gerçek kuzenim olduğunu öğrenmek en son beklediğim şeydi. Birçok sır ortaya çıktı, ama en iyisi oldu ve şimdi onu ailemizin bir parçası olarak görmüyorum. O, Luka'nın hayatında tam da ihtiyacı olan kişi ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

"Her şey yolunda mı?" Natalya, sadece en iyi arkadaşların yapabileceği şekilde bana bakarak soruyor. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyor.

"İyiym. Sadece Vitya."

Bana ayrıntıları sormadan önce, Lucia kocaman bir tepsi yemekle içeri girer ve ben hemen kalkıp ona yardım ederim. Izgara tavuklu kocaman salataları görmezden gelirim, gözlerim doğrudan *bombolone* tabağına gider ve ağzım hemen sulanmaya başlar. İtalyan çöreklerine bağımlı hale geldim ve Lucia tepkimi görünce yumuşak bir kahkaha atar.

"Bugün geleceğini biliyordum, Svetlana," diyor bana güzel İtalyan aksanıyla. "En sevdiğini yapmayacağımı mı sandın?"

"Sen bir meleksin," diyorum ona, tepsiyi önümüzdeki sehpa koymasına yardım ederken. Bir çörek alıp arkama yaslanıyorum ve "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Gülümsüyor ve bana el sallıyor. Lucia neredeyse tüm hayatı boyunca Alessi ailesi için çalışmış ve Dominic'in ev doktoru olan, mafya üyelerinin hepsini tedavi eden Dr. Bianchi'ye aşık olmuş. Artık yetmişli yaşlarında olan ve kısa süre önce evlenen Dr. Bianchi, işlerini birkaç yıl boyunca eğittiği, kendisinden çok daha genç olan tıp öğrencisi Tony'ye devretmeye karar vermiş. Dominic, Lucia'nın emekli olmasını sağlamaya çalışıyor ama o bunu kabul etmiyor. Henüz altmışlı yaşlarında olduğunu ve özellikle Natalya'nın tekrar hamile olması nedeniyle önünde hala uzun yıllar olduğunu söylüyor. Bu nedenle Dominic, düğün hediyesi olarak büyük garajının üzerine onlar için bir daire yaptırdı ve Lucia'nın daha fazla izin alması için ısrar etti. Bu durum herkes için iyi gidiyor gibi görünüyor.

"Bay Alessi bunu size getirmemi istedi," diyor Natalya'ya, salatasının ve büyük bir kase meyvenin yanına taze sıkılmış portakal suyundan dolu büyük bir bardak koyarken.

büyük bir meyve kasesi yanına koyarken Natalya'ya böyle diyor. "Ayrıca kahvaltıda yeterince yemediğin için öğle yemeğini mutlaka bitirmen gerektiğini söyledi."

Natalya gülüyor. "Yediklerime çok fazla dikkat ediyor."

"Sen onun her şeyisin," diyor Lucia, "tabii ki dikkat ediyor."

Natalya ona gülümser ve portakal suyundan büyük bir yudum alır, Lucia da onaylayarak başını sallar. İkisi, kuzenimin beslenme ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamakla görevlidir. Isabella'ya hamileyken de aynı şekilde davranmışlardı.

"Ee?" diye soruyorum, Lucia'nın sorumu görmezden gelmeye niyetli olduğu belli olduğunda kaşlarını oynatarak.

Başını sallar ve kızarır. "Beni kızdırmayı bırak," der, ama odadan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana bakıp göz kırpar. "Onun yetmişli yaşlarında olduğunu asla anlayamazsın. Bazı günler ona yetişmekte zorlanıyorum."

O odadan çıkarken hepimiz kahkahalara boğulduk.

"İtalyanların özelliği olmalı," diyor Natalya ve Isabella'yı bize öğle yemeği yemesi için çağırıyor.

"Ve görünüşe göre bir Rus şeyi," diye ekliyor Lara gülerek.

"Tamam, övünmeyi bırakın ikiniz," diyorum onlara. "Benim *D-I-C-K* almadığımı unutmayalım." Kelimeyi heceliyorum çünkü yeğenim her şeyi anlıyor. Bana sırtıyor ve bir kraker alıyor.

Son lokmayı ağzıma atıp Roma'yı kucağıma alıyorum, böylece Lara öğle yemeğini yiyebilsin. Onun tombul yanaklarını öptüğümde bana kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve gülüyor. Mavi-yeşil gözleri annesi ve babasının gözlerinin mükemmel bir karışımı ve yemin ederim her gördüğümde daha da sevimli oluyor. Onu kucağıma alıp sırtını göğsüme dayadım, etrafımıza birkaç oyuncak yığdım ve her şeyi kapmaya başladığında onu kucakladım.

"Bu sabah Vitya ile ne oldu?" Natalya salatasını karıştırırken soruyor. "Yoksa her zamanki gibi miydi?"

İnleyip Roma'nın sevimli kafasının üstünü öpüyorum, çünkü kucağımda otururken ona çok kızmak imkansız.

"Her zamanki gibi, sanırım." Tartışmamızdan bahsetmiyorum, bu küçük bilgiyi kendime saklamayı tercih ediyorum. "Benden nefret ediyor. Neden bodyguardlık yapmayı kabul etti bilmiyorum."

Natalya ve Lara birbirlerine bakarken yumuşak bir kahkaha atıyorlar. "Ne?" diye soruyorum. "O bakışı paylaşmayın."

Natalya bana göz kırptı. "Ne bakışı?"

"*Sen tam bir aptalsın, Vitya açıkça sana aşık bakışı, çünkü bu doğru değil, Nat.*"

Bana sahte bir dehşetle bakar. "Sana asla aptal demezdim." Lara'ya bakarak ekler, "Ama o kesinlikle ona aşık."

"Kesinlikle," diye onaylar Lara. Mavi gözlerini bana çevirerek, "Soğuk havada dışarı çıkmadan önce şapkanı taktığından emin oluyor, Sveta. Arkady harika bir koruma ve Roma ile benim güvenliğimizi her zaman sağlıyor, ama kulaklarımın üşümemesi için şapkamı aşağı çekip çekmediğimi kontrol etmiyor."

"O sadece otoriter biri," diyorum onlara. "Babamın sinirlenmesini istemiyor ve bana emir vermekten hoşlanıyor."

"Hayır, bundan daha fazlası var," diye ısrar ediyor Natalya. "Sana bakışlarında bir şey var."

"Bugün kesinlikle gözlerini yeterince hızlı çeviremedi." Roma'ya sarılıp yanağına öpücük kondurduktan sonra, "Ve dün gece dışarı çıktı. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz." dedim.

"İlle de öyle olmak zorunda değil," diyor Lara. "Özellikle de bugün kötü bir ruh hali içindeyse. Senin düşündüğün şey gerçekten olmuş olsaydı, biraz daha mutlu olmaz mıydı?"

Roma parmaklarımla oynarken ben de bunu düşünüyorum. Vitya son zamanlarda inanılmaz derecede sinirli ve dün gece seks yapmışsa bugün en azından biraz daha mutlu olur diye düşünürsün, ama ruh hali hiç değişmemiş. Hatta dünden daha da kötü.

"Belki kimseyi bulamamıştır," diyorum, "ya da belki de gerçekten çok kötüydü."

"Ya da belki de o kadınların hiçbiri sen değildi, o yüzden hiçbir şey yapmadı," diyor Natalya, bana ne kadar umutsuz bir romantik olduğunu hatırlatarak.

"Evet, eminim öyledir," diyorum ona, o da alaycı ses tonuma kaşlarını kaldırıp, mükemmel manikürlü pembe tırnağını bana doğrultuyor.

"Lara ve ben haklıyız. Bekle ve gör, Sveta. Bir gün senin yanında kontrolünü kaybedecek ve gerçek ortaya çıkacak."

Roma'yı kaldırıp döndürüyorum, böylece ellerimle belini sıkıca kavrayarak kucağımda duruyor. Dengesiz bacakları yere basmadan önce sabitleniyor ve kıkırdıyor. Henüz altı aylık ama koşmaya başlamak için sabırsızlandığı belli. Ağzı salya sümük ama umurumda değil. Karnını öpüyorum ve onu güldürüyorum, bu ses Vitya ile geçirdiğim berbat sabahı tamamen unutmamı sağlıyor.

"Baba!"

Dominic içeri girerken, başımı çevirip Vitya'nın kapıdan beni izlediğini görüyorum. Henüz onunla göz teması kurmaya hazır olmadığım için başka yere bakıyorum ve Isabella'nın babasına koşmasını izliyorum. Dominic gülüyor ve onu kucağına alıp, hızlıca İtalyanca konuşurken onu öpücüklerle boğuyor. Isabella'nın anladığını sanmıyorum ama yine de gülümsüyor ve gülüyor.

Isabella'yı kollarında tutarak Natalya'nın yanına yürüdü ve eğilip onu öptü. "Nasılsın, *principessa*?"

"İyiyim," diyor ona. "Sanırım sabah bulantıları tamamen geçti."

"Bunu duyduğuma sevindim." Önündeki tabağı hızlıca inceler. "Yemeye devam et, bebeğim. Yeterince yemedin. Tavuk ve avokadoyu mutlaka ye. Sana iyi gelir."

Kız, onun yanağını okşadı. "Ne kadar otoriterisin."

"Öyleyim ve itaat edilmeye alışkınım, o yüzden çatalını al ve yemeğe başla."

Ona gülüyor, başka hiç kimsenin yapamayacağı bir hareket, ve diyor ki, "Böyle şeyler söylediğinde çok tatlı oluyorsun."

Dominic inler ve bize bakar. "Ne kadar zor bir kız olduğunu görüyor musunuz?" "Kesinlikle," diye onaylarım. "Her zaman öyleydi."

Natalya, ikimizin de palavra attığını bilerek güler ve Dominic, o çatalını alıp ızgara tavuk ve avokadoyu şişlediğinde ona göz kırpar.

"Hey, Vitya," diyor Luka, dikkatimi Vitya'nın şu anda omzunu dayadığı açık Fransız kapılara geri çekiyor. Luka'ya başını sallıyor ve sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor, ama ben tekrar başka yere bakıyorum ve kuzenimin yanıma gelmesini izliyorum. Lara'yı öpüyor ve sonra onu kızartacak bir şey fısıldıyor. Roma, babasının içeri girerken sesini duyunca, kıpırdanmaya çalışırken homurdanıyor. Sinirli bir şekilde sızlanınca Luka Lara'ya bir kez daha öpücük verir ve gülerek oğluna döner.

Yanımda oturur, Roma'ya ellerini uzatır ve ona kocaman bir gülümseme atar. "Selam, küçük adam."

Roma çılgılık atar ve çılgınca kucağımdan atlamaya çalışır. Ben gülerek onu Luka'ya veririm, Luka da onu kendine çekip öper. Kuzenim profesyonel bir baba olmaya alışmış. Onun yerleşeceğini hiç düşünmemiştim, ama bu ona yakışıyor. Neredeyse yirmi bir yaşında, kuzenlerimizin en büyüğü ve bu rolü her zaman çok ciddiye almıştır. Bratva eskiden onun tüm hayatıydı,

ama her şeyi dengelemekte harika bir iş çıkardı. Karısı ve oğlu asla ikinci planda kalmaz ve bunu onlara hissettirir.

Roma oyuncaklarından birine dikkatini verdiğinde, omzuma hafifçe dokunur. "Vitya'yı kızdırmak için ne yaptın?" diye sorar, sesini alçak tutarak sadece benim duyabileceğim şekilde.

"Sadece benim hatam olduğunu mu varsayıyorsun? Sanki, Luka. O adam bana atanmadan çok önce huysuz biriydi."

Luka hafifçe güldü. "Doğru."

Kapıya hızlıca bir bakış atarım, Vitya'nın yeteneklerinden biri dudak okumak değil mi diye emin olmak için. Beni izliyor, ama Luka ve benim gerçekte ne konuştuğumuzdan habersiz görünüyor.

"Çok büyümüş," diyorum, Roma'yı izlerken, onu ilk kez gördüğüm ve minik bedenini kucağıma verdikleri gün sanki daha dünmüş gibi hissediyorum.

"Biliyorum." Luka, oğlunun koyu renkli, ipeksi saçlarını geriye tarar ve Lara'ya bakar. "Sanırım bir tane daha yapmanın zamanı geldi."

"Hâlâ bu küçük adamı emziriyor," diyorum, Roma'nın karnını gıdıklayarak onu tekrar güldürüyorum.

"Hamile ve emziriyor," diye düşünürken karısına bakar ve gözlerindeki bir şey bana kuzenimin şu anda ne düşündüğünü gerçekten bilmek istemediğimi söyler. Gülerek Roma'nın yanağına öpücük kondururum.

"Hoşça kal, küçük adam. Sveta teyze seni seviyor," derim ve sonra ayağa kalkıp diğerlerine veda ederim.

"Şimdiden gidiyor musun?" diye soruyor Natalya.

"Evet, gitmem gerek," diyorum, ama aslında gitmem gerekmiyor. Bazen mutlu evli kuzenlerimin yanında olmak içimi sıkıyor. Onlar için gerçekten çok mutluyum, ama bugün berbat bir gün geçirdim ve onların mutlu havasını bozmak istemiyorum. Natalya bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor, gitmem gerektiği yalanımı kesinlikle anlamış.

Vitya yanımıza gelip "Öğle yemeği yemelisin" dediğinde, o tatlı gülümseme, gülmemek için dudağını ısırmasına dönüşüyor.

"Ben iyiyim Vitya. Donut yedim."

Lucia'nın benim için hazırladığı salatayı işaret ediyor. "Gerçek yemek yemelisin," diyor.

Ben de dudağımı ısırıyorum, ama gülmemek için değil. Sevgili yeğenlerimin önünde ona bağışmamak için. Dominic'e bakıyorum. "Öğle yemeğini yedin mi?"

"Hayır, birkaç dakika önce geldim."

"Harika." Ona salatayı uzattım. "Afiyet olsun."

Kaseyi alır ve "Beni bu işe bulaştırdığın için çok teşekkürler, Sveta" diye mırıldanarak hafifçe güler.

Vitya'nın bana attığı öfkeli bakışı görmezden gelip yeğenimi kucaklayarak ona sarılırım. "Seni seviyorum, ufaklık," derim ona.

"Prenses," diye düzeltir beni.

"Seni seviyorum, prenses minik," derim, o da başını geriye atıp güler.

Natalya ve Lara'ya hızlıca sarılır, ikisine de yakında arayacağıma söz veririm ve sonra öfkeli korumama dönerim. Hiç de eğleniyor gibi görünmüyor.

"Ceket," diyor, tek kelimelik bir emir veriyor.

Daha önce attığım ceketimi alıp giydim.

"Şapka," diyor ve ben iç çekiyorum, çünkü Dominic'in Isabella'yı dışarıya oynamaya götürmeden önce muhtemelen tam olarak böyle dediğini biliyorum. Natalya, şapkamı takarken gülmesini saklamak için öksürüyor, çünkü herkesin beni izlediği bir ortamda onunla bu tartışmaya girmek istemiyorum.

Beni dışarı çıkması için döndü ve ben çıkmadan önce bir *bombolone* daha aldım, çünkü kederimi şekerle boğmak niyetindeydim. Böylesi çok daha lezzetli oluyor.

"Hoşça kalın, sizi seviyorum," diye aileme sesleniyorum odadan çıkmadan önce, kendimi çok yaramaz bir çocuk gibi hissediyorum ve bundan gerçekten nefret ediyorum.

Sessizce SUV'ye doğru yürüdük ve ben arabaya bindiğimde, bana bakarak emniyet kemerimi takmamı bekledi.

"Ellerim dolu ve yapış yapış," diyorum ona, bunun şu anda kendim hakkında sahip olduğum yaramaz çocuk imajını daha da pekiştirdiğini bilerek, ama lanet olsun, Lucia'nın donutları en iyisidir ve her gün yiyemiyorum ki.

O sinirli bir şekilde homurdanır ve eğilip emniyet kemerimi çeker, vücudumun üzerinden geçirip yerine takar.

"Gerçek yemek yemelisin," diyor bana yine. "Bir muffin ve iki donut yetmez."

Ben az önce aldığım lokmayı çiğnerken, o Dominic'in korumalarına başını sallar ve yola çıkar.

"İki donut yediğimi nereden biliyorsun?"

Bana kısa bir bakış attı. "Seni izlemek benim işim, Sveta."

"Kişisel sınırlara hiç saygın yok. Sen de mi kulak misafiri oldun?" diye soruyorum, umarım bizim onun hakkında konuştuğumuzu duymamıştır.

"Hayır, dinlemedim. Senin düşündüğünün aksine, güvenliğini sağlarken sana olabildiğince fazla alan tanıyorum."

Şehrin içlerine doğru ilerlerken, "Hala alışveriş merkezine gitmek istiyor musun?" diye soruyor.

Onun dışarı çıkmasına kızıp kıskançlık duyduğumda bir kez daha alışverişe gitmekle tehdit ettiğimi hatırlamam bir saniye sürer, ama şimdi bu yapmak istediğim en son şeydir.

"Hayır, sadece eve gitmek istiyorum."

"En sevdiğin restorana uğrayıp bir şeyler yemek ister misin?"

Son donutu ağzıma tıktırıp, "Mm-mm" diye mırıldanıyorum.

O iç geçirir ama benimle tartışmaz. Yolun geri kalanını sessizce geçiririz. Normalde tatil şarkı listemi çalarım, ama şu anda onu Noel neşesiyle rahatsız etme fikri bile bana çekici gelmiyor.

İkimiz de sessizliği bozmuyoruz, ta ki otoparka geri dönüp özel asansöre binene kadar.

Düğmeye basar ve "Bugün başka bir yere gidecek misin?" diye sorar.

Bir yere gitmeye karar vermem ihtimaline karşı onu penthouse'da bekletmeyi düşünüyorum, ama bugün kalbimin buna dayanabileceğinden emin değilim. Onun yanımda olmasını seviyorum. Onu istediğim şekilde elde edemesem bile, yanımda olduğunda kendimi daha iyi hissediyorum, ama bugün çok zor. Dün gece dışarı çıktığını öğrendikten sonra, arabada onu ne kadar çok istediğimi yanlışlıkla ona göstermişim ve o da bana bir daha ona öyle bakmamamı sert bir şekilde söylemişti. Evet, sanırım bugünlük bu kadar yeter.

"Hayır," diyorum ona. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sen gidebilirsin, Vitya."

Bana bakar, ama ben asansör kapılarındaki yansımama doğru bakmaya devam ederim.

"Fikrini değiştirip bu gece bir yere gitmek isteme ihtimalin var mı?"

Başımı çevirip onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bu gece tekrar dışarı çıkmak ister misin?"

"Evet," diyor ve ben hızla başka yere bakıyorum, böylece beni ne kadar incittiğini görmesin.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum. "Ne halt etmek istiyorsan et. Ben burada kalıyorum."

"Sveta," diye başlar, ama kapılar açılmaya başlar ve onu keserim.

"Söz veriyorum, gitmeyeceğim Vitya, rahat olabilirsin. Çık dışarı ve eğlen."

Onu asansörde bırakıp, son bir kez bakmak için arkama dönmeyi reddederek daireye giriyorum. Arkamda kapıların kapandığını duyuyorum ve hem incinmiş hem de kızgınım. Ona bu kadar bağlandığımdan nefret ediyorum. Genelde oldukça güçlü bir kadınımdır. Aklım başımdadır ve nadiren aşırı duygusal davranırım, ama o adam beni altüst ediyor ve bundan nefret ediyorum.

Günün ve gecenin geri kalanını berbat geçireceğime hazırlandığım sırada mutfağa girip kardeşim Valentin'i görüyorum. Valentin ve ben ikiziz ve onsuz bir hayat düşünemiyorum. Her zaman çok yakındık ve o bana bir bakış attıktan sonra içini çekip telefonunu aldı. Kolunu omzuma dolayarak, en sevdiğim yemeklerin hepsini ve ekstra bir porsiyon spring roll sipariş ettiğinden emin olduktan sonra telefonunu cebine koydu.

"Annem ve babam Danil amcanın evindeler. Geç saatlere kadar dönmeyecekler, bu yüzden sen ve ben Çin yemeği yiyip 80'lerin filmlerini arka arkaya izleyeceğiz."

Ona gülümsüyorum. İkiz olabiliriz, ama birçok yönden farklıyız. Ben annemizin açık kahverengi saçlarını almışım, o ise babamızınki gibi daha koyu saçlara sahip. Gözleri annemizinki gibi mavi, benimki ise babamızınki gibi viski kahvesi rengine. Ayrıca ikimizden daha gürültücü olduğum da bilinen bir gerçek. Ama tüm farklılıklarımıza rağmen, Val beni çok iyi anlıyor. Bana bir bakış attı ve rahatlatıcı bir yemek ve John Hughes filmleriyle dolu bir geceye ihtiyacım olduğunu anladı.

"Sen benim tüm dünyada en sevdiğim insansın Val," diyorum ona ve onu güldürüyorum. Bunu ona ilk kez altı yaşındayken söylemiştim, bir gece çikolatalı süt içmek için mutfağa gizlice girmeme yardım etmişti. Onu güldürmek için söylemiştim ama ciddiyim. Aile her şeydir ve kardeşim her zaman en iyi arkadaşım olacak.

Beni kanepeye götürüp uzaktan kumandayı alır ve en sevdiğim süper rahat battaniyeyi bana atar. Yanıma oturup, "Artık bunun doğru olduğundan pek emin değilim" der.

Rahat bir pozisyon alıp, "Bu her zaman doğru olacak" diyorum.

Bana bakar ve milyonlarca kez gördüğüm o yumuşak gülümsemeyi gösterir. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Özellikle değil."

Yumuşak bir kahkaha atar ve ilk filmimizi aramaya geri döner. *Pretty in Pink*'te durduğunda, omzuna hafifçe dokunarak

iyi bir seçim yaptığını belirtmek için omzuna hafifçe dokundum. Molly Ringwald her şeyi daha güzel hale getirir.

Val beni konuşmaya zorlamaz, ama film başladığında, "Kardeşim, ikimiz de olmaması gereken insanlara aşık olma konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahibiz" der.

Başımı omzuna yasladım, Yelena'dan bahsettiğini biliyordum. Kardeşim, hatırlayabildiğim kadarıyla kuzenimize aşık. Kan bağı yok ama yine de duygularını açıklarlarsa ailenin ne tepki vereceğinden endişeleniyorlar.

"En azından senin sevdiğin kişi de seni seviyor," diyorum ona. "Benimki ise varlığımı zar zor tolere ediyor."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Eminim ki o böyle hissetmiyordur. Senden nefret etseydi bu görevi asla kabul etmezdi. Bu bir çıkar çatışması olurdu. Nefret ettiğin biri için hayatını tehlikeye atar mıydın?"

"Yaptığım şey için bana borçlu olduğunu düşünüyor. Hepsi bu, Val."

"Göreceğiz," diyor bana o sakın tavrıyla. Aynı anne karnında büyümüş olsak da, tüm rahatlık genleri ona kalmış. Ben babamın ukala ağzını ve annemin sanatsal yeteneğini almışım. Eskiden kardeşimin Bratva patronu rolünü üstlenmek isteyeceğini hiç düşünmezdim, ama beni şaşırttı. Sakin ve sessiz birisi olabilir, ama Bratva hayatına şaşırtıcı bir kolaylıkla uyum sağladı. Ona kuralları esnetip bir gece benim de ona katılmama izin vermesi için yalvarıp duruyorum, ama bunun asla olmayacağını açıkça belirtti.

Yemekler gelir gelmez Val aşağı koşup onları alır ve biz de ziyafete başlarız. Vitya'yı aklımdan çıkarır ve kardeşimle birlikte, küçükken yaptığımız gibi, nadir bir günün tadını çıkarırım. *Pretty in Pink*'i bitirdikten sonra, *National Lampoon's Christmas Vacation*'ı izlerim ve o kadar çok gülerim ki, neredeyse altıma işeyeceğim. Tam da ihtiyacım olan şeydi ve kardeşimle vedalaşırken, bana ne kadar değerli olduğunu anlamasını umarak onu biraz daha sıkı sararım.

O, Yelena'ya mesaj atmak için odasına çekilir ve ben de yaklaşık on dakika boyunca Vitya'yı aklımdan çıkarmayı başarırım, ama düşüncelerim her zaman ona geri döner ve sonunda daireye ilk girdiğimdeki kadar mutsuz olurum. Val'in tüm emekleri boşa gider. O adam her zaman aklımdadır. Arada sırada onu bir kenara itebiliyorum, ama o her zaman orada, yer kaplıyor ve her şeyi bastırıyor.

Ondan kurtulabileceğimden pek emin değilim ve bu düşünce hem rahatlatıcı hem de işkence verici.

Çok içki içen biri değilim, ama birdenbire içki içme isteği geliyor ve bir kez geldi mi, bir türlü geçmiyor. Burada içmem için yeterince votka var ve ailem bunu fark etmeyecek. Val'i üzmem ya da bana bakıcılık yapması gerektiğini hissettirmek istemediğim için, bir şişe alıp yatak odama kaçıyorum.

İlk yudum acı verici, ikincisi biraz daha iyi, üçüncüsü ise gayet yumuşak. Her şey harika bir şekilde bulanıklaşmaya başladığında, içimden yumuşak bir kahkaha kaçıyor. Vücudum gevşiyor, omuzlarımdaki gerginlik kayboluyor ve Vitya hakkında endişelenmek yerine, içmeye devam ediyorum ve neden ona benim hakkımda ne düşündüğünü hiç sormadığımı merak ediyorum. Yani, iki yıl boyunca cinsel gerginlik yaşamışken, adama benimle birlikte olmak isteyip istemediğini sorabilirdim. Şimdi her şey çok açık ve ayık olsaydım sorgulayacağım yeni bir cesaretle telefonuma uzanıyorum. Ancak sarhoş halimde, bu tamamen mantıklı geliyor. Mesajlarımızı bulana kadar el yordamıyla aramaya devam ediyorum ve sonra işe koyuluyorum.

BEN:

■

Beni istiyor musun?

VITYA:

■

WTF? Gidiyor musun? Seni almamı ister misin?

BEN:

■

LOL.

VITYA:

■

İyi misin? Ne oluyor?

BEN:

■

Gerçek zamanı, Vit. Beni istiyor musun? Çünkü ben seni istiyorum.

VITYA:

■

İçki mi içtin?

BEN:

LOL. Belki...

VITYA:

Tanrım, kıpırdama. Geliyorum.

BEN:

Sözler. Sözler. Ben de gelmek istiyorum. Bir çözüm bulmak ister misin?

Cevap alamayınca, bir bardak daha içiyorum, sonra bir tane daha. Oda dönmeye başlayınca hatamı anlıyorum. Yediğim onca yemeğe rağmen alkol beni çok etkiliyor ve hayat seçimimden ciddi şekilde pişmanlık duyarken yatak odamın kapısı açılıyor ve Vitya içeri giriyor. Hiç memnun görünmüyor. Elimden şişeyi alıp bir kenara koyuyor ve yanıma çömeliyor. Yüzümü avuçlayarak başımı geriye doğru eğiyor, böylece beni daha iyi görebiliyor.

"Ne halt ediyordun sen?" "Düşünmek istemedim," diye mırıldanıyorum. "Tabii ya."

Elini itmeye çalışıyorum ama bir işe yaramıyor. Çok zayıf ve koordinasyonsuzum, o ise çok güçlü.

"Keşke bu kadar çekici olmasaydın," diye homurdanıyorum ve ağzı hafifçe kıvrılıyor, sonra bu gülümsemeyi bastırıp beni ayağa kaldırıyor. "Uh-oh," diye inliyorum, oda dönmeye başlıyor, midem bulanıyor ve elimle ağzımı kapatıyorum.

"Siktir," diye inliyor, kolunu bana dolayarak beni bitişik banyoya sürüklüyor. Tuvaletin kapağını kaldırıp beni dizlerimin üzerine çöktürmek için yeterli zamanı var, sonra yediğim her şey intikam alırcasına geri geliyor. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım ve tek pişmanlığım, daha fazla içip bayılsaydım da kendimi bu utançtan kurtarabilirdim. Vitya saçımı tutar ve ben ağlayıp kusarken sırtımı okşar.

"Bu gerçekten aptalcaydı," diyor bana, ama sesinde öfke yok. İnleyerek başımı tuvalete gömüyorum ve "Oh, bilemiyorum. Bana hala oldukça iyi bir fikir gibi geliyor" derim.

Ben kusmayı bitirirken o benim alaycı sözlerime gülüyor ve içimde hiçbir şey kalmadığında, kendimi temizleyebilmem için bana ıslak bir bez uzatıyor. "Ben iyiyim," diyorum ona, ama o gitmiyor. Ayağa kalkmama

ayağa kalkıp dişlerimi fırçalamam için lavaboya götürür ve iyi olduğumdan emin olmak için bekler.

"Gidebilirsin," diyorum tekrar, umarım çıkar ve bir daha bu konuyu hiç konuşmayız.

"Ben senin için çalışmıyorum, Sveta," diyor bana. "Beni öylece kovamazsın "

Diş fırçamı banyoda sallıyorum. "Tehlikede değilim." "Hayır, ama henüz yalnız kalacak durumda değilsin." Kapıya yaslanıyor kapıya yaslanır ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Ailen nerede?"

"Merak etme, birkaç saat daha dönmeyecekler."

O iç çekip odama girer ve bir daha görmek istemediğim votka şişesiyle geri döner. "Onlar burada bulmasınlar diye bunu geri koyayım mı?"

"Ben sonra koyarım," diyorum ama o çoktan dışarı çıkmış bile. Geri geldiğinde elinde bir şişe aspirin, iki şişe su ve bir paket kraker var. Yiyeceklere bakıp başımı sallıyorum. "Olmaz."

"İlk kez yiyecekleri reddettiğini görüyorum," diyor sırtarak.

"Bu komik değil, Vitya. Bu aşağılayıcı." Arkanı dönüp kışımı tezgaha dayıyorum. "Sana tam olarak ne yazdığımı hatırlamıyorum, ama silebilmem için telefonunu görebilir miyim?"

Sırtışı daha da belirginleşir.

"Hayır." "O zaman sen silebilir misin?"

"Silebilirim, evet, ama silmeyeceğim."

Gözlerimi ondan ayırmamak için bakışlarımı ona dikiyorum. Tanrım, aramızdaki mesafeyi kapatıp ona sarılabilmek için neler vermezdim. Gözlerimin arkasında zonklamaya başlayan baş ağrısı ve henüz tamamen geçmemiş mide bulantısı, durumun gerçekliğini bana hatırlatmaya yetiyor. O benim korumam ve ben kendimi tamamen rezil ettim.

Gözlerimi ondan ayırıp, çok çirkin bir şekilde yatağıma doğru ilerledim. Yatağa girip, battaniyeyi başımın üzerine çektim ve ona gitmesini söyledim. Gitmedi. Yanıma oturup battaniyeyi nazıkçe geri çektiğinde, yatağın çöktüğünü hissettim.

"Önce aspirin alıp bu şişelerden birini içmelisin." "Yapamam," diyorum ona.

Kaşlarını kaldırıyor. "İçersin. Şimdi kışını kaldır yoksa ben kaldırırım."
Acı içinde inleyerek otururum ve suyu içmeden önce aspirini ağzıma atarım. Elimden geldiğince çok içerim ve sonra bardağı kenara iterim.

"Bitir şunu," diyor bana.

"Yapamıyorum."

"İhtiyacın var."

"Kusacağım," diye onu uyarırım.

O da pes eder ve suyu diğer şişe ve krakerlerin yanına, komodinin üzerine koyar. "Mümkün olduğunca daha fazla su içmeli ve bir şeyler yemeye çalışmalısın."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, çoktan yorganın içine gömülmüş durumdayım, ama yorganı başımın üzerine çekmeye çalıştığımda, elini uzatıp beni durdurarak beni şaşırtıyor. Yorganı tutup, üzerime örtmek yerine etrafıma sarıyor ve ayağa kalkmadan önce elini kaldırıp alnımdaki bir saç telini çekiyor. Parmakları tenime değiyor ve onun dokunuşuna o kadar çok ihtiyacım var ki, ona doğru eğilip gözlerimi kapatıyorum. Parmakları hemen duruyor ve gözlerimi açtığımda, ayağa kalkmak için geri çekiliyor.

Gitmek yerine, yatağın yanındaki yere oturur ve sırtını yatağa dayar.

"Bir yere gitmen gerektiğini sanıyordum," diyorum.

Saatine bakar. "Hala biraz vaktim var."

"Gidebilirsin," derim.

Başını çevirip bana bakar ve "Senin iyi olduğundan emin olana kadar gitmeyeceğim" der.

Yan dönüp bacaklarımı kıvrıyorum ve Vitya'nın profiline bakıyorum. Onun odamda olduğunu defalarca hayal etmişim, ama bu hayallerin hiçbirinde, ben kusarken ve kendimi rezil ederken saçımı tuttuğu bir sahne yoktu. Gözlerim onun heykel gibi çenesine ve boynundaki dövme odaklanıyor.

"Bana dövenden bahset," diye fısıldıyorum. "Hayır. Biraz uyumaya çalış."

Hâlâ biraz sarhoş olmalıyım çünkü elimi uzatıp parmaklarımla ejderhayı hafifçe okşuyorum. Dokunmamla kaskatı kesiliyor, çenesini sıkıyor ve damarları zonkluyor, sonra elimi tutup yatağa geri koyuyor. Gözlerime bakarak, "Uyu, Sveta," diyor.

"Sen tanıdığım en inatçı adamsın," diyorum ona.

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Senin ağzından çıkan bu sözler büyük bir övgü."

Sırt üstü yuvarlanıyorum, sıkılıp gidip beni utancımın baş başa bırakmasını umuyorum. Ama gitmiyor. O sinir bozucu sakinliğiyle oturuyor, neredeyse hiç kıpırdamadan ve ses çıkarmadan. Nasıl yapıyor bilmiyorum. Rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum, sonunda pes edip cenin pozisyonuna kıvrılıyorum.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, "Gitmem gerek," diyor ve bana bu gece planları olduğunu hatırlatıyor. Benim zavallı halime bakmakla ilgisi olmayan planlar. "Suyu içmeyi unutma Sveta, ihtiyacın olursa bana mesaj at."

"Ben iyiyim, Vitya. Git eğlen."

Neredeyse bir şey söylemek ister gibi tereddüt ediyor, ama sonra sadece başını hafifçe sallayıp odamdan çıkıyor ve arkasından kapıyı yavaşça kapatıyor. İnleyerek yorganı başımın üzerine çekiyorum, tek istediğim uyumak ve tüm bunları unutmak.

Bölüm 3

Vitya

Pink'in dışında Timofey ile buluştuğumda, birini öldürmeye fazlasıyla hazırdım. Bugün hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Sveta'nın bana hala iyi olduğunu bildiren bir mesaj bırakmış olmasını umarak telefonumu sürekli kontrol etmem de işleri kolaylaştırmıyordu, ama hiçbir şey yoktu ve onun sessizliği beni yavaş yavaş öldürüyordu.

Bana gönderdiği mesajları tekrar okudum ve inledim. Tanrım, işlerin daha da kötüye gitmesine izin veremem. Sarhoş ve flörtöz mesajlarına cevap vermek için can atıyordum, ama bundan iyi bir şey çıkmazdı ve onu bu şekilde incitmeyi reddediyordum. O kadar votkayı içerek ne düşünüyormuş ki? Ben ayrıldığımda çok küçük ve üzgün görünüyordu ve onu bırakıp gitmek için tüm irademi kullanmam gerekti. Vitaly'nin beni kızıyla yatakta bulması düşüncesi, oradan çıkmam için çok iyi bir teşvikti, ama ben istemiyordum. İstedğim şey, o yatağa girip ona olabildiğince derinlemesine girip onu asla bırakmamaktı.

Onun iyi olduğunu ve uyuduğunu bilerek, onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Telefonundaki mesajları silecek ve ben de onları tekrar tekrar okumuyormuş gibi davranacağım ve ona istediği şeyi verebilseydim diye düşüneceğim.

Timofey'in yanına yürüyerek, elimi arabasının tavanına koyup eğilip "Yeni bir şey duydun mu?" diye soruyorum.

Bana gülümsüyor. "Lev ve Sasha onu depoda tutuyorlar."

Sözleri beni heyecanlandırdı. Şu anda tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey buydu. "Orada buluşuruz," diyorum, kaskımı takıp motosikletime doğru yürüyorum. Onu beklemiyorum. Motosikletimle trafiğe giriyorum, durmuş arabaların etrafından dolanıp dönüş şeridine giriyorum. Adrenalin etkisini göstermeye başlayınca kalbim hızla atmaya başlıyor. Sveta'yı korumaktan asla vazgeçmeyeceğim, ama lanet olsun, aksiyonun bir parçası olmayı özlemişim.

Yirmi dakikadan az bir sürede, terk edilmiş gibi görünen depoya varıyorum. Binanın arkasına park ediyorum, motosikletimi Lev ve oğluna ait olduğunu bildiğim diğer iki motosikletin yanına bırakıyorum. İçeri girdiğimde, Sasha'nın Radomir'i savuran bir tekme attığını görmek için tam zamanında gelmişim. Radomir, sadece ekose desenli bir boxer giymiş halde kırıslara zincirlenmiş durumda ve yüzü o kadar şişmiş ve kanlı ki onu zar zor tanıyorum.

Lev bana bakıp başını salladıktan sonra oğlunu izlemeye devam etti. Sasha henüz on sekiz yaşında, ama Melnikov Bratva'nın patronlarından biri olarak konumunu sağlamlaştırdı bile. Kolundaki dövme bunu kanıtlıyor ve kısa sürede biraz dengesiz ve gerçekten acımasız biri olarak ün salmaya başladı. Ancak bu acımasızlığını iyi kullanıyor ve sadece düşmanlarımıza uyguluyor.

Radomir'i bir süredir dövüyor olmalı, çünkü gömleğini çıkarmış ve ter ve kanla kaplı. Beni duyunca bana bakar ve sırtarak, tıpkı babasının genç hali gibi görünür.

"Selam, Vitya," diyor ve Radomir'e bir kez daha sert bir tekme atıyor, adamın çığlığını duyunca gülümsemesi daha da büyüyor.

Lev piercingli kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Biraz stres atmak mı lazım?"

"Evet, uzun zamandır yoktu," diyorum ona, eğer biri anlayacaksa, bu ikisi olduğunu bilerek.

Beni haklı çıkaran Sasha hemen durur ve Radomir'e el sallar. "Eğlenmene bak, Vitya. Ama çenesini kırma. Hala ona bazı sorular sormamız gerekiyor."

Sasha babasının yanına gittiğinde, Lev oğlunun saçlarını sevgiyle karıştırır. Üzerlerinde kan olmasaydı bu hareket oldukça tatlı olurdu. Sasha güler ve ben, bu çocuğun kafasından neler geçtiğini merak ederim. Şu anda gülümsüyor ve gülüyor, ama bunun sadece Radomir ile oynayacağı için mutlu olduğu için olduğunu biliyorum. Hiçbir şey, işkence kadar gözlerinde o heyecanlı parıltıyı yaratamaz.

Deri ceketimi çıkarıp, bizi ihanet edecek kadar aptal olan adama yaklaşıyorum.

"Vitya," diye inliyor, şişmiş gözleriyle beni görmeye çalışıyor. "Yardım et," diye yalvarıyor.

Bu pisliğin cesaretine gülüyorum ve yumruk atmaya başlıyorum. Haftalardır ilk kez rahatlamış hissediyorum. Tüm hayal kırıklığımı, tüm öfkemi kanalize ediyorum ve önümde duran bu aptala yöneltiyorum. Bağılıyor, inliyor ve durmam için yalvarıyor

ama onu görmezden geliyorum. Yalan söylüyor, çalışıyor ve bizi bir grup korkak, kendi adamlarını kontrol etmeyi bilmeyen bir Bratva gibi gösteriyor. Ona ibret olsun diye cezalandırılacak ve bu aptal herif bunu kendi başına getirdi.

Ellerim uyuşunca ve onun bayılmak üzere olduğunu anlayınca, geri çekilip kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Kanlı ellerimi kot pantolonuma siliyorum ve Timofey'in Lev ve Sasha'ya katıldığını görüyorum. Üçü de beni bir süredir izlediklerini belli eden bir şekilde bana bakıyorlar. Radomir kan öksürmeye başlayınca Sasha'nın dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Tamam, onu öldürmeden önce bu piçi sorgulayalım," diyor Timofey, yaklaşıp Radomir'in saçlarını yumruklayarak başını geriye eğip yüzünü görebiliyor. "Bizim ürünlerimizi çalışıyorsun. Bunları kime satıyorsun?"

Radomir öksürür ve yüksek sesle hırıltı çıkarır, kırık kaburgalarından biri akciğerini delmiş mi diye merak ederim. Bu acıyı çok iyi hatırlıyorum ve bir daha asla yaşamak istemiyorum.

Hepimiz için şanslıyız ki, hırsızlığı inkar etmek için değerli vaktini boşa harcamıyor. "Sadece biraz çaldım," diyor, her kelimeyi çatlamış dudaklarından yavaşça çıkarıyor. "Birkaç adam benim için satıyor."

"Kim ve nerede?" diye Lev ona bağırır.

Radomir ne kadar acı çekse de, Lev'in öfkeli sesi onu yine de irkiltiyor ve rengi biraz daha soluyor. Yeterince hızlı cevap vermediğinde Lev, "Hemen söyle lanet olasıca, yoksa oğlumun seninle istediği kadar vakit geçirmesine izin vereceğim" diyor.

"Hayır," diye nefes nefese söyler Radomir, Sasha'nın ölümünü ne kadar uzatabileceğini çok iyi bilmektedir. "Bir şehir evi, Yedinci Cadde 519A." Bir kez daha hırıltılı bir nefes alır ve "Üç kişi," der.

"Sadece üç adam mı?" diye sorar Lev. "Başka kimse yok mu?" "Sadece üç," diye onaylar Radomir. "Şu anda oradalar."

Lev, adamın gözlerine sadece tiksinti dolu bir bakış atar. "Sana iyi davrandık, Radomir. Ailemi ihanet ettiğin için siktir git, seni açgözlü küçük pislik."

Oğluna başını sallar, o da çoktan bıçağını çekmiş, hazır ve beklemektedir. Sasha birkaç yıldır Dominic'in kuzeni Dario ile antrenman yapmaktadır ve bıçak kullanmada çok iyi hale gelmiştir. Sasha yaklaşıp dudaklarında aynı şeytani gülümsemeyle durduğunda, Radomir'in boxerinin önünün sidikle ıslandığını görmek beni hiç şaşırtmaz.

"Lütfen yapma," diye yalvarır, o kadar çok titriyor ki dişlerinin birbirine çarpıştığını duyabiliyorum.

"Bizi ihanet ettin," diyor Sasha, soğuk ve gerçekçi bir ses tonuyla. Hepimiz öldürmeye alışkınız. Bratva'da olursan şiddete karşı hassas olamazsın, ama kimse Sasha kadar bundan zevk almıyor gibi görünüyor.

Bıçağının bıçağı uzun ve tırtıklıdır ve onu Radomir'in yan tarafına saplayıp karnını çapraz bir çizgiyle yukarı doğru çektiğinde, önümüzde asılı duran adam çığlık atar ve bağırsaklarının kontrolünü kaybeder. Depo bok ve kan kokusuyla dolar ve Sasha onu diğer taraftan da bıçaklayıp bıçağı yukarı doğru çekerek karnında korkunç bir X işareti oluşturduğunda, Radomir çığlık atacak ya da iç organlarının dışarı döküldüğünü umursayacak durumda değildir. Vücudu asılı kalırken başı öne düşer. Henüz ölmemişse, birkaç saniye içinde ölecektir, ama bu Sasha'nın bıçağını yaraya saplayarak kalbini içeriden bıçaklamasını engellemez.

Timofey'e bakarım, o kaşlarını kaldırır ve hafifçe güler, sonra Lev'in sırtına vurur. "Tanrı aşkına dostum. Eğer seni kızdırırsam, lütfen oğlunu peşimden gönderme."

Lev güler ve oğlunun Radomir'in cesedini incelemek için başını eğmesini izler. "Merak etme. Bu özel muamele sadece bize ihanet edenlere ayrılmıştır. Timofey'e asla zarar vermezsin, değil mi evlat?"

Sasha başını çevirir ve yüzündeki kan lekeleriyle korkunç bir görüntü oluşturur, ama sadece gülümser ve "Sen ailsin, Timofey. Aileyi öldürmezsin." der.

Lev onaylayarak başını sallar, bu kuralı Sasha'ya iyice aşlamış olduğu bellidir. "Gördün mü?" diye sorar Lev. "Endişelenecek bir şey yok."

"Bunu duyduğuma sevindim," der Timofey ve Lev'e sorar, "Peki cesedi ne yapmamı istiyorsun?"

"Diğer depoda sergile. Orası yeterince uzak, ceset dikkat çekmeden çürümeye bırakılabilir. Adamlarımızın orada olduğunu bilmelerini sağla, böylece kendi adamlarımızdan biri bize ihanet ederse ne olacağını görebilsinler."

"Bunu halledeceğim," diyor Timofey.

"Yedinci Cadde'deki konağa gidebilirim," derim, henüz geceyi bitirmeye hazır değilim.

"Ben de yardım ederim," der Sasha hemen, çünkü belli ki bir gecede yeterince adam öldürmemiştir.

"Üç kişi var," diye uyarıyor Lev, ama Sasha babasının endişesine gülüyor.

"Gerekirse destek çağırırım," diye söz veriyorum.

"Tamam." Oğlunu kucaklayarak sarılır, kanla kaplı olmasına aldırmaz. "Yardıma ihtiyacın olursa hemen beni ara."

"Arayacağım baba, merak etme, işim bittiğinde sana mesaj atarım."

Lev oğlunun saçlarını okşadı ve sırtını sıvazladı. "Tamam, git eğlen."

Sasha gülümser ve bıçağını temizlemeye başlar, sonra da yerine koyar.

"Teşekkürler," diyorum Timofey ve Lev'e. "Beni bu işe dahil ettiğiniz için minnettarım."

Lev gülümser. "Sveta sana pek sık izin vermez. Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmelisin."

"Çok doğru," diye mırıldanırım. Neden nadir izin gecelerimden birini sevişmek yerine öldürmekle geçirmeyi tercih ettiğimi merak ediyorsa, bunu kendine saklıyor. Belki de Sasha yüzünden buna alışmıştır.

İkisine de hızlıca veda edip Sasha ile birlikte ayrılıyorum.

"Seni oraya kadar takip edeceğim," diyorum ona, o da başını sallayıp siyah renkli motosiklet kaskını takıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve sonra motosikletlerimizi çalıştırıyoruz. Gürültülü motor sesi gece havasını dolduruyor ve Sasha, üzerinde bulunduğumuz çakıl yoldan çıkar çıkmaz hızlanıyor, yan sokaktan aşağı doğru yarışıyor, ben de hemen arkasında. İkimizin de üzerimize bulaşmış kurumuş kanlar beni endişelendirmiyor. Dışarısı karanlık ve kimse bizi net olarak göremeyecek kadar hızlı gidiyoruz. Ayrıca, görenler bunun boya olduğunu düşünecektir. Kimse kırmızı ışıktaki bize bakıp, bir adamı öldürdüğümüzü düşünmeyecektir.

En azından öyle umuyorum.

Seventh Street sadece on beş dakika uzaklıkta ve hala bizim bölgemizde, bu da Radomir'in sandığımdan çok daha aptal olduğunu kanıtlıyor. Bratva'daki en zeki adam olmadığını biliyordum, ama emirleri yerine getirecek ve az sayıdaki kurallara uyacak kadar akıllı olduğunu düşünüyordum. Bu, pişmanlık duyacak kadar uzun yaşamadığı bir hataydı.

Kasaba evine yaklaştığımızda, Sasha hızını keser ve dikkat çekmemek için motosikletini sessizce sürer. Muhtemelen yirmi yıl önce güzel ve sağlam görünen ferforje bir çitin yanına park eder. Şimdi çit paslanmış ve birkaç yerinden kırılmıştır. Sonunda 519A numaralı, eski püskü kasaba evleri sıralanmıştır.

Sasha kaskını çıkarır ve koltuğuna koyar, böylece arka kısmını kaplayan Azrail tasarımı tam olarak görünür hale gelir. Genç nesil

Bratva'ya katıldığından beri, Sveta'nın onlar için yarattığı sembolün her zaman ön planda ve merkezde olmasını sağladılar. İnsanlar bu görüntüyü gördüklerinde, ne anlama geldiğini hemen anlarlar. Bratva'daki herkesin artık Grim Reaper dövmesi var. Patronlar, altında Rusça olarak "*Kanda, hayatta ve ölümdede kardeşler*" sloganı yazan tek kişilerdir, ancak kanlı bir tırpan tutarken kafası kısmen açık olan kapüşonlu Grim Reaper'ın temel tasarımı artık hepimizin üzerindedir. Ben onu sağ ön koluma, kardeşimin adının yazıldığı yere yakın bir yere yaptırdım.

"Bıçağın var mı?" diye soruyor Sasha, yanıma gelerek.

Ona bakıyorum ve onu görünce hafifçe başımı sallıyorum. Siyah kaskını kafatası maskesi ile değiştirmiş. Çok detaylı ve mükemmel yapılmış, açıkça bir mağazadan alınmış boktan bir lastik maske değil. Bu şey özel yapım gibi görünüyor ve bana döndüğünde, sokak lambasından gelen ışık onun açık mavi gözlerini görebilmem için yeterli.

"Sasha, bunu en iyi anlamda söylüyorum dostum, ama sen tam bir ucubesin."

Gülüyor ve sırtıma vuruyor. "Maske insanları çok korkutuyor. Görmesi çok güzel bir şey, Vitya. Peki, bıçağın var mı, yoksa ödünç almam mı gerekiyor?"

Kendi bıçağımı çıkarıp keskin bıçağını gösterince, onaylayarak başını salladı. Yüzünü göremiyorum, ama ürkütücü maskesinin arkasında gülümsediğini tahmin ediyorum. Silahlarımızı elimizde, ama yanımızda tutarak ön kapıya doğru yürüyoruz. Mahalle harap ve boş. Mahalle bekçisi olan türden bir yer değil, ama bu, bizi gören herkese planlarımızı açıklamak istediğimiz anlamına gelmiyor.

Sokağa bakan pencereler panjurlarla kapatılmış, ama etraflarında hafif bir ışık görünüyor. Sasha uzanıp sessizce kapı kolunu deniyor, kilitli olduğunu görünce ikimiz de şaşırıyoruz. Kapıyı tekmeleyip içerideki herkesi uyandırmak yerine, yan taraftaki ve arkadaki otlarla kaplı yolu takip ediyoruz. Neredeyse hiç olmayan arka bahçe boyunca uzanan tel örgü çit birkaç yerde tamamen kırılmış, bu da geçmemizi kolaylaştırıyor. Zemin donmuş gibi hissediliyor, ancak bu yıl henüz kar yağmaya başlamadı, bu yüzden aylarca kesilmemiş gibi görünen kuru, ölü çimlerden başka bir şey yok.

Sasha küçük verandaya adım attığında ve kapının kilitli olmadığını gördüğünde heyecanını hissedebiliyorum. Bana dönüp hazır olup olmadığını kontrol ediyor ve ben hızlıca başımı sallayınca sessizce kapıyı açıyor ve ikimiz de içeri giriyoruz

içeri giriyoruz. İlk fark ettiğim şey, eski yiyeceklerin iğrenç kokusu ve onun altında, ancak aylarca tam bir pasaklı gibi yaşayarak ortaya çıkabilecek, tarif edilemez bir pislik kokusu. Tüylerim diken diken oluyor ve küçük mutfağa baktığımda, lavabo zaten onlarla dolup taşıdığı için tezgahın üzerine gelişigüzel yığılmış kirli tabakların üzerinde birkaç hamam böceği koşturduğunu görmek hiç de şaşırtıcı gelmiyor.

Kirli bir koridorda yürürken, bir televizyon programının anlaşılmaz mırıldanmalarını ve ardından bir adamın kahkahasını duyuyoruz. Bu ses Sasha'yı olduğu yerde donup kalmasına neden oluyor. Kafasını eğip daha fazla dinlemeye çalışıyor ve başka bir şey olmadığında tekrar yürümeye başlıyor, önümüzdeki açık kapıya yavaşça yaklaşıyor.

Kapının yanına geldiğimizde, köşeyi gözetler ve sonra bana bakar. Maskesi loş koridorda gerçekten ürkütücü görünüyor ve bu evde avlayacağı kişinin ben olmadığım için mutluyum. Bir parmağını kaldırır ve oturma odasını gösterir, orada sadece bir adam olduğunu bana bildirir. Sonra dönüp sağımızdaki merdivenlere doğru yürür. Diğer ikisinin peşinden gidip beni tek başına bırakmasına şaşırmadım. Sasha bu konuda açgözlüdür.

Elimde bıçağımla, köşeyi dönmeden önce derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum. Bu oda da evin geri kalanı kadar pis. Yerde ve kanepede paket servis yemek poşetleri dağılmış, mobilyalar ya aynı bok renginde ya da yıllarca yıkanmamış bedenlerin üzerinde oturmasından dolayı bu renge dönmüş. Koltuğunda oturan adam bana sırtını dönmüş, hemen arkasında duran tehlikeden tamamen habersiz. İzlediği programa gülerek testislerini kaşımaya devam ediyor.

Hayatın ne kadar çabuk sona erdiğine her zaman şaşıırım. Buna alışabileceğimden emin değilim. Kardeşimin hayatı bir anda sona erdi. Bir saniye önce buradaydı, gülüyor ve gülümsüyordu, bir saniye sonra ise kollarımda ölüyordu. Hiçbir uyarı yoktu, bunun olacağını bana haber verecek bir altıncı his yoktu. Bir anda yok oldu.

Bu kadar yıkık olmasaydım, yapmak üzere olduğum şeyden dolayı biraz suçluluk duyabilirdim, ama bunun için çok geç kaldım. Bu pislik Melnikovları kızdırdı ve bunun bedelini hayatıyla ödeyecek. Sebep ve sonuç her zaman karmaşık olmak zorunda değildir.

Mümkün olduğunca az kanıt bırakmak için bıçağımı daha sıkı tutuyorum ve yaklaşıyorum. Adamın benim varlığımı hissedememesine şaşıyorum, ama

büyük bir kısmını geçirdiği koltuğun etrafındaki boş bira kutuları bunu açıklayabilir. Sarhoş herif beni fark etmeden, arkadan yaklaşıp bıçağı kulağının altına dayadım, ona dokunmamaya dikkat ederek. Bu odada DNA izimi bırakmamak imkansız, ama gerekmedikçe parmak izimi bırakmam için bir neden yok. Sol karotis arterine bıçağı sapladığımda kan fişkırıyor, bıçağı boynunda kaydırıp diğerini kesmeden önce, ona hızlı ama çok kanlı bir ölüm yaşıyorum.

Elimi çekip kot pantolonuma sildikten sonra Sasha'yı aramaya giderim. Sessizce merdivenleri çıkıp, alt kattakiyle aynı olan koridoru takip ederim. Her ikisi de karanlık, dar ve iğrençtir. Karşılaştığım ilk kapı tamamen kapalı değildir ve içinden ışık sızmaktadır. Botumun burnuyla hafifçe vurarak kapıyı açtım ve karşımda bir korku filminden çıkmış gibi bir manzara belirdi. Beyaz duvarlar kanla boyanmış, sanki Sasha Jackson Pollock'un resimlerinden birini yapmaya çalışmış gibi. Köşede yığılmış ceset o kadar çok bıçaklanmış ki, onu öldüren şeyin ne olduğunu anlamam imkansız. Çeşitli yaralarla dolu ve bu yaralar onu öldüren şey ama onu öldüren asıl darbe neydi, bunu asla bilemeyeceğim.

Odadaki koku, başımı sallayıp kendimi korumak için gömleğimin yakasını çekmeme neden oluyor. Bu kokuyu tanıyorum ve içeri doğru ilerleyip kirli giysiler ve çöplerle dolu odaya bakınca, burada bir yerlerde çürümüş olduğunu bildiğim cesedi göremiyorum. Dolap kapısı kısmen açık ve onu daha fazla açtığımda, şişmiş bir genç kadının cesedi yerde uzanıyor. Bir süredir burada ve koku gözlerimi yaşıyor.

Odanın dışına çıkıp Sasha'yı aramaya gidiyorum. Gömleğimi çıkarıp, koridordaki biraz daha az zehirli havayı soluyorum. Acı dolu bir homurtu beni diğer yatak odalarından birine götürüyor ve kapıya vardığımda Sasha'nın yoğun bir şekilde çalıştığını görüyorum. Bunun birkaç dakika sürebileceğini bilerek, omzumu kapı pervazına dayayıp izliyorum. Kafatası maskesi bir anlığına bana doğru dönüyor ve maskesinin kanla kaplı olduğunu gösteriyor, sonra tüm dikkatini öldürmek üzere olduğu adama geri veriyor.

Tüm o antrenmanlar karşılığını verdi, çünkü çocuk gerçekten çok iyi. Adamın tüm hayati organlarını hedef aldığına inandığım karmaşık bir desenle onu bıçaklarken ışık hızında hareket ediyor. Son bir dokunuş olarak, bıçağı havaya fırlatıyor, buz kıracağı tutuşuyla sapını kavrayıp adamın boynuna saplıyor

sonunda zavallı adamın acılarına son veriyor. Sasha geri çekilmek yerine, maskesini ölen adamın yüzüne birkaç santim yaklaştırarak yaklaşıyor. Adamın nefes almasını bekliyor. Öldüğünden emin olduktan sonra geri çekiliyor ve bıçağını yavaşça çıkarıyor, cesedi kirli zemine bırakıyor.

"Oldukça etkileyici," derim, onu maskesinin arkasında güldürürüm.

"Bu hareketi Dario ile çalışıyordum. İşe yaradığını duyunca sevinecektir."

Çoğu erkek, Sasha'nın bu kadar kolayca uyguladığı türden acımasız şiddeti kaldıramaz, ama on sekiz yaşındaki bu genç, rahatsız edici bir şekilde sakindir. Hâlâ kanlı kafatası maskesini takıyor olması da durumu pek iyileştirmiyor. Onun dikkatini çeken kıza neredeyse acıyorum. Sasha gibi bir adamla başa çıkmanın yolu, dikkat çekmemektir. Onun ilgisinin odağı olmak, ailesi dışındaki hiç kimsenin hayatta kalabileceği bir şey değildir.

"O odada o pisliği öldürmek için nasıl bu kadar uzun süre kalabildin?" diye soruyorum ona. "Orası berbat kokuyordu dostum."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Evet, oldukça zordu, ama temiz hava solumaktan daha çok onu öldürmek istedim."

"Lanet olsun, Sasha. Bunun normal olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Yine güldü. "Evet, biliyorum." Yerdeki cesedin etrafından dolaşarak bana doğru yürüdü. "Aşırı doz almış olmalı ve cesedini nasıl ortadan kaldıracaklarını bilememişler. Her halükarda, artık ölü ve onunla birlikte çürüyecekler."

"Doğru." Kapıdan uzaklaşıp, "Evi temizleyip buradan siktir olalım," diyorum.

O başını sallar ve üst kata çıkar. Ben de alt katı hızlıca kontrol ederek başka kimse saklanmadığından emin olurum. Ev boş ama çaldığımız haplardan iki torba bulurum. Sasha aşağı indiğinde torbaları ona atarım.

"Radomir'in cesedine yardım etmeye gidiyorum. Sen gidiyor musun?"

"Evet, Timofey'e son durumu bildirmem lazım, sonra ben de çıkacağım.

"Babanıza mesaj atmayı unutmayın," diye bağıryorum ona, o da dönüp giderken.

O gülerek omzunun üzerinden, "Zaten mesaj attım," diye bağıryor.

Timofey'e hızlıca bir mesaj atıp olanları anlatıyorum ve gitmeden önce başka bir şey yapmam gerekip gerekmediğini soruyorum. Beni bu bok çukurunda uzun süre bekletmiyor.

TIMOFEY:

Hayır dostum, sen git buradan. Onları çürümeye bırakacağız.

BEN:

Tamamdır.

Telefonumu cebime koyuyorum, bu emir beni hiç şaşırtmadı. Üç cesedi dışarı sürüklemek sadece dikkat çekecekti ve yangın çıkarmak da yangının tüm sıra evlere sıçramasını garantilemek anlamına geliyordu. Masum insanları öldürmeyiz, Sasha bile bunu yapamaz. Onları yavaşça çürümeye bırakmak daha güvenli. Eninde sonunda bulunacaklar, ama bunun için Danil var. Adam bilgisayarlarla her şeyi yapabilir ve polis raporlarında suçlayıcı bir şey yazarsa, Danil gidip hepsini siler. Artık her şey dijital ve insanlar her zaman bilgisayarlarının söylediklerine inanır.

Tam dönüp gitmek üzereyken, hafif bir ses dikkatimi çeker. Oldukça net bir şekilde gözden kaçırdığımız adamın çıkıp beni öldürmeye çalışmasını bekleyerek olduğum yerde donakalırim, ama hiçbir şey olmaz ve birkaç dakikalık tam bir sessizliğin ardından, yine o yumuşak, miyavlama gibi sesi duyarım.

Bu bir köpek yavrusu mu?

Zavallı, acınası şeyi kurtarmaya hazırım, ama zayıf sesi takip ederek çürümüş kadının bulunduğu odaya girdiğimde, hiçbir şey göremiyorum, kesinlikle köpek ya da başka bir hayvan yok. Ses tekrar geliyor, bu sefer biraz daha güçlü, ve onu takip ederek dolaba giriyorum.

"Tanrım," diye inleyerek, dolaba girerken gömleğimin yakasını yukarı çekiyorum. Kadının başının yanındaki köşede bir yığın giysi var ve hafif bir hareket gördüğümde, kalbim hızla çarpmaya başlıyor çünkü içten içe ne bulacağımı zaten biliyorum. Çömelip kirli gömleği geri çekiyorum ve altındaki bebeği ortaya çıkarıyorum. Çıplak, bu lanet evdeki her şey gibi kirli ve onu görünce, daha iyi düşünebilmeden ciğerlerimi kokuşmuş hava ile dolduruyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, çok küçük ve çok sessiz görünen bebeğe bakarak. Bebeklerle ilgili tek deneyimim, Sveta'nın yeğenleriyle ilgilenmesini izlemekten ibaret, ama yeterince film izlemişim ki, bu bebeğin şu anda çığlık atması gerektiğini biliyorum, ama duyduğum tek şey çok hafif bir inilti.

Sadece içgüdülerimle hareket ederek, uzanıp minik bebeği kucaklarım, küçük vücudunu ve altındaki kirli gömleği göğsüme çekip, kokuşmuş lanet dolaptan çıkarım. Köşedeki ölü adama sırtımı dönerim, her ne kadar bebeğin neler olduğunu anlayamayacak kadar küçük olduğunu bilsem de, ki bu, annesinin çürümüş cesedinin yanında yatmış olduğunu düşünürsek iyi bir şey.

Hâlâ ağlamıyor, çığlık atacak ya da kollarını sallayacak kadar gücü yok. Sessiz ve hareketsiz, kollarımda minik, neredeyse ağırlıksız, kırılğan bir bohça ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Odayı taradım ve köşede küçük bir çanta fark ettim. Geleneksel, sevimli bir bebek bezi çantası değildi, bu yüzden daha önce yerinde olmayan bir şey olarak fark etmemiştim, ama içine baktığımda birkaç bebek bezi, ıslak mendil ve oldukça temiz görünen bir tulum gördüm.

Harekete geçmem gerektiğini biliyorum, ama aynı zamanda savunmasız bir bebeği bu kabus gibi evde bırakmamın imkânsız olduğunu da biliyorum. Onu yere indirip mendilleri alıyorum.

"Sorun yok, bebeğim," diye fısıldayarak ona güvende olduğunu söylemeye çalışıyorum, ama bana hiçbir bebeğin sahip olmaması gereken bir yorgunlukla bakıyor. Sanki hayattan bıkmış gibi, ama daha yeni başlamış. Ona her şeyin düzeleceğini, hayatın her zaman bu kadar zor olmayacağını söylemek istiyorum, ama o benim yalanlarımdan çok daha fazlasını hak ediyor, zaten onları anlayacak durumda da değil.

Ne yaptığımı hiç bilmiyorum, ama onun küçük vücudunu temizlemeyi başarıyorum. Bu pislikler onu idrar ve dışkısının içinde oturmaya zorlayarak korkunç bir pişik yapınca, o küçük bir inilti çıkarınca ben de yüzümü buruşturuyorum. Elimden geldiğince nazik davranıyorum ve birkaç ayarlamadan sonra ona bez giydirmeyi başarıyorum. Onu pembe tuluma sokmak biraz daha zor, tulum ona çok büyük geliyor, ama dışarısı bezden başka bir şey giymesi için çok soğuk.

Elimi onun küçük göğsüne koyup ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Seryozha'nın kulağına bebeği alıp onu güvenli bir yere götürmem için bağırdığını duyduğuma yemin edebilirim ve kardeşimin haklı olduğunu biliyorum. Onu burada ölüme terk edemem ve başka biri gelirse diye ikimizi de buradan çıkarmam lazım. Keşke bu gece SUV'yi sürseydim diyorum, ama yapacak bir şey yok, bu yüzden birkaç bebek bezi alıyorum ve çantada bebek maması görmeyince hayal kırıklığıyla inliyorum.

"Tamam," diyorum, bu moral verici konuşmanın kahverengi gözleri hareketlerimi takip eden küçük bebekten çok kendim için olduğunu bilerek. "Gidecek çok yolumuz yok, ufaklık. Seni göğsüme yaslayıp ceketimle saracağım, böylece ısınırsın. Bunu başarabiliriz, tamam mı?"

Bir cevap beklemiyorum ve bir cevap da almıyorum. Ceketimin fermuarını neredeyse tamamen açıyorum, eğilip küçük bedenini kucaklıyorum ve onu kendime doğru nazikçe çekerek onu güvenli bir şekilde sarmalıyorum. Elimi onun altında tutarak düşmemesini sağlıyorum ve sonra onu soğuk hava ve rüzgardan korumak için ceketin fermuarını yeterince kapatıyorum. Minik vücudu benimkine yapışıyor ve dışarı çıkmadan önce fazladan bezleri alıyorum ve ikimizin de burayı bir daha görmek zorunda kalmamasını umuyorum.

Arka kapıdan gizlice çıkıp, aynı yolu takip ederek townhouse'un yanından geçip sokağa çıkıyorum. Hızlıca etrafa bakınca, çevremizin ıssız olduğunu anlıyorum. Diğer evlerde birkaç ışık yanıyor ama kaldırım ve sokak boş. Hiç vakit kaybetmiyorum. Motosiklete biner binmez, yüzümü örtmek için kaskımı takıyorum ve motoru çalıştırıyorum, ceketimin içindeki küçük bohçayı okşayarak onun korkmamasını sağlıyorum.

Sürmek için iki elime de ihtiyacım var, ama ben otururken o güvenli bir şekilde bana yaslanıyor. Sanki kocaman bir bira göbeğim varmış gibi görünüyor. Bu gururumu incitiyor, ama şu anda en azından endişeleneceğim şey bu. Ona son bir kez rahatlatıcı bir okşama yapıp, sokağa çıkıyoruz ve şehrin içine doğru ilerliyoruz.

Trafik her zamanki gibi berbat ve normalde motosiklette bebek taşımaya kesinlikle karşı olurdum, ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir ve şu anda kesinlikle çaresizim. Arada sırada çok hafif hareketler dışında, hala göğsüme yaslanmış durumda ve ses çıkarıyorsa da, motosikletin motorunun gürültüsü onu bastırıyor.

Onunla görülme riskini göze alamam, bu yüzden doğruca daireme gidiyorum. Park eder etmez, garajı tarayıp yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra asansöre atlıyorum. İş için kullandığım özel asansörü kullanmaya cesaret edemiyorum. Kapılar kapandığında rahat bir nefes alıyorum, çünkü en son istediğim ya da ihtiyacım olan şey, benim olmayan ve açıkça kötü muamele görmüş bir bebeği taşıdığımı birinin görmesi.

Asansör durduğunda onu ceketimin içinde tutuyorum ve daireme doğru normal bir hızda yürüyorum. İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra titrek bir nefes alıyorum, çünkü benim neyim var lan? Onu eve getirmek neden iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Onu bir yere bırakıp polise isimsiz bir ihbarda bulunmalıydım, ya da Timofey'i arayıp bulduğum şeyi anlatmalıydım. Bratva mutlaka bir çözüm bulur ya da en azından onun güvenli bir yere ulaşmasını sağlardı.

bir hastanede, ama ceketimin fermuarını açıp onu oturma odamın aydınlık ışığında gördüğümde, başka bir yerde olabileceği düşüncesi içimi bir tedirginlik kaplıyor. Koruyucu aile sistemiyle ilgili yeterince korkunç hikaye duydum, onun bu sistemle hiçbir şekilde ilgisi olmasını istemiyorum. Bratva'ya söylersem, ya onu benden alacaklar ya da Sveta'ya bakmamı engelleyecekler, çünkü ikisini birden yapamam.

Kollarımdaki bebek bana bakıyor ve ışıklar açıkken onu o berbat şehir evinde olduğundan çok daha net görebiliyorum. Gözleri açık kahverengi, bana hemen Sveta'nın gözlerini hatırlatıyor ve başı açık kahverengi saçlarla dolu.

Tanrım, kolaylıkla bizim kızımız olarak geçebilir.

Bu düşünce istemeden aklıma geliyor ve şok olmuş bir kahkaha atmam için yeterli.

"Aklımı kaçırıyor olmalıyım, ufaklık," diyorum ona. Kanepede otururken, onu kollarımda tutuyorum ve telefonumu alıyorum. "İlk ihtiyacımız olan şey yemek." Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama Roma'dan çok daha küçük görünüyor. Roma altı aylık ve ikisini karşılaştırmadan edemiyorum. Roma tumbul ve uyanık, sürekli kıvrılıyor ve etrafındaki şeylerle etkileşime girmeye çalışıyor. Bu kız ise bunların hiçbirini yapmıyor ve bunun çok daha küçük olması mı yoksa ciddi bir beslenme yetersizliği mi olduğunu bilmiyorum.

Google'da hızlı bir arama yapıp sipariş etmem gerekenleri bulmaya çalışıyorum ve en azından önümüzdeki birkaç günü geçirmemizi sağlayacak bir liste hazırladığımda, Instacart'a sipariş veriyorum ve bir saatten az bir sürede teslim edilmesi için ekstra ücret ödüyorum. Bunu hallettikten sonra hemen Amazon'a giriyorum. Bu sipariş daha büyük ve sadece bebek bezi ve mama gibi temel ihtiyaçlardan fazlasını alıyorum. Bir araba koltuğu, bir oyun parkı, birkaç kıyafet, battaniye ve gözüme çarpan diğer her şeyi alıyorum. Kendimi lanet olası tavşan deliğine baş aşağı atlıyormuş gibi hissediyorum, ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Sepete attığım son şey, bebekler için kullanılabilecek küçük bir küvet.

"Alınma tatlım," diyorum ona, "ama biraz kokuyorsun."

Kahverengi gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor ve siparişi verdiğimde, içimi acıtan acınası bir inilti çıkarıyor.

"Yemek geliyor," diye söz veriyorum ona. "Biraz daha sabret." Onu kollarımda tutarken, poposunu okşayıp hafifçe sallıyorum ve bulabildiğim tüm YouTube videolarını izleyerek biberonu nasıl hazırlayacağımı öğrenmeye çalışıyorum. Sanırım nasıl yapılacağını anladım ve su kaynamaya başladığında

Hala onun görülmesini istemediğim için, onu kanepenin önündeki yumuşak halının üzerine yatırıp aceleyle yemeğini almaya gidiyorum.

Çantaları alıp adama büyük bir bahşış veriyorum ve sonra hepsini tezgahın üzerine boşaltıyorum. Yeni biberonları kaynar suya koyup, seçtiğim mamayı alırken sterilize olmalarını bekliyorum. Güvenli oynamak için, hazır mamayı seçmiştim ve biberonlar sterilize olduktan sonra, birini soğumaya bırakıp hızlıca mamayı içine döküyorum.

Hazır olduğunda kanepeye geri dönüyorum. Hala halının üzerinde yatıyor, hareket edemeyecek kadar küçük ve zayıf. Onu tekrar kucağıma aldığımda, birden paniğe kapılıyorum, ya yemezse ne yapacağım diye endişeleniyorum. Ama lastik emziği ağzına götürdüğümde, açlıktan ölen bir bebek gibi emmeye başlayınca tüm korkularım yok oluyor. İlk yudumunu aldığımda gözlerinin büyüdüğüne yemin ederim. Hırsla emerek iç çekiyor ve bu minik şey için kalbim parçalanıyor.

Kahverengi gözleri benimkilere sabitleniyor ve başımın büyük belada olduğunu anlıyorum, çünkü bana kurtarıcısıymışım gibi, koruyucusuymuşum gibi, lanet *babasıymışım* gibi bakıyor.

"Bana öyle bakma," diyorum ona, bu sözleri söylerken bir deja vu hissi yaşıyorum. Tamamen farklı bir bağlamda olabilir, ama bugün bunları ikinci kez söylemek zorunda kaldım.

"Ben senin baban değilim, ufaklık, ve seni tutamam." Ben "Bu geçici bir durum" derken, o son mamayı da içiyor.

İzlediğim videolardan birinde geçirmenin önemi anlatılıyordu, ben de videodaki kadın gibi onu kaldırıp göğsümü göğsüne bastırarak sırtını okşuyorum. Doğru yapıp yapmadığımı bilmiyorum ama yüksek sesle geçirdiğinde gülümsüyorum ve garip bir başarı duygusu hissediyorum. Ancak mutluluğum kısa sürer, çünkü ondan çıkan bir sonraki ses sevimli bir geçirme değildir. Bezinde bir patlama olur ve umarım sızıntı yapmaz, çünkü kollarımdaki bu minik şeyin bu kadar büyük bir ses çıkarmasına şaşırıyorum.

Koku burnuma çarptığında, kafamı sallayarak kokuyu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Lanet olsun.

"Bu kadar sevimli olduğun için şanslısın," diye mırıldanıyorum ve işe koyuluyorum.

Çok sayıda mendil, birkaç kez kusma ve bolca bebek bezi kremi sürdükten sonra, gözlerini kapatıp uykuya dalmadan hemen önce onu tekrar uyku tulumuna sokuyorum. Alnında açık kahverengi bir bukle ve

küçük elleri yumruk halinde. Başka bir şey yapacak kadar yorgun olduğum için, kanepeden bir yastık alıp yanına uzanıyorum, böylece uyanıp bir biberon daha isterse onu duyabilirim.

Uzun bir gece olacağını hissediyorum ve yarını düşünmek bile istemiyorum. Sevdiğim kadın tam üstümde, ama hiç bu kadar uzak hissetmemiştim. Onu gözetmem gerekiyor, ama bebeği bütün gün dairemde yalnız bırakamam. Sveta'yı görmek hayatımdaki tek mutluluğum. Bazen dayanılmaz derecede acı verici, her zaman kendi kendime uyguladığım bir işkence gibi geliyor ve bazı günler bunu nasıl atlatacağımı bilemiyorum, ama yine de ona özlem duyuyorum. Uyandığımda aklıma gelen ilk şey o, uykuya dalmadan önce düşündüğüm son şey de o.

Aynı zamanda tanıdığım en inatçı kadın ve onun meraklı kıcını bu işin dışında nasıl tutacağım bilmiyorum.

Bölüm 4

Svetlana

Vitya'nın bana bıraktığı mesajı tekrar tekrar okuyorum ve her okuduğumda biraz daha sinirleniyorum.

VITYA:

Kendimi iyi hissetmiyorum Sveta. Bugün evde kalmanı istiyorum.

Vitya iki yıldan fazla bir süredir her gün beni izliyor ve hiçbir zaman herhangi bir nedenle izin istemedi. Asla hastalanmaz ve her zaman zamanında gelir. Bir terslik var ve bu hoşuma gitmiyor.

BEN:

Akşamdan kalma sayılmaz. Kalk artık, Vitya.

VITYA:

Ben akşamdan kalma değilim, bunu sana mı söyleyeceksin? Bugün başım nasıl ? Ben hastayım ve sana bulaşmasını istemiyorum. Sveta, lütfen bir günlüğüne kışını içeride tut. Yemin ederim yarın uzun bir alışveriş gezisiyle beni cezalandırabilirsin.

Onun dramatik tavırlarına gözlerimi devirip cevabımı yazıyorum.

BEN:

Sen hiç hasta olmazsın ve dün gece dışarı çıktın. Bunun bir ilgisi olmadığını mı düşünüyorsun? Sarhoş olup bütün gece sevişmek hasta olduğun anlamına gelmez. En azından bana karşı dürüst ol. Bu arada, başım iyi.

VITYA:

Dün gece ikisi de olmadı. Evde kal. Kendimi daha iyi hissedersen,
sabah oraya gelirim.

Telefonumu cebime soktum, şu anda cevap yazamayacak kadar kızgındım. Ama bu, onun söylediklerini kafamda tekrar tekrar düşünmemi engellemedi. Bunun tamamen tesadüf olması imkansız. Vitya ve benim bir rutinimiz var, iki yıldır devam ediyor ve o bundan sapıyor. Bunun bir nedeni olmalı ve bunun nedeni onun aniden grip olması olamaz.

Bunu düşünürken, birkaç aspirin daha yutuyorum. Başım çok ağrıyor, ama bunu ona itiraf etmeye niyetim yok.

Dairede yalnızım. Kardeşim artık burada değil, beni 80'lerin filmleri ve Çin yemeği ile oyalayamıyor, ve bir içki daha içme düşüncesi, daha önce zorla yuttuğum tost parçasını kaybedecekmişim gibi hissettiriyor. Yerde volta atıyorum ve yirmi dakika boyunca kıcımlı olması gereken yerde tutmayı başarıyorum, ve bunun için kendimle oldukça gurur duyuyorum. Onun çok kızacağını bilsem de planımı değiştirecek kadar umursamadan, bir kutu tavuklu erişte çorbası alıp asansöre doğru yöneliyorum. Bir alt kata inerken kalbim hızla atıyor. Asansörü durdurup derin bir nefes alıyorum ve boş olduğu için şükrederek dışarı çıkıyorum. Aceleyle onun odasına gidip kapıyı çalıyorum.

Gerginlikten yerinde duramıyorum, koridorda kıpır kıpır duruyorum. Cevap vermediğinde, tekrar kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum, ama ben bunu yapamadan kapıyı açıyor. Yorgun yüzüne bir bakış attım ve aniden kendimi çok aptal hissettim, çünkü hasta gibi görünüyordu. Hala gördüğüm en seksi erkekti, ama biraz dağınık ve her zamanki gibi parlak ve mükemmel olmadığını inkar edemezdim.

Bana attığı öfkeli bakış beni bir adım geri çekilmeye zorluyor. Çorbayı ona uzatıyorum, sanki gizlice dışarı çıkıp emirlerine karşı gelmek için gerçekten geçerli bir nedenim varmış gibi göstermeye çalışarak.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Sözleri fısıldayan bir tıslama gibi ve onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Çorba ihtiyacın olabilir diye düşündüm," diyorum, ama bana attığı bakış, benim saçmalıklarımı yutmadığını açıkça gösteriyor.

"Kendi başına evden çıktığına inanamıyorum."

"Sadece seni kontrol etmeye geldim," diyorum çabucak. "Koridorda kimse yoktu. Tamamen güvendedim."

Bugün tıraş olmadığını belli eden çenesini eliyle ovuşturur ve derin bir nefes alır. Suçluluk duymaya devam etmeye hazırlanırken, arkasına attığı hızlı bakışı görürüm. Bütün vücudum soğur, çünkü bir şey, daha doğrusu *birini* saklamaktadır.

"Burada biri mi var?" Bu sefer sinirli olan benim ve o gözlerime bakmayı reddettiğinde kendimi kaybettim. "Seni pislik! Dün gece bir kadını eve getirdiğin için işi mi astın?"

Bu düşünce kalbimi parçalıyor, ama gözyaşlarımı geri çekip öfkeye odaklanıyorum. Gözlerine baktığımda, benim gözlerimdeki acıyı ve öfkeyi görebildiğini biliyorum.

"Öyle değil," diyor, ama hala lanet kapıyı engelliyor. "Kanıtla o zaman," diye bağıryorum ona, teneke kutuyu sıkıca kavrayarak. Çorba içiyorum, böylece onun sinir bozucu derecede güzel yüzüne çorba fırlatmak gibi aptalca bir şey yapmam.

"Hiçbir şeyi kanıtlamam gerekmiyor. Kızını kaldırıp asansöre bin ve dairenize git. Oraya vardığında bana mesaj at da, vardığını bileyim, sonra da orada kal, Sveta. Bir kez olsun beni dinle lan."

"Nasıl yapabildin?" Daha iyi düşünmeden bu soruyu fısıldıyorum ve yüzündeki incinmiş ifade beni şaşırtıyor. "Dün gece yaptığım şey yüzünden mi? Kendimi rezil ettiğimi ve sınırı aştığımı biliyorum, ama bu sadece aptalca bir hataydı."

O cevap veremeden, ciğerlerimden nefesimi kesen bir ses duyarım. Beklediğim kadın sesi yerine, bir bebeğin ağlamasının eşsiz sesi duyulur.

Gözlerim büyür, dünyam kontrolden çıkmış gibi hissedirim. "Bebeğin mi var?"

O inleyerek kolumu tutar, beni içeri çeker ve kapıyı kapatır, sonra bana sırtını dönüp oturma odasına doğru yürür. Daha önce hiç evine girmedim ve biraz hayretle bakmaktan kendimi alamıyorum. Tam da hayal ettiğim gibi: büyük, rahat görünümlü bir kanepenin, büyük ekran televizyonun, erkeksi, koyu mavi ve gri tonları, ama beklemediğim şey, oturma odasının her köşesini kaplayan bebek eşyalarının patlaması. Hâlâ araba koltuğuna ve pembe bebek kıyafetleri ve battaniyelerine bakarken, Vitya oyun parkına doğru yürüdü, çok küçük bir bebeği kucağına aldı ve yıllardır bunu yapıyormuş gibi onu göğsüne bastırdı. Büyük eli, küçük kafasını kavrayarak, bana dönüp bakarken onun güvende olduğundan emin oldu.

Bana bakarken. Ağlayan bebeği sakinleştirmek için hafifçe bir yandan diğer yana sallandığının farkında bile değil, çünkü bana kızgın olmaya çok odaklanmış durumda.

"Bir anlaşmamız vardı," diyor ve ben kahkaha atıyorum, çünkü şu anda aklımdaki son şey, onun üstündeki dairede kalma sözüm.

"Bir bebeğin var, Vitya." Kollarındaki pembe bohçaya elimi sallayarak, ona emzik verdiğini izliyorum. Şiddetli bir kıskançlık dalgası içimi kaplıyor, kalbimin derinliklerine işliyor. Onun başka kadınlarla birlikte olmasını ve onlardan birinin ona bir bebek vermesini nefret ediyorum. Bu beni hasta ediyor ve çorba tenekesi parmaklarımdan düştüğünde, kıcımın üstüne düşmeden önce arkamdaki sandalyeye oturuyorum.

O iç geçirip bana doğru yürüdü. "Onu tutmanı istiyorum."

"Ha?" Ona bakıyorum, beynimi çalıştırmaya çalışıyorum, ama bu garip olaylar karşısında hala çok şaşkınım ve onun sözleri kafamda yer etmiyor.

"Ben ona biberon hazırlarken onu tutmanı istiyorum." Bebeği bana uzatır ve kollarım hemen minik bebeği sarar. Mutfığa gitmeden önce parmağını bebeğin ipeksi saçlarında gezdirir.

Bebeğe bakıyorum ve onun sevimli olduğunu inkar edemiyorum. Açık kahverengi gözleri emziğini emerken bana bakıyor. Vitya'nın mavi gözlerine sahip değil ve saçları onunkinden daha açık renkte, bu yüzden onda babasını görmek zor, ama aynı özelliklere sahip olmasalar da, tıpkı babası gibi çok güzel. Üzerinde küçük renkli lamalar olan sevimli pembe bir tulum giymiş ve kolunu salladığında, başparmağımı minik parmaklarının üzerinde gezdiriyorum, elini açıp bana tutunduğunda gülümsüyorum. Çok küçük, Isabella veya Roma'nın hatırladığımdan daha da küçük. İkisinde de olan sağlıklı dolgunluğu onda yok ve kaç yaşında olduğunu anlayamıyorum.

Vitya elinde biberonla geri geldiğinde, ona bakıyorum, hala bir bebeği olduğuna inanamıyorum.

"Çok güzel, Vitya," diyorum, sesimin bu kadar zayıf ve kederli çıkmasından nefret ederek.

"O benim değil, Sveta." Bana biberonu uzatırken sesi yorgun geliyor. "Onu buldum."

Biberonu alıp, açgözlü bir iştahla emziği ağzına sokup açgözlülükle emmeye başlamadan önce emziğini çıkarıyorum.

"Onu *sen* mi *buldun*?"

Karşımda kanepeye oturur ve gözlerini ovuşturur, açıkça yorgun ve şimdi nedenini biliyorum. Korktuğum gibi çılgın bir seks gecesi geçirmiyordu. Bütün gece, bir şekilde bulduğu masum bir bebeğe bakmakla meşguldü.

"Bazen ailen için ekstra işler yapıyorum," diyor sonunda. "Genelde seni izlemekle meşgulüm, ama birkaç ayda bir, bir gece izin alıyorum ve bir şey yapabilir miyim diye soruyorum. Geçen gece yardımına ihtiyaçları vardı ve dün gece o işi bitirdim." Kollarımdaki çok aç bebeğe eliyle işaret ediyor. "Onu bulduğum evde buldum."

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Bana söyleyeceğin tek şey bu mu? Ne işi? Ne evi? Ne halt ediyordun sen?" "Sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Ailesi nerede?"

"Annesi zaten ölmüştü. Babası da bizim öldürdüğümüz adamlardan biriydi herhalde." Öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar ve ellerini hafifçe birleştirir, gözlerini benimkilerden ayırmaz. "Onu bulduğumda yarı ölü gibiydi, o kadar susuz kalmıştı ki ağlayamıyordu bile." İç çeker ve başını sallar. "Onu orada bırakamazdım ve ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden onu buraya getirdim."

"Neden babama ve amcalarıma söylemedin? Onlar bir bebeğe asla zarar vermezler, Vitya, bunu biliyorsun."

"Hayır, incitmezlerdi," diye onayladı, "ama ona ne olurdu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sanırım bir hastaneye ya da itfaiyeye, hemen bulunup bakılacağı bir yere bırakılırdı."

"Koruyucu aile sistemine verilir. Bu konuda yeterince korkunç hikaye duydum, onu bu kadere terk etmemin imkânsız olduğunu biliyorum."

"Peki ya onu yanına alırsan?" diye soruyorum, bunun gerçekten ciddi olarak düşündüğü bir şey olup olmadığından emin olamadan.

Mavi gözleri benimkilere kilitli kalarak, "O zaman seni izlemeye devam edemem, bu da bir seçenek değil," diyor.

Vitya'nın gözlerinde ne gördüğümünden emin değilim, çok fazla duygu var ve ben hangisini seçebileceğimi bilemiyorum, ama yemin ederim ki bunlardan biri, kemiklerimde hissettiğim derin bir özlem. Kollarımdaki küçük bebek, biberonunun boş olduğunu fark edince sinirli bir homurtu çıkarır ve bu ses, Vitya ile paylaştığımız anı bozar.

"Onu geğirtmelisin," diyor bana, ve ben ona boş boş bakmaya devam edince, "Roma ve Isabella'nın yanında sürekli bulunuyorsun, Sveta, bir bebeği nasıl geğirtileceğini mutlaka biliyorsundur," diyor.

"Evet, ama ben bebek bakmıyorum. İkisi de bana bu tür bir sorumluluğu emanet etmemeleri gerektiğini biliyorlar. Yeğenlerimi kucağıma alıyorum, onlarla oynuyor ve sarılıyorum, onları çok seviyorum, ama aslında onlara bakmıyorum. İğrenç işleri yapmıyorum."

"Öğreneceksin," diyor, sanki kucağımdaki bebeği birlikte büyüteceğimi kabul etmişim gibi. Ayağa kalkıyor, bir bez alıyor ve bize doğru yürüyor. Göz hizasına gelmek için çömeliyor, bezi omzuma koyuyor ve sonra diyor ki, "Onu kaldır, göğsü sana değecek ve başı omzuna gelecek şekilde."

"Neden bir bez var?"

"Kusarsa diye." "İğrenç,

Vitya."

Onun muhteşem dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirir, ama hemen saklar ve şöyle der: "Endişelenmen gereken son bu değil."

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında, bir sonraki gülümsemesini o kadar çabuk saklayamıyor ve yüzünde tam bir gülümsemeyle nasıl görüneceğini bir an için görebiliyorum. Bu, en güzel şekilde kalp durduran bir an.

"Onu kaldır, Sveta," diye hatırlatıyor bana, "ve geğirene kadar sırtını okşa."

Onu pozisyona getirip sırtını nazikçe okşamaya başlıyorum. Yanağını omzuma yaslayıp yumuşak bir nefes veriyor.

"Ne yapacağını nereden biliyorsun?" diye soruyorum ona. "Çocuğun var mı?" Bu soruyu sorarken kendimi aptal hissediyorum, sanki bu onun hakkında kesinlikle bilmem gereken bir şeymiş gibi, ama olsaydı bana şöylerdi diye düşünmüştüm.

"Hayır, çocuğum yok."

Onun sözleri üzerine içimden bir rahatlama dalgası geçiyor.

"Sadece bir sürü YouTube videosu izledim."

"Onun önünde küfür edemezsin," diyorum ona. "Bebekler sünger gibidir. Her şeyi emerler."

Elini uzatıp kızımın yumuşak başını okşadı. "Onun iyiliği için, umarım yanılıyorsundur. Umarım şimdiye kadarki hayatıyla ilgili hiçbir şeyi hatırlamaz."

"Umarım seni hatırlar," diyorum ona, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum. Dilimi tutmak hiç bir zaman güçlü olduğum bir şey olmadı.

Yüzü yumuşar ve bir şey söylemek üzere gibi görünür, ama yüksek sesli bir geçirme onu engeller.

"Hay aksi, kızım," derim ona, elimi poposuna koyup onu bana doğru çekerek. Elimde küçük bir patlama hissettiğimde hatamı anlarım. "Ne..." demeye başlarım, ama Vitya sadece güler ve ayağa kalkar.

"Sıra sende," diyor bana.

"Vitya, sakın yapma." O caymamış gibi görünce, "Dün gecedan beri hala biraz mide bulantım olduğunu söylersem yardımcı olur mu?" diye sorarım.

Güzel ağzının köşesi küçük bir sırtışla yukarı kalkar. "Hayır. Belki bu, reşit olmayan kıçının tekrar içki içmesini engeller."

Tartışmaya devam edemeden, önüme bir tür bebek bezi değiştirme minderi serer ve bir bebek bezi, bir tüp krem ve bir kutu bebek mendili atar.

"Onu iyice ovuşturduğundan emin ol. Onu kendi idrarında bırakmışlar ve çok kötü bir kızarıklık var."

Onun sözleri üzerine kalbim sıkışır ve keskin bir öfke dalgası beni sarar. Bir çocuğa zarar vermeyi hayal bile edemem. Kollarımdaki minik varlık tamamen savunmasız. Bir bebeğe böyle davranmazdım, bir hayvana bile.

Onu matın üzerine yatırıp ona bakıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Belki sen onu al, ben de izleyip öğreneyim."

Adam içini çekerek, "İyi deneme. Onun pijamasını çıkar, çünkü ortalık pis olacak," dedi.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," derken onun sevimli küçük kıyafetinin düğmelerini açarım. Onu çıkarır ve hemen gömleğimi ağzıma ve burnuma çekerim. "Aman Tanrım," diye fısıldarım. "Nasıl bu kadar kötü kokabilir?"

"Bütün gece bunu düşündüm." Kanepeye geri oturur ve uzun bacaklarını uzatırken ellerini başının arkasında birleştirir. "Bir mendil hazırlasan iyi olur. O şeyi açar açmaz ihtiyacın olacak."

Yalan söylemiyor. Ben bebek bezini açıp kusmaya çalışırken, o kenarda güvenli bir şekilde bir kez daha gülüyor.

"Nasıl bu kadar çok olabilir?" Burnumun üzerinde asılı duran gömleğin içinden fısıldıyorum.

"Acele etsen iyi olur," diye uyarıyor Vitya. "Yakında sabırsızlanmaya başlayacak."

Şu anda ihtiyacım olan son şey kıpır kıpır bir bebek, bu yüzden kendimi hazırlayıp işe koyuluyorum. Bu, şimdiye kadar yaptığım en iğrenç şey ve işin ancak yarısını bitirmişken o huysuzlanmaya başlıyor. Vitya onun ağlamasını duyuyor ve hiç düşünmeden otomatik olarak emziğini alıyor. Buna şaşırmamalıyım. O çok gözlemci bir adam. Ben kendim farkına bile varmadan, neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyor gibi görünüyor. Bebek emziği ağzına alıyor ve bana işimi bitirmem için birkaç değerli dakika kazandırıyor.

"Ona bir isim bulmalıyız," diyorum ona. "Ona sürekli '*bebek*' diyemeyiz."

Hâlâ yanımda duruyor, başparmağıyla kızımın yumuşak yanağını okşuyor. "Belki de öyle yapmasak daha iyi olur."

Bebek bezi kremini alıp ona bakıyorum. "Bence o aşamayı geçtik, sence de öyle değil mi?"

"Hangi aşamayı?"

"*Eğer ona isim veririm, ona bağlanacağım aşaması.*"

Haklı olduğumu biliyor. O zaten bağlanmış durumda. Ben daha yeni geldim ve ben de bağlandım. Bağlanmamak imkansız.

"Sen seç. Ona ne isim vermek istersin, Sveta?"

Onun ne kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalışıyorum, ama şu anda dünyadaki en romantik olmayan şeyi yapıyor olsam da, o hala Vitya ve bu adam ne yaparsak yapalım, nerede olursak olalım beni heyecanlandırıyor. Dikkatimi tekrar bebek bezi kremine verip, onu bebeğe sürüyorum ve isimler düşünüyorum, ama aniden aklıma bir isim geliyor.

"Samantha," diyorum ona, yeni bezini takıp pijamasını alırken.

"*Sixteen Candles*'daki Molly Ringwald'ın karakteri gibi mi?"

Şaşkın bir kahkaha attım. "Bunu nasıl hatırladın?"

"En sevdiğin filmlerden biri," diyor, sanki benim hakkımda bu bilgiyi bilmemesi garipmiş gibi, ve sonra ekliyor, "Molly Ringwald her şeyi daha iyi hale getirir, değil mi?" Bu da beni kendimden daha iyi tanıdığını kanıtlıyor.

"Evet," diye fısıldadım.

Bizi yoğun bir bakışla izleyen bebeğe bakar ve yine yanağını okşar.

"Ne dersin, ufaklık? Samantha ismini beğendin mi?" Kızı kolunu uzatarak onu gülümsetir.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyor bana.

Ben kirli bezini atıp ellerimi yıkarken, o bebeği pijamasına giydirir. Oturma odasına geri döndüğümde, onu bir sıra yumuşak oyuncakların takılı olduğu küçük bir koltuğa oturtmuştur. Kemerini bağlar ve koltuğu hafifçe titreten bir düğmeye basar.

Dairesine bakınırken, tüm malzemeleri incelerim ve çoğunun hala kutularında olduğunu fark ederim.

"Bütün geceyi internette alışveriş yaparak ve kirli bezleri değiştirerek mi geçirdin?"

Sırtını kanepeye dayayarak yere oturur. "Evet, öyle sayılır. Başka ne yapacağımı bilemedim. *Hala* ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sana yardım edeceğim," diyorum. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Elini yüzüne sürer ve inler. "Üzgünüm. Seni bu işe karıştırmak istemedim." Koyu renkli kaşlarını bana doğru kaldırarak ekler, "Bir günlüğüne bile yukarıda kalamadın, değil mi?"

Küfürlü söz üzerine gözlerimi Samantha'ya çeviriyorum, ama o çoktan uykuya dalmış, karnı doyup bezini değiştirdikten sonra huzurlu ve tamamen mutlu görünüyor.

"Bir gün gerçekten bir şeyi değiştirir miydi?"

"Hayır," diye itiraf eder. "Bütün hafta grip olmayı planlıyordum."

Buna gülüyorum. "İkimiz de biliyoruz ki, eninde sonunda buraya gelirdim."

"Sadece çok tatlı olduğun için bana çorba yedirmek istediğin için."

İkimiz de bahanemin en iyi ihtimalle zayıf olduğunu biliyoruz. Çorba getirmek daha çok Natalya veya Yelena'nın yapacağı bir şey. Umursamıyorumdan değil. Daha çok ev işlerinden pek anlamadığım ve hasta birine bakmak bana doğal gelmediği için.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyorum ona, "eğer gerçekten hasta olsaydın, sana çorba yapmayı öğrenirdim."

"Bunu unutmayacağım."

Ona bakıyorum. Yorgun görünüyor ve belki de hemşirelik yeteneklerim konusunda yanılmışım, çünkü tek istediğim ona bakmak.

"Uzan ve biraz uyu, Vitya."

Gözleri çoktan kapanmış durumda ve bana bakmak için gözlerini açtığında, teklifimi kabul etmek için can attığını anlayabiliyorum.

"Onun iyi olduğundan emin olacağım," diyorum ona, "ve şimdi uyuyabilirsen uyu, yoksa bu gece hiçbir işe yaramayacaksın."

Bir başka uykusuz gece düşüncesine inliyor. "Peki," diye pes ediyor, kalkıp kanepeye uzanıyor. Gözlerini kapatmadan önce bana bakıyor. "Gitmeyeceğine yemin et."

"Hiçbir yere gitmiyorum, Vitya. Uyu."

Tartışmayı bırakıp bana dönük olacak şekilde yanına dönmesi, ne kadar yorgun olduğunun kanıtıdır. Gözleri çoktan kapanmıştır ve birkaç dakika içinde uykuya daldığını anlayabiliyorum. Birkaç dakika onu izlerken yüzünün yumuşadığını fark ediyorum. Kaşları artık çatık değil, çene hattı daha az gergin ve omuzları daha rahat. Huzurlu görünüyor, ki bu onun normalde sergilediği bir ifade değil.

O ve Samantha'nın derin bir uykuya daldıklarından emin olduğumda, kalkıp yanına gidiyorum. Yatağın ucunda bir battaniye var, onu onun üzerine örtüyorum. Hareket etmiyor, tamamen baygın olduğunu belli ediyor ve ona dokunma isteği çok güçlü. Parmaklarımı onun muhteşem yüzünde gezdirmekten kendimi alıkoyuyorum, ama beni gözetleyen bu adam hakkındaki merakımı bastıramıyorum.

Ben de insanım ve meraklılık dürtüsü çok güçlü. Uyanık olsaydı, şimdiye kadarki itidlimle gurur duyardı herhalde.

İkisini uyumaya bırakarak oturma odasına göz gezdiriyorum, ama burada beklenecek tipik mobilyalar ve bir sürü bebek eşyası dışında hiçbir şey yok. Bu bana hiçbir şey söylemeyecek, bu yüzden mutfığa doğru yürüyorum, oradan başlayıp diğer odalara geçeceğim.

Mutfak, koyu mavi dolapları, granit tezgahı ve paslanmaz çelik aletleriyle dairenin geri kalanı kadar muhteşem. Ada, bebek biberonları ve hazır mama paketleriyle dolu, ama odanın geri kalanı tertemiz. Bu dağınıklık onu delirtiyor mu acaba? Muhtemelen şu anda çok yorgun olduğu için pek fark etmiyor, ama sonunda sinirlerini bozmaya başlayacaktır.

Hiç suçluluk duymadan yanına gidip buzdolabını açtım. İçeriği hızlıca taradım ve Vitya hakkında zaten bildiğim şeyi bir kez daha doğruladım. O bir sağlık delisi ve temizlik manyağı. Her şey yerli yerinde, organik ve tatlı bir şey yok. Buzdolabını sessizce kapatıp kiler dolabına baktım ve aynı şeyi görünce hiç şaşırmadım. Tek

fark, tüm organik granola barları ve sebze konservelerinin arasında, diğerlerinden çok farklı bir raf olmasıydı. Meyveli atıştırmalık kutuları, bir kutu cupcake ve birkaç torba yaban mersinli muffin vardı; hepsi en sevdiğim şeylerdi. Bir meyveli atıştırmalık alıp mutfaktan çıktım.

Yerken, koridordan ilerliyorum, nadiren kullanıldığı için mi yoksa Vitya temizliğe çok önem verdiği için mi bilmiyorum ama tertemiz görünen bir banyoyu geçiyorum, sonra ev spor salonu olarak kullanılan bir odanın önünden geçiyorum. Devam ediyorum. Vitya'nın odasına bakmadan Vitya'nın uyanmasını istemiyorum.

Sağdaki son kapı açık ve kral boy yatak gördüğümde, aradığımı bulduğumu anlıyorum. Bunun izinsiz bir davranış olarak görülebileceğini biliyorum, ama ben her zaman kendi iyiliğim için fazla meraklı olmuşumdur ve bu cazibeye karşı koymamın imkanı yoktu. Son meyve atıştırmalığını ağzıma atıp odaya giriyorum. Ayaklarım yumuşak halıya batıyor ve odayı dolduran tanıdık kokuya neredeyse inliyorum. Vitya her zaman çok güzel kokar. Erkekçe, topraksı, narenciye kokusu ve hafif bir deri kokusu var ve bu kokuyu her aldığımda ona sürtünmek istiyorum.

Dayanamayıp yatağına yaklaşıyorum ve yüzümü yastığına yaklaştırıp, sanki içinde boğulmak istercesine kokusunu içime çekiyorum. Beni bu halde yakalayacağını düşününce yüzüm kızarıyor, ama yine de bir kez daha kokluyorum ve sonra kendimi zorlayarak bir adım geri çekiliyorum. Komodinin üzerinde askeri bir bilim kurgu romanı ve çerçeveli bir fotoğraf var. Onu alıyorum, görüntü beni o kadar şaşırtıyor ki, daha iyi inceleyebilmek için yatağın kenarına oturuyorum. Bu Vitya, ama mutlu bir Vitya, kulaklarından kulaklarına kadar gülümseyen bir Vitya ve bu manzara tahmin ettiğim gibi nefes kesici. Daha genç görünüyor ve kolunu, ona çok benzeyen, kardeşi olması gereken çok daha genç bir adamın omzuna atmış. Daha iyi düşünebilmeden, telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekiyorum, bu gülümseyen Vitya'yı çizip istediğim zaman bakabilmek istiyorum.

Fotoğrafta boynu çıplak, yani bu fotoğraf ne zaman çekilmiş olursa olsun, benim çok sevdiğim ejderha dövmesini yaptırmadan önce çekilmiş. Ayrıca çok kaygısız, şu anki hali gibi değil, sanki dünyanın tüm yükü omuzlarında gibi görünmüyor. İsteksizce fotoğrafı yerine geri koyup ayağa kalkıyorum, böylece bakmaya devam edebileyim. Çekmecelerini karıştırma isteği çok güçlü, ama bunun sınırı aşmak olabileceğini düşünüyorum, bu yüzden bu isteği görmezden gelip yerine büyük, bitişik banyoya giriyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, gözlerimi devasa duş kabinine dikiyorum. Çıplak Vitya'nın büyük yağmur duş başlığı altında vücudunu ovuşturduğu görüntü hemen aklıma geliyor. Zihnimi bu cazip görüntüden uzaklaştırmaya çalışıyorum ve odaya bakıyorum. Köşede bir küvet ve büyük bir tezgahı olan çift lavabo ve çekmeceleri var, ama ellerimi onlardan uzak tutuyorum. Buradan çıkarken kilerden bir cupcake alacağım, çünkü gösterdiğim itidal için kesinlikle bir tane hak ettim.

Çekmecelere dokunmasam da, onun kolonya şişesini alıp iyice kokluyorum. Keşke gömleğime biraz sıkıp yanımda götürebilseydim, ama bunu onun fark etmeden yapmam imkansız ve bu utanç verici yüzleşmeyi kendime yaşatmak istemiyorum.

Odanın kapısını kapatmadan önce, dolabına hızlıca bir göz atıyorum ve ne kadar düzenli olduğunu görünce gülümsüyorum. Benimki sanki mini bir kasırga geçmiş gibi, ama onunki mükemmel bir düzen içinde ve her şey yerli yerinde. Ayakkabıları bile düzgün bir sıra halinde dizilmiş. Tanrım, o bu gezegende yürüyen en seksi ahmak.

Bir iç çekerek kapıyı kapatıyorum ve muhtemelen hiç girmemem gereken odadan çıkıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, o da benim gözetleyeceğimi biliyordu. Beni yeterince iyi tanıyor, bu cazibeye karşı koymamın imkansız olduğunu biliyordu, bu yüzden uykuya dalıp beni bu durumda bırakması onun suçu sayılır.

Oturma odasına geri dönerken, buzdolabından bir cupcake ve onun meyveli çaylarından bir şişe alıyorum. Sanırım buna bir şey demez. İkisini de oturma odasına götürdüm. Samantha ve Vitya hâlâ derin uykudaydılar, ikisi de çok sevimli görünüyorlardı ve ben de birkaç fotoğraf çekmeden edemedim. Keşke çizim defterim olsaydı da onları çizebilseydim, ama bu sabah evden çıkarken çizim yapmak aklımın ucundan bile geçmemişti.

Kalemlerim olmadan zihnimi meşgul edecek bir şey olmadığı için, bunun yerine bir plan yapmaya odaklanıyorum. Samantha'nın sevimli lama pijamasıyla uyurken emziğini nazikçe emişini izlemek, Vitya'nın yanında olduğumu çok net bir şekilde ortaya koyuyor. Onu hastanede bırakmayı hayal bile edemiyorum. Yabancıların ona bakması fikri bana hiç uymuyor. Onunla yeni tanıştığımı biliyorum, ama yine de bu his çok güçlü ve onu görmezden gelmeyeceğim.

O uyanmaya başladığında, gerçekten şanslıysak bize biraz zaman kazandırabilecek zayıf bir planım hazırdır. Vitya'nın birkaç saatten fazla uykuya ihtiyacı olduğunu bildiğimden, Samantha çılgılık atmaya başlamadan onu hızla kucağıma alırım. İğrenç şeylerde henüz profesyonel olmayabilirim, ama bir bebeği tutmayı

ve onu rahatlatmayı biliyorum, en azından bir süreliğine. Genelde ağlayan bebeği Natalya veya Lara'ya geri veririm, ama şimdilik kendi başıma halledebileceğimi düşünüyorum.

Kollarımdaki küçük bebek, yaşadığı onca şeye rağmen şaşırtıcı derecede sakin, ama aç olduğunda tamamen vahşileştiğini çabucak anlıyorum. Sevimli yüzünün kızardığını ve dudaklarının aşağı doğru kıvrıldığını görüyorum, kahverengi gözleri yaşlarla dolmaya başladığında, ağlamaya başlayıp Vitya'yı uyandırmadan önce harekete geçmem gerektiğini anlıyorum.

"Ağlama," diye fısıldıyorum, ona bir saniye daha dayanması için yalvarıyorum. Vitya'nın örneğini takip ederek ona Rusça konuşuyorum. Şu anda hangi dili konuşsam konuşayım, söylediklerimi anlayacağını sanmıyorum, ama duygularımı anladığını düşünüyorum, çünkü kendini kontrol ediyor ve emziğini açgözlülükle emiyor. Bunun kısa bir rahatlatma olduğunu biliyorum ve bir sonraki biberonunu almak için mutfığa koşuyorum. Temiz bir emziği alıp biberonun üzerine takarken onu kollarımda hafifçe sallamaya devam ediyorum. Emziğini çıkarıp biberonla değiştirdiğimde küçük gözlerinin parladığını yemin ederim.

"Çok tatlısın," diye fısıldıyorum, sanki asla doyamayacakmış gibi yemek yerken. Acı ve korkuyu bilmesini hiç istemiyorum. İlk nefesini aldığı andan itibaren sevgi ve ilgi görmesi gerekirdi, ve Vitya'nın onu ihmal eden piçleri öldürmesine yardım ettiğine seviniyorum.

Biberonunu boşaltırken beni izliyor ve hepsi bittiğinde Vitya'nın bana öğrettiği gibi onu geçirtiyorum. Her şey yolunda gidiyor gibi hissediyorum, ama bezini doldururken çıkan patlama sesleri etrafımda yankılanınca tüm heyecanım bir anda yok oluyor.

"Gerçekten mi, Samantha?"

Bana attığı bakış, temizlemem için yaptığı pislikten dolayı en ufak bir suçluluk duymadığını açıkça gösteriyor.

"Ben gidene kadar bekleyemez miydin?"

O iç geçiriyor ve ben de kendimi bir başka kirli bebek bezi deneyimine hazırlıyorum. Mümkün olduğunca sessizce onu oturma odasına geri götürüp işe koyuluyorum. Birkaç dakika sonra o temizlenmiş, ben mide bulantısı hissediyorum ve Vitya hala derin uykuda.

"Başardık," diye fısıldıyorum ve küçük elini kaldırıp ona beşlik çakıyorum. O ise hemen parmaklarımı kavramaya çalışıyor. "Bunu sonra çalışırız."

O benim parmaklarımla oynarken, ben de uzanıp Vitya'nın sipariş ettiği yumuşak oyuncaklardan birkaçını alıyorum. Gözüne çarpan her şeyi sepete atmış olmalı, çünkü oturma odasının zemini kutularla dolu. Bazıları henüz açılmamış bile. Sonraki birkaç saati Samantha'yı eğlendirerek geçiriyorum, ta ki o tekrar uykuya dalana kadar. Annem tüm teyzelerimle birlikte öğle yemeğinden dönmeden önce yukarı çıkmam gerektiğini bildiğimden, kanepeye doğru yürüyorum. Vitya hâlâ derin uykuda, o kadar güzel görünüyor ki ona dokunmamak imkansız. Alnındaki koyu renkli bir saç telini çekip, parmaklarımla cildine çok hafifçe dokunuyorum, ama bu temas çok küçük olsa da, gözleri birden açılır ve bileğimi sertçe tutar.

"Lanet olsun, Vitya," diye fısıldayarak bağıriyorum. "Acıyor!"

Kendine gelmesi bir saniye sürüyor ve geldiğinde, tanıdık, sinir bozucu bir homurtu çıkarıyor ve bileğimi bırakıyor.

"Sanırım homurdanma aşamasını geçtik," diyorum ona. Bana kaşlarını kaldırıyor ve tamamen uyanmak için yüzünü ovuşturuyor. Gözleri odayı tarıyor, oyun parkında uyuyan Samantha'yı görene kadar hızla etrafına bakınıyor.

"Evet, doğru," dedim ona. "Bebeğe baktım. Onu besledim, sonra kokuşmuş, çok dolu bezini değiştirdim ve sonra seni uyutabilmek için onu mutlu tutup eğlendirdim. Yani rica ederim, artık bana pislik gibi davranmayı bırakabilirsin."

"Aptal gibi davranmıyorum."

"Bundan emin misin?" Dik durup elimi belime koyuyorum. "Artık bana homurdanma, tek kelimelik cevaplar verme ve soğuk davranma."

"Soğuk bir pislik mi?" diye sordu, benim kelime seçimimi umursamadığını belli eden bir tonla.

"Evet. Soğuk bir pislik. O aşamayı geçtik artık, Vitya. Yetiş bana." Benimle aynı fikirde olmadığını söyleyerek bu anı mahvetmeden önce, "Yukarı çıkmam lazım. Sensiz gizlice çıkabilirim, ama bir plan yaptım galiba."

"Sveta," diye başlar ama onu keserim.

"Onlara, bana kötü soğuk algınlığını bulaştırdığını ve bir süreliğine çiftlik evine gitmek istediğimi söyleyeceğim. Şu anda orada kimse yok. Bir süreliğine orada saklanabiliriz."

"Sonra ne olacak?" Oturur ve mükemmel dağınık saçlarını eliyle tarar. Az önce kısa bir süre dokunduğumda, saçlarının görüldüğü kadar yumuşak olduğunu doğruladım. Bu bilgiyi bilmek başlı başına bir işkence.

"Sonra ne olacağını bilmiyorum," diye itiraf ettim, "ama burada saklanmaktan çok daha iyi."

Haklı olduğumu bildiği için bu konuda tartışmaya girmiyor. Ancak hemen planımı çürütmeye çalışır.

"Baban asla buna inanmaz," diye uyarıyor. "Ve kimsenin seni kontrol etmeye gelmeyeceği ihtimali de neredeyse sıfır."

"Bunu ben düşünürüm. En azından birkaç günümüz olur, daha iyi bir plan yapmaya çalışırız."

"Özel asansörde güvenlik kameraları var, Sveta. Seni tek başına asansöre binerken görecekler."

"Bunu zaten düşündüm. Babam bir neden olmadığı sürece hiçbir şeyi kontrol etmez, ama yine de emin olmak için Niki'ye mesaj atıp, bugün ve yarınki görüntüleri silmesini isteyeceğim."

O da başını sallar, kuzenim Nikita'nın bunu kolayca yapabileceğini ve benim asansöre tek başıma binmeye cesaret ettiğime dair hiçbir kanıt kalmayacağını bilir. Ayrıca, ona sorsam bunu sır olarak saklayacağını da bilirim.

"Gitmem gerek," diye tekrar söylüyorum. "Babamla konuştuktan sonra sana mesaj atarım."

Yürümeye başladığımda, elini uzatıp bileğimi tuttu, bu seferki tutuşu daha yumuşaktı ve yüzümü buruşturmak yerine, onun teninin benim tenime değdiği hissiyle hafif bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

"Bekle, seni asansöre kadar geçireyim."

"Bunu yapmana gerek yok. Ben iyiyim."

"Sveta, şu anda görevimi yerine getiremiyorum ve bu beni çok üzüyor, en azından seni lanet asansöre kadar götürüp güvende olduğunu görebilirim."

Hâlâ bileğimi tuttuğunu fark edince beni bırakır, ama elini indirip ayağa kalkmadan önce başparmağı cildime hafifçe dokunur. Samantha'nın yanına yürür ve onu kollarının arasına alır. Samantha uyanmaz, sadece hareketle birlikte hafif bir iç çekiş çıkarır ve sonra ona yaslanarak rahatlar. Beni dairesinden dışarıya kadar takip eder ve asansörü kapısından görebilmesine rağmen beni oraya kadar götürmekte ısrar eder.

Samantha göğsüne yaslanmış uyuyor, bir eliyle kışını tutuyor, diğer eliyle sırtına dokunarak, desteğe ihtiyacı olursa başını hemen tutmak için hazır bekliyor.

destek gerekirse diye. Fazla düşünmeden, ona yaklaşıp yanağına bir öpücük konduruyorum. Vitya hareketsiz kalıyor ve ben geri çekilmeden önce, onun baştan çıkarıcı kokusunu içime çekiyorum, daha önce yastığını kokladığımı bilmediğine minnettarım.

"Sana sonra mesaj atarım," diyorum, geri çekilip kartımı kullanarak asansör kapılarını açıyorum. Arkanı dönüp, çatı katı düğmesine basıyorum ve sonra ona bakıyorum. Orada durmuş, beni izliyor ve kucağında bir bebekle çok yakışıklı görünüyor. Gerçek şu ki, onunla burada kalmayı tercih ederim, ama bu plan zaten yeterince zayıf. En azından üzerime düşeni yapmalı ve planın işe yaraması için bir şans vermeliyim.

Kapılar kapanana kadar mavi gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve tek görebildiğim bulanık yansıma. Asansör yolculuğu kısa sürüyor ve içeri girer girmez Niki'ye mesaj atıp, asansörde tek başıma çekilen görüntülerimi silmesini istiyorum. Tehlikeli bir şey yapmayacağıma yemin ettikten sonra, o da başparmak yukarı emojisi ve kısa bir mesajla cevap veriyor.

NIKI:

Tamamdır.

Keşke ailemin geri kalanı da bu kadar kolay memnun edilebilse ve uyumlu olabilse.

Annem ilk gelen olur, babam ise bir saat sonra gelir. Val mesaj atıp, Niki'nin yakın zamanda onlar için satın aldığı evde Max ile kalacağını söylemiştir. Orada tam zamanlı yaşamıyorlar, ama ikisi de giderek daha fazla orada kalıyorlar. Onların özgürlüğünü kıskanıyorum ve bu konuda fazla somurtmamaya çalışıyorum.

"İşte benim kızım."

Babama gülümserim ve kanepenin yanında yanına otururum. Az önce akşam yemeği yemiş olsak da, o şimdiden bir kase dondurma yemeye başlamıştır. Onun metabolizmasına ve yemeğe olan sevgisine sahibim, bu yüzden benim için hazırladığı ikinci kaseyi bana teklif ettiğinde tereddüt etmem.

Babama yalan söylemek için cesaretimi toplarken birkaç dakika sessizce yemek yiyoruz. Bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama şu anda başka seçeneğim yok. Gerçeği söylersem, ilk yapacağı şey Vitya'yı koruma görevinden almak olacak ve bunu kabul edemem. Tek seçeneğim, hayatımı tehlikeye atmadığım için masum bir beyaz yalan olarak adlandırdığım şeyi söylemek. Uzak bir çiftlik evinde tamamen güvende olacağım.

Cesaretimi kaybetmeden önce babamın omzuna dokunup, "Vitya'nın beni birkaç günlüğüne çiftlik evine götürmesini isteyeceğim galiba" diyorum.

Babamın yüzünde hemen şüpheli bir ifade belirir. Bazen beni ne kadar iyi tanıdığını unutuyorum.

"Neden?"

Omuz silkiyorum ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Bugün kendini iyi hissetmiyordu ve benim de boğazım biraz ağrıyor. Bana iyi gelebilir diye düşünüyorum. Orada dinlenip rahatlayabilirim. Kırsalda huzur vardır."

"Burada da dinlenip rahatlayabilirsin, ayrıca hasta hissediyorsan, o kadar uzağa gitmeni istemem."

"Boğazım çok az ağrıyor baba. İyileşeceğim." İç çekip bir ısırik daha alıyorum ve gerçeğin bir parçasını söylemeye karar veriyorum. "Herkes evleniyor ve çocuk yapıyor."

"Sadece Natalya ve Luka," diye hatırlatır bana, "ve Lev amcan bunun olmaması için çok uğraştı." Bana dönüp bakar. "Tanrım, Sveta, bir İtalyan'a aşık mı oldun?"

Sesindeki dehşet beni güldürdü ve başımı salladım. "Hayır, baba. Yemin ederim ki aşık olmadım."

"Tanrıya şükür," diye dramatik bir şekilde inler. "Bir an kalbimi hızla attırdın." Bir lokma daha alır ve kaşığını bana doğrultur. "Vitya bir şey mi denedi? Herhangi bir şekilde uygunsuz davrandı mı, çünkü ona ne olacağını çok açık bir şekilde belirtmişim."

"Neyle tehdit ettin?" diye soruyorum, sanki cevabı çok merak etmiyormuş gibi kaşığımı daha fazla dondurma doldururken.

"Sana gelmez," diyor. "Bunu ben bilirim, o da endişelenir."

"Sen imkansızsın," diyorum, ama babamı çok seviyorum, ona kızamıyorum. İyi niyetli olduğunu, sadece endişeli ve aşırı koruyucu olduğunu biliyorum. Bu, onun işinin yaygın bir yan etkisi. Çok fazla acı çekti ve sevdiği insanlara çok fazla kötü şey oldu, bu yüzden sakın ve rahat bir ebeveynlik tarzı sergileyemiyor. "Ve hayır, Vitya hiç uygunsuz bir şey yapmadı. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Bunu biliyorsun. Bana homurdanıyor. İletişimimiz böyle."

"Bana uyar. O homurtuların asla iniltiye dönüşmemesini sağlasa iyi olur."

Ben iç çekip başımı sallarken annem yanımıza geliyor. "Anne, babam yine saçmalıyor."

"Hiç durmuyor mu?" diye sorar, hiç duraksamadan.

Babam gülerek annemin beline kolunu doladı ve onu kucağına çekti. "Bunu söylediğine inanamıyorum, *ptichka*. Bana karşı nazik olmaya başlasan iyi olur, yoksa dondurmamı seninle paylaşmayacağım."

"Oh, bunu göreceğiz," diyor annem, kaşığı ondan alıp büyük bir lokma alıyor.

Babam bana kaşlarını kaldırır. "Ne kadar zor bir kadın olduğunu görüyor musun? Başından beri böyleydi. Şimdiye kadar onu terbiye etmiş olacağımı sanıyordum."

Annem kahkahayı patlatırken babam ona gülümser. Tam bir palavracıdır. Anneme deli gibi aşık olduğu bellidir, her zaman öyleydi ve birbirlerine bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla, her zaman öyle kalacak.

Kendimi üçüncü tekerlek gibi hissederek, boş kâsemi lavaboya koymak için kalkmaya başlıyorum. Odadan çıkmadan önce babam, "Çiftlik evine gidebilirsin, ama gitmeden önce Vitya ile konuşmak istiyorum," diyor.

Ona gülümserken, aklım bu işi nasıl halledeceğimizi bulmak için çalışmaya başlar. "Teşekkürler baba. Ona söylerim."

Annemle babamı huzur içinde dondurmalarını bitirmeleri için bırakıp, odama gidip Vitya'ya mesaj atarım. Planların değişmesinden pek hoşnut olmayacaktır.

Bölüm 5

Vitya

Sveta'nın mesajı geldiğinde "Lanet olsun" diye mırıldanıyorum ve hemen yanımda oturan bebeğe suçlu bir bakış atıyorum. Bebeğim yeni banyo yapmış ve üzerinde küçük tek boynuzlu atlar olan pembe pijamasıyla çok sevimli görünüyor.

"Üzgünüm, ufaklık," diyorum ona, ve o da beni gülümseten yumuşak bir homurtu çıkarıyor. O da benim kadar konuşkan. Yaslanabilir koltuğunda oturmuş, başının üzerindeki çubukta yumuşak müziğin ritmine göre yanıp sönen ışıkları izliyor. Dün gece internetten alışveriş yaparken biraz abartmış olabilirim, ama az olmaktansa fazla olması daha iyi diye düşündüm, ve eğer birini şımartmaya hak eden biri varsa, o da o. Özellikle bir gecelik teslimat ücreti eklendiğinde küçük bir servete mal oldu, ama buna değdi.

Kanepeye yaslanıp Sveta'ya cevap yazmaya başlıyorum. Aklımda sadece o var. Onu bütün gün dairemde ağırlamak, ona olan takıntımı daha da yoğunlaştırdı. Burası onunla ilgili hiçbir anım olmayan tek yerdi, ama şimdi her yerde o var.

BEN:

Senin babanla nasıl buluşacağım?

Birkaç dakika sessiz kaldı ve çaresizce bir plan yapmaya çalıştığını biliyorum. Yapacağından hiç şüphem yok. O, tanıdığım en zeki insan.

SVETA:

Kendi kreşini açacak kadar çok şey aldığını fark ettim. Bebek monitörü aldın mı? Lara'nın çok güzel bir tane var,

telefonundan kamerayı görebiliyor. Lütfen bana çok titiz davrandığını ve onlardan bir tane aldığını söyle.

Anal yorumunu görmezden gelip, henüz açma fırsatı bulamadığım bir kutu yığınının doğru yürüyorum. Cebimden bir bıçak çıkarıp kutuları kesiyorum ve gerçekten de aşırı titiz davranarak satın aldığım bebek monitörünü bulana kadar kutuları karıştırıyorum. Kutuya hızlıca baktığımda, telefonumda kullanabileceğim bir uygulaması olduğunu görüyorum.

BEN:

Evet, var.

SVETA:

LOL, biliyordum. Onu kontrol edebilmek için ayarlayabilirsin, ben de babamla konuşmamın uzun sürmemesini sağlarım.

BEN:

Onu yalnız bırakmayı sevmiyorum.

SVETA:

Biliyorum, ama başka yolu yok. Onun aşağıda, bizim yukarıda olduğumuzu düşün. Ağlamaya başlarsa, birkaç dakika içinde ona ulaşabiliriz.

BEN:

Tamam. Saat kaçta orada olmamı istersin?

SVETA:

Sabah, yemek yedikten ve korkunç kakasını yaptıktan sonra bana mesaj at. Ondan sonra birkaç dakika mutlu olur.

Onun yorumuna hafifçe güldüm, çünkü onun haklı olduğunu biliyordum.

BEN:

Kulağa hoş geliyor.

Bunu burada bırakmayı düşünüyorum, ama doğru gelmiyor, bu yüzden hemen başka bir mesaj daha gönderiyorum.

BEN:

■

Bugün her şey için teşekkürler, Sveta.

SVETA:

■

Dikkatli olmazsan, bana ömür boyu borçlu kalacaksın, Vitya. Önce kışını kurtardım, şimdi de senin için bir bebeği saklıyorum. Bana borcunu ödemen için bir yol bulmam gerekecek.

Dudaklarım gülümsemeye kıvrılıyor çünkü aramızdaki hesabı kapatmak için birçok yol düşünebiliyorum.

BEN:

■

Eminim bir şeyler bulursun.

Başım belaya girmeden telefonu bir kenara atıyorum ve dizlerimin üzerine çöküp, o bayılına kadar defalarca orgazm olana kadar başımı bacaklarının arasına gömüyorum.

İnleyerek saçlarımı elime alıp Samantha'ya bakıyorum. Sveta haklıymış. Bu isim ona çok yakışıyor ve kahverengi gözleri benimkilere değdiğinde, bakışlarını kaçırmıyor. Bana bakmaya devam ediyor ve karnını hafifçe gıdıklarken, bana küçük bir gülümseme attığına yemin edebilirim. Bu manzarayı görünce kalbim eriyor.

"Başım büyük belada, Samantha."

Kollarını açıp bir parmağımı bulur ve ona tutunur. O ve Sveta arasında, kalbimin etrafına ördüğüm tüm duvarların toz olup dağıldığını hissediyorum.

Samantha ve ben, biberonlar ve bez değiştirmelerle karışık, yine uykusuz bir gece geçiriyoruz ve nihayet kalkma vakti geldiğinde, annelere yeni bir saygı duyuyorum, çünkü her gece bunu nasıl yapıyorlar bilmiyorum.

Nasıl duş alacağımdan emin olamadığım için onu banyoya da yanımda götürdüm. Onu yatırılabilir koltuğuna bağladım ve

müziğin çaldığından ve tamamen güvende olduğundan emin oluyorum, sonra onu kapıya dönük olacak şekilde çeviriyorum.

"Üzgünüm ufaklık, sen beni izlerken bunu yapamam."

Sırtı bana dönükken, aceleyle soyunup suya giriyorum, umarım bu beni uyandırır. Ama uyanmıyorum ve banyoda küçük bir bebek varken, gün boyunca onunla yüzleşmeden önce Sveta'ya mastürbasyon yapma gibi her zamanki sabah rutinimi yapmam imkansız. Yorgun ve sinirli olacağıma kendimi alıştırarak, çabucak yıkanıp çıkıyorum. Giyindikten sonra onu döndürüyorum ve kahverengi gözleri hemen bana kilitleniyor. Hazırlanmamı izliyor ve hazır olduğum anda onu mutfığa taşıyıp sabah biberonunu hazırlamaya başlıyorum. Beni birkaç saat önce uyandırdı, ama belli ki kaybettiği kalorileri telafi ediyor ve açsa onu yemek için bekletmem mümkün değil. Bana kalsa, bir daha asla açlık çekmez.

Hazır olur olmaz, onunla kanepeye oturup onu beslerken, zihnimde paketlemem gereken her şeyin listesini yaparım. Genelde birkaç giysiyi sırt çantasına atıp işimi bitiririm, ama bu bir bebek için işe yaramaz.

"Bu biraz zaman alacak," diyorum ona, o kahvaltısını içerken ve parmaklarıyla oynarken. "Sen, yüksek bakım gerektiren birisin, ufaklık."

Bana homurdanarak ayaklarını sallıyor. O biberonunu bitirirken, ona planı anlatıyorum.

"İşte olacaklar şunlar. Biberonunu bitireceksin, sonra bezini dolduracaksın, çünkü ikimiz de buna karşı koyamayacağını biliyoruz, sonra seni temizleyip koltuğuna oturtacağım. Uslu bir kız gibi uyuyacaksın, ben de yukarı çıkıp Sveta'nın babasıyla konuşacağım."

Beni anlamadığını bilsem de, eklemekten kendimi alamıyorum: "Güvende olacaksın. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum."

Sözü verdikten sonra, bunun doğru olduğunu biliyorum. Ne olursa olsun, bu bebeği güvende tutmanın bir yolunu bulacağım. Ona söz verdim ve bunu anlayıp anlamaması benim için önemli değil. Bir söz verdim ve bunu tutmaya niyetliyim.

Saat gibi, biberonunu bitirir ve ben onu gazını çıkarırken bana bezini değiştirmesini ister. Bebekler çok uğraştırıcıdır, ama en azından

öngörülebilir. Bu noktada kendimi bir profesyonel gibi hissediyorum, bu yüzden temiz bir bez ve pijama giydirip en sevdiği koltuğa oturtmam uzun sürmüyor. Müziğini açıyorum ve çok sevdiği pembe emziği veriyorum. O uykuya dalarken, bebek monitörünü kurup uygulamayı indiriyorum. O uykuya daldığında, her şeyi halletmiş oluyorum ve sevimli yüzü telefonumun ekranını dolduruyor. Onu sürekli görebileceğim, ama yine de onu burada yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor. Bu, yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyor, ancak bazıları onu yukarıya, Bratva patronunun evine götürmenin de doğru bir şey olmayabileceğini söyleyebilir. Vitaly, muhtemelen hatırladığından daha fazla adam öldüren sert bir herif olabilir, ama asla bir çocuğa zarar vermez. Yine de burada daha güvende, o yüzden sevimli poposu burada kalacak.

Sveta'ya kısa bir mesaj göndererek ona yukarı çıktığımı bildiriyorum. Ayrıca, onun da uygulamaya erişebilmesi için şifremi içeren bir bağlantı gönderirim ve kapımı kilitleyip çıkmadan önce Samantha'ya son bir kez bakarak gerçekten güvende olduğundan emin olurum. Rekor sürede asansöre binirim ve aceleci davranmamam gerektiğini kendime hatırlatırım. Onlar benim sessiz ve uyanık halime alışkındır, telaşlı ve dalgın halime değil. Kapılar açılmadan ve daireye girmeden hemen önce tekrar bodyguard moduna geçiyorum. İlk gördüğüm kişi Svetlana. Tam önümde, mutfak adasına kalçasını dayamış, dar kot pantolon ve yeşil süveteriyle son derece seksi görünüyor. Uzun saçları bir tür örgüyle arkaya toplanmış ve önündeki yiyecekleri karıştırırken bana sıkılmış bir bakış atıyor.

"İçeri gel, Vitya," diye bağıyor babası.

Mutfağa girdiğimde onu ocağın başında görüyorum. Sosis kızartıyor ve tezgahın üzerinde bir tabak dolusu krep var. Sveta bir tane daha alıp, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi üzerine şurup döküyor. Rolünü iyi oynuyor.

"Aç mısın?" diye soruyor bana, ama ben hayır diye başımı sallıyorum, burada yemek yememe konusundaki olağan planımıza sadık kalarak. Kahvaltıyı reddettikten sonra, onun söylemesi gerektiğini düşündüğü her neyse, onu söylemesini bekliyorum.

O acele etmiyor, benim ise parmaklarım telefonumu kontrol etmek için kaşınıyor. Sveta, olabildiğince sakın davranarak telefonunu çıkarıyor ve yemek yerken rahatça ekranını kaydırıyor. Ekranını göremiyorum, ama babası bakmadığında bana hızlıca başparmağını kaldırarak Samantha'nın hala alt katta huzur içinde uyuduğunu haber veriyor. Omuzlarımdaki gerginlik biraz azalıyor, ama sonra Vitaly oturup kızına bakıyor.

"Sveta, çekmecedan bıçağı uzatır mısın?"

Sveta uzanıp çatal bıçak çekmecesini açar ve hemen biftek bıçaklarından birini alır.

"Hayır tatlım, diğerlerinden birini istiyorum."

Sveta, ona dokunursam sikimi keseceğine söz verdiği kör bıçağı kaldırır. "Bu mu?"

"Evet, o."

"Ama bununla hiçbir şeyi kesemezsin. Sosisleri asla kesemez."

Vitaly bıçağı alırken bana bakarak şöyle der: "Oh, bence yeterince kararlı olursan, keskin olmayan bir bıçakla hemen hemen her şeyi kesebilirsin. Sence de öyle değil mi, Vitya?"

Gözlerini benden ayırıp, çok yavaşça ikiye böldüğü kalın sosis parçasına bakar. Titrememek zor, ama başarırım. Vitaly, sikimin yavaşça kesileceği düşüncesiyle solduğumu görünce, muhtemelen, hafifçe güler.

Svetlana bir çatal dolusu yaban mersinli krep daha alır. Neler olup bittiğinden habersiz mi, yoksa bilmiyormuş gibi mi davranıyor, anlamak imkansız. Telefonunu tekrar kontrol eder ve büyük bir ısırık alır.

"Yani kızımı birkaç günlüğüne çiftliğe mi götürüyorsun?" diye soruyor bana.

"O gitmek istediğini söyledi, ben de götürüyorum. Onun güvenliğini sağlayacağım."

"Baba, ben iyiyim," diyor Svetlana ve ona gülümsüyor. Az önce yine benim aletimi keseceğini söyleyen Vitaly, yüzü yumuşayarak kızının gülümsemesine karşılık veriyor.

"Elbette iyi olacaksın, tatlım." Gözlerini tekrar bana çevirir. Yumuşaklığı tamamen kaybolur ve "Eğer iyi olmazsan başına ne geleceğini o çok iyi biliyor" der.

"Baba," diye inler Sveta, babasının koluna hafifçe vurur ve onu tekrar gülümsetir. "Al, biraz daha şurup lazım."

Kız, şişeyle babasının dikkatini dağıtır ve babası da kızı gibi kreplerine şurup döker. Bu ikisinin nasıl henüz diyabetik komaya girmediğini asla anlayamayacağım. Fazla hevesli görünmek istemeyen Sveta, kreplerin son birkaç ısırığını bitirir ve tabaklarını lavaboya koyar.

"Hoşça kal baba. Seni seviyorum," der ve babası yanağına öpücük kondururken ona sıkıca sarılır.

"Ben de seni seviyorum, evlat. Oraya vardığında bana mesaj at ve bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Tamam," diye söz verir. Başparmağıyla beni gösterir ve "Muhtemelen yirmi dört saatten az bir sürede geri döneceğiz. Eminim ki beni çok kısa sürede deli edecek ve beni şehre geri götürmesini isteyeceğim," der.

Vitaly gülerek kızına bir kez daha sarılır ve Sveta'nın sergilediği performanstan biraz etkilenirim. Hiçbir şey belli etmiyor ve göğsüme küçük bir gurur kıvılcımı çarptığında, onu bastırırım. Dairemde uyuyan sevimli küçük bebek sayesinde zaten çok yumuşak başlı hale geldim, ama ne kadar istesem de odaklanmamı kaybetmemeli ve Svetlana ile sınırı aşmamalıyım. Onu zaten yeterince belaya soktum. Onunla yatmak bu sorunu çözmeyecek, aksine bin kat daha büyütecek. Ona bunu yapamam.

Telefonuna bir kez daha hızlıca bakıyor ve sonra onu arka cebine koyup bana dönüyor. "Yine tüm çantalarımı taşımamı mı istiyorsun?"

"Silahıma ulaşabilmem lazım," diyorum ona, ses tonumu her zamanki gibi sıkılmış gibi tutmaya çalışarak.

Omzunun üzerinden babasına bakar ve derin bir nefes alır. "Neye katlanmak zorunda olduğumu görüyor musun? Onun hayatını kurtardım, ama benim için bir çanta bile taşımıyor."

Vitaly çatalını doldururken gülüyor. "Üzgünüm tatlım, ama o haklı. Ama ben senin için aşağıya taşıyabilirim."

Şu anda zihinsel olarak kendine kızdığını neredeyse hissedebiliyorum, ama kendini tutuyor ve bir kez daha gülüyor, babasına oturmaya devam etmesi için el sallıyor. "Merak etme baba. Bavulumun tekerlekleri var. Yine de bavulu itip silah ateşleyebileceğini düşünüyorum." Bana bakıyor ve bana çok tatlı gülümsemelerinden birini gösteriyor. "Yani, sanırım gerçekten iyi korumalar her ikisini de yapabilir."

Bir kez daha, onun ukala sözlerine gülümsememek için içimi ısırarak zorunda kalıyorum. Bunun yerine, yüzümü sert tutuyor ve omuzlarımı silkiyorum. "Riske girmek istemem. Bavulunu al da gidelim. Öğle trafiğini kaçırmak istemiyoruz."

O dramatik bir şekilde iç çeker ve valizini almaya gider. Omzuna çantasını atar ve valizini asansöre doğru sürerken bana bakar, sanki bunu kendim yapmayarak ona gerçekten zahmet veriyormuşum gibi. Lanet

şeyin altında dört tekerlek var ve onu hareket ettirmek için neredeyse hiç güç harcamasına gerek yok, ama yine de bana öfkeyle bakıyor.

Asansör kapıları kapanmadan önce son bir kez veda ederek, aynalı duvara yaslanır ve iç çeker. "Bavullarımı aşağı taşımama yardım etmeyi teklif ettiğinde neredeyse kalp krizi geçirecektim," diye itiraf eder ve hafifçe güler.

"İyi idare ettin," diyorum ona, telefonumu hızlıca kontrol ederken. Samantha hala huzur içinde uyuyor, ama ben ona dönmek için sabırsızlanıyorum. "Vay canına, az önce bana iltifat mı ettin?"

"Buna alışmasan iyi olur," diyorum ona.

Kızmak yerine, güzel dudakları küçük bir gülümsemeye yukarı kalkıyor. "Hayatta olmaz. Yaşlı köpeğe yeni numaralar öğretemezsin falan."

Pcholka'm hala nasıl acı vereceğini biliyor.

Gülümsememi saklayıp kapılar açılır açılmaz koridoru kontrol ediyorum. Her şeyin yolunda olduğunu görünce Sveta'ya beni takip etmesini işaret ediyorum. Endişeli hissettiğim duygu, tekrar daireme girip Samantha'nın küçük vücudunu, uyurken göğsünün inip kalktığını görene kadar geçmiyor.

"SUV'yi yüklemeye başlamam lazım." Yanımızda götürmek için hazırladığım her şeye bakıyorum. "Bu birkaç sefer sürer. Bu daireden hiçbir şey için çıkma," diye uyarıyorum onu.

Bavulunu bana doğru itiyor. "Onu unutma."

Svetlana, ara sıra şaplak atılması gereken türden bir kadın ve bunu çoktan hak etti. Onu dizimin üzerine yatırma isteğimi görmezden gelerek, kollarımı çantalarla doldurmaya başlıyorum ve o kanepemde rahatça otururken ben işe koyuluyorum.

Her şeyi yüklemek için birkaç sefer yapmam gerekiyor ve işimi bitirdiğimde Samantha uyanmış oluyor. Sveta ona bir biberon daha verirken, onun büyük kahverengi gözleri her şeyi izliyor ve sonra hızlıca bezini değiştiriyoruz. Onu araba koltuğuna bağlayıp, üşümemesi için pembe, kabarık bir battaniyeyle örtüyorum. Son bir kez etrafa bakınıp, hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olduktan sonra Sveta'ya dönüyorum.

"Niki bugünkü görüntüleri silecek mi?"

"Evet, hepsini sileceğinden emin oluyor. Hadi, babam çıkmadan gitmeliyiz."

Haklı olduğunu ve en son istediğim şeyin, yeni doğmuş bebeği SUV'ye oturturken otoparkta babasına rastlamak olduğunu bildiğinden,

Samantha'nın araba koltuğunun tutamağını tutup daireden çıkıyorum. Asansör yolculuğu gergin geçiyor, ama kapılar açıldığında Vitaly bizi beklememiş ve ikimiz de rahat bir nefes alıp arabaya koşuyoruz.

Sveta öne otururken, ben de birkaç dakika önce taktığım tabana araba koltuğunu takıyorum. Arkaya dönük oturuyor, ama başının üstünü görebilmemiz için gölgesi aşağı çekiyorum. Parmağımla yanağını okşayarak, müziğini açıyorum ve öne oturmadan önce battaniyeyi üzerine örtüyorum.

"Onu yeni bulduğuna emin misin?" diye alay ediyor Sveta. "Babalık işlerinde profesyonel oldun."

Ona baktığımda gülüyor. "Tanrı aşkına Sveta, böyle şeyler söyleme."

"Sadece söylüyorum." Omuzlarını silkiyor ve tekrar gülüyor.

Motoru çalıştırıyorum ve az önce söylediği D kelimesini unutmaya çalışıyorum. Samantha'ya ne olduğunu bilmiyorum ama o kelimeyi kullanmaya hazır değilim.

"Durup biraz market alışverişi yapmamız gerekecek," diyorum ona, konuyu değiştirerek. "Ayrıca daha fazla bebek bezi ve mama da almalıyız."

"Evet, öyle," diye onayladı Sveta. "O kız çok tüketiyor."

"Şehirden neredeyse çıkıncaya kadar beklemek istiyorum. Kimsenin bizi görme ihtimali daha az olur."

"Anlaştık." Ayağını torpido gözüne koyup koltuğuna yaslandı. Normalde lanet botu hakkında bir şeyler söylerdim, ama şu anda beni kurtardığının farkındayım ve şikayet edemem. Yüzünü bana çevirip kendini beğenmiş bir gülümseme attı.

"Sana yardım etmeni zorlamıyorum," diye hatırlatırım.

"Hayır, ama yine de yardım ediyorum, bu da benim ayağımı uzatmam gibi aptalca şeyler için kızamayacağın anlamına geliyor."

Ona bir bakış attım. "Bundan emin misin?"

Yola dönmeden önce onun kocaman gülümsemesini görüyorum. "Evet, ."

Cevabım her zamanki gibi homurtulu bir ses çıkar, bu da onu tekrar güldürür . Onu görmezden gelip sürüşe odaklanıyorum. Trafik her zamanki gibi büyük şehir kabusu ve arkada oturan minik bebeğin hayatından sorumlu olduğumun çok iyi farkındayım. Etrafımızdaki araçları tarıyorum, takip edilip edilmediğimizi kontrol ediyorum, çünkü tüm bu radikal değişikliklere rağmen, ben hala Sveta'nın korumasıyım ve benim görevim onu güvende tutmak.

Şehrin dışına vardığımızda, büyük bir market görüyorum ve otoparka giriyorum. Bratva'nın bölgesini geçtik ve bir sorun olmamalı, ama yine de birkaç dakika arabada beklememizi sağlıyorum, tanıdık veya şüpheli görünen kimse olup olmadığını kontrol etmek için. Sveta sonunda sinirli bir şekilde homurdanıyor.

"Cidden, Vitya, biz güvendeyiz ve ailemden kimse süt almak için buraya kadar arabayla gelmeyecek."

Ona bakıyorum. "Kıçını benden ayırma."

Bana selam verir ve "Peki, efendim. Hadi, açım." der.

Katlandığım şeyler. Kafamı sallayıp dışarı çıkıyorum ve içeri girmeden önce Samantha'nın araba koltuğunu almak için uzanıyorum. İzlediğim bir video sayesinde, koltuğu alışveriş arabasına nasıl takacağımı biliyorum ve Sveta bana hayran bir gülümseme attığında, sevinçten havaya uçmamaya çalışıyorum.

"Önce bebek reyonuna gidelim, sonra ihtiyacımız olan yiyecekleri alabiliriz," diyorum ona.

Tartışmaz, sadece ben arabayı iterken yanımda yürür ve Samantha etrafındaki garip ortamı inceler. Arabayı bir hafta yetecek kadar bebek bezi ve mama ile doldururuz ve sonra market ürünlerini aramaya başlarız. Sveta hemen bulabildiği kadar şekerli, işlenmiş gıda almaya başlar. Bir kutu daha brownie atmaya çalıştığında, onu alıp rafa geri koyarım.

"Hey, onlar iyidir," diye itiraz ediyor, ama tekrar almaya çalıştığında kolunu tutup onu arkamdan çekiyorum.

"Ambalajından çıkmayan bir şeye ihtiyacın var." "Kim demiş?"

"Ben ve tüm tıp camiası." "Tatlılara ihtiyacım olduğunu biliyorsun, Vitya." "Oh, inan bana, biliyorum."

"Sen sadece homurdandığın zamanları daha çok seviyordum galiba."

Kendimi tutamayıp gülüyorum ve sonra arabaya, vücudunun sadece gün boyu şeker işlemekten daha fazlasını yapmasını teşvik edebilecek şeyler koymaya başlıyorum. Aldığım yoğurt, granola ve taze çileklere kaşlarını kaldırıyor, ama hemen geri atmıyor, ben de devam ediyorum. Biraz taze sebze ekliyorum ve orada ızgara olduğu için birkaç paket tavuk ve biraz biftek alıyorum.

"Bunları pişirmeyi planlıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Çünkü sana getirdiğim o konserve çorbayı nasıl pişireceğimi bile tam olarak bilmiyorum."

"Bunun farkındayım. Evet, pişireceğim."

"Harika." Gülümsüyor ve kasaya doğru giderken bir kutu cupcake atıyor. Ona kaşlarını kaldırdığımda, "En azından tatlıyı halledebilirim," diyor.

"Çok nazıksınız."

Kadın daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verir. "Öyle düşünmüştüm."

Boş bir şerit bulup her şeyi konveyör bandına koymaya başlarız. Tezgahın arkasındaki yaşlı kadın bizi görür ve gülümser. Onun gözünde bunun nasıl görüldüğünü biliyorum: birlikte market alışverişi yapan mutlu bir aile. Bir an için bunun nasıl bir his olduğunu düşünmeye izin veriyorum kendime. Hoş bir his, itiraf etmek istediğimden çok daha hoş. Kadın "Üçünüz çok güzel bir ailsiniz" dediğinde, buna katılmaktan başka seçeneğimiz yok. Sveta'nın hemen kabul etmesi beni hiç şaşırtmadı.

Kolunu belime doladı ve yüzünde bir gülümsemeyle bana baktı. "Duydun mu tatlım?"

"Duydum," diyorum, kimliğimizi açığa çıkarmadan mesafemi korumaya çalışarak. "Ne halt ediyorsun?" diye Rusça soruyorum.

Beni görmezden gelir ve daha da bana sokulur, aramızda bir santim boşluk kalmaması için ısrar ederken, kadın Samantha'ya bakar. "Ne kadar tatlı bir bebek. Sen çok tatlı bir şeysin, değil mi?"

Kasiyerin söylediklerini neredeyse hiç dinlemiyorum, çünkü tek düşünebildiğim, vücudunun benimkine yapışık olmasının ne kadar iyi hissettirdiği. Kolumun altından kıvrılıyor ve onu kollarımın arasına aldığımda, yemin ederim ki yumuşak bir inilti duyuyorum.

"İkinize de çok benziyor."

Kasiyerin sözleri beni transımdan çıkarır, ama cevap veremediğim Sveta yumuşak bir kahkaha atar.

"Bence babasına çok benziyor. Yani, onu karnımda taşıyan ve dünyaya getiren benim, ama o tam anlamıyla babasının kızı."

Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. Sveta, kolunu belime dolayarak gülümsüyor, karı ve anne rolünü o kadar mükemmel oynuyor ki, neredeyse inanıyordum. Artık yalanı başlattığına göre, ben de ona uymak zorundayım. Alışveriş sepetimizi doldurduk ve *Jane* adındaki kasiyer hiç acele etmiyor, bu yüzden önümüzdeki birkaç dakika içinde buradan çıkamayacağımı biliyorum. Genç bir çocuk market alışverişlerimizi poşetlere koyup sepete yerleştiriyor, bu yüzden Sveta'nın çok sıkı tutuşundan kurtulmak için bunu bahane olarak bile kullanamıyorum.

Aramıza biraz mesafe koymaya çalıştığım da, bana gülümsüyor ve elini tişörtümün altına sokuyor, parmakları çıplak belimi sarıyor. Parmağını cildimde gezdiriyor ve kasada utanç verici bir ereksiyon yaşama tehlikesiyle karşı karşıya kalıyorum. Jane bunun hakkında ne düşünür acaba?

"Dikkatli ol," diye Sveta'ya Rusça fısıldıyorum.

O sadece daha geniş bir gülümsemeyle "Yoksa ne olur?" diyor.

Elimi ensesine götürüyorum, parmaklarımı saçlarının altına sokup ince boynuna doluyorum. Parmağını cildimde gezdirip kot pantolonumun bel kısmına hafifçe daldırdığında onu uyarmak için sıkıyorum, ama bu onu korkutmak yerine, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesli seksi bir inilti çıkarmasına neden oluyor.

Tanrım.

Penisimin sertleşmeye başladığını hissedince, Jane son ürünü taradığında rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım. Cüzdanımı alıp her şeyi hızlıca ödedim, çocuk da son birkaç poşeti arabaya yükledi. Fişi alır almaz arabayı itmeye başladım, Sveta tatlı bir gülümsemeyle Jane'e veda etti. Oyunu bozmak yerine, arabayı durdurup alışveriş yaparken çıkardığı örgü şapkayı aramak zorunda kaldım. Lanet şeyi bulup Sveta'nın inatçı kafasına geçirirken, arkamda Jane'in "Ne kadar tatlı bir şey" diye fısıldadığını duyarım. Sveta gülmesini zor tutarken, ben de çıkarmak istediğim homurtuyu geri çekerim. Madem bu kadar ileri gittim, onun ceketinin fermuarını çekip Samantha'nın pembe battaniyesini ona sararım, böylece ikisi de ısınır.

Sveta yumuşak bir kahkaha atar ve mağazadan çıkarken kolunu koluma dolamıştır.

"Ne düşünüyordun sen?" Sürgülü kapılar arkamızda kapanır kapanmaz ve otoparka çıkar çıkmaz soruyu soruyorum.

Kolunu benimkine dolayarak omuz silkiyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor. "Sakin ol, Vitya. İnanılır görünmesi gerekiyordu. Jane'e, onun çok sevimli bulduğu bebeğin birkaç gün önce senin bulduğun bir bebek olduğunu ve onu kırsalda saklamak için yola çıktığımızı söyleyemezdik. Bu durum şüphe uyandırmaz mıydı sence? Uyum sağlamamız gerekiyordu, ben de uyum sağladım."

Bana yine tatlı bir gülümseme attı. "Rica ederim."

"Uyum sağlamak için parmaklarını pantolonumun içine sokman gerekmediğine eminim."

Sveta Samantha'ya doğru eğilir ve karnını gıdıklar. "Babam yine abartıyor," der sevimli bir bebek sesiyle.

İnleyerek SUV'nin arkasını açtım. Samantha kemerini taktıktan sonra, Sveta şekerli, işlenmiş atıştırılmalıklarından bir kutu bulana kadar onları karıştırırken, ben de market alışverişlerini indirdim.

"Senin bark barlarından birini bulmamı ister misin?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sorarım ona, o ise granola bar kutumu bulana kadar eşyaları karıştırmaya devam eder.

"Tadı ağaç kabuğu gibi," diyor bana.

"Aslında oldukça lezzetlidirler, evet, bana da bir tane al."

Gülümsüyor ve ikimiz de öne binmeden önce birkaç tane çıkarıyor. Bana granola barımı verdikten sonra, moon pie'ını açıyor ve büyük bir ısırık alıyor.

"Nasıl bu kadar çok şeker yiyebiliyorsun, anlamıyorum." "Beni bu kadar tatlı yapan şey bu."

Park yerini tararken gülüyorum. "Öyleyse, bütün kutuyu yesen iyi olur."

"Bu kabalığımı affedeceğim çünkü kimse bir parça ağaç kabuğu yerken mutlu olamaz. Moon pie'larımdan bir tane istiyorsan, tek yapman gereken istemek."

"Hayır, teşekkürler," diyorum ona, çünkü o gün gelirse, o gün gelir. "Sağlıklı kalmak için çok çalışıyorum."

Ağzı dolu halde, "Harika bir iş çıkarıyorsun, Vitya. Karın kasların kaya gibi sert."

Sesindeki hayranlığa neredeyse gülmek üzereydim. "Teşekkürler," dedim ve sonra onun teninin benim tenime değmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye zorladım kendimi.

Park yerinden ayrılmayınca bana bakar. "Ne bekliyoruz?"

Çenemi park yerinin uzak köşesine doğru çeviriyorum. "Sanırım bu, daha önce gördüğüm beyaz kamyonet."

Sveta kamyonete bakar. "Sanırım şehirde epeyce beyaz kamyonet var. Bizi takip ediyor olamaz. Kim böyle bir şey yapmak ister ki?"

"Sana bir neden yüzünden koruma atandı," diye hatırlatırım.

O benim yorumumu önemsemedi. "Eminim bir şey değildir. Gidelim ve bizi takip edip etmediğine bakalım."

Onun ne düşündüğüne bakılmaksızın, ben ondan emir almam, bu yüzden SUV'yi çalıştırıp otoparktan çıkmadan önce birkaç dakika daha beklerim. Kamyonet bizi takip etmek için hiçbir hareket yapmaz ve birkaç kilometre gittikten sonra hala onu görmediğimde, haklı çıktığı için memnuniyetle küçük bir homurtu duyuyorum.

Onun güvenliğinin ne kadar önemli olduğunu ve her türlü tehdidi ciddiye alacağımı ona anlatmak yerine, normal sessizliğime geri dönüyorum. O da her zamanki gibi, dayanamayana kadar kıpır kıpır duruyor ve sonra müzik açıyor. Samantha'yı rahatsız etmemek için sesi düşük tutuyor ve birkaç dakika sonra öne eğilip, aradığını bulana kadar çantasını karıştırıyor. Kısa süre sonra ayağını tekrar yukarı kaldırır ve büyük çizim defterini bacağına dayarken, diğer elinde birkaç karakalem tutar. Çizdiği şeye hızla kendini kaptırır ve ben de onu görebilmeyi isterim, ama defteri benden uzak tutar.

Svetlana kadar yetenekli birini daha önce hiç tanımadım. Annesi harika bir sanatçı, ama Sveta'nın eserlerinde gözlerimi alamadığım bir şey var. Beni kendine çekiyor ve bırakmıyor. Onu gözetlemeye başladıktan yaklaşık altı ay sonra, çöpte yok edilmesi gereken vasat çizimlerle dolu olduğunu söylediği eski bir eskiz defterini attı. O bilmiyor, ama o gece çıkarken defteri kurtardım. Onu komodin çekmecemde saklıyorum ve sürekli bakıyorum. Sveta gözüne çarpan her şeyi çizdiği için defter tuhaf bir çizim koleksiyonuyla dolu, ama aynı zamanda canlı bir hayal gücü de var, bu yüzden defter Rasputin'in, teyzesi Alina'nın Alman çoban köpeğinin eskizlerinden, sayfadan uçup gidecekmiş gibi görünen ejderhalar ve perilerle dolu fantastik dünyaların çizimlerine kadar her şeyle dolu.

O gerçekten inanılmaz ve benim için birkaç dövme tasarlamasını çok isterim. Lara'nın tüm dövmelerini ve Bratva'nın imajını o tasarladı. Ona bunu defalarca sormak istedim, ama onun çizimlerinden birini vücuduma kalıcı olarak kazıtmak, sınırı aşmak gibi geliyor. Yine de, kurtardığım çizimlerden birini kullanmaya karar vermem ihtimaline karşı, birkaç deri parçasını saklamaktan vazgeçmedim. Beni çıplak göreceği de yok. Yaptırabilirim ve o da hiç farkına varmaz.

Yolculuğun geri kalanında Samantha uyuyor, Sveta çizim yapıyor ve Melnikov kardeşlerin yirmi yıl önce satın aldığı eve giden uzun, çakıllı yola girdiğimde Sveta esniyor ve

defterini kaldırdı. Kollarını önüne uzattı ve kömür lekeli parmaklarını gördüm. Bu kadının her şeyi benim için seksi, ama lekeli parmaklarını görmek beni her zaman etkiliyor, özellikle de resim yapıyorsa. Elllerinde ve gömleğinde bulunan küçük renk lekeleri beni her zaman çıldırtıyor, ama beni asıl çıldırtan, yüzüne ve saçlarına bulaşan küçük lekeler.

Umarım resim malzemelerini yanına almamıştır. Onunla burada yalnız kalmak zaten yeterince zor olacak. Onun normalden daha seksi görünmesine gerek yok.

Büyük evin önüne park ettikten sonra ona, "Babanı mesajla haber versen iyi olur," diyorum. Melnikovların tatil evi, birkaç dönümlük güzel bir arazide bulunan bir malikaneye benziyor. Burası bıçaklandığım yer olmasına rağmen, burayı hala çok seviyorum.

Telefonunu çıkarır ve hızlıca bir mesaj gönderir. "Tamam. Ona senin huysuzlandığını söyledim, bu yüzden durup bana bir kutu moon pie almanı istedim. Bana başparmağını kaldırıp *"Onu hizaya getirmenin iyi bir yolu. Kahretsin, moon pie kulağa hoş geliyor. Eve giderken bir kutu alacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Annen ve ben seni seviyoruz, tatlım. Çok uzun süre dışarıda kalma.*

Beni hizada tutma yorumuna homurdanırım, ama gerçekte onu bu kadar çok seven ebeveynleri olduğu için çok mutluyum. Benimkiler berbattı ve hiç yanımda olmazlardı. Seryozha benim ailemdi ve ihtiyacım olan tek kişi oydu. Kardeşimi düşününce göğsüme tanıdık bir acı saplanır ve ben onu görmezden gelmeye çalışırken, Sveta Samantha'nın araba koltuğunu çıkarır ve onu içeri taşır.

İkisini izlerken, bu yolculuğu nasıl atlatacağım ve neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü merak ediyorum. Tamamen yalnızız ve önümdeki iki kadına ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum.

Cevap bulamadığım için, yakın gelecekte ilham gelmesini umarak kendimi işle meşgul ediyorum.

Bölüm 6

Svetlana

Vitya bu kadar yakışıklı olmasaydı, bu yakın mesafe olayı çok daha kolay olurdu. Adamın kaslı olduğunu biliyordum, ama parmaklarım beline kayıp gömleğinin altında sakladığı sert kasları hissedene kadar ne kadar kaslı olduğunu bilmiyordum. Markette onun karısı ve bebeğinin annesi gibi davranmak, başlangıçta sadece şaka yapıp bizi bir aile gibi göstermeye çalışmak içindi, ama vücudumu ona daha uzun süre soktukça, bu durum bana daha *doğru* gelmeye başladı. Elinin ensemde, bana hafifçe uyarıcı bir şekilde sıkıldığı anı, vücudumun her yerine bir sıcaklık yayıyor.

Tabii ki, marketten çıktığımızda aramızdaki mesafeyi hemen koydu. Bazen aramızda bir şey olduğunu düşünüyorum, ama bazen de bunun tamamen tek taraflı olduğu acı bir şekilde ortaya çıkıyor.

"O kafa karıştırıcı bir adam," diye Samantha'ya fısıldıyorum, o da elimdeki biberonu emiyor. Küçük şey her zaman açgözlü, bana kendi iştahımı hatırlatıyor. Yeterince büyük olsaydı, benim moon pie'larımdan birine uzanırdı, bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Tamam, bu sonuncusu," diyor Vitya, içeri girip son bebek malzemelerini diğerlerinin yanına yere koyarken. "Bunlarla sonra ilgilenirim. Önce bir şeyler yemelisin."

"Kendi öğle yemeğimi kendim yapabilirim," diyorum ona, ama o sadece başını sallıyor.

"Öğle yemeğinde bir kutu moon pie yemeyeceksin. Bize birkaç sandviç yapacağım. Zaten tavuğu marine etmem gerekiyor."

O odadan çıkar çıkmaz Samantha'ya bakıp fısıldarım, "O çok yakışıklı ve yemek de yapıyor. Onu elde tutmanın bir yolunu bulmalıyız."

Ayaklarını tekmeliyor ve kollarını sallıyor, bunu az önce söylediğime tamamen katıldığını gösteren bir işaret olarak alıyorum. Vitya öğle yemeğimizi hazırlarken, Samantha yemeğini bitiriyor ve ben onu geçirtip altını değiştirene kadar her şey hazır oluyor ve kendimi bu bebek işinde bir profesyonel gibi hissediyorum.

"Sence tüm bebekler bu kadar uysal mıdır?" diye soruyorum ona, Samantha'yı kucağımda mutfığa girerken. O, Samantha'nın koltuğunu mutfak adasına kurmuş, böylece yemek yerken bizim yanımızda olacak. Onu koltuğa bağladığımda, hemen bacaklarını sallamaya başlıyor ve aşağıya sarkan yumuşak oyuncaklara bakıyor.

"Bu kadar uysal kalacağını sanmıyorum."

"Uğursuzluk getirme, Vitya." Bana uzattığı tabağı alıp mutfak adasındaki taburelerden birine oturuyorum. "Isabella'nın gece boyunca uyuması çok uzun sürdü ve Roma son zamanlarda oldukça yapışkan hale geldi, ama Samantha gerçekten çok sakin görünüyor."

"Şimdilik," diye ekliyor Vitya, Debbie Downer gibi karamsar davranmaya kararlı.

Küçük ayağı pembe pijamalarının içinde ve onu tekrar dışarı attığında, hafifçe sıkıyorum. Gülmeye benzeyen bir ses çıkarıyor.

Vitya'ya gülümsüyorum. "Sanırım az önce güldü."

"Homurdandı," diyor, kendi sandviçine hardal eklerken. "Muhtemelen yine bezini doldurdu."

Kendi sandviçimi alıp, "Bence güldü," diyorum ve büyük bir ısırık alıyorum. Ne kadar lezzetli olduğunu tadınca takdirle iç çekiyorum. Genelde iki dilim ekmeğin arasına biraz hindi koyup işimi bitiririm, ama Vitya bir sanat eseri yaratmış. Sadece hindi değil, jambon da var, ayrıca ıspanak, domates ve bir dilim Muenster peyniri eklemiş.

"Vay canına," ağzım doluyken mırıldandım. "Salatalık dilimleri de ekledin mi?"

"Evet. Sen bir çocuk gibisin Sveta. Sebzeleri gizlice eklemek zorundayım."

Ona kırgın bir bakış atardım, ama bir ısırık daha almakla meşgulüm. Bir sandviçe bu kadar çok şey koyabileceğini bilmiyordum. Seçtiği hardal bile lezzetli. Vitya sıradan sarı hardal kullanmıyor. Bu hardalda tohumlar ve biraz baharat var. Çok lezzetli ve hepsini bitirmem uzun sürmüyor.

"Sana bir tane daha yapayım mı?" diye soruyor, ancak o henüz ilk yarısını bitirmiş.

Bunu düşünüyorum, ama sonunda tatlıya geçmeye karar veriyorum. O öğle yemeğini bitirirken ben bir cupcake yiyorum. O yerken onu izliyorum, keskin çene hattını, hiç görmediğim kadar kalın sakallarını ve asla doyamayacağım dövmesini fark ediyorum. O çiğnerken dövmesi hareket ediyor ve keşke eskiz defterimi alıp bu anı çizebilseydim diyorum. Bunun yerine, her zaman yaptığım gibi zihnimde bir fotoğraf çekiyorum, böylece daha sonra hafızamdan çizebileceğim.

"Boynundaki ejderha dövmesini ne zaman yaptırdın?"

Son lokmasını bitirmeden önce soruma tepki gösterir. Yemeğini bitirdiğinde, benim sık sık yaptığım gibi yemek yerken mırıldanmayı reddettiği için, "Uzun zaman önce" der.

"Hepsi bu mu? Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Boş tabağını alır ve bulaşık makinesine koymaya başlar. Bana sırtını dönerek durduğunda, yanına gidip yanına dikilirim.

"Sessiz kalma dönemini geçtik sanıyordum."

"Samantha konusunda yardımın için teşekkür ederim, ama bu sana hayat hikayemi anlatacağım anlamına gelmez, Sveta."

Onun sözlerinin beni ne kadar incittiğini gizlemeye çalışarak tezgahtan uzaklaşıp Samantha'yı kucağıma alıyorum. "Çantayı boşaltmaya başlayacağım," diyorum ona, arkama bakma zahmetine bile girmeden odadan çıkıyorum. Samantha'nın yumuşak yanağına bir öpücük konduruyorum, minik vücudu ve tüm bebeklerin sahip olduğu o tatlı kokusu bana huzur veriyor. Emziğini emiyor ve gömleğini yumrukluyor, varlığı bile beni sakinleştiriyor.

Birkaç dakika sonra, Samantha oyun parkından beni izlerken, ben bebek eşyalarını düzenlerken bulur. Ayaklarıyla her vurduğunda müzik çalan yumuşak bir klavye oynucağı takmışım. Gittikçe daha sesli hale geliyor ve her nota çaldığında komik bir çığlık atıyor. Vitya ona doğru yürüdü, heyecanlanıp hızlıca tekmelediğinde gülümsedi ve bu, neşeli ama uyumsuz birkaç nota ile sonuçlandı. Kuzenim Max buna çok şaşırdı. O yetenekli bir piyanist ve Samantha'nın müzik performansı onu kulaklarını tıkayıp yüzünü buruşturmasına neden olurdu.

Vitya bana dönmeden önce eğilip Samantha'nın yanağına parmağını sürer. Bu çok tatlı bir hareket ve ona kızgın kalmamı imkansız kılıyor. Samantha yine yumuşak bir çığlık atar ve bu onu gülümsetir.

"Günden güne daha sağlıklı görünüyor," diyorum ona.

"Sanki bulduğum bebekten tamamen farklı bir bebek gibi." Yanağını son bir kez okşadıktan sonra ayağa kalkıp bana döndü. Elini ensesine götürdü ve iç çekerek, "Kaba davranmaya çalışmıyorum, Sveta," dedi.

"Sözlerine dikkat et," diye fısıldarım, yaptığımız ve söylediğimiz her şeyi izleyen ve öğrenen küçük bebeği işaret ederek.

"Onun hiçbir şey anladığını sanmıyorum ve Rusça bilmediğini tahmin ediyorum."

Omuz silkiyorum ve "Asla bilemezsin" diyorum, bir yandan da bezleri istiflemeye devam ediyorum. O iç çekiyor ve tekrar deniyor.

"Kaba davranmaya çalışmıyorum."

Gözümün ucuyla elini saçlarında gezdirdiğini görüyorum, sonra şöyle diyor: "İki yıldır aramızda belirli bir dinamik vardı ve son birkaç günde işler büyük ölçüde değişti, ben de hâlâ durumu anlamaya çalışıyorum."

Ona bakarken, onun banyo malzemelerini toplamaya başladığını izledim. "Arkadaş olabiliriz, biliyorsun, değil mi?"

Gözlerime bakar ama hiçbir şey söylemez, ben de devam ederim.

"Beni hep uzak tutmakta ısrar ettin, hem de çok uzak," diye ekledim yumuşak bir kahkaha atarak. "Böyle olmak zorunda değil."

"Ama öyle." Sesi yumuşak ve yemin ederim ki, sesinde bir parça pişmanlık var. "Ben seni korumak için para alıyorum, Sveta. Buraya arkadaşın olmak için gelmedim. Mesafemi korursam işim daha kolay olur. İşime odaklanmam gerekiyor. Senin güvenliğin her şeyden daha önemli."

"Bence ikisini de yapabilirsin." Gülümsemeyi zorla bastırıp ekliyorum, "Yani, tabii senin yeteneklerini ciddi şekilde abartmamışsam."

Ağzının köşesi sanki gülümsemekle mücadele ediyormuş gibi seğiriyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

"En azından boynundaki dövmeyi nerede yaptırdığını söyleyebilir misin? Yapılan iş çok etkileyici ve merak ediyorum."

İlk başta beni görmezden geleceğini düşünürüm, ama birkaç saniye boyunca Samantha'nın düzensiz ayak sesleri dışında hiçbir şey duyulmaz ve sonra, "Yirmi yaşındayken Moskova'daydı," der.

Bununla ilgili bir hikaye dinleyemeyeceğim belli olunca, iç çekip valizimi alıyorum. Odadan çıkmadan önce, onun çantasını omzuma atıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Bavulu koridora doğru sürmeye devam ettim. "Koridorun sonundaki yatak odasına yerleşiyoruz."

"Sveta," diye başlar ama onu keserim.

"Sakin ol, Vitya. Sen uyurken seninle yatmayacağım, ama hepimizin ayrı kalmasına da izin vermeyeceğim. Samantha ağladığında onu duyabilmemiz lazım, bütün gece yukarı aşağı koşuşturmayacağım. Yataktan kalkıp sırayla bakabiliriz."

"Ya biri habersiz gelirse?" diye sordu.

Omuz silkiyorum ve yürümeye devam ediyorum. "O zaman zaten boku yedik, değil mi?"

"Diline dikkat et Sveta," diye seslendi arkamdan.

Gülüyorum ve her şeyi mutfığa yakın olan büyük yatak odasına bırakıyorum. Odada bir banyo ve arka terasa açılan bir çift kanatlı kapı var. Odada zaten bir bebek yatağı var, üst kattaki odalardan birinde de var, böylece Roma ve Isabella hepimiz buraya geldiğimizde uyuyacakları bir yerleri oluyor. Bu mükemmel ve biz işleri hallederken tam da ihtiyacımız olan şey.

Vitya, Samantha'nın küvetini ve banyo malzemelerini getirirken ben valizimi dolaba koyuyorum. Her şeyi banyoya koyup dışarı çıkıyor ve yatağa dikkatle bakıyor.

"Bu bir kral yatak," diyorum ona. "Bence biraz abartıyorsun."

"Baban buraya gelip bizi kontrol etmeye karar verirse, aynı sözleri ona da söyleyeceğim."

Vitya babama bunu söylerse yüzündeki ifadeyi hayal ederek gülüyorum ve onu kızdırmaya dayanamadığım için, "Çıplak uyuyorum, ama yatağın benim tarafımda kalacağıma söz veriyorum," diyorum.

Bana bakarken gözleri büyür. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum ve kıyafetleri asmaya başlıyorum, yanımda getirdiğim pijamaları görünmeyecek şekilde saklıyorum. "Uyurken terliyorum."

"Sveta, çıplak uyuyamazsın." Sesindeki yalvaran ton beni daha da güldürdü.

"Neden?"

"Bunu bana ciddi ciddi soruyor musun?"

"Evet, öyleyim." Dolaptan çıkıp kalçamı kapı çerçevesine yaslayacak kadar uzaklaştım. "Bana gerçeği söyle, Vitya. Tepkin, işin gereği mi beni izlemek ve sana hissettir başka bir şey hissetmemek benim için başka bir şey bir

sorumluluk, bir görev mi, yoksa benden uzak durmaya güvenmediğin için mi?”

Kafasını salladı ve uzaklaşmaya başladı. "Bu konuyu konuşmayacağız."

Yüzümdeki kocaman gülümsemeyi saklayamadan onun gitmesine izin verdim. Soruma cevap vermedi. Bana karşı hiçbir şey hissetmeseydi, bunu söyleyip odadan çıkıp giderdi, ama yapmadı. Cevap vermeyi reddetti ve buradan gitti. Bunun bir anlamı olmalı.

Telefonumu alıp Natalya, Lara ve Yelena ile yaptığım grup sohbetini açtım.

BEN:

Hikaye biraz uzun, ama birkaç günlüğüne Vitya ile çiftlik evindeyim.

NATALYA:

Ne? Yani ikiniz yalnız mısınız?

YELENA:

Bu ne zaman oldu? Val çiftlik evine gideceğimizi söylememişti.

LARA:

İkiniz seks yaptınız mı?

Lara'nın yorumuna gülerek cevap yazıyorum.

BEN:

Hayır, maalesef. Son anda verilen bir karardı. Daha sonra her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum, ama lütfen kimse buraya gelmesin. Sihirimi yapmam için zamana ihtiyacım var. Huysuz korumam hala huysuz davranıyor, ama sanırım yavaş yavaş benim muazzam cazibeme kapılıyor. Aslında ona ona benim için bir şeyler hissedip hissetmediğini sordum, ama cevap vermeyi reddetti ve odadan çıktı. Bu iyiye işaret, değil mi?

NATALYA:

Normalde bir erkeğin kaçması kötü bir işaret olduğunu söyledim, ama bu durumda, sana aşkını ilan etmiş sayılır.

LARA:

Adam sana aşık olmuş.

YELENA:

Düğün çanlarını şimdiden duyuyorum. Kardeşini uzak tutmaya çalışacağım, ya da en azından sana doğru gelmeye başlarsa seni uyaracağım.

NATALYA:

Git onu yakala kaplan, sonra da bize tüm detayları anlat!

Ne demek istediğini anlamam için, patlıcan emoji, başparmak yukarı emoji ve birkaç acı biber emoji ekliyor. Lara hamile kadın emoji ekliyor ve Yelena gözyaşları içinde gülen emoji ekliyor. Lara, bebek konusunda ne kadar haklı olduğunun farkında değil. Sadece düşündüğü gibi değil. Bebek zaten burada, ama ben hiç hamile kalmadım ve teknik olarak o ikimize de ait değil.

Onlara hızlıca başparmak yukarı işareti yapıp telefonumu kaldırıyorum. En son istediğim şey, mesajlarımla Vitya'yı korkutmak. Onun hakkında böyle konuştuğumuzu bilseydi, muhtemelen evden çıkıp bir daha geri dönmezdi.

Giysilerimizi yerleştirdikten sonra, tekrar oturma odasına geçiyorum. Samantha yine uykuya dalmış ve Vitya klavyenin modunu değiştirmiş olmalı, çünkü şimdi ona yumuşak bir ninni çalıyor. Bana bir bakış atıyor ve sonra tekrar bebek salınacağını monte etmeye devam ediyor.

"Yardım ister misin?"

"Tabii." Oturmam için işaret etti ve bana metal bir çubuk uzattı. "Ben vidalarken şu parçayı tutar mısın?"

Dediğini yapıyorum ve onun, ciddi şekilde istismar edilmiş ve ihmal edilmiş bir kız çocuğu için satın aldığı bebek salınacağını monte etmesini izliyorum. Vitya istediği kadar sert davranabilir, ama ben gerçeği biliyorum. Onun durumunda olan pek çok erkek, onu ölüme terk ederdi. Sorumluluk almak istemezlerdi ve onu eve götürüp, her türlü konforu sağlamak için küçük bir servet harcamazlardı.

Sessizce çalışıyoruz. O bana parçaları uzatıyor, ben de onları tutuyorum, o da hepsini vidalıyor ve sonunda bebek salıncağı oturma odasında yerini alıyor.

"Buna bayılacak," diyorum ona, üzerinde sevimli tavşan resimleri olan pembe koltuğun üzerinde elimi gezdirerek.

Çenesini kaşıyarak onun uyumasını izliyor. "Geri kalan eşyaları da boşaltacağım."

"Yardım ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Sen ona göz kulak ol."

O uzaklaşırken onu durdurmaya çalışmıyorum. Sadece onun gidişini izliyorum ve sonra çantamı alıyorum. Oyun parkının yanında oturarak büyük eskiz defterimi ve karakalem kalemlerimi çıkarıyorum. Buraya gelirken Samantha'nın eskizini çiziyordum, ama o tam önümde dururken ve bu kadar sevimli görünürken yeni bir tane çizmeye başlamak için kendimi tutamıyorum. Her zamanki gibi, çizmeye başlar başlamaz, odaklanmış bir transa giriyorum. Sayfadaki çizgiler yavaşça Samantha'nın uyku halini yansıtan bir resme dönüşürken, diğer her şey kayboluyor. Küçük elleri gevşek yumruklar halinde ve pembe emziği bir ara ağzından düşmüş, bu sayede sevimli küçük ağzını çizebiliyorum.

Saçlarının kısa tutamlarını bitirirken, kulağımda Vitya'nın sesini duydum. Odaya geri döndüğünü fark etmemiştim ve sesine irkildim.

"Bu gerçekten çok güzel, Sveta," diye fısıldadı ve o kadar yakındı ki, nefesinin sıcaklığını ensemden hissedebiliyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Sanatım hakkında ilk kez bir şey söylüyor. Şimdiye kadar ara sıra çıkardığı hafif homurtular dışında hiç dikkatini çekmemişti.

Başımı çevirip ona baktım, aramızda sadece birkaç santim mesafe vardı. "Çizimlerimi sevmediğini sanıyordum."

Kaşlarını çatıp geriye yaslanarak aramızdaki mesafeyi genişletir.

"Neden öyle düşündün?"

"Daha önce hiç bir şey söylemedin. Genelde sadece homurdanıp başka yere bakarsın."

"O kadar homurdanmam."

"Başlangıçta bir süre, konuşmayı bilmediğinden ciddi olarak endişelendim."

"Sen her zaman dramatik birisin," diyor ve ben ona gözlerimi deviriyorum.

"Lütfen, bu konuda beni geçtin." İnanmazcasına kaşlarını kaldırıncı, "Yere birkaç kağıt atmamı ister misin?" diyorum.

"Bu dramatik olmak değil. Sadece temiz olmak." Geniş omuzlarını silkiyor ve muhtemelen onu çıldırtan dağınık oturma odasına bakıyor. "Her şeyin düzenli olmasını severim."

"Samantha seni bu durumdan çabucak kurtaracaktır."

Küçük bir gülümsemeyle ona bakar. "Kesinlikle deniyor."

Sanki hakkında konuşulduğunu fark etmiş gibi, Samantha kahverengi gözlerini açar ve bizi görür görmez, ağzı büyük, belirgin, dişli bir gülümsemeye dönüşür.

"Vitya," derim, heyecanla kolunu tutarak. "Az önce gülümsedi!" O gülerken telefonunu çıkarır ve birkaç fotoğraf çeker.

Samantha gülümsemeyi bırakıp kucağa alınmak istediğini fark edene kadar birkaç fotoğraf çeker. Yumuşak inlemeleri çığlıklara dönüşmek üzereyken, ben onu kucağıma alırım. Yanağına öpücük kondurarak onu tekrar gülümsetirim ve başımı çevirdiğimde, Vitya'nın telefonunu cebine koymadan önce hızlıca bir fotoğraf daha çektiğini görürüm. "Ben işimi bitirip akşam yemeğini hazırlarken ona bakabilir misin?"

"Tabii." Samantha'nın boynuna kocaman gülümsememi saklayarak onu mutfığa götürüp biberonunu hazırlıyorum.

Akşam yemeği bittiğinde, ben de yatmaya hazır hale gelmişimdir. Yorgunluktan bitkinim. Neden bebek bakmak bu kadar yorucu, bilmiyorum ama öyle ve o beni çok yordu. Yeni salıncağını çok seviyor ve ben Vitya'nın bana uzattığı tabağı alırken o salıncakta mutlu bir şekilde oturuyor.

"Vay canına," diyorum ona, ızgara tavuk, kuşkonmaz ve patatesi gözetleyerek. Hatta bana yanında küçük bir salata bile hazırlamış.

Samantha yanımda salıncakta sallanırken masada oturuyoruz ve bu an o kadar gerçeküstü ki gülmek istiyorum. O da benim gülmemeye çalıştığımı görüyor.

"Ne komik?"

Çatalımı kullanarak etrafımızı işaret ediyorum. "Bütün bu durum çok tuhaf." "Öyle," diye kabul ediyor. Tavuğunu kesip patateslerine tereyağı sürerken

ben onu izlerken, hala benim için bir muamma olan bu adamı anlamaya çalışıyorum. Keşke bana kendisi hakkında her şeyi anlatsa. Tüm detayları bilmek istiyorum, nereden geldiğini, ailesinin kim olduğunu, neden ailemin

Bratva'ya katıldığını, ama sorularımın hiçbirine cevap vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden yemek yiyerek çenemi kapalı tutuyorum.

"Bu gerçekten çok lezzetli," diyorum ona. Tavukta hafif bir barbekü sosu var ve çok sulu ve yumuşak. Asla kuşkonmaz sevmeyeceğimi düşünürdüm, ama o bunları zeytinyağıyla kavurmuş ve parmesan peyniri eklemiş, bu kombinasyon en sevmediğim sebzeyi bile lezzetli hale getirmiş.

"Böyle yemek yapmayı nasıl öğrendin?"

"Öğrendim işte," diyor sanki bu çok normal bir şeymiş gibi. "Fast food yemek istemiyordum ve restoranlardan sıkılmıştım."

"Kaç yaşındasın?"

Çatalını ağızına götürürken durdu ve bana baktı. "Otuz."

"Bu bana umut veriyor. Belki on yıl sonra ben de yemek yapabilirim." "O kadar da zor değil."

"Evet, ama bir şeyi ambalajından çıkarmak çok daha kolay."

"Ama bu daha sağlıklı ve senin için daha iyi," diye tartışıyor. "Kabul et, tadı da daha güzel."

Bir parça tavuğu çiğneyip, soruyu düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Gerçekten çok lezzetli. Tatlı yapma konusunda nasılsın? Çünkü beni ikna edecek olan şey bu."

"Ne yapabileceğime bir bakayım."

Ona gülümserim ve yemeğimi bitiririm. O da yemeğini bitirince tabaklarımızı alıp bulaşık makinesine koymaya başlarım. O yemek yaptı, ben de temizlik yapmam adil olur. El ele tutuşmamış olsak da, şimdiden ev işleri rutinimiz olması ona tuhaf geliyorsa da, bunu iyi saklıyor. Vitya her zaman okunması zor biriydi. Her zaman huysuz olduğunu düşünmüşümdür, ama bunun daha çok bir maske olduğunu anlıyorum. Bunun arkasına saklanıyor. Dikkatinizi dağıtmak için taktığı bir maske, ama artık onu anladığım için, gerçekte ne düşündüğünü ve hissettiğini bilmek istiyorum.

Temizlikten sonra, Samantha'yı banyo için hazırlıyoruz. Bunu daha önce hiç yapmadım ve ıslak ve kayganken onu düşürecekimden çok korkuyorum. Vitya gerginliğini fark eder ve öncülük eder, küçük küvetini suyla doldurur ve çok sıcak olmadığından emin olduktan sonra hazırladığı havlunun üzerine koyar. Samantha yanındaki başka bir havlunun üzerinde yatıyor ve Vitya hızla onu soyuyor.

"Banyo zamanı konusunda oldukça iyidir," diyor bana. "İlk başta çok korktuğunu sanıyorum. Daha önce hiç banyo yaptırılmış mıydı bilmiyorum, ama

çok çabuk alıştı."

Onu küvete koyuyor ve o da bize bir glmsemeyele karşılık veriyor. Kvet eğimli olduğu için başı sudan çıkıyor ve su sırattığında çığlık atıyor. Su sıratması koordinasyonsuz ve bunu kontrol edebildiğinden emin değilim, ama yine de onu mutlu ediyor.

Vitya bebek sabununu alır ve kızım tekmeliyor ve kollarını sallarken onu sabunlamaya başlar. Atlamanın güvenli olduğunu düşünerek, ben kızımın saçlarını yapmaya başlarken, o yumuşak bir bezle dikkatlice yüzünü yıkar.

"Bu gece seni çok yoracak," diye uyarıyor beni. "Sırayla yapmak istediğinden emin misin?"

"Her beslemeyi sana yaptırmayacağım. Biraz uykusuz kalmam sorun değil."

Yumuşak bir homurtu çıkarır.

"Uh-huh." "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey söylemeye alışmıyorum. Yeterince uyumadığında veya yemek yemediğinde gerçekten sinirli olduğunu açıkça söylüyorum."

"Bazı insanlar diğerlerinden daha fazla uykuya ihtiyaç duyar, Vitya. Bu bilinen bir gerçektir. Benim biraz daha fazla uykuya ihtiyaç duyanlardan biri olmam benim suçum değil ve birçok insan a olduğunda sinirlenir. Bu yüzden "hangry" kelimesi icat edildi. Bu kelime sadece benim için icat edilmedi."

Bana her zamanki gibi homurdanan bir cevap veriyor ve sonra kızın saçını yıkamama yardım ediyor. Küçük bir bebeğe bakarken dövmeli ellerinin ne kadar güzel göründüğünü düşünmemeye çalışıyorum. Neden bu kadar seksi olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama yle. Bu sert adamın bu kadar nazik davranmasını görmek beni gerçekten etkiliyor. Vücudumuzun birbirine bu kadar yakın olması ve kollarının ve ellerinin benimkilere sürekli çarpması da durumu kolaylaştırmıyor. Çıplak ama tertemiz Samantha'yı kaldırdığı sırada, geceyi onun yatağının tarafına kıımı sürterek geiremeyeceğime ikna olmuşumdur.

"Ben hızlıca duş alırken ona pijamalarını giydirir misin?" Samantha'yı havluya sarar ve kuağıma verir, ben de

"Tabii. Bitirince ona bir biberon daha versem olur mu?"

"Evet, uykuya daldıktan sonra saat işlemeye başlar. Güneş doğana kadar her üç dört saatte bir uyanır."

Gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Harika."

Zoraki coşkuma hafifçe gülüyor ve bebeğin küvetini boşaltıyor. O giysilerini alıp duşa girerken, ben

Samantha'yı yatma vaktindeki biberonuna hazırlıyorum. Ona bakmak artık normal gelmeye başladı ve onun hayatıma daha yeni girdiğine inanmak çok zor. Gerçekçi olarak ona bağlanmamam gerektiğini biliyorum, ama onun pijamasını iliklerken bana yine kocaman bir gülümseme attığında, kalbimi bu durumdan uzak tutmanın imkansız olduğunu anlıyorum. Tıpkı Vitya gibi, o da kalbimi çoktan çalmış durumda.

"Başım büyük belada," diyorum ona, onu kucağıma alıp biberonunu almak için mutfığa götürürken. Biberon hazır olduğunda ve o mutlu bir şekilde içtiğinde, onu yatak odasına geri götürüp yatağa oturuyorum, sırtımı başlığa dayayarak. Duş hala çalışıyor, bu yüzden Samantha'yla sessizce konuşmaya devam ediyorum.

"Belki bu gece biraz daha iyi uyuyabilirsin," diyorum ona. "Vitya yanılmıyordu. Yorgun olduğumda gerçekten huysuz oluyorum ve şu anda onun sadece iyi yanımı görmesi önemli bence."

Gözleri kapanmaya başlıyor, ama hala dinlediğinden eminim, bu yüzden devam ediyorum.

"Ayrıca, beşikte ne kadar uzun uyursan, ben de Vitya ile bu yatakta o kadar uzun uyuyabilirim, o yüzden bu gece bir kızı yardım etsen iyi olur."

Yumuşak bir iç çekişle şişenin son damlasını da içip, uykuya dalmaya başlar. Onu rahatsız etmemek için, onu nazıkçe omzuma kaldırıp sırtını hafifçe okşarım. Hala geçirmesini sağlamaya çalışırken, banyo kapısı açılır ve Vitya çıkar. Onun ıslak saçlarını ve giydiği dar, siyah tişörtünü görünce elim havada kalır. Dövmeli kolları tamamen görünür durumdadır ve her zamanki kot pantolonunun yerine gri bir eşofman altı giymektedir. Kuru boğazımı yutar ve onun belirgin paketine bakmamaya çalışırım. Sertleşmemiştir, ama *oradadır* ve gözlerimi ondan ayırmak kolay değildir.

"Geçirdi mi?"

"Ha?" diye soruyorum, hala onun için çizdiğim çıplak resimler doğru mu değil mi diye merak ediyorum.

"O geçirdi mi?" diye tekrarlıyor ve yanıma gelerek duruyor.

Gözlerim kendi isteğiyle aşağı kayıyor, ama bu onun suçu, çünkü bana çok yakın duruyor. İçini çekip Samantha'yı benden almak için eğiliyor, ben onun aletine bakarken onun sırtını okşuyorum. Samantha yumuşak bir inilti çıkarıyor ve o onu beşiğe yatırmadan önce geçiriyor.

"Yatmaya hazırlan Sveta. O uyuduğunda biz de uyumalıyız."

Genelde emir almayı seven biri değilim, ama ya bu odadan çıkacağım ya da onun aletine bakmaya devam edeceğim. Gururum buna dayanamaz, bu yüzden pijamalarımı alıp banyoya koşarım. Duş aldıktan sonra daha iyi uyuyacağımı bildiğim için hızlıca duş alıp dişlerimi fırçalarım. Tehdit ettiğim gibi çıplak uyumak yerine, uyku şortu ve tişört giyerim. O gri eşofmanıyla benimle dalga geçtiği için, sütyen giymemeyi adil buluyorum.

Cesaretimi kaybetmeden önce, ışık söndüğünde ve o çoktan yorganın altına girmişken hayal kırıklığımı gizleyerek dışarı çıkıyorum. Köşede bir gece lambası var, bu da bana yeterince ışık sağlıyor ve ona yeterince yaklaştığımda, onun çoktan yan yatmış ve benden uzaklaşmış olduğunu fark ediyorum. Hayal kırıklığı ve hüsrarla derin bir nefes alıp, yorganın altına giriyorum ve yatağın kral boyunda olmamasını diliyorum.

"İlk beslemeyi ben yaparım," diye fısıldar.

"Tamam," diye fısıldarım ve sesimin tonundan onun hafifçe güldüğünü duyduğuma yemin ederim.

Uyumaya çalışıyorum, gerçekten deniyorum, ama olmuyor ve ben dönüp durduğumda, o inliyor ve ters dönüyor.

"Tanrı aşkına Sveta, uyu artık."

"Deniyorum," diye mırıldanıyorum ve boğucu olmaya başlayan battaniyeleri üzerinden atıyorum. Gerçek şu ki, azgıyım. Gerçekten çok azgıyım ve vücudunun benimkine ne kadar yakın olduğunu düşünmeden duramıyorum. Şu anda içimde iki yıllık cinsel hayal kırıklığı var ve bu dışarı çıkmak üzere ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Vitya," diye başlıyorum ama o hemen sözümü kesiyor. Sanki kontrolümü kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu hissedebiliyor gibi.

"Yapma," diye fısıldıyor, bu bir emirden çok bir yalvarış gibi.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun." Ona yaklaşıyorum, ama o elini kaldırıyor, gece lambasının ışığında elinin silueti zar zor görünüyor. "Cidden beni durdurmak için elini mi kaldırdın?"

"Evet, ve durman gerek, Sveta. Bu olamaz. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Sözleri canımı yakıyor, ama geri çekilmek yerine ona daha da yaklaşıyorum, çünkü ağzından çıkan sözlere rağmen, onlarda özlem duyduğunu duyuyorum. Benim kadar onun da bunu istediğini biliyorum. İlk adımı atmaktan korkuyor olabilir, ama ben korkmuyorum, bu yüzden tam da bunu yapıyorum. Onun saçma el engelini görmezden gelip yüzünü avuçlarım ve bacaklarımdan birini onun bacağına atıp üstüne çıkıyorum.

"Ne halt ediyorsun?" diye tısladı bana.

Durduramadan bir kahkaha kaçıyor, çünkü ikimiz de biliyoruz ki o izin vermese bu noktaya gelemesdim. O benden çok daha güçlü ve istediği zaman beni durdurabilirdi, ama yapmadı. Vücudum onun üstüneyken, onun ne kadar sert olduğunu fark etmemek imkansız ve onun da benim kadar mutsuz olduğunu fark ettiğimde içimi bir tatmin duygusu kaplıyor.

Aklı başına gelip beni itmeden önce, aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Defalarca öpmek istediğim dudaklar, tahmin ettiğim kadar yumuşaktı. Dokunuşumla vücudu dondu ve dilimi dudaklarının kenarlarında gezdirdiğimde acı dolu bir inilti çıkardı. Ağzını açmak için fazla inatçıydı, bu yüzden bir dudak bir dudak emip ısırırdım, ta ki sonunda başımın arkasını avuçlayıp hissettiklerine teslim olana kadar.

Dudaklarını ayırıp bana karşılık öpüşürken çıkardığı vahşi inilti, kalçalarımı ona doğru sallamama neden oluyor. Daha önce hiç bir şey yapmadım, ama deneyimim olmaması, vücudumun ne yapacağını bilmediği anlamına gelmiyor. Dilim onun dilini okşarken ve parmaklarım saçlarını tararken içgüdülerim devreye giriyor.

İstediği zaman benim kucağımdan kurtulabileceğini kanıtlayan bir kolaylıkla bizi ters çevirdiğinde, çıplak kalmaya ve bir sonraki aşamaya geçmeye fazlasıyla hazırım. Kafamın arkasını avuçlayıp göğsünü göğsüme bastırırken beni sertçe öper. Tamamen onunla çevriliyim. Vücudunun ısısı, rahatlatıcı kokusu ve ağzımın üzerinde hissettiğim dudakları beni çıldırtıyor.

Bacaklarımı beline doluyorum ve ellerimi gömleğinin altına sokuyorum, kalçalarımı ona doğru kaldırırken parmaklarımı kaslı sırtında gezdiriyorum. Kalçalarını sallarken ağzıma iniyor, sertliğini ağrıyan merkezime sürüyor. Kalbim hızla atıyor, içimde bir sıcaklık yanıyor ve onu daha fazla arzulamama neden oluyor.

Ellerinden biri altıma kayıyor, kalçamı kavrayıp beni kendisine daha da sıkı sarıyor. Orgazmın yaklaştığını hissediyorum ve istediğim ve ihtiyacım olan şeye sadece birkaç dokunuş uzaklıkta olduğumu bilerek ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. Vücudum patlamadan hemen önce, Samantha kulakları sağır eden bir çığlık atıyor ve Vitya öpüşmemizi kesip yataktan atlayarak ona bakmaya gidiyor. O kadar sersemlemişim ki, kendime gelip yataktan kalkmam biraz zaman alıyor. Nefes nefeseyim, başım dönüyor ve bacaklarımın arasında rahatsız edici, tatminsiz bir ağrı var.

Beşiğe vardığımda, Vitya onu kucağına almış, sırtını okşarken nazikçe bir yandan diğer yana sallıyor. Yaklaştığımda gözlerime bakmayı reddediyor. Samantha'nın öfkeli çılgınlıklarının üstüne konuşmanın bir anlamı yok, bu yüzden onun emziğini bulana kadar etrafı karıştırıp ağzına koymaya çalışıyorum. Yüzünü buruşturup almayı reddediyor. Vitya'ya yardım için baktım, ama o da benim kadar çaresiz görünüyordu.

"Daha önce de böyle yaptı mı?" diye bağırarak soruyorum. "Hayır. Hiç böyle bağırılmaz."

Alnını elliyorum, ama ateşinden mi yoksa sinirlenip bağırdığı için mi sıcak olduğunu anlamak zor. Hala aç olabileceğini düşünerek, ona başka bir biberon almak için koşarım, ama geri döndüğümde içmeyi reddeder. Kendini yormuştur. Yanaklarından gözyaşları akar ve nefesi titrer. Vitya'nın kucağında kıvrılır ve yüzündeki endişeli ifade beni onun kolunu sıkmaya ve onu teselli etmeye yöneltir.

"O iyi olacak," diyorum ona, umarım haklı çıkarım, çünkü ikimiz de en yakın hastanenin ne kadar uzak olduğunu ilk elden biliyoruz. "Bir dakika deneyeyim."

Bebeği bana uzatıyor ve minik, titreyen vücudu kollarımda olur olmaz kalbim parçalanıyor, çünkü tek istediğim onu rahatlatmak, ama bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyorum. Kafasına öpücük kondurup, ayaklarımın üzerinde sallanarak onu hafifçe sallıyorum. Artık eskisi kadar yüksek sesle ağlamıyor gibi görünüyor, ama istediğim gibi sakinleşmiyor.

"Google'da ara," diyorum ona, çünkü internet bizi bu noktaya getirdi.

Telefonunu alır ve yazmaya başlar. Sayfayı kaydırıp okurken kaşları çatılır. "Bilmiyorum," diye mırıldanır. "Bir milyon farklı şey olabilir."

"Ne yapabileceğine dair herhangi bir öneri görüyor musun?"

Sinirli bir şekilde saçlarını ovuşturup bana bakar. "Evet, çok uzun bir liste var."

Şu anda kesinlikle uygun bir zaman olmadığı için ona küfür etmemesini hatırlatmak yerine, çılgık atan Samantha'yı kucağıma alıp "Tamam, baştan başlayalım. Bunlardan biri işe yarayacaktır" diyorum.

Bölüm 7

Vitya

Sveta'nın kararlı yüzüne bakıyorum, hayatımda hiç bu kadar keyifsiz hissetmemiştim. Bir saniye önce, asla olmayacağına yemin ettiğim bir şey olan, onun küçük uyku şortunu yırtıp onu içime gömmek üzereydim, şimdi ise Samantha'ya bir şeylerin ters gittiğinden ödüm kopuyor. Öfkeli çığlıkları odayı dolduruyor, her küçük ağlamasıyla kalbimi parçalıyor ve ben onu durdurmak ve kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için her şeyi yaparım.

"İlk olarak ne yapmalıyız?" diye sordu Sveta, bana içinde bulunduğumuz çılgın görevi hatırlatarak. Okuduklarıma göre, Samantha'yı kızdıran şey kelimenin tam anlamıyla her şey olabilir ve sanki samanlıkta iğne aramaya çalışacakmışız gibi hissediyorum.

"Bezinin ıslak olması onu rahatsız ediyor olabilir."

"Peki, bu kolay bir çözüm." Sveta bebek bezi malzemelerinin bulunduğu çantayı alır ve işe koyulur. Otuz dakikalık sonuçsuz çabaların ardından, karşımdaki kadına hayranlık duyuyorum. Sveta'nın burada bana yardım etmek için hiçbir nedeni yok. Bu onun bebeği değil ve biz bir ilişki içinde değiliz. Beni terk edebilirdi, çoğu insan öyle yapardı, ama o burada, gözlerinde sadece endişe ve sevgiyle Samantha'ya bakıyor, neyin yanlış olduğunu anlamama yardım etmek için elinden geleni yapıyor ve bir kez bile sinirlenmedi.

Yorgun görünüyor, ama yine de gördüğüm en güzel kadın ve Samantha'yı teselli edişini izlerken, onu neden uzak tutmam gerektiğini hatırlamak çok zor geliyor. Tanrım, az önce üstüme çıkıp tatlı dudaklarını benimkilere bastırduğında, neredeyse tüm kontrolümü kaybediyordum. O benim zayıflığım ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

"Tamam, aç değil, bezini değiştirdik, titreşimli koltuğuna ya da salıncağına binmek istemiyor, emziğini istemiyor ve beyaz gürültüyü duymak umurunda bile değil," diyor Sveta, başarısız girişimlerimizin listesini gözden geçirerek.

Telefonumdaki makaleleri kaydırırken, sonunda telefonu yatağa bırakıp bana bakar. "Gömleğini çıkar."

"Ne?"

"Gömleğin," diyor, kendini tekrar ederek ve ayakta uyuyakalmış gibi görünüyor. "Çıkar şunu. Makalelerden birinde, cilt teması bebekleri rahatlatılabilir yazıyordu."

Tereddüt ettiğimde iç geçiriyor. "Vitya, yapamam. Emzirmek isterse ne yapacağım? Hiçbirimiz o garip anı görmek istemeyiz."

Haksız değil. Onu üstsüz görmek çok istiyorum, ama öyle değil. Emzirmeyi tamamen destekliyorum, ama bu öyle bir şey değil ve inanılmaz derecede rahatsız edici olur. Elimi başımın arkasına uzatıp gömleğimi tutup çekiştiriyorum ve Sveta Samantha'yı bezine kadar soyarken gömleğimi yere bırakıyorum. Çılgınlıkları, bu yeni planı sevmediğini açıkça gösteriyor, ama Sveta henüz pes etmiyor. Yastıkları başlığa dayayarak onlara yaslanabilmem için ve sonra Samantha'yı kucağıma veriyor.

Geri adım atarak, gözlerini üzerimde gezdirir ve fısıldayarak "Lanet olsun" der.

Kaşlarımı kaldırıyorum, çünkü açıkça kendi küfür etmeme kuralını çiğniyor.

"Seni ilk kez gömleksiz görüyorum Vitya, üstelik bir bebek tutuyorsun. Sanırım yumurtalıklarım patladı."

Samantha'nın başına öpücük konduruyorum ama gözlerimi Sveta'dan ayırmıyorum, bana attığı ateşli bakışların ve yerinde duramayan halinin tadını çıkarıyorum. Aramızda mesafe koymak için her zaman çok uğraştım ve kaçınılmaz olarak buna geri dönmemiz gerekeceğini biliyorum, ama şu anda ona olan etkimin tadını çıkarıyorum. "Kibirlenmeyi bırak ve uzan, Vitya," diyor ve b e n ona

huysuz bir ses tonuyla.

Samantha'yı bana sıkıca sarılı tutarak, dikkatlice yatağa girerim ve Sveta'nın yastıkları koyduğu ortasına kadar kayarım. Samantha'nın poposuna hafifçe vururum ve biraz yükseltilmiş bir şekilde uzanırım, böylece o da göğsüme yaslanır. Artık o kadar şiddetli ağlamıyor ve içimde bir umut ışığı parlar. Sveta yatağa tırmanır, yanımıza geçer ve parmağını Samantha'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına dokunduğunda, titrek bir nefes alır ve daha da sakinleşir. Sveta emziği dudaklarına bastırır ve Samantha emziği alır ve hemen geri tükürmezse ikimiz de rahat bir nefes alırız.

Onun ıgıllıklarını bu kadar uzun süre dinledikten sonra sessizlik kulakları sağır ediyor ve tekrar başlayacağından korkuyorum. O gözlerini açık tutmaya çalışırken ben nazikçe poposunu okşuyorum. Sveta başını yastığa yaslamak için geriye yaslanmaya başladığında, Samantha'nın gözleri büyür ve şüpheli bir şekilde başka bir ıgıllığın başlangıcı gibi bir ses çıkarır.

"Sakin kıpırdama," diye fısıldarım.

Sveta olduğu yerde donar ve boynunun ağrıdığını biliyorum, bu yüzden kolumu açarım ve bana ne kadar çabuk sokulduğuna gülümsemeyi zor tutarım. Baş omzuma yaslanıyor, yüzü Samantha'nın yüzüne yaklaşıyor ve onu gördüğünde, çıkarmak üzere olduğu ıgıllık boğazında kalıyor. Sveta bacağını benim bacağıma doluyor ve elini kaldırıp Samantha'nın alnındaki bir saç telini çekip, üşümemesi için battaniyeyi üzerine çekiyor.

Kollarım, kalbimi tamamen çalan hayatımdaki iki kızı sarıyor, ama ikisini de tutamıyorum. Kardeşim öldüğünden beri hissetmediğim türden bir keder beni vuruyor. İçgüdülerim kalkıp onlardan olabildiğince uzaklaşmamı söylüyor, ama Samantha'yı üzme riskini göze alamam, bu yüzden burada yatıp, küçük vücudu benim vücudumun üzerinde dinlenirken ve Sveta'nın yumuşak nefesleri boynuma çarparak kalbimin yavaşça kırıldığını hissetmek zorundayım. Bu, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir işkence ve bunu nasıl atlatacağımdan emin değilim.

İkisi de uyurken, ben uyanık kalıp onları kucaklıyorum. Yorgunum ve ikisinin vücut ısısı beni neredeyse bitiriyor, ama hareket etmeyi göze alamam ve uykuya dalarsam Samantha'nın göğsümden düşüp incineceğinden çok korkuyorum. Gözlerimi kapatıyorum, Sveta kulağımda hafifçe horlarken, en hafif uykuda gidip geliyor.

Samantha'nın kıpırdamaya başladığını hisseder hissetmez, elim otomatik olarak yine poposunu okşamaya başlıyor. Bu tepkilerin ne zaman otomatik hale geldiğini bilmiyorum, ama sanki hiç bilmediğim içgüdülerim su yüzüne çıkıyor gibi. Uykusunda iç çekiyor ve emziğini emiyor. Bu onu bir saat daha sakinleştiriyor, ama aç karnı sonunda gözlerini açmasına neden oluyor.

"Sakin ol, ufaklık," diye fısıldıyorum, Sveta'yı uyandırmadan ikimizi de yataktan çıkarmaya çalışıyorum. Neden endişelendiğimi bilmiyorum, Svetlana derin uykuludur ve benim hareket ettiğimi hissettiğinde, tek yaptığı sinirlenerek homurdanmak ve sonra benim yaslandığım yastığı kucaklamaktır. Ben ayağa kalkıp Samantha'yı odadan çıkarırken, o çoktan tekrar hafifçe horlamaya başlamıştır.

O kadar yorgunum ki gözlerimi açık tutamıyorum, ama zorlayarak şişesini hazırlıyorum. Kanepede oturarak onu besliyorum ve parmağıma tutduğunda gülümsüyorum.

parmağımı tuttuğunda gülümsüyorum.

"Daha iyi misin?" diye soruyorum, o da ayaklarını sallıyor. Daha  nceki rahatsızlığının tüm belirtileri kaybolmuŗ. Yine iyi huylu, mutlu haline d nm ŗ.

"Lütfen bir daha bize bunu yapma. Beni çok endiŗelendirdin."

Biberonunu emerek gülümsüyor, sesimin tonunu açıkça seviyor, ben de o son mamayı bitirene kadar konuŗmaya devam ediyorum.

"Bence kardeŗim seni severdi. O da sevimli Şeylere karŗı zaafı vardı." K     kardeŗimden bahsederken sesimi al altıyorum. Onun hakkında ilk kez birine bahsediyorum ve Samantha ağzımdan çıkan tek kelimeyi bile anlamasa da, kahverengi gözlerini gözlerime dikip parmağımı sıkıyor. Ben de Seryozha'nın sokaktaki sokak hayvanlarını beslemek için her zaman yanında yemek artıkları taŗıdıđını anlatıyorum.

Biberonu boŗaldıđında, son birkaç ayda konuŗtuđumdan daha fazla konuŗtuđumu hissediyorum. Sırtını okŗayıp yanağına öpücük konduruyorum. Tatlı bebek kokusu artık bana çok tanıdık geliyor ve onu baŗkasına teslim etmeyi hayal bile edemiyorum. Onun bakımını baŗkasına nasıl emanet edebilirim? Ya ona sabırsız davranırlarsa? Ya onu kucağına alıp sevgi göstermezlerse?

Onu bulduğumdaki gibi bir duruma geri koyma d ŗ ncesi bile midemi bulandırıyor. Onu bırakmamın imkanı yok.

Samantha, sanki d ŗ ncelerimi hissetmiŗ gibi kulağına geçirip heyecanla ayaklarını tekmeliyor.

"Evet, evet," diyorum ona, " ok sevinme, ufaklık. Bunu nasıl baŗaracađımı hala bilmiyorum."

Onu bezini deđiŗtirmek için yatırdığımda bana gülümsüyor, bu sorunu çözme yeteneğime tamamen güveniyor gibi görünüyor. Umarım haklıdır, çünkü onu hayal kırıklığına uğratma fikrini kaldıramam.

"İŗe yarayacağını garanti edemem," diye onu uyarırım. Bana kocaman bir gülümseme atar, tüm sevimli yüzünü aydınlatan türden bir gülümseme, ve onu yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı bilirim.

"ŗimdi Vitaly'yi kızını bana vermesi için ikna etmemiz gerekiyor," diyorum ona, pijamasının düğmelerini iliklerken. "Bu kolay olmalı, değil mi? Belki de ona sevimli g l msemelelerinden birini gösterirsen, en sevdiğim vücut par amı kesmek istemez."

Ayaklarını sallıyor ve gülümsemeye devam ediyor. Onun enerjisini fark ediyorum ve iç çekiyorum. "Lütfen hala yorgun olduğunu söyle. Beni öldüreceksin, Samantha."

Emziği dudaklarına götürdüğümde onu emmeye başlar ve sonra onu kucağıma alırım. Onu nazikçe sallarken ve yavaşça yatak odasına geri dönerken küçük vücudu benimkine yaslanır. Sveta'nın büyük yatakta uzanmış olduğunu görünce hiç şaşımam. Battaniyeleri tekmelemiş ve kısa şortu yukarı kaymış, mükemmel bir kalçayı ortaya çıkarmıştır.

"Tanrım," diye inliyorum, "ikinizin arasında, aklımı kaçıracağım."

Samantha'yı gözleri kapanıp uykuya dalana kadar birkaç dakika daha kucağımda tutuyorum. Onu beşiğe koyduğumda, uyanıp bağırmaya başlamadığı için rahatlamaktan neredeyse ağlayacağım. Şansım yaver giderse, kesintisiz üç saat uyuyabilirim.

Bir erkek hayal kurabilir.

Svetlana'nın yatakta ne kadar yer kapladığını düşünemeyecek kadar yorgunum, battaniyenin altına giriyorum, birkaç saniye içinde uykuya dalacağımı biliyorum. Hiç ses çıkarmamaya dikkat ediyorum, ama o bir şekilde varlığımı hissediyor ve ben yastık barikatı kurmayı düşünmeden, bacağını benim bacağıma atıyor ve tekrar bana sokuluyor, vücudunu benimkine öyle bir şekilde sarıyor ki, onu becermek dışında başka bir şey düşünmem zorlaşıyor.

İhtiyacımı yerine getirmemi engelleyen tek şey, Samantha'nın birkaç gecedir uykusuz bırakarak beni iyice yormuş olması. Yorgunluğum, acı veren ereksiyonumla olan savaşı kazanır ve sonunda uykuya dalarım. Rüyalarım, çıplak ve çok istekli Sveta ile cinsel karşılaşmaların canlı bir montajı. Bir an rüyamdan neredeyse uyanıyorum, ama sinirli bir homurtu çıkarıp vücudunu kendime doğru çekiyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum ve rüyam beni tekrar uykuya daldırıncaya kadar tatlı vanilya kokusunu içime çekiyorum.

Sonunda gözlerimi açtığımda, kendimi yalnız bulduğuma şaşıyorum. Yatak boş, beşik de öyle. İlk düşüncem kör bir panik oluyor, örtüleri atıp silahımı kapıyorum. Odadan koşarak çıkıyorum, mutfığa varıp Sveta'nın sakın bir şekilde Samantha'nın sabah biberonunu hazırladığını görene kadar durmuyorum.

Rahatladığımı fark eder ve bana döner. Açık kahverengi gözleri beni süzer ve sonra yumuşak bir kahkaha atar. "Her şey yolunda mı, Vitya? Biraz telaşlı görünüyorsun."

"Oda boştu." Az önce yaptığım aşırı tepki beni aptal gibi hissettiriyor ve o, gri eşofmanımı süzduğünde ve yine yumuşak bir kahkaha attığında, hiç kızarmayan bir tip olduğum için minnettar oluyorum.

"O şeyi çıkarmadan Samantha'ya günaydın demek için beklesen iyi olur. Zavallı kızı korkutmak istemezsin."

Hâlâ yarı sert olan penisimin silüetine bakıp inledim. "Baktığın için kaba davranıyorsun," diye hatırlattım ona.

Sonunda gözlerini benimkilere dikip şöyle diyor: "Bu beni ne zamandan beri durdurdu ki?"

Ben engelleyemeden bir gülümseme yüzüme yayılır ve o bunu görünce daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verir. Boynumun arkasını ovuştururum, aramızdaki bu yeni dinamikten ve bu konuda ne yapmam gerektiğinden emin olamıyorum. Birkaç saniye sonra, "Dün gece olanlar hakkında konuşmamız gerek" derim.

"Hay sıçayım. Konuşmak mı istiyorsun?" Şişeyi alır ve bana doğru yürür. Bir elini çıplak göğsüme koyar, daha da yaklaşır ve "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama hiçbir şey söylemeni istemiyorum. Söylersen her şeyi mahvedeceğini biliyorum. Pişman olduğunu ya da bunun olmamış olmasını dilediğini duymak istemiyorum ve bir daha asla olmayacağını söylemeni de kesinlikle istemiyorum."

Daha da yaklaşarak gözlerime bakar. "Çünkü şu anda söyleyeceğin her şey saçmalık olacak. Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin, ama bana yalan söylemeyi bırak. Dün gece beni öperken gerçeği gördüm, bu sabah da uyurken beni kendine çekip başını saçlarıma gömdüğünde, beni asla bırakmayacakmış gibi sarıldığında gördüm."

Parmaklarını göğsümden ve karın kaslarımdan aşağı doğru kaydırduğunda, şimdi tamamen uyanmış olan penisimin üzerinde durana kadar durmadan, nefesimi keserek iç çektim. Bana göz kırptı.

"Ve şu anda gerçeği hissediyorum." Göz bebekleri büyürken ve nefesi hızlanırken beni nazikçe sıkıyor. "İki yıldır seni istiyorum, Vitya. Bence yeterince zor elde edileni oynadın, değil mi?"

"O kadar basit değil," demeye başlıyorum, ama Samantha'nın aç, sinirli çılgılığı sözlerimi kesiyor.

Sveta beni bir kez daha sıkar ve dokunuşuyla penisimin daha da büyüdüğünü hissedince gülümser. Beni bırakmadan önce dudaklarını omzuma bastırır, dişleriyle cildimi okşar ve sonra yumuşakça emer.

"Tanrım," diye inledim, buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmeden.

"Bana bir iyilik yap," diye fısıldadı. "Mastürbasyon yapma."

"Neden olmasın?" diye homurdanırım, zaten o kadar sinirliyim ki, düşünemiyorum bile ve daha kahvaltı bile yapmadım.

"Cinsel hayal kırıklığımı kendi başıma gidermemi mi istiyorsun?"

Onun duşta tek başına mastürbasyon yapmasını düşünüyorum, ben yardım edemem ya da en azından izleyemem. "Hayatta olmaz," diye düşünüyorum ve daha iyi düşünmeden ağzımı kapatıyorum.

Gülümser ve omzumu tekrar öper. "İyi. Ben de amımdan ellerimi çekeceğim, sen de o muhteşem sikinden ellerini çek."

Ve bununla birlikte, arkasına bakmadan uzaklaşır.

Görünüşe göre *pcholka* artık beni sadece acımasızca sokmakla yetinmiyor. Beni öldürmeye karar verdi, çünkü bu durumdan hayatta kurtulmamın imkanı yok. Onu öpmek nasıl bir his olduğunu bilmeden önce ona hayır demek yeterince zordu. Artık dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu ve orgazmın eşiğindeyken inlemelerinin nasıl olduğunu bildiğim için, daha fazlası için geri dönmek benim için imkansız olacak. Onun irademi tekrar yok etmesi sadece an meselesi ve bir dahaki sefere sadece bir öpücükle yetinmeyeceğim.

O Samantha'yı beslerken, ben aceleyle temizleniyorum. Onun mastürbasyon yasağına aslında katılmamış olsam da, yine de ona uyuyorum ve ağrıyan sikimden ellerimi uzak tutuyorum. Zaten bu beni tatmin etmezdi. *Onu* istiyorum. İki lanet yıldır onun fantezileriyle mastürbasyon yapıyorum ve bunu tekrar yapmak zorunda kalma düşüncesi yüzleşmek için çok iç karartıcı.

Oturma odasına geri döndüğümde, Samantha çoktan beslenmiş ve altını değiştirilmiş, mutlu bir şekilde piyanosunu çalıyor.

"Sıra bende," diyor Sveta, ayağa kalkıp az önce geldiğim koridora doğru yöneliyor.

"Kuralını unutma," diye bağıriyorum ona.

Samantha'nın klavyesinin sinir bozucu yüksek sesli notaları arasında onun yumuşak kahkahasını duyuyorum. Oyun parkına eğilip, bana verdiği kocaman gülümsemeye karşılık veriyorum ve parmağımı yumuşak yanağına sürüyorum. Yemin ederim kilo alıyor ve birkaç gün öncesine göre çok daha mutlu ve uyanık görünüyor.

"Sen gördüğüm en sevimli bebek olabilirsin," diyorum ona, "ama gerçekten berbat bir ayak piyanistisin."

Gülümsüyor ve daha da sert tekmeliyor, dünyanın en sevimli konserini veriyor. Görsel olarak çok sevimli, ama işitsel olarak kulak tıkacı takmak istiyorum.

"Ben kahvaltı hazırlarken sallanmak ister misin?"

Protesto etmek için bağırmadığına göre, bunu evet olarak kabul edip onu kucağıma alıyorum. Eli yeni tıraşlanmış yanağıma dayanıyor ve alnını öptüğümde gülümsüyor ve sesler çıkarmaya başlıyor. Sesini yeni keşfetmiş gibi görünüyor ve bence bu onu çok meraklandırıyor. Ben onu salıncağa koyup kahvaltıya başlarken, o emziğinin etrafında mırıldanıyor ve homurdanıyor.

Omleti bitirirken Sveta içeri girer. Uzun, açık kahverengi saçları hâlâ hafif nemlidir ve omuzlarına dökülerek beni saçlarını yumruklamak için kışkırtır. Giydiği yeşil kazak vücudunun hatlarını ortaya çıkarır ve kot pantolonu kıcını muhteşem gösterir. Onunla ilgili her şey beni dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak istememe neden olur. Sveta, iyi ya da kötü, benim sonumdur. Bazı dindar inananların, inandıkları tanrıya hayatlarını adamak için duydukları neredeyse fanatik ihtiyacı anlıyorum, çünkü bu kadın için camların üzerinde yürürdüm. Bir ay oruç tutar ve diğer herkesi terk ederdim, eğer bu onun benim ve sadece benim olması anlamına gelseydi.

"Harika görünüyor." Tamamen unuttuğum yemeğe bakar ve yanında hazırladığım pastırmayı görünce ellerini çırpır.

"Yiyecekler için bu kadar heyecanlanan birini daha önce hiç görmedim."

Omuz silkiyor ve uzattığım tabağı alıyor. "Ben bakireyim, Vitya. Yemek, hayatımdaki tek zevkim." Yüzümdeki ifadeyi görünce, bana göz kırpmıyor ve ekliyor, "Bunu istediğin zaman değiştirebilirsin."

"Bana böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın."

"Neden? Bu gerçek."

Kendi tabağımyı hazırlayıp tezgahın yanında yanına oturuyorum. Ben ilk lokmamı aldığımda o kahvaltısını çoktan bitirmiş. Omletimi kesmek için kullandığım kör bıçağı kaldırıp yüzünün önünde sallıyorum.

"Görüyor musun? Bu şeyin ne kadar sıkıcı olduğunu görüyor musun?"

Ağız dolu olduğu için başını sallarken çiğnemeye devam ediyor.

"Eğer sana dokunursam, baban bunu kullanarak benim aletimi kesecek."

Yutkunup gülüyor.

"Sikimin yavaşça kesilmesi fikri sana bu kadar komik geldiği için mutluyum."

"Senin aletini kesmek için o sıkıcı şeyden çok daha fazlası gerekir."

Onun iltifatı dudaklarımda bir gülümseme yaratıyor. "Baban bunu başardı. Bu inatçılığını kimden aldığını sanıyorsun?"

Bana gözlerini devirdi. "Muhtemelen sadece şaka yapıyordu."

"Hayır, Sveta, şaka yapmıyordu. Baban ve amcaların çok tehlikeli adamlar ve kızları için içine girince daha da kötüler." Hayal kırıklığıyla inleyip arkama yaslandım. "Seni istemediğimi söylemiyorum. Bunun ikimiz için de iyi sonuçlanmayacağını söylüyorum."

O, bir lokma daha alırken söylediklerimi düşünür. O çiğnerken, ben kahvemi içerim ve sonunda o, "Bu kadar endişelenmeyi bırak. Bir çaresini buluruz," der.

"Hepsi bu mu? Elinden gelenin hepsi bu mu? Bunu söylemek için beş dakika çiğnemek zorunda kaldın."

Omuzlarını silkiyor. "Bir hanımefendi ağzı dolu konuşmaz."

Gülüyorum. "Bu ne zamandan beri seni engelliyor? İki yıldır ağzın yemekle dolu halde bana bağırmanı dinliyorum."

O da gülüyor ve çatalını bana doğrultuyor. "O kadar da kötü değilim, ikimiz de hak ettiğini biliyoruz."

Bu konuda tartışmıyorum. O haklı. Onu kızdırmak en sevdiğim eğlencem ve bu konuda oldukça iyi oldum.

İkimiz de kahvaltımızı bitirmeye devam ediyoruz ve o pastırmasını şuruba batırırken, ben kahvemin son yudumunu içip bulaşıkları yıkamaya başlıyorum. Son pastırmasını şurubu almak için kullandığında yorum yapmaktan kaçınıyorum, ama kaşığı alıp kalanları almaya çalıştığında, "O lanet şeyi yalamak mı istiyorsun?" diye soruyorum.

Bana kaşlarını kaldırır ve gözlerini benimkilerden ayırmadan kaşığı diliyle yalar. Yavaş, alaycı bir yalamadır ve kısa sürede sikim kot pantolonuma baskı yapmaya başlar. Bir kez daha sertleşmek zorunda kaldığım için sinirli bir homurtu çıkarır ve tabağı bulaşık makinesine atarım.

"Her şey yolunda mı?" diye tatlı bir sesle sorar.

"Senin kuralını çiğnemek üzereyim," diyorum ona.

Tabureden atlar ve bana doğru yürür. "Sakın yapma."

Sinirli bir şekilde saçımı elime alıp Samantha'ya bakmak için göz ucuyla bakıyorum. Salıncakta uykuya dalmış, etrafındaki mutfakta kopan fırtınadan tamamen habersiz.

"Bu adil değil," diyor Sveta, Samantha'yı uyandırmamak için sesini alçaltarak.

"Adil değil mi?" diye soruyorum ona. "Adil olmayan şey, benim bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı bilirken beni deli gibi kızdırman."

Bana yaklaşır ve güzel gözlerini bana dikerken gömleğimi yumruklar. "Hayır, Vitya. Adil olmayan şey, seni kurtardığım geceden beri seni istemem, ama senin o zamandan beri beni görmezden gelmen. Cinsel olarak biraz tatminsiz misin? Ağla bakalım."

Elini göğsüme vurur ve tekrar gömleğimi yumruklar.

"Sen dışarı çıkıp seks yaparken, ben seni düşünmek ve sahip olamadığım şeyi istemek zorunda kaldım. Adil olmayan şey bu."

"Başka kadınlarla yattığımı mı düşünüyorsun?" diye soruyorum ona.

Bu soru onu o kadar şaşırtıyor ki, gömleğimi tutan elini gevşetiyor. Kahverengi gözleri benimkileri arıyor ve içindeki karışıklığı görebiliyorum. Bunca zaman başka kadınlarla yattığım hiç aklına gelmemiş.

"Yoksa yok mu?" diye fısıldıyor.

Yüzünü avuçlarım ve alnını öperim. "Seni gördüğümünden beri başka bir kadına dokunmadım."

"Yapmadın mı?"

"Hayır, *pcholka*, dokunmadım."

"Neden bana küçük arı diyorsun?"

Gülümserim ve burnunun ucunu öperim. "Çünkü çok sinir bozucu olabiliyorsun ve soktuğunda çok acıtıyor." Başparmağımı dudaklarının kenarında gezdiririm. "Ve çünkü tadının bal gibi, çok tatlı olacağını biliyordum."

Dudaklarını araladı ve gözlerindeki açlık benim gözlerimde de yansıdı. "Sana bir keresinde bana böyle bakmamanı söylemiştim."

"Nasıl?"

"Beni içinde hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal eder gibi."

Başparmağım dudaklarını daha da ayırırken ve ıslak ağzının sıcaklığına kayarken nefesi kesiliyor. Dilini üzerimde gezdiriyor ve sonra vücudumun her yerine yayılan iyi ve sert bir emişle yapışıyor. Küçük arım sokmakla tehdit etmekten kendini alamadığı için dişlerinin cildimi sıyırdığını hissettiğimde, derin bir inilti çıkarıp ağzımı onun ağzına yaklaştırıyorum. O benim için ağzını açar, başparmağımın etrafını öper ve şurup gibi tatlı bir tadı vardır. Diğer elimi saçlarına geçirip, o dilini benim dilimin üzerinde gezdirirken onu sabit tutarım. Başparmağım ve dilimle ağzını keşfederim, bu kadının her parçasını isterim ve geri çekildiğimde, bu öyle değildir.

öpüşmeyi durdurabilir. Böylece onu kucağıma alıp oturma odasına taşıyabilirim. Yüzümü Sveta'nın bacaklarının arasına gömmek istiyorum, ama bunu bir bebeğin önünde yapmam mümkün değil, uyuyor olsa bile.

"Beni bırakıp gitmeye kalkışma."

Nefes nefese, aceleyle söylediği sözler beni derinden etkiledi ve aramızdaki mesafeyi düzeltmem gerektiğini biliyorum. Bu duvar yıkılmalı, çünkü onun benim ona olan hislerimden şüphe duymasına izin veremem.

"Bana bak, Sveta."

Gözlerime bakacak kadar sakinleşene kadar bekledim. Hâlâ onu kucağımda tutuyordum, bacakları belime dolanmış, ben de kolumu onun poposunun altına koymuştum. Serbest elimle saçlarını hafifçe çektim ve bana kaşlarını çatmasına gülümsedim.

"Ne halt ettiğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Anladım," diye mırıldanıyor.

"Sertliğini bir kenara bırak tatlım, sana güzel bir şey söylemeye çalışıyorum."

Yine ukala bir yorum yapmak istiyor gibi görünüyor, ama akıllıca dilini ısırtıyor.

"Ne yaptığımı bilmiyor olabilirim, ama sana olan hislerimle savaşmaktan bıktım. Baban beni öldürebilir, ama sen buna değersin. Zaten ömrümün sonuna geldiğimi hissediyorum. Beni bulduğun gece ölmeliydim."

"Öyle söyleme." Sesindeki hüzünlü aciliyet, o geceyi, beni kurtarmaya ne kadar kararlı olduğunu hatırlatıyor bana.

"Beni kurtardığın için sana hiç teşekkür etmedim."

Yüzümü avuçları arasına alıp nazikçe öptü. "Hayır, teşekkür etmedin."

Gülümserim ve onu yumuşak halının üzerine yatırırım, hala iki yıldır bana söylememi istediği sözleri söylemeden.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, gözlerimi yüzünde ve vücudunda gezdirerek. Parmaklarımı süveterinin altına kaydırıp karnının yumuşak derisini okşadığımda, o da hafif bir iç çekiyor. "Sana dokunmayı kaç kez düşündüğümü bilemezsin."

"Muhtemelen benim sana dokunmayı düşündüğüm kadar çok," diye fısıldadı.

Ona göz kırparak başımı eğip karnını öperim. "Bu konuda seni geçmem mümkün değil, *pcholka*."

Parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor ve ben onun kot pantolonunun düğmesini açtığımda, benim adımı inleyerek kalçalarını kaldırıyor, pantolonunu çıkarmamı istiyor.

pantolonunu çıkarmamı istiyor.

"Bundan emin misin, Sveta?" Ona bakarak, kendini kontrol edip hayır demesi için bir şans veriyorum, ama o sadece gülümsüyor ve kalçalarını sallıyor.

"Acele etsen iyi olur. O sevimli küçük sık engelleyici bütün gün uyumayacak ve bana bir orgazm borçlusun. Aslında birkaç tane." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Öngörülebilir gelecekte çok yorgun bir adam olacaksın, Vitya. Umarım bununla başa çıkabilirsin."

"Çok talepkarsın ve ben daha sana dokunmadım bile."

O iç çeker ve tamamen geriye yaslanır, kollarını başının üzerine uzatır ve ben yeterince hızlı hareket etmediğimde, kalçalarını tekrar sallamaya başlar. "Vitya, lütfen. Yakında boşalmazsam ağlayabilirim. Şu anda ne kadar sinirli olduğumu bilemezsin."

"Oh, sanırım bir fikrim var." Bacağını sertleşmiş penisime değdirdim. "Neredeyse iki yıldır bu durumdayım."

Kalkıp bana klasik Sveta bakışlarından birini atar ve "Peki, bu kimin suçu? Şimdi konuşmayı kes ve sana neden hayat kurtardığımı hatırlat." der.

Onun ateşli ses tonuna gülmeden edemedim. Bu işe girerken onun zorlu birisi olacağını biliyordum, ama birkaç orgazm onu gevşetecektir diye tahmin ediyorum.

O uzanır ve ben onun pantolonunun fermuarını açıp çıkarmaya başladığımda "Sonunda" diye homurdanır.

"Devam et tatlım, belki artık aç olmadığımı karar veririm."

Parmakları saçlarımı sıkıca kavrar, başımı bacaklarının arasında tutmaya çalıştığı bellidir, ama bu beni sadece güldürür ve kalçasının yumuşak derisini ısıtırım. Sabır, Sveta'ya doğal olarak gelen bir şey değildir, ama benimle her zaman istediğini elde edemeyeceğini öğrenecektir. O parmaklarını şıklattığında, ne kadar seksi görünürse görünsün, her seferinde koşarak gelen türden bir adam değilim.

Ben onun kot pantolonunu aşağı çekmeye başladığımda kalçalarını yukarı kaldırıyor ve ben onu çıkarır çıkarmaz bacaklarını benim için açıyor. Sveta bakire olabilir, ama tereddütlü bir yanı yok. Bunu istiyor, kalçalarını sallama şekli ve güzel pembe külotundaki bariz ıslak leke bunun kanıtı.

"Tanrım," diye inliyorum, onun emrinde olmamak konusundaki tutumumu yeniden düşünerek, çünkü şu anda benden istediği her şeyi yapacağımı biliyorum.

lanet olası bir zili çalabilir ve ben koşarak gelirim.

Dayanamayıp, kalçalarını tutup bacaklarını daha da açıyorum ve yüzümü indirip, ölene kadar seve seve tapacağım amını yalıyorum. Yüzümle onun vücudu arasında hala ince bir kumaş parçası var ama umurumda değil. Onun baş döndüren kokusunu alabiliyorum ve amının kıvrımlarını ağzımda hissedebiliyorum.

"Vitya," diye inliyor, başımı kavrayıp ona tutunduğumdan kurtulmaya çalışıyor, çaresizce yüzüme sürtünerek kendini tatmin etmeye çalışıyor.

"Sabırlı ol, küçük arı. Bunun tadını çıkarmak istiyorum."

"Sabırlı oldum," diye hatırlatıyor bana, topuğunu sırtıma batırırken.

Külotuyla kaplı klitorisine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ne kadar el değmemişsin?"

"Tamamen."

Sesindeki öfkeli ton beni gülümsetir ve ona bir öpücük daha veririm.

Bu seferki daha sert ve bunu yaparken başparmağımı onun yarıklarına doğru kaydırıyorum. "Siktir, sakın durma," diye tıslıyor bana.

Elini saçımdan çekip külotunu çıkarmaya çalışıyor, ama ben elini itip kumaşın üzerinden onu tahrik etmeye devam ediyorum.

"Böyle boşalacaksın," diyorum ona. "İstedğin her şey ulaşamayacağın bir yerdeyken boşalacaksın." Dilimin ucunu klitorisine bastırıyorum ve o çaresizce kalçalarını sallamaya çalışırken külotunun üzerinden onu okşuyorum.

"Siktiğimin herifi." Bu kelimeyi nefes nefese söyler ve bir şekilde sevgi dolu bir söz gibi çıkarır, ben de dudaklarımı klitorisine dolayarak emdiğimde, seksi bir inilti çıkarır ve saçımı daha da sıkı tutar.

"Boşalırken bağırma, Sveta," diye uyarıyorum onu.

"Bağırmayacağım," diye söz veriyor, şu anda ağzımı üzerinde tuttuğum sürece her şeye razı olmaya hazır. Onu acımasızca kızdırıyorum, onu giderek daha da uçurumun kenarına itiyorum.

"Çok yaklaştım," diye sızlanıyor. "Lütfen durma."

Onun yalvarışını duymak beni ona karşı daha da aç hale getiriyor ve bacaklarını daha da açıp klitorisine daha sert bastırdığımda, benim için parçalanıyor. Ağzını eliyle kapatıyor olmalı, çünkü tek duyabildiğim, benim için külotunu ıslatırken çıkardığı boğuk çığlıklar. Onun amına karşı homurdanıyorum, kumaşın üzerinden tadını alıyorum ve bunun asla

yeterli olmayacağını biliyorum. O henüz sakinleşmeden, aramızda hiçbir şeyin durmasına tahammül edemeden külotunu çıkarıyorum.

Çıplak, parıldayan amını görünce donup kalıyorum. Şişmiş, traşlanmış ve çok ıslak. Hala yeşil süveterini giyiyor ve onu tamamen çıplak görmek için dayanılmaz bir istek duyuyorum. Onu bu şekilde birçok kez hayal etmişim, ama zihnim ona hak ettiği değeri verememişti. Kimsenin bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum. Ellerim, düzgün şekilli uyluklarından kalçalarına doğru kayıyor ve karnının üzerinde dolaşıyor.

"Seni çıplak istiyorum," diyorum ona.

Kahverengi gözleri hâlâ şehvetle parlıyor ve orgazm onu hoş bir ruh haline sokmuş, bu yüzden benimle dalga geçmek ya da keskin dilini kullanmak yerine, oturup süveterini çıkarıyor ve hemen ardından sütyenini de çıkarıyor.

"Tanrım," diye fısıldadım, gözlerimi onun üzerinde gezdirerek. Ona doğru eğildim, başının arkasını avuçladım ve dudaklarımız neredeyse değecek kadar ona yaklaştırdım. "Hayal gücüm sana haksızlık etti, tatlım. Hiçbir şeyin yapabileceğinden emin değilim. Nefesimi kesiyorsun."

Onu öpmeden ve halının üzerine yatırmadan hemen önce fısıldayarak adımı söylüyor. Bacaklarını bana doluyor ve kot pantolonuma sürtünmeye başladığında göğsümden bir inilti kopuyor. Hayatımda hiç bu kadar acı verici bir şekilde sertleşmemişim, ama tek düşünebildiğim onu mutlu etmekti. Onu uzaklaştırdığım iki yılı, ikimize de *bunu* reddettiğim iki yılı telafi etmek istiyorum. Çünkü bu çok güzel ve hiç bitmesini istemiyorum.

Öpüşmemizi kesip, o tırnaklarını boynumda ve saç derimde gezdirirken ben de boynuna doğru iniyorum. Bu his omurgamda bir titreme yaratıyor ve penisimi daha da ağrıtıyor. Bir göğsünü avuçlayıp, diğerini öpüp emerek elimle dolduruyorum. Her an kesilebileceğimizi biliyorum, ama aceleyle getiremiyorum. Dilimi onun dik göğsünün şişkinliği üzerinde gezdiriyorum. Pembe meme ucu sıkı ve gergin, dilimle onu okşadığımda nefesini kesiyor ve kalçalarını daha sert sallıyor.

Ağzımı onunla dolduruyorum, elimden geldiğince çok emiyorum, parmaklarımla diğer göğsünü okşarken, o altımda kıvranıyor ve daha fazlasını istiyor. Son bir kez emdikten sonra, dudaklarımı zorla ondan ayırıyorum, böylece karnına öpücükler yağdırabilirim. Bu kadına takıntılıyım ve her santimini tatmak ve benim olarak işaretlemek istiyorum.

Bunun daha sonraya kalacağını bilerek, ağzımı aşağıya doğru zorluyorum, amını arzuluyorum ve güzel bacaklarının arasına kafamı gömüp onu yutmaktan başka bir şey istemiyorum.

Pürüzsüz tepesine ulaşp dilimi hafifçe üzerinde gezdirdiğimde, "Siktir" diye inliyor. O kadar yumuşak ki, ve onun tahrik kokusu beni resmen vahşileştiriyor. Ellerimi iç uyluklarına koyup bacaklarını açıyorum, beni için tamamen sergilenmesi için onu yayıyorum.

Tek yapabildiğim bakmak.

Onu am dudaklarını ayıracak kadar genişçe açıyorum ve o kadar ıslak ki, benim için damlıyor.

"Ne dağınık bir kızsın," diye alay ediyorum, hassas kıvrımlarında nefesimin sıcaklığını hissedebilmesi için ona yaklaşıyorum.

"Tadına bak," diye yalvarıyor. "Dilini üzerimde hissetmek istiyorum."

"Böyle mi?" Dilimi yavaşça açılmış yarıktaki gezdiriyorum, ikimizi de çıldırtacak kadar içeri daldırıyorum.

"Tanrım, evet," diye inliyor, tekrar saçımı yumrukluyor.

"Senin hakkında haklıydım," diyorum, ona bir kez daha tadına bakıyorum. "Bal kadar tatlısın, *pcholka*."

Ben ona karşı inlerken o da inliyor, ağzımı hızla bağımlısı olduğum tadı ile dolduruyor. Artık daha fazla dayanamayp parmaklarımı uyluklarına gömüyorum ve dilimle onu sikiyorum. O benim adımı inlerken saçlarımı kavıyor, ben ise açlığını gidermek için çabalayan aç bir adam gibi onu yalıyorum, ama ne kadar yerssem o kadar çok istiyorum. Bu tür bir iştah asla doyurulamaz, ama bu beni denemekten alıkoymayacak.

Onun yumuşak etini emip öperek, amının her santimini yalıyorum ve ancak tüm vücudunun titremeye başladığını hissettiğimde ağzımı klitorisine götürüyorum. O şişmiş, çok olgun ve hazır, ve onu uçurumdan aşağı atmak için tek gereken tek bir sert yalama.

Ben pes etmiyorum. Nazik olmayı çoktan bıraktım. O nefes nefese kalana ve aşırı hassas amını korumak için çaresizce bacaklarını kapatmaya çalışırken kafamı okşayana kadar klitorisini yalayp emiyorum.

"Hayır," diye ona homurdanıyorum. "Sana vermek istediğim her şeyi alacaksın."

"Bu çok fazla," diye sızlanıyor.

"Asla yeterli olmayacak. Telafi etmem gereken iki yıl var, Sveta, o yüzden sırt üstü yat ve iyi bir kız olduğuna bildiğim gibi yüzüme tekrar boşal."

"Tanrım," diye fısıldıyor, halının üzerine geri düşüyor.

Kasları gevşemiş, ama ben dilimle klitorisini daireler çizerek onu istediğim yere geri getirirken vücudu hala titriyor. Onu ağzımla

ağzımla onu kızdırırken, ıslak yarık boyunca parmağımın ucunu hafifçe sürüklerim. İçine girdiğimde, beni çok sıkı kavrarken bile benim için çok kolay açılır.

"Aman Tanrım," diye inliyor, parmağımı içine sokmaya başladığımda. "Daha fazla."

Onun isteği üzerine başımı kaldırıyorum. "Durmamı istediğini sanıyordum."

Beni görebilmek için yeterince yükselir. "Ne zamandan beri beni dinliyorsun? Ayrıca, o uyanmadan önce benden bir tane daha alabilir misin merak ediyorum."

"Meydan okumanı kabul ediyorum, tatlım."

Bölüm 8

Svetlana

"Vay canına," diye fısıldıyorum, vücudumdaki her kasın jöleye dönüştüğünü hissederek. Kulaklarım, bana yaşattığı orgazmdan dolayı hala çınlıyor ve kendimi mümkün olan en iyi şekilde yorgun hissediyorum. Vitya dilini kullanarak amımı temizliyor ve her yalamada, bitkin vücuduma yeni bir zevk dalgası yayılıyor.

Adam doyumsuz ve son iki yıldır hiç konuşmayan ağzı hakkında şikayet etmiş olabilirim, ama lanet olsun, bu yetenekli bir ağız ve ona karşı bir şey söylemekle hata ettim.

"Özür dilerim," diyorum ona, yumuşak saçlarını okşarken.

Klitorisimi öpüyor ve koyu kaşlarını kaldırıyor. "Ne için?"

Eğilip ıslak dudaklarını parmağımla okşuyorum. "Bu inanılmaz yetenekli ağzın hakkında kötü şeyler söylediğim için."

Bana kalbimi eriten muhteşem, dolgun gülümsemesinden birini gösterir ve amıma bir kez daha öpücük kondurur, sonra vücudumun üzerinde kayarak üzerime eğilir.

"Bunun sonunda gerçekleştiğine inanamıyorum," diye fısıldıyorum, yüksek sesle söylemekten bile korkuyorum, çünkü bu her şeyi yok edebilir.

Bana baktığında mavi gözleri yumuşar. Parmak eklemlerinin arkasını yanağımda gezdirir. "Boşaldıktan sonra bu kadar tatlı olduğunu bilseydim, seni çoktan yerdim."

Gülerek omzuna vuruyorum. "Ciddiyim."

"Ben de. Kaç kez alışveriş merkezine gitmekten kurtulabileceğimi bir düşün." "Evet, özür dilerim."

Gülümsüyor ve burnumu öpüyor. "Hayır, üzülmene gerek yok. Sonuncusunu hak etmek için ne yaptığımı bana söyleyecek misin? Hala anlayamıyorum."

Onun merak etmesine devam etmesine izin vermeyi düşünüyorum, ama bunun yerine ona gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Sen hiçbir şey yapmadın. Sadece günü seninle geçirmek istedim."

Yüzü yumuşar ve bana yine parlak bir gülümseme atar. "Bu o kadar tatlı ki, sana kızamıyorum bile."

Elimi uzatıp yüzünü avuçlarım. Bu çok küçük bir şey, ama sırf istediğim için ona dokunabilmek, asla yapamayacağımı düşündüğüm bir şeydi. "Aramızdaki ilişkinin eskisi gibi olmayacağına söz ver."

Başını çevirip avucumu öper. "Bunu asla yapamam." Dudaklarında bir gülümsemeyle, "Baban benim aletimi kestiğinde de beni sevmeye devam edeceğine söz ver," der.

Gülüyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. "Aşk hakkında kim bir şey söyledi ki?" Onu kendime çekip yavaşça öpüyorum. Tadı benim tadı gibi ve bunu seviyorum. Benim tadımı bilen tek erkek olması hoşuma gidiyor ve mutsuz olmasına rağmen, penisinin ağrısını dindirmek için benden bir şey istememiş olması hoşuma gidiyor. Vitya'yı seviyorum, bunu uzun zamandır biliyorum ve son birkaç gün, ona kalbimi vermemin doğru olduğunu gösterdi, çünkü o tanıdığım en nazik erkek.

Öpüşmeyi bırakıp dudaklarına fısıldıyorum, "Böyle bir ağzın varken neden seni terk edeyim ki?"

Gülümsediğini hissediyorum. "Doğru, ama bil diye söylüyorum, penisimi saklamayı planlıyorum."

"Bu plan hoşuma gitti."

Yumuşak bir kahkaha attı, ama elim ikimizin arasına kayıp sertleşmiş penisini avuçladığımda kahkaha hızla iniltiye dönüştü.

"Sveta," diye uyarıyor, ama ben en iyi yaptığım şeyi yapıyorum ve onu görmezden gelip istediğimi yapmaya devam ediyorum. Kot pantolonunun üzerinden onu okşuyorum, hissettiklerimi kullanarak onu kafamda canlandırmaya çalışıyorum, ama sadece merak etmekten yoruldum.

"Ayağa kalk," diyorum ona. "Seni görme sırası bende." Tereddüt edince, kıkına sertçe vuruyorum.

"Tanrım," diye gülüyor. "Senin cesaretin var be."

Sadece ona gülümserim ve yanağını okşarım. "Uyanmadan acele et. Zaten zamanımız kısıtlı."

Bu, onun heykel gibi kıkını harekete geçirir. O ayakta dururken, ben onun önünde diz çöküp kot pantolonunun düğmelerini açmaya başlarım. O, fermuarını indirirken ellerimi titretiren karanlık, ateşli bir bakışla beni izler. Dudaklarımı yalar ve o elini uzatıp sikini serbest bırakana kadar beklerim. O bunu yapar yapmaz ağzım açık kalır, çünkü çizimlerimde onu ne kadar büyük çizmiş olsam da, yeterince cömert davranmamışım.

"Bu senin için iyi bir pozisyon." Açık dudaklarımın üzerinde parmağını gezdirir. "Ama beni içine alacak olursan, daha fazla açman gerekecek tatlım."

"Boğulmamaya dikkat et," diyorum ona. Şaka yapıyormuşum gibi gülümsüyor, ama kesinlikle şaka yapmıyorum.

Eğilip saçımı avuçlar ve yüzümü kendininkine doğru çevirir. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ben istiyorum."

"Çok fazla gelirse bacağıma dokun."

"Ne demek fazla geliyor? Neden geri çekilip sana söyleyemiyorum?"

Bana göz kırpar ve saçımı sıkıca tutarken diğer eliyle penisinin başını dudaklarıma yönlendirir. Penisinin başında ön sıvı vardır ve dudaklarıma değdiği anda onu yalar ve ilk kez tadına bakarım. Tadı güzel olmayacağından korkuyordum ama onun bir parçasını yutmak garip bir şekilde tahrik edici.

Dudaklarımı onun etrafına doladığımda ve emmeye başladığımda, "Siktir," diye homurdanıyor. "Senin benim için diz çökmüş halini o kadar çok hayal ettim ki, Sveta. Her zeki yorum yaptığında, o tatlı ağzını sikmeyi düşündüm."

Onun penisi etrafında gülüyorum, çünkü bu, onun beni sürekli düşündüğü anlamına geliyor. Gülüşümün titreşimleri ondan başka bir inilti daha çıkarıyor ve o bir santim daha içeri girdiğinde, tüm bu penis boğazıma girecek diye düşününce kısa bir süre panik oluyorum.

"Sakin ol, *pcholka*," diye mırıldanır. Bir eli hala saçımı sıkarken, diğeri yüzümü okşar. "Asla kaldırılabileceğinden fazlasını vermeyeceğim, merak etme," diye yumuşak bir kahkaha atarak söyler, "bu uzun sürmeyecek."

Elimden geldiğince başımı sallayıp rahatlamaya çalışıyorum. Kontrolü bırakmayı pek sevmem, ama Vitya için bunu yapıyorum. Gözlerimi onun gözlerine dikip, uyluklarını tutuyorum ve ağzımı kullanmasına izin veriyorum. Bu konuda doğal bir yeteneğim yok. Bunu yaparken özellikle seksi göründüğümü de söyleyemem, ama o benim öğürmem, ağlamam ve tükürüğümün çenemden aşağı akıp düşmesinden rahatsız görünmüyor. Aslında, bunu çok seviyor gibi görünüyor ve bir dahaki sefere içeri girip boğazımın arkasına çarptığında, beni öğürtüp gözlerimi tekrar yaşarttığında, adımı homurdanarak söylüyor ve bırakıyor.

Onun ıslak sıcaklığı ağzımı doldururken, benim için kendini bırakışını izliyorum. Muhteşem dövmelelerinin altındaki damarlar, başını geriye atıp

ve kendini içime gömdüğünde, muhteşem dövmelerinin altındaki damarlar belirginleşiyor. Eli saçlarımda yumuşuyor. Önümdeki kaslı karnından başka bir şey göremiyorum, ama ağır nefeslerini ve yumuşamaya başladığında verdiği memnuniyet dolu iç çekişini duyabiliyorum.

"Lanet olsun," diyor gülerek. Beni yavaşça kendinden uzaklaştırıyor. Bana bakarak, şişmiş, ıslak dudaklarımı başparmağıyla okşuyor. "Bu akıllı ağzının bana bağarmaktan başka bir şeyde de iyi olduğunu biliyordum."

"Konuşmaya devam et, bir dahaki sefere dişlerimi kullanırım," diye uyarıyorum. O sadece gülümser ve yanağını okşar. "Yine o iğneleyici sözler."

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama o görüyor. Elini uzatıp beni kaldırıyor ve sonra beni kucaklayarak şaşırtıyor. Bu, *oral seks için teşekkür etmek için* yapılan garip bir kucaklaşma değil, iyi bir kucaklaşma, harika bir kucaklaşma, seni tamamen saran ve kendini güvende ve sevildiğini hissettiren türden bir kucaklaşma. Ona yaslanıp rahatlıyorum, başımı göğsüne dayayıp kalp atışlarının düzenli ritmini dinliyorum, diğer her şey kayboluyor.

"Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" Onun gömleğine karşı itirazımı fısıldıyorum, daha önce şaka mı yapıyordu yoksa bana karşı tam olarak ne hissediyordu emin değilim, ama ona hislerimi bilmesini istiyorum.

Başımı öper ve fısıldar, "Ben de seni seviyorum Sveta. Seni üzerime eğilip ölmemem için yalvarırken gördüğüm andan beri seviyorum. Bu yüzden babanızdan bu işi istedim. Sana hayatımı borçlu olduğumu hissettim, ama aynı zamanda sana yakın olmak istedim, bunun acı vereceğini bilsem de."

Onun süveterini yumruklayıp ona bakıyorum. "Bu doğru mu?" "Sana hiç yalan söylemedim ve asla söylemem."

Yüzümü avuçları arasına alır ve bana doğru eğilir.

"O gece yaşamak istediğimden bile emin değildim, ama sen çok güzel görünüyordun ve beni hayatta tutmaya çok kararlıydın. Beni hastanede ziyaret ettiğinde, aramıza mesafe koymam gerektiğini anladım. O zaman bile, senin benim zayıf noktam olacağını biliyordum."

Elimi uzatıp parmaklarımı boynuna doladım ve onu kendime çekerek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. Elleri vücudumda aşağı kayarak çıplak kalçamı avuçladı ve beni yavaşça öptü. Penisi hala karnıma bastırılmıştı ve her geçen saniye daha da sertleşiyordu. Tekrar uzanmaya hazırdım, ama şansımız tükendi ve Samantha uyandı. Mutfaktan gelen yumuşak ağlamalar, onu çok uzun süre bekletirsek hızla yükselecekti.

O hayal kırıklığıyla inerken, ben gülümser ve ona bir öpücük daha veririm. "Merak etme. Yakında tekrar uykuya dalacaktır."

Kıçımı son bir kez sıkıştırdıktan sonra, isteksizce bırakıp bir adım geri çekildi. Tamamen sertleşmiş ve açık pantolonundan dışarı çıkmıştı, ben de birkaç saniye bu manzarayı takdir ettim.

"Seni çizerken çok cömert davrandığımı sanıyordum, ama hiç de öyle değilmişim."

Gülüyor ve kendini saklıyor. "Beni çıplak mı çizdin?"

Sorusunu görmezden gelip külotumu ve sütyenimi arıyorum. Onları almak için eğildiğimde, onun nefesini tısladığını duyuyorum.

"Tanrım, Sveta. Ereksiyonumun geçmesini sağlamaya çalışıyorum."

Gülüyorum ve ona bakmadan önce bacaklarımı biraz daha açıyorum. Bana attığı karanlık bakış, muhtemelen asla sahip olmamam gereken bir güç gösterisi.

"Beğendiğin bir şey mi gördün, Vitya?"

İnler ve elini yüzüne sürer. "Merhamet dilemek bir işe yaramaz herhalde."

Külotumu giyip ayağa kalkarken yavaşça yukarı çekiyorum. "Seni kızdırmak çok eğlenceli," diye itiraf ediyorum, "ama bakmamız gereken bir bebeğimiz olduğu için kendimi dizginlemeye çalışacağım."

Samantha yine ağlamaya başlar, bu seferki biraz daha yüksek ve ısrarcıdır, ama Vitya onu almaya gitmeden önce aramızdaki mesafeyi kapatır. Bir kolunu bana dolayarak diğer eliyle göğsümü okşar ve beni öper. Sert, yakıcı bir öpücük, nefesimi kesen ve daha fazlasını isteyen türden.

"Uslu durmaya çalış, *pcholka*," diye fısıldadı dudaklarıma, meme ucumu acı verecek kadar sertçe sıkarken. "Sana söz veriyorum, daha sonra bunun karşılığını alacaksın."

Beni bırakmadan önce kıçıma bir şaplak atıyor, ama mutfağa girmeden önce, "Senin benim için yaptığın çizimleri daha sonra görmek istiyorum," diyor.

Ona porno çizimlerimi göstereceğim düşüncesiyle inlerken, aceleyle giyinmeye başlıyorum. Tam giyinmeyi bitirirken, Vitya gülümseyen Samantha'yı kucığında tutarak içeri giriyor. Beni görünce yüzü daha da parlıyor ve onları görünce kalbim sızlıyor — sevdiğim adam ve kalbimi çoktan çalmış olan bebek. O anda, ikisini de asla bırakmak istemediğimi anlıyorum.

"Onu biz alsak nasıl olur?" diye patladım.

Onun şaşkın yüzü, sözlerimi geri almak istememe neden oluyor, ama sonra gülümsüyor ve bana doğru yürürken Samantha'nın başına öpücük konduruyor. Onu kucığıma veriyor ve onun için hazırladığı biberonu bana uzatıyor.

"Sen çok gençsin," diye hatırlatıyor bana.

"Neredeyse yirmi bir yaşındayım," diye hatırlatıyorum ona. Oturup, bebeği kucağıma alıp emzirirken Vitya'ya bakıyorum. "Ondan uzaklaşabilir misin?"

Gözleri kucağımdaki bebeğe kayıyor, bebeğim bacaklarını tekmelediğinde ve mutlu bebek sesleri çıkarmaya başladığında dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor.

"Hayır, yapamam," diye itiraf ediyor. "Ama bu, sokak köpeği bulup eve götürmek gibi bir şey değil, Sveta. Babana ve amcalarına söylemeliyim. Bu her şeyi değiştirecek."

Onun ipeksi bebek saçlarını düzeltirim. "Her şey çoktan değişti."

Yanımda oturur ve kolunu omuzlarıma dolarken Samantha'nın başını okşar. "Öyle, ve senin bunun çok fazla olduğuna karar vereceğinden endişeleniyorum."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Hiçbir şeyden vazgeçtiğim oldu mu?"

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkar. "Hayır, ama sırf inatçı olduğun için benimle kalmanı istemiyorum."

"Öyle değilim ve öyle de olmayacağım. Seni yeni tanımış değilim," diye hatırlatırım ona. "Ve bunu muhteşem orgazmlar söylüyor değil."

Kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Bundan emin misin? Boşaldıktan sonra çok uysal oluyorsun."

"Bunu kesinlikle hatırlamalısın."

O güldü ve bu ses Samantha'nın yine mutlu bir çığlık atmasına neden oldu.

"Seninle olmak istiyorum, Vitya. Çok uzun zamandır istiyorum ve Samantha'yı almamızı öneren bendim." Son biberonunu bitirirken kahverengi gözleriyle ikimizi inceleyen bebeğe bakıyorum. "Kulağa tuhaf gelebilir ama bence onu bir nedenden dolayı buldun. Bratva hakkında bana hiçbir şey söylememen gerektiğini biliyorum, ama onu bulduğun gece yanında olan kişi, senin yaptığını yapar mıydı?"

"Hayır," diye cevapladı hemen, "ama ona zarar vermezdi. Onu bir hastaneye bırakırdı."

"Peki ona bakmak ve onu rahatlatmak zorunda hisseder miydi?"

Adam güldü. "Hayır."

"Tanrım, o gece kiminleydin?"

"Önemli değil," diye çabucak cevaplar ve ben soru sormaya devam edemeden gülümser ve "*Biz* dedin," der.

"Ha?"

"Onu tutmamız gerektiğini söyledin."

"Öyle dedim." Samantha'yı kucağıma alıp sırtını okşamaya başlıyorum. O da yumruğunu ısırıp mırıldanıyor, çünkü sesini keşfetmiş ve her fırsatta kullanmak istiyor. "Çılgınca olduğunu biliyorum, ama hayatımıza bir bak, Vitya. Ne zaman normal oldu ki? Seni seviyorum ve Samantha'yı başka birinin büyütüp ona bakması fikri bana hiç uymuyor. Sürekli endişelenirim ve o da çok korkar." Yavaş yavaş tombullaşan yanağına öpücük kondurup tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Ona bunu yapamam."

Vitya başımı öper ve sırtını okşamama yardım eder. "Ben de yapamam, Sveta. Bunu halletmenin bir yolunu buluruz."

Ailemin bu durumu nasıl karşılayacağı ve bunu nasıl halledeceğimiz konusundaki tüm endişelerime rağmen umutlu hissederek ona yaslanıyorum, ama sonra beni donup kalmamı ve Vitya'ya şok olmuş bir bakış atmamı sağlayan bir ses duyuyorum. "Bu bir araba kapısı sesi miydi?"

O sıçrayarak ayağa kalkar ve ön bahçeye ve araba yoluna bakan büyük pencereden dışarı bakar. "Siktir," diye mırıldanır.

"Kim o?" Babam ve amcalarımın bir SUV'den indiğini hayal ederken içimi korku kaplar.

"Kardeşin ve Yelena."

"Val burada mı?" Samantha ile birlikte ayağa fırlıyorum ve pencereye koşuyorum, tam da kardeşim yanmış turuncu Jaguar'ının yolcu kapısını açıp Yelena'yı arabadan indirirken. Ona, sanki onun nefes almasının tek nedeniymiş gibi gülümser ve sonra onu kucaklamak için kendine çeker. İlişkilerinin fiziksel yönlerini gizli tutmaya özen göstermişlerdir, ama şu anda yalnız olduğunu sanıyor ve onun yüzünü avuçlayıp öptüğünde, başımı çeviriyorum, sanki özel bir şeye müdahale ediyormuşum gibi hissediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Vitya. "Baban bunu gördüğünde, bizim sorunumuz o kadar da büyük görünmeyecek."

Ona attığım bakışa gülüyor ve ellerini kaldırıyor.

"Sadece şaka yapıyorum. Val'i asla böyle bir duruma düşürmem." "Ne yapacağız?" diye soruyorum ona, bebek eşyalarıyla dolu oturma odasına bakarak.

"Bunu saklayamayız." Samantha'yı kaldırıp Vitya'ya gülümsetiyorum. "Ya da bunu!"

"Bebeğim," diyor, yüzümü avuçlayarak, ve kalbim korkudan çarparken bile bu sevgi dolu sözlerle gülümsüyorum. Kendimi belaya sokmakta gerçekten iyiyim, ama yakalandığımda bununla başa çıkmakta hiç bu kadar iyi olmadım. "Bir çözüm bulacağız, hatırladın mı? İyi tarafından bak, en azından baban değil."

Yaklaşarak yanağıma öpücük kondurur ve kulağıma fısıldar, "Senin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmeden sikimi kestirmem mümkün değil."

Ön kapının açılma sesi beni nefesimi keserken, Vitya yanağıma bir öpücük kondurup önümde duruyor. Onun liderlik etmesine alışkınım, bu yüzden geniş omuzlarına bakakaldığım ilk sefer değil, ama o bir tehditle karşı karşıya değil. Kardeşime karşı elini kaldırmaktansa kolunu kesmeyi tercih edecek olan ikizim, bu yüzden onun yanından geçip Val ve Yelena içeri girdiğinde yan yana duruyoruz.

Kardeşim bizi görünce gözleri fal taşı gibi açılır, ama gözleri Samantha'ya takıldığında, "Ne halt yedin sen, Sveta?" der.

Onun ses tonundan hiç de kızgın olmadığını anlayabilsem de, ona gözlerimi kısıyorum. Kardeşim benim sorun çıkaran tavırlarıma alışkındır ve bana hiç kızmamıştır, ama bu beni sormaktan alıkoymuyor: "Neden bizi bu duruma sokanın ben olduğumu varsayıyorsun?"

Gülümser ve bir adım yaklaşır. "Çünkü sen benim ikizimsin ve seni kendinden daha iyi tanıyorum." Samantha'ya, sonra Vitya'ya bakar, gözlerini bana çevirir ve "Bu tamamen senin tarzın" der.

"Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor," diyorum ona. "Aslında bu sefer oldukça masumum."

"Yalan söylemiyor," dedi Vitya. "Sen de otursan iyi olur. Bu biraz zaman alacak."

Yelena ceketini çıkarır ve botlarını çıkarır, sonra bana doğru gelir. Samantha'ya gülümser ve beni kucaklayarak fısıldar, "Aramaya çalıştım ve otuz kez falan mesaj attım."

"Telefonum yatak odasında şarj oluyor," diyorum ona, en azından Vitya beni halının üzerinde çıplak bırakıp kafasını bacaklarımın arasına sokarken içeri girmedikleri için minnettirim.

"Ne kadar tatlısın." Yelena, Samantha'nın sallanan ellerinden birini tutup öper. "O Vitya'nın mı?"

"Hayır, ama ben de ilk başta öyle düşünmüştüm."

Yelena omzumu sıkıyor çünkü bunun beni ne kadar üzeceğini biliyor ve çünkü o dünyadaki en tatlı insanlardan biri. Kardeşim için mükemmel bir eş ve duygularını saklamak zorunda kalmasının onu ne kadar üzdüğünü biliyorum.

"Hadi," diyor Vitya. "Her şeyi açıklarken ben öğle yemeğini hazırlayayım."

Mutfağa gitmeden önce durup hızlıca bezini değiştiriyorum, sonra Val oyun parkını getiriyor, böylece biz konuşurken Samantha piyanosunu tekmeleyebiliyor. Onu üzmeden sesini olabildiğince kısıyorum ve sonra kardeşimin yanındaki boş tabureye oturuyorum. Vitya, kesme tahtasını domates ve salatalık dilimleriyle doldurmuş bile ve o buzdolabından geri kalan malzemeleri çıkarırken, ben baştan başlayıp Val ve Yelena'ya olan biten her şeyi anlatıyorum. Vitya sandviçlerimizi hazırlarken ara sıra kendi hikayesini de ekliyor ve biz bitirdiğimizde öğle yemeği de bitmiş oluyor, kanepeye geçiyoruz ve Samantha Vitya'nın kucağında. Sırtı ona yaslanmış, eli ise onu dik tutmak için karnında. Tekmeliyor, kollarını sallıyor ve odadaki yeni insanlara gülümsüyor.

Kardeşim ve Yelena onun ne kadar sevimli olduğuna gülümsüyorlar, sonra Val diyor ki, "Baban meraklanıp buraya gelene kadar fazla zamanın kalmadı. Sana bakmaya geleceğimi söyledim, ama bu onu sadece bir süreliğine oyalar. Senin Vitya ile burada yalnız kalmana pek sıcak bakmıyor." Kardeşim gülümsüyor ve diyor ki, "Bodyguardının sana işin ötesinde hisleri olduğunu düşünüyor."

"Haklı," diyor Vitya, elini uzatıp uyluğumu sıkıyor. "Kız kardeşini seviyorum Val ve bunu saklamaktan bıktım."

Elimi onun elinin üzerine koyup parmaklarımızı birbirine dolarken kardeşimle göz göze geliyorum. Ona söyleyerek bir risk aldık. Val artık Bratva'nın tam üyesi ve bu durumu bizim için inanılmaz derecede zor hale getirebilir, ama bunu yapmayacağını biliyorum. Beni çok seviyor, bunu yapamaz. O da iç çekip kanepeye yaslanınca ona gülümsüyorum ve "Teşekkürler, rahim arkadaşım" diyorum.

Çocukluğumuzdan beri kullandığım bu takma ada gülüyor ve başını sallıyor. "Aynı rahimde büyüdük diye, babam öğrendiğinde seni kurtarabileceğim anlamına gelmez."

"Biliyorum," diyorum ona. "Her şeyi çözmek için birkaç gün daha zamana ihtiyacımız var."

"Ailesi öldüğünden emin misin?" diye sorar Yelena.

"Annesi kesinlikle öldü," diyor Vitya, "ve babasının da öldüğünden eminim. Eğer hayattaysa, kızının böyle muamele görmesine izin verdiği için ölmüş olması gerekir." Samantha'nın başını öperken, Samantha çığlık atar ve ona gülümser. "Onu bulduğumda o kadar susuz kalmıştı ki, yardım istemek için bile ağlayamıyordu."

Yelena bu düşünceyle gözleri dolarken Val'e bakar. "Niki'yi de bu işe dahil etmeliyiz. Eminim onun hakkında daha fazla bilgi edinebilir. Ailesinin öldüğünden emin olursak, onun evlat edinilmesi daha kolay olur."

Val, Yelena'nın ne kadar üzüldüğünü görünce yüzü yumuşar. Elini uzatıp Yelena'nın koyu renkli saçlarını geriye doğru tarar. Yelena, bu açıkça gösterilen sevgiye gözleri fal taşı gibi açılır, ama kardeşim geri çekilmek yerine, "Siktir et" diye mırıldanır ve Yelena'yı kucağına çeker.

"Val!" Yelena fısıldayarak bağırır ve hızla bize bakar.

Kardeşim onun yanağına öpücük kondurur ve onu kucağında otururken hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Onun için deli olduğunu biliyordum, ama bunu ilk kez bu kadar açık bir şekilde görüyorum.

Val, Yelena'ya gülümser ve onu kucağında sıkıca tutar. "Aramızda mesafe koymaktan çok yorulduğum ve Sveta zaten sana aşık olduğumu biliyor." Vitya'ya bakar ve güler. "Ve şu anda Vitya'nın elinde koz var, yani bir şey söylemeyecek."

Vitya iç çeker. "Keşke ailen benim cinsel organımı bu işin dışında bıraksa."

Val güler. "Babam sikini kesmekle mi tehdit etti?"

"Bana işi vermeyi kabul ettiği gün ve çok kör bir bıçakla," diyor Vitya, ses tonundan bu görüntünün hala aklından çıkmadığını belli ediyor.

"Kız kardeşimi gerçekten seviyor musun?"

Val'e sorgulamayı kesmesini söylemek üzereyim, ama Vitya hemen "Evet, seviyorum ve onu incitecek hiçbir şey yapmam" diyor.

"Sana inanıyorum," diyor Val. "Başka biri olsaydı çoktan istifa ederdi, ama sen her gün onun tavırlarına katlanıp daha fazlası için geri gelmeye devam ettin."

"O kadar da kötü *değilim*," diyorum onlara, ama Val sadece gülüyor, Vitya ise belirsiz bir homurtu çıkarıyor ve Yelena bana sempatik bir gülümseme atıyor. Samantha yine çığlık atıyor, ben de onun başına öpücük kondurup "En azından biri beni seviyor," diyorum.

Vitya nazikçe, "Evet, ama o bezini doldururken de gülümsüyor, yani zevkine güvenilmemesi gerek," der.

Ona bakıyorum, ama bana o kadar sevimli bir gülümseme atıyor ki, benimle dalga geçtiği için ona kızamıyorum bile.

"Seni çok sevdiğim için şanslısın," diyorum ona.

Bana göz kırparak, başımın büyük belada olduğunu belli eder. Onun bir bakışı bile beni kucağına atlamak için can atarken, nasıl tartışmayı kazanabilirim ki? Tepkimi okuyarak, beni kendine çeker ve başımı öper.

"Şanslı olan benim, *pcholka*. Bunu asla unutma."

Kardeşim bizi izliyor ve "Babamın bunu kabullenmesi için elimden geleni yapacağım" diyor. Beni işaret edip Vitya'ya bakıyor. "O da bu kadar inatçı olabilir, ama onu ikna edebileceğimi düşünüyorum."

Bu konuda kendimi savunmaya çalışmıyorum. Haklı. Ben de bir katır kadar inatçı olabilirim.

"Teşekkürler, Val," diyor Vitya ve ben de ekliyorum, "Zamanı geldiğinde biz de senin için aynısını yapacağız."

Yelena'yı daha sıkı sarar ve bize başını sallar. "Teşekkürler. Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız olacak."

Yelena, ona dönüp yanağını okşadığında ona gülümser. Onun koyu renkli gözlerinde bir şey görür ve başparmağıyla yanağını okşarken, benim duyamadığım birkaç kelime fısıldar. Yelena hafifçe başını sallayana kadar bekler, sonra bize döner ve konuyu tamamen değiştirir.

"Peki Niki'ye ne söylemeliyim?"

"Ona özel asansörün güvenlik kamerası görüntülerini silmesini zaten söyledim, onunla konuşurken detayları biraz karıştırdığım için özür dilediğimi söyle."

Val gülüyor. "Onun zaten bilmediğini düşünüyorsan bu çok komik. Sence önce izlemeden silmeyecek mi? Muhtemelen CCTV kameralarını hackleyip üçünüzün şehirden ayrılışınızı izlemiştir."

"Tanrım, hepimizin hakkında çok fazla kirli çamaşırı var," diyorum onlara. Gülerek, "Eğer şantaja başlarsa, hepimiz mahvoluruz," diyorum.

"Bana mı anlatıyorsun," diyor kardeşim, Yelena'ya hızlıca bakarak kuzenimizin ikisi hakkında da bazı kanıtları olduğunu açıkça belli ediyor. Hepimiz için şanslıyız ki Niki çok tatlı biridir ve hiçbirimizi asla ispiyonlamaz.

Samantha bir sonraki biberonunu isteyene kadar oturup sohbet ediyoruz. Mutfaktan biberonu aldıktan sonra Yelena yanıma gelip "Ben verebilir miyim?" diye soruyor.

"Tabii ki," derim, Vitya Samantha'yı kucağına almadan ve ben biberonu ona vermeden hemen önce. "Nadiren çılgılık attığı durumlar dışında, çok uysal bir bebek."

Yelena onu sandalyelerden birinde tutar ve beslerken, kardeşim yanımdaki kanepede oturur ve Yelena'ya hayranlık dolu bir bakış atar, Vitya ise akşam yemeğini hazırlamak için mutfığa geri döner. Val sonunda bakışlarını ondan ayırır ve bana bakar.

"Bunu istediğinden emin misin? Bu büyük bir adım, Sveta."

Kardeşimin sadece beni korumaya çalıştığını ve ne karar verirsem vereyim beni destekleyeceğini biliyorum, bu yüzden başımı sallayıp "Eminim" dediğimde hiç şaşırmadım. O da bana gülümsedi ve "O zaman seni destekleyeceğimi biliyorsun" dedi. Bu konuyu kimseye söylemeyeceğim, ama biliyorsun ki bu uzun süre gizli kalamaz. Yani, bir şeyler olduğunu fark edecekler ve Vitya, elleri bebekle meşgulken senin korumalığını yapamaz."

"Biliyorum. Yakında bir şeyler söyleyeceğiz. Önce Niki'nin ne bulabileceğini görmek istiyorum ve babam gelip etrafı kurcalamaya başlamadan önce birkaç günümüz daha var sanırım."

"Şanslıysan," diyor Val. "Bu arada annem de meraklanmaya başladı. Sadece babam değil."

Başımı kanepeye yaslayıp iç çektim. "İkisine de mesaj atıp hafta sonu sonra döneceğimizi haber vereceğim. Kesin bir dönüş tarihi verirsem, belki biraz zaman kazanabiliriz."

"Belki. Onları şehirde tutmak için elimden geleni yapacağım." "Teşekkürler, Val."

Bana bakar ve gülümser. "80'ler film maratonlarımızı özleyeceğim."

"Oh, onlar asla bitmeyecek," diyorum ona. "İkimiz de evlenip ayrı evlerde yaşasak bile. Sadece kanepede birkaç kişi daha fazla otururuz."

Bu düşünceye gülümser ve çenesini sandalyeye doğru uzatır. "Ona Samantha adını verdiğini fark ettim."

"Klasik bir film ve bir gün onunla *Sixteen Candles*'ı izleyeceğiz ve o, adının dünyanın en havalı şeyi olduğunu düşünecek."

"Kesinlikle," diye onaylar Val, yumuşak bir kahkaha atarak. Yelena'nın Samantha'yı beslemesini izlemeye devam eder ve gözlerindeki özlem kalbimi kırar.

Sesimizi alçak tutuyorduk ama ben sesimi daha da alçaltarak, "Bir gün artık saklanmak zorunda kalmayacaksın. İkimiz de sevdiğimiz insanlarla açıkça birlikte olacağız ve bu çok harika olacak," diyorum.

Bana attığı gülümseme her şeyden çok hüzünlüydü, ama koluma hafifçe dokunarak "Bir gün" diye onayladı.

Sesimi yükselterek, "Umarım ikiniz de bebek bakıcılığı yapmayı seviyorsunuzdur, çünkü tüm bunlar bittiğinde, Vitya bana yüzlerce randevu gecesi borçlu olacak" diyorum.

"Öyle mi?" Vitya mutfaktan bağılıyor.

"Evet," diye bağıyorum. "Son iki yıldır bana hiçbir şey yapmama izin vermedin, bu yüzden bana şehirde eğlenceli birkaç gece borçlusun."

Onun cevabı sadece basit bir "Evet, göreceğiz" olur.

Yelena gülerek, "Merak etme. İstedğin zaman bu tatlı bebeğe bakıcılık yaparız. Aslında, Val ve ben bu gece burada kalacağız, böylece ona bakabiliriz. Natalya ve Dominic'in her zaman kaldığı üst kattaki odayı kullanabiliriz. Orada bir beşik ve her şey var."

"Bunu yapmana gerek yok," diye başlıyorum ama o sadece başını sallıyor ve Samantha'yı geçirtmeye başlıyor. Yelena bebeklerle her zaman iyi olmuştur. Bu konuda doğuştan yeteneklidir ve Samantha onun kollarında kalmaktan çok mutlu görünüyor.

"Bunu seve seve yaparız." Gözlerini mutfığa çevirip bana fısıldadı, "Bu size ikinizin yalnız kalma şansı verecek."

Daha önce olanları düşünerek, "Bitmemiş bir işimiz var," diye mırıldanırım.

Yelena gülüyor, kardeşim ise inliyor ve "O işin ne olduğunu asla bilmek istemiyorum. Sırlarını kendine sakla Sveta. Duymak istemiyorum." diyor.

İkizimin dehşete kapılmış yüzüne gülüyorum ve ona ayrıntıları anlatmadan Yelena'ya kaşlarımı oynatıyorum. O da ne demek istediğimi tam olarak anlayarak bana başparmağını kaldırıyor. Samantha, odadaki heyecanı hissederek mutlu bir çığlık atıyor ama bunun nedenini hiç bilmiyor. Yelena onun yanağına bir öpücük kondurup kalkarak onu Val'in kucağına oturtuyor. Kardeşim Isabella ve Roma sayesinde bebek tutmaya alışkındır, bu yüzden onu bir profesyonel gibi tutar, başını destekler ve Samantha ayaklarını tekmelip ona gülümserken ona gülümser.

"Hey, Samantha. Ne kadar güçlü olduğuna bak." Samantha ığlık atıp kollarını açınca gülüyor. Yelena yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onları izliyor ve sonra ikisinin birkaç fotoğrafını çekiyor.

"İkinizi böyle görmek çok güzel." Kardeşimle Yelena'ya bakıyorum, bu ikisinin birbirleri için yaratıldıklarına hiç şüphem yok. Kuzen olarak büyümüş olabiliriz, ama kan bağı yok ve bunu yasaklayan bir yasa da yok. Bazıları için biraz tabu olabilir, ama ailemiz kurallara uymayı ne zaman dert etti ki? Sadece anne babamızı biraz daha açık fikirli olmaya ikna etmemiz gerekiyor.

"Benim önümde duygularınızı saklamanıza gerek yok," diyorum onlara.

"Saklamak zorunda olmamak güzel," diyor Yelena, "ama bu, diğerlerinin yanında herkesin içindeyken hata yapmamızı kolaylaştırıyor."

Val elini uzatıp Yelena'nın elini tutar ve onu kendine doğru çeker. "Sadece bir gün, Yel. Kendimize bir gün verebiliriz."

Bir koluyla belini sıkıca sararken, diğer koluyla Samantha'yı tutan Val, ona bakar ve ne diyeceğini bekler. Yelena, Val'in yüzünü avuçları arasına alır ve ona bakar. Koyu renkli gözleri Val'in gözlerini arar ve Val ona göz kırptığında, Yelena gülümser ve yüzleri neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşır.

"Tamam, ama sakın hata yapıp babamın önünde yanlışlıkla popomu tutma."

Val yumuşak bir kahkaha attı. "Söz veriyorum, yapmayacağım."

Onu tekrar kucağına çektiğinde, Samantha'yı alıp akşam yemeğini kontrol edeceğimi söylüyorum. Mutfağa gidiyoruz, ama Vitya ortalarda yok. Onu göğsüme sıkıca sarıp, terasa açılan Fransız kapılara doğru yürüyorum.

"İşte orada," diye Samantha'ya fısıldarım ve Vitya'yı görebilmesi için onu döndürürüm. Donacak kadar soğuk olmasına rağmen ızgarada yemek pişiriyor ve bize sırtı dönük, bu yüzden onu iyice süzerim.

"Tanrım, ne kadar yakışıklı bir adam."

Samantha, onu kurtaran adamı izlerken mırıldanıyor ve yumruğunu ısıyor. Omzunun üzerinden baktığında, onu gözlerimle siktiğimi fark ediyor ve içimi titreten şeytani bir gülümseme atıyor.

"Yakalandık, Sam."

Vitya'nın yaklaştığını fark eder ve tamamen samimi ve içten bir mutlulukla çığlık atar. Onu görünce sevimli yüzü tamamen aydınlanır. Bu duyguyu iyi bilirim, bu yüzden onu

dudaklarından öpüyorum ve o içeri girer girmez onu ona teslim etmeye hazırlanıyorum, çünkü onun yanına gitmek isteyeceğini biliyorum.

Kapı açıldığında, Vitya ile birlikte içeri giren soğuk havadan Samantha'yı korumak için ona dönüyorum. Kollarını ikimizin etrafına doluyor, yüzünü boynuma gömüyor ve kulağımın hemen arkasına öpücük konduruyor.

"Donuyorsun," derim, kulak mememi ısırınca gülerek. "Ceketini giymelisin."

Yumuşak bir kahkaha attığında nefesinin sıcaklığını hissediyorum. "Ben iyiyim. Endişelenmeyi bırak."

"Ben şapkamı ve eldivenlerimi giyene kadar dışarı adımımı bile attırmıyorsun, ama sen sadece gömleğinle dışarı çıkabiliyorsun?"

Samantha'nın kafasına öpücük kondurup,

"Evet," diyor. "Bu adil değil."

Samantha'yı benden alıp, bana bir kez daha göz kırparak, "Durumun daha da kötüye gideceğini biliyorsun, değil mi?" der.

Onu tezgaha kadar takip ediyorum. "Hayır, bilmiyorum. Ne demek istiyorsun?"

Gülümser ve Samantha'nın poposuna hafifçe vurarak, "Daha önce aşırı koruyucu olduğumu düşünüyorsan, şok olacaksın. O benim kendimi tutmamdı, tatlım." der.

Yaklaşıp onu baştan aşağı süzdüm. "Göreceğiz bakalım." Arkanı dönüp uzaklaşmaya başladığımda, kıcıma şaplak attı. "Evet, göreceksin."

Bölüm 9

Vitya

Samantha kulağıma mırıldanıp gömleğime salya akıtarken Sveta'nın uzaklaşmasını izliyorum. Ona sadece zorluk çıkarmıyordum. İki yıldır kendimi tutuyordum ve bir daha asla yapmayacağım. İşim ve sınırı aşamama engel oluyordu ama artık bunların hiçbir önemi yok. Artık, kendini tehlikeye atacak bir şey yaparsa, o tatlı kıcını yatağa bağlayıp güzel bir kırmızı reнге dönene kadar şaplaklayabilirim.

Bu görüntüye gülümseyerek, Samantha'yı salıncağına koyup ızgarayı bitirebilirim ve Val dışarı çıkıp bana katıldığında hiç şaşımam.

"Yardım ister misin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "İkimiz de buraya hamburgerleri çevirmeme yardım etmek için gelmediğini biliyoruz."

"Doğru," diyor başını sallayarak ve sonra terasın korkuluğunun kenarına oturup ellerini iki yana dayıyor. "Öyleyse Samantha'yı bulduğunda gerçekte ne olduğunu anlat bana."

Kızartmaların pişmesini beklemek için ızgarayı örtüp Val'e döndüm. "Sasha'yla birlikteydim. Radomir'den bir adres almıştık, Sasha ve ben de gidip bakmaya ve içeride bulduğumuz herkesi yakalamaya karar verdik. Ev berbat bir haldeydi dostum. Sadece kirli değil, pislik içindeydi; çürümüş yiyecekler, hamam böcekleri, her türlü pislik. Neyse, Sasha yukarı çıktı ve ben de oturma odasındaki bir adamı hallettikten sonra yukarı çıktım ve onu bıçak kullanma becerilerini geliştirirken buldum."

Val hafifçe güldü. "Pratik yapmayı seviyor."

Yemeği kontrol etmek için ızgaraya dönmeden önce ona bir göz attım. "Bu işte gerçekten çok iyi hale geldi. İki adamı halletti ve sonra gitti. Ben kalıp Timofey'e mesaj attım ve ondan son emirlerini aldım. Onları çürümeye bırakmamı söyledi, ben de öyle yapacaktım, ama ayrılmadan önce bir ses duydum. İlk başta saklanan bir adam olduğunu sandım, ama sonra bir köpek yavrusu olabileceğini düşündüm. Sonunda sesin geldiği odayı buldum."

Sasha'nın ilk adamı öldürdüğü odaya kadar izini sürdüm. Koku korkunçtu. Daha önce dolapta çürümüş bir kadın bulmuştuk, ama başka bir şey fark etmemiştik."

Bu anıyı hatırlayarak başımı salladım ve Samantha'yı çürümüş annesinin yanında bulduğumuzu ve onun ne kadar ihmal edildiğini anlattım.

"Tanrım," diye fısıldadı.

"Başka ne yapacağımı bilmiyordum, ama onu orada bırakamayacağımı biliyordum." "Neden babama ya da Timofey'e söylemedin?"

Hamburgerleri son bir kez çevirip omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Yapamadım işte. Onun iyi olduğunu, güvende olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Ve şimdi ona bağlandın."

İki kızımın da içeride olduğunu bilerek eve bakıyorum ve gülümsemeden edemiyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum.

"Burada iyi olacak mısın?"

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin görevin kız kardeşimi korumak. Artık sadakatiniz bölünmüş durumda."

"Onları koruyacağım. İkisini de," diyorum, gözlerine bakarak. "Şehre döndüğümüzde, baban ve amcalarınla görüşüp her şeyi açıklayacağım."

Val ayağa kalkar ve sırtına vurur. "Yapmadan önce bana mesaj at, ben de yanında olayım."

"Teşekkürler, Val."

O gülüyor ve ben tabağı hamburgerlerle doldururken tabağı tutuyor. "O benim ikizim ve onun için her şeyi yaparım. Ayrıca son iki yıldır sana ne kadar aşık olduğunu da biliyorum ve onun için bunu mahvetmek için asla bir şey yapmam."

Tabağı almadan önce gözlerime bakar ve bir anda rahat kardeşten ölümcül Bratva patronuna dönüşür ve şöyle der: "Onu incitirsen, seni kendi ellerimle öldürürüm, Vitya."

Kafamı sallarım, çünkü bir kardeş tam da böyle olmalı. "Onu asla incitmeyeceğim. Sana söz veriyorum. O inatçı kadınla evleneceğim ve hayatımın geri kalanında ona bakacağım."

Val gülümser, az önce yüzünde olan acımasız ifadeyi kolayca silip, "Aileye hoş geldin, Vitya," der.

Gülerek içeri girmeye başlıyoruz. "Henüz kutlamaya başlamayın. Hâlâ babanızdan kurtulmam gerekiyor."

"Çok sevinmeyecek," diye itiraf eder, "özellikle de ona gidip izin isteyeceğini sanmıyorum."

"Bence o aşamayı geçtik ve o hayır derse ona karşı çıkacağımı biliyor."

"Evet, yani onun tek kızına elini sürdükten sonra onunla yüzleşeceksin. Bu işi daha da zorlaştıracak, ama onu sakinleştirmeye çalışacağım." Bana bakar ve güler, bana Sveta'yı çok hatırlatır. "En azından senin aletini kesilmesin diye uğraşacağız."

"Bunun için minnettar olurum," diyorum ona.

Her şeyi mutfığa getiriyoruz ve oturup yemek yemeye başladığımızda, Samantha çoktan bir şişe daha içmiş ve zıplayan koltuğunda uykuya dalmış. Val, Sveta ve Yelena gülerken bana gençken burada kaldıkları ve başlarına gelen belaları anlatıyorlar. Kızımın bunların çoğunun arkasında olduğunu duyduğumda hiç şaşırıyorum. Anlaşılan doğduğundan beri ele avuca sığmaz bir çocukmuş.

Tabağına biraz daha salata eklediğimde, bana "Doydum" derken gülmemek için dilimi ısırمامı gerektiren bir bakış atıyor.

"Daha fazla sebze yemelisin."

"Hamburgerimde domates ve marul vardı" diye tartışıyor. "Sana iyi gelir" diyorum ona.

"Evet, Sveta," diyor Val. "Bu senin için iyi. Ye bakalım."

Sveta ona bakar. "Sen de başlama." Bana dönerek, çatalını bana doğru uzatır ve "Daha sonra benimle cupcake yersen salatamı bitiririm" der.

Tabağına bakıp sebzeleri yemesinin daha önemli olduğuna karar veriyorum, bu yüzden başımı sallayıp yemesini işaret ediyorum. "Anlaştık. Şimdi şu lanet tabağını temizle."

O gülümser ve yemeye başlar, ben de diğerlerinin tabaklarını toplamaya başlarım. Yelena ve Val yardım etmek için ayağa kalkarlar ve işimiz bittiğinde Samantha uyanır ve eğlenmeye hazırdır. Sonraki iki saat, hepimiz üzerimizde asılı duran endişeleri unutarak onu elden ele dolaştırarak geçiririz. Sadece birlikte vakit geçiren iki çiftiz ve bu, daha önce birçok kez hayal ettiğim türden bir gece. Sveta ailesiyle şakalaşırken dışarıda durup izleyen biri değilim. Onunla birlikte tam ortadayım. İstedğim zaman ona uzanıp dokunabilirim ve ona her baktığımda duygularımı saklamak zorunda değilim.

"Sanırım banyosunu hazırlamalıyız." Sveta bana bakıyor. "En son ihtiyacımız olan şey, uyku düzeninin bozulması."

"Bunu yapabilir miyiz?" Yelena, sadece uykusuz olmayan birinin sahip olabileceği umut dolu bir bakışla bize bakar. "Bunu yapabiliriz ve onu yatırmadan önce gece biberonunu verebiliriz."

"Hâlâ çok sık uyanıyor," diye uyarıyorum onu.

"Sorun değil." Yelena, Samantha'nın yanağına öpücük kondurur. "Bizim için sorun değil. Değil mi, Val?"

Val ona bakar ve onun söylediği her şeye katılacak olduğunu biliyorum, bu yüzden gülümsediği ve "Hiç de değil" dediğinde hiç şaşımam.

"Onu baktığınız için teşekkürler," diyorum onlara, "ve bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin. Genelde oldukça iyi uyur, ama dün gece kötü bir kriz geçirdi. Tekrar olursa, bizi çağırın."

"Geliriz," diyor Yelena, benim fazla endişelendiğimi düşündüğünü belli eden bir gülümsemeyle.

Gerçekte biraz endişeleniyorum ve onu gece boyunca bırakmak bana zor geliyor, ama Sveta ile benim bitmemiş bir işimiz var ve bunun için yalnız ve kesintisiz kalmayı tercih ederim.

"Onun eşyalarını alayım," diyor Sveta onlara ve yatak odamıza koşuyor. Birkaç dakika sonra bebek küvetiyle geri dönüyor. Küveti Samantha'nın gece boyunca ihtiyaç duyabileceği her şeyle dolduruyor ve sonra eğilip kafasına öpücük kondurarak ona iyi geceler diyor. Onun, açıkça ona bağlanmış olan bebeğe gülümsemesini izlerken, ona daha da aşık olduğumu hissediyorum, ki bu imkansız olduğunu yemin edebileceğim bir şeydi.

Samantha'nın kahverengi gözleri benimkilere değdiğinde, kocaman, yapışkan bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum. Tanrım, bu küçük kız beni tamamen parmağında oynatıyor. Yaklaşıp yanağına öpücük konduruyorum.

"İyi geceler, ufaklık. Bu gece uslu dur, tamam mı?"

Gülümser ve bir çığlık atar, bunu sözlü bir onay olarak kabul ediyorum. Ona bir kez daha öpücük verip Val ve Yelena'ya tekrar teşekkür ediyorum.

"Bizim için bir zevkti," diyor Val. "Biraz uyumaya çalış."

Yelena gülüyor ve Sveta'ya benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler fısıldıyor. Her neyse, Sveta gülüyor ve "Söz veremem" diyor, Val ise homurdanarak odadan çıkıyor ve merdivenlere doğru giderken iyi geceler diyor.

"Sabah görüşürüz," der Yelena çıkarken. Onlar gittikten sonra Sveta'ya dönerim. "Ne dedi?"

"Seni çok yormamamı söyledi."

Ona yaklaşıp vücudumu ona yaslarım. "Beni yorabileceğini mi sanıyorsun, *pcholka*?" Eğilip yüzünü avuçlarım ve başparmağımı alt dudağına sürerim. "Tanrım, denemeni çok isterim."

Bana rekor sürede sikimi sertleştiren bir gülümseme atıyor ve dilini başparmağımın üzerinde gezdiriyor. "Çok fazla bastırılmış cinsel hayal kırıklığım var, Vitya. Bu gece beni asla yenemezsin." Başparmağımı ağzına alıyor ve dişlerini hafifçe derimin üzerinde gezdiriyor. Asla itiraf etmem ama beni biraz endişelendiriyor. Ne kadar inatçı olabileceğini biliyorum. Bayılana kadar dayanacaktır.

Başını geri çekerek başparmağımı bırakır ve "Benden çok daha yaşlısın, bu yüzden önce biraz esneme hareketleri yapmalısın. Bir yerini incitmeni istemem." der.

"Tanrım," diye fısıldarım, ona ayak uyduramazsam, bunun sonunu asla duymayacağımı bilerek. Gururum böyle bir başarısızlığı kabul etmez. Ne olursa olsun, yarın hareket edemesem bile, bu gece ayakta kalan son adam ben olacağım.

O beni tekrar alay etmeden önce, onu kucağıma alıp yatak odasına taşıyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Yatağın önünden geçip banyoya doğru yürüdüğümde itiraz etmeye başlıyor, ama bütün gün bebekle ilgilendikten sonra duş almam gerekiyor. Onu tezgahın üzerine oturtup suyu açıyorum.

"Birdenbire duş almayı mı tercih ediyorsun?"

Onun ses tonuna gülümserim ve tişörtümü çıkarırım. "Bu bizim ilk seferimiz ve ben Samantha'nın kusmuğunun kokusuyla bunu yapmayacağız."

"Seksi."

"Aynen öyle," diyorum ona. Kendi tişörtünü çıkarmaya başladığında onu durduruyorum. "Sakın yapma. Seni ben soyacağım."

"Beni çıplak gördüğün için bu kadar otoriter davranmayı bırakırsın diye ummuştum."

Gülerek kot pantolonumu çıkardım. "Daha da kötüleşeceğini söylemiştim." "Şaka yaptığını umuyordum."

Boxerımı bir kenara atıp, gözleri çıplak vücudumu süzerken ona yaklaşıyorum. "Sen inatçı bir kadınsın Sveta ve üzerinde baskı kurmayacak birine ihtiyacın var."

Sonunda bal rengi kahverengi gözlerini benimkilere çevirdi. "Ve bu iş için uygun kişi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gülümserim ve tişörtünün altını tutup yavaşça yukarı doğru çekerim. "Öyle olduğumu biliyorum." Süveterini yere atarım ve parmaklarımı göğüslerinin

"Sana lanet bir kraliçe gibi davranacağım tatlım, ama sana gelince ben sahiplenici, aşırı koruyucu bir erkeğim."

Sütyenini çıkarıp ellerimi göğüslerine koyduğumda hızlıca nefes aldı. Benim için mükemmel boyutta, her şeyi sanki benim için yaratılmış gibi. Onun zeki ağzını bile değiştirmezdim, çünkü onun kavgacı tavrını seviyorum. Bana sataşmasını ve asla geri adım atmamasını seviyorum, ama aynı zamanda çok tatlı olabilmesini de seviyorum. O ateş ve balın mükemmel karışımı ve ondan asla doyamayacağım.

Meme uçlarını hafifçe çimdiklediğimde, nefes nefese bir iç çekişle dudaklarını araladı. Gözleri zaten donuklaşmışken, parmaklarını göğsümde gezdirmeye başladı ve ilk yara izine geldiğinde, şehvet, görmeye dayanamayacağım bir üzüntüye dönüştü.

Ellerimi kaldırıp yanaklarını avuçlarım, yüzünü bana doğru çeviririm. "Ben iyiyim," diye hatırlatırım ona. "O gece beni kurtardın ve ben hiçbir yere gitmiyorum."

Parmakları üç yara izini izlerken başını sallar ve sonra kolyeme uzanır. Rus Ortodoks haçını tutarak, "Bunu açıklayacak mısınız?" diye sorar.

Başparmağımla cildini okşarken tereddüt ediyorum. "Söz veriyorum, ama şimdi değil. Tamam mı?"

Kafasını sallar ve kardeşimin kolyesini bırakır. "Tamam," der ve bacaklarını belime dolandır. "Sırlarını sonra anlatabilirsin." Elini göğsümden karnıma kaydırır, bana şeytani bir gülümseme atar ve parmaklarını penisimin üzerinde gezdirir. Zaten acı verecek kadar sertleşmişimdir ve onun hafif dokunuşunu hissedince penisimin başında ön sıvı birikir. "Şu anda senden başka bir şey istiyorum."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Bakire olmaktan bıktım."

Parmaklarımı açık kahverengi saçlarına geçirip, yumruğumu sıkarak başını daha da geriye çekiyorum ve ince boynunu bana açıyorum. Kulağına doğru öperek, narin cildini ısııyorum.

"Yani şu anda herhangi biri olabilirim, Sveta?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve parmaklarını penisime dolayarak, vücudumdan bir inilti koparacak kadar sertçe sıkıyor. "Hayır. Seni istiyorum. Her zaman seni istedim ve bunu çok iyi biliyorsun."

Onun cildine gülümsedikten sonra bir kez daha ısııyorum ve elimi uzatıp kot pantolonunun düğmelerini açıyorum. Ağzımı kulağına yaklaştırıp soruyorum, "Peki

Başka birini isteyecek misin?"

Dişlerim kulağını okşarken, o fısıldayarak "Hayır" diyor. Ve sonra, ondan başka bir şey beklemediğim için, "Ve eğer başka bir kadına bakarsan, endişelenmen gereken kişi babam olmayacak" diye ekliyor.

Beni görebilmesi için geri çekilirken ona şöyle derim: "Benim sadakatsizliğimden asla endişelenmene gerek yok. Seni gördüğüm andan itibaren sana sadık kaldım ve hiçbir şey bunu değiştiremez."

Penisimin başını hafifçe çimdikler ve gülümser. "Yani muhtemelen uzun sürmeyeceğini mi söylüyorsun? Yani, senin için iki yıldan fazla oldu, ilk seferinde otuz saniye beklemeli miyim?"

"Gururumu incitiyorsun, tatlım."

Gülümsemeyi zor tutarak omuz silkiyor. "Göreceğiz. Umarım çok hayal kırıklığına uğramam, Vitya."

Ben iç çekince, o daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verir ve sonra onu hiç uyarmadan kaldırıp önüme diktiğimde şaşkın bir çılgılık atar.

"Uslu dur, *pcholka*, bakalım seni ne kadar tatmin edebileceğim." Göğsünü öperek aşağı doğru inerken ve pantolonunun fermuarını açarken beni izliyor. Meme ucunu ağzıma alıp, pantolonunu aşağı indirirken dilim ve dişlerimle onu tahrik ediyorum. Pantolonunu tamamen çıkarırken, onu tekrar kucağıma alıp duşa götürürken parmaklarını saçlarıma geçiriyor. Buhar havayı doldurur ve su ona değdiği anda, damlacıkların güzel vücudunda kayarken, onun haklı olduğunu anlarım. Bu, tüm irademi ve daha fazlasını kullanmam gerekecek, ama ona tatmin edici olmayan bir ilk deneyim yaşatırsam yazıklar olsun bana. Bu beni öldürebilir, ama o

bana yalvarana kadar durmayacağım.

Onu indiriyorum, böylece vücudumdan aşağı kayıyor, bu hissin etkisiyle gözlerinin neredeyse geriye dönmesinden zevk alıyorum ve ayağa kalktığı anda bir sünger alıp vücut şampuanıyla ıslatıyorum.

"Seninle acele etmiyorum, tatlım. Bütün gece vaktimiz var ve her dakikasını değerlendirmek niyetindeyim."

O beni her santimimi tatmak istermiş gibi bakarken, ben yavaşça vücudunu yıkamaya başlıyorum. Henüz onun içine girmemiş olsam da, onu çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Onun her parçası benimmiş gibi, bana aitmiş gibi geliyor ve bunu çok seviyorum. Ama ben kendime izin verip çizgiyi aşıp ona dokunmadan önce bile hep böyle hissetmiştim. Sveta, hayatımı kurtardığı geceden beri benim. O bana kanını verdi, ben de ona kalbimi verdim. O her zaman kalbime sahipti. O her zaman bana aitti.

Süngerini vücudunda gezdirerek, suyla çabucak yıkanıp giden sabun köpükleriyle onu kaplıyorum. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Başını geriye eğip uzun saçlarını elleriyle tarıyor, ıslatırken bana muhteşem bir gösteri sunuyor. Süngerini pürüzsüz amına sürtünce, gözleri açılır ve destek almak için kollarımı tutar. İç uyluklarına indiğimde duyduğum hayal kırıklığına dair yumuşak iniltiyi görmezden gelirim. Bacaklarını ve ayaklarını yıkarım, sonra süngerini yuvarlak kışının üzerinde gezdiririm ve sabunlu su mükemmel kalçalarının arasına damlayabilsin diye tam çatlağının üzerinde sıkırım.

Süngerini bir kenara bırakıp, ellerimle kaygan vücudunu temizliyorum. Kışını en sona bırakıyorum ve parmağımı kalçalarının arasına kaydırıp parmak ucumu sıkı küçük deliğine sürtünce, şaşkınlıkla dudaklarını aralıyor ve bana şok olmuş bir bakış atıyor. Tanrım, onun masumiyetine bayılıyorum. Kışını daireler çizerek okşarken, dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum.

"Ne hoşuna gittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum, tatlım." "*Bundan* hoşlanacağımı sanmıyorum," diyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Alt dudağını yumuşakça emip parmağımın ucunu yavaşça kış deliğine sürüyorum, gizli sinir uçlarını tekrar uyandırıyorum ve o yumuşak bir inilti çıkararak dizleri neredeyse bükülünce gülümsüyorum. "Hmm, içimden bir ses *pcholka'mın* kışından sikilmeyi sevebileceğini söylüyor, ama bunu başka bir geceye saklayalım, tatlım."

Bacağımı bacaklarının arasına sokup, uyluğumu amına bastırıyorum, o hemen kalçalarını sallayıp bana sürtünce hiç şaşırmıyorum.

"Bu gece amını alacağım. Seni defalarca sikeceğim."

"Hemen şimdi başlasak nasıl olur?"

Gülüyorum ve kalçalarını kavrayarak onu yerinde tutuyorum, uyluklarımı ona daha sert bastırarak, ihtiyacı olan küçük amcığına baskı uyguluyorum ama ona ihtiyacı olanı yeterince vermiyorum.

"Henüz saçını yıkamadım, tatlım." "Bunu atlayabiliriz."

Sırıtarak bacağımı çekip kalçalarını bırakıyorum, böylece şampuan şişesini alabiliyorum. "Sanmıyorum."

Sadece emir almakla yetinmeyen o, ben saçını yıkamaya başlarken uzanıp benim sikimi okşuyor. Ona baktığımda, sadece gülümsüyor ve "Ne? Yıkanmak istediğini söyledin. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum." diyor.

"Çok düşüncelisin."

Parmakları benim aletimi okşarken, ben iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum, o ise daha da geniş bir gülümsemeyle "Öyle düşünmüştüm" diyor.

Saçını yıkamayı bitirip durulamaya geçtiğimde, o hala benim aletimi okşuyordu, ben de "Sanırım temiz oldu, tatlım" dedim.

O benim testislerimi avuçlar ve bu sefer parmakları hassas cildimi okşarken, saf zevkten gelen iniltiyi durduramam. "Senin geçmişini de yıkıyorum, Vitya."

Islak saçlarını avuçlarımla kavrayarak alnımı alnına bastırıyorum. "Ne geçmiş? İki lanet yıldır seni yaşıyor ve soluyorum. Benim için, senden önceki geçmiş yok. Hatırlayamıyorum bile. Sadece sen varsın, *pcholka*. Sadece sen olacaksın."

Gülümsüyor ve beni bırakıp kenara koyduğum süngeri alıyor. "Sıra bende."

Vücudumu keşfetmesi için ona zaman tanıyorum, çünkü bunu ondan esirgeyemem, kalan azıcık irademi de tüketse bile. O da benim onu tanımak istediğim kadar beni tanımak istiyor, bu yüzden ellerini vücudumun her santimetresinde gezdirirken kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Dayanma sınırına geldiğimde, ona uzanıyorum ama o bir adım geri çekiliyor ve parmağını bana sallıyor.

"Saçını yıkamam lazım."

O benim ona attığım bakışa gülüyor, ama ben tartışmıyorum. Adil olan adildir, sanırım, bu yüzden biraz eğiliyorum ve onun işine bakmasına izin veriyorum. Başkasının saçını yıkamasının bu kadar erotik olabileceğini hiç bilmiyordum, ama o tırnaklarını kafa derimde gezdirdiğinde, sikim seğiriyor ve taşaklarım geriliyor. Bu lanet olası bir coşku ve o saçını durulayıp bitirir bitirmez, onu yakalayıp fayanslı duvara bastırıyorum. O yalvarmaya bile fırsat bulamadan ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum. Öpücük aç ve derin, ikimiz de birbirimize doyamıyoruz. Vücudumuz kaygan ve göğüslerinin göğsüme sıkıca bastırılması beni inlemeye ve onu daha yükseğe kaldırmaya itiyor, böylece penisimin başı onun sırlıklam ıslak yarığına bastırılıyor. "İlk seferimizi başka bir yerde yapmak istersen, o zaman

Hemen şimdi söyle, Sveta. Aksi takdirde, burada, şu anda bekaretini alacağım."

Bana sarılıyor, kolları ve bacakları ölümcül bir kavrayışla vücuduma dolanıyor, gülümsüyor ve "Burası mükemmel" diyor.

"Bunu söylediğine çok sevindim," diyorum ona, hafifçe gülerek. "Yatağa kadar dayanabilir miydin, emin değilim."

Kızım genelde çok cesur görünür, ama ona girmeye başladığımda gözlerinde korku görüyorum ve bu beni anında durduruyor.

"Yavaş olacağız," diye hatırlatırım ona, "ve durmamı istersen söyle, dururum."

O başını sallar ve parmaklarını omuzlarıma geçirir. "Çok büyüksün," diye fısıldar.

Ona göz kırptım. "Öyleyim, ama sen benim için yaratılmışsın tatlım ve bunu kaldıracabileceğini biliyorum."

"Büyük laflar ediyorsun, Vitya."

"Öylesin," diye onaylıyorum, "ama her zaman sözünün arkasında durdun ve şimdi de durum farklı değil." Onu birazcık indiriyorum, sadece olacakların küçük bir tadını alması için, sonra gözleri ağırlaşınca gülümsüyorum. "Bu gece beni yoracaksın. Unuttun mu?"

"Siktir," diye fısıldadı, ben de penisimin başıyla am dudaklarını daha da genişletirken. Beni sıkıca kavradığını hissettim, beni içine doldurmam için çok istekliydi.

"Seni etrafımda hissetmek istiyorum, *pcholka*, aynen böyle. Aramızda hiçbir şey istemiyorum. Yemin ederim temizim."

"Sana güveniyorum."

Bana vücudunu emanet ettiğini bilmek benim için her şey demek ve hayatımın geri kalanını onun bunu asla pişman olmaması için harcamaya niyetliyim.

Ona daha fazla girmeden önce, onu öpüyorum ve sonra gözlerine bakabilmek için yeterince geri çekiliyorum. "Bu tüm içgüdülerine aykırı olacak, ama şu anda sadece rahatlamayı ve kontrolü bana bırakmanı istiyorum."

Ne kadar gergin olduğunu kanıtlayan, inatçı kızım aslında onaylayarak başını sallıyor.

"Vay canına," diyorum gülümseyerek. "Bunun için benimle kavga edeceğini sanmıştım."

"Savaşlarımı akıllıca seçmeye çalışırım, Vitya, ve şu an öyle bir an değil. İkimiz de ne yaptığımızı bilmediğimizi biliyoruz." Yüzümü avuçları arasına alır ve beni kendine çeker. "Yavaş ol. Sakın hepsini birden verme."

Onun sözlerine gülmek istiyorum, çünkü çok geçmeden bana tüm *bunları* yalvaracak olduğunu biliyorum, ama onun ne kadar korktuğunu da biliyorum

, bu yüzden dudaklarına gülümserim ve "Çok yavaş olacağım, Sveta. Söz veriyorum" derim.

"Tamam," diye fısıldıyor.

Onu yavaşça öperken, onu çok nazıkçe penisimin başına indiriyorum. Onun ıslak ve sıcak vajinası beni sarıyor ve ona sertçe girme isteği çok güçlü. Parmakları ıslak saçlarımı okşarken, beni daha sert öpüyor ve ben onun vücudunun doğal direncini aşp onu hiç olmadığı kadar genişletirken, en seksi iniltiyi çıkarıyor.

Acı içinde inleyerek öpüşmemizi keser ve "Siktir!" diye bağırır.

"Çok iyi gidiyorsun, *pcholka*." Dudaklarına fısıldayarak bu sözleri söylerim ve vücudumu sabit tutarak, içimde olduğum hissine alışmasını sağlarım. Tamamen içeri girmem için hala uzun bir yol var, ama bunu ona şu anda söylemeye niyetim yok.

"Sen çok büyüksün," diye homurdanıyor ve bu sefer gülmekten kendimi alamıyorum. Bana attığı bakış beni daha da güldürüyor.

"Cidden mi, Vitya? Şu anda bana gülmek mi istiyorsun?"

"Sadece çok sevimli olduğun için gülüyorum ve birkaç dakika sonra benim adımı haykıracağını bildiğim için."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdanıyor ve ben biraz daha ilerlediğimde yüzünü buruşturuyor. "En azından neredeyse tamamen içimdesin."

Yüzümdeki ifade onu kaşlarını kaldırmaya itti. "Neredeyse tamamen içime girdin, değil mi?"

Ona asla yalan söylemeyeceğime söz verdim, bu yüzden ona *üzgünüm* gülümsemesi yaparken, o da "O şeyi kıcıma sokacağını düşündüğüne inanamıyorum" diye mırıldanıyor.

"Oh, bir gün *bunu* kesinlikle kıcına sokacağım, tatlım." "Göreceğiz bakalım."

Gülümserim ve dudaklarını öperim. "Bana yalvaracaksın ve o zaman bu konuşmayı hatırlamanı istiyorum."

"Asla olmayacak."

İnatçı bir ifade takınmış, ben de gülümser ve ona göz kırparım.

"Göreceğiz."

O tartışmaya fırsat bulamadan, parmaklarımı kıcına sokup onu bir santim daha ileri itiyorum.

"Tanrım," diye tısladı.

Geri çekilip sadece başımla onu sikiyorum ve izleyebilmek için geri çekildiğimde, benim için açılan amını görünce inliyorum. Su sıçraması yok, bu yüzden benim sikimden onun uyarılmasını ve kanını yıkayacak hiçbir şey yok ve bu manzara beni neredeyse boşaltmaya yetiyor. Dişlerimi sıkıp bu cazibeye boyun eğmeyi reddediyorum.

Aşağıya bakıp onu siktiğimi görünce inliyor, ama bu sefer acıdan değil.

"Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?" diye soruyorum ona. "Çok mükemmel."

Kukusu sikimi sıkıca kavrar ve elini vücudunda aşağı kaydırıp birleştiğimiz yeri hissettiğinde, uyarı olarak onun adını homurdanırım.

"Ne?" Bal rengi kahverengi gözleri benimkilere bakıyor, sonra tekrar beni onu sikmemi izlemeye başlıyor. "Sadece bizi hissetmek istiyorum."

"Tanrım, bunu benim için kolaylaştırmıyorsun."

Meraklı parmaklarının sikimi okşadığını hissetmeden hemen önce yumuşak kahkahasını duyuyorum. O beni deli gibi tahrik ederken, vücutlarımızın birleştiği yeri keşfederken, ben çenemi sıkıyorum ve daha fazla dayanamayınca ağzımı omzuna götürüp yumuşakça ısıriyorum.

"Kendinle oyna, tatlım. Şişmiş, ağrıyan klitorisini benim sikimin üzerinde boşalana kadar ovmanı istiyorum ve bunu yaptığın anda sana her şeyi vereceğim. Kendimi tutmayacağım."

Adımı inleyerek söyler ve sikimi bırakır, parmaklarını klitorisine kaydırır. Nefes nefese inlemeleri etrafımızı doldurur ve onu biraz daha derinden sikmeye başladığımda, nefes nefese kalır ve durmamam için yalvarır. Boynunu öperek yukarı doğru ilerliyorum, ağzına doğru yaklaşıyorum ve yeterince yaklaştığım anda, beni sertçe öpüyor ve klitorisini, doruğa yaklaştığını belli edecek şekilde okşuyor. Kendisinin ilkel kısmı kontrolü ele geçirdiğinde, tüm çekingenliği ve korkusu ortadan kalkıyor ve bu çok seksi.

Dudaklarını ısırıp ona bir santim daha yaklaşıyorum ve tüm vücudunun gerildiğini ve çığlığa dönüşmek üzere olan derin iniltiyi hissettiğimde, ona sertçe giriyorum, o sertçe boşalırken kendimi olabildiğince derine gömüyorum, sanki beni asla bırakmayacakmış gibi bana sıkıca sarılıyorum.

Kolları boynuma dolanırken, parmakları vücudu gevşeyene kadar klitorisini okşamaya devam eder. Saf mutluluk dolu bir kahkaha ile öpüşmemizi sonlandırmadan hemen önce yüzünü aydınlatan gülümsemeyi hissediyorum.

"Seni böyle görmek için çok uzun zaman bekledim." Onu tekrar öpüyorum ve kalçalarımı yavaşça sallayarak, bedenlerimizin birleşmesinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Benim için boşaldığında çok güzelsin, Sveta."

O, orgazm olduğu için tamamen tatmin olmuş bir şekilde bana tembel bir gülümseme atar ve ıslak parmaklarını dudaklarıma getirir, ben parmaklarını ağzıma alıp inleyerek yalarken, gözlerini kısarak beni izler.

"Senin penisin hakkında fikrimi değıştirdim."

Parmaklarını yavaşça çekmeden önce, parmaklarının etrafında sırtıyorum. "Artık çok büyük değıl mi?"

"Oh, hala çok büyük ve yarın ağrım olacağını biliyorum, ama lanet olsun, çok iyi geldi."

"Bunu duyduğuma çok sevindim, ama henüz bitmedi, değıl mi?" Onu yavaşça içimden çıkarır ve ayağı kaldırırım. "Daha yeni başladım, *pcholka*."

O fayanslı duvara yaslanırken, ben onun önüne diz çöküp uyluklarını tutuyorum. Şişmiş ve üzerinde hala birkaç kan izi var, kesinlikle ağrısı olacak gibi görünüyor. Gözlerim onun her santimini tarıyor ve bu kadının nasıl hissettiğini bilen tek erkek olmaktan çok mutluyum. Penisim boşalmak için can atıyor, ama onun zevkinin benimkinden bin kat daha önemli olduğunu çabucak öğreniyorum. Benim orgazm olmamdan çok onun orgazm olmasını tercih ederim ve bu, daha önce kadınları hiç umursamamış bir erkek için çılgın bir farkındalık.

Parmakları saçlarımı okşarken bana bakıyor. "Seni çok seviyorum, Vitya."

Ona gülümserim ve iç uyluklarını öperim. "Ben de seni çok seviyorum, bebeğim, çok fazla."

Ağrısı olduğunu bildiğimden, uyluklarını nazıkçe ayırıp şişmiş amına ağzımı götürüyorum. Onun her santimini öpüp yalıyorum, o saçlarımı yumruklarken ve duşu nefes nefese inlemeleri ve seksi inlemeleriyle doldururken vücuduna tapınıyorum. Aşırı hassas klitorisini, onu kışkırtan yalamalar ve yumuşak emmelerle yeniden canlandırıyorum. O da bacağına omzuma atıyor ve saçımı daha sıkı tutuyor. Neredeyse amıyla beni boğuyor, ama ben geri çekilmiyorum. Daha iyi bir yol düşünemiyorum. Onu yalarken boğulursam, boğulayım.

Kalçalarını sallayarak bana sürtünüyor, bir orgazm daha yaşamak için can atıyor. Ona istediğı kadar orgazm yaşatmaktan mutluluk duyuyorum. Bir kez daha güzelce emdikten sonra, adımı inleyerek tekrar orgazm olurken vücudunun titrediğini hissediyorum. Heyecanı yüzümü kaplıyor ve çenemden aşağı damlıyor. Tamamen onunla çevriliyim. Tatlı tadı ağzımı dolduruyor ve amının kokusu

etrafımı sarıyor, onu tekrar içimde hissetme ihtiyacıyla beni deliye çeviriyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor nefesini toparlarken ve esnediğini görünce, uyarı olarak başımı sallıyorum.

"Sakın bana uykuya dalma, tatlım."

Bana en tatlı gülümsemesini gösterir ve "Söz veremem" der.

Bölüm 10

Svetlana

Vitya beni kaldırıp duştan çıkarırken, çıkarken bir havlu kaparak bir çığlık attım.

"Sadece şaka yapıyordum," diye gülerek söyledim, ama o hiç aldırış etmedi. Havluyu yatağın üzerine serdi ve beni nazikçe üzerine yatırdı, böylece vücudu benim vücudumun üzerinde duruyordu. Gerçek şu ki, beni çok yordu, ama bunu ona asla itiraf etmeyeceğim, ve kolayca uykuya dalabilirdim, ama bunun olmasına asla izin vermeyecektim. Bunu çok uzun zamandır bekledim ve bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Mavi gözleri benimkilere bakarken yavaşça içime giriyor. Yüzümü buruşturuyorum. Elimde değil, adam çok büyük, ama acı eskisi kadar şiddetli değil ve vücudum ona alışıyor. Sanırım yavaş yavaş zevkin her zaman acıdan daha ağır bastığını öğreniyor.

Vitya güçlü bir adam ve kendini tuttuğunu biliyorum. Çok daha sert olabileceğini bildiğim halde nazik olmayı seçiyor ve onu bunun için sevdiğim kadar, bunu yapmak zorunda kalmasını da istemiyorum. Ayrıca, vahşi bir Vitya'nın nasıl olacağını merak ediyorum. Kendinin bir parçasını asla tutmasını istemiyorum. Hepsini istiyorum.

Yüzünü avuçlarım ve onu kendime çekiyorum. "Kendini tutmayı bırak." "Seni incitmek istemiyorum."

"O aşamayı çoktan geçtik," diye hatırlatıyorum ona. "Sen bana kaydığın anda canım yandı

"

Gülümsüyor ve dudağımı ısırıyor. "Sana gerekenden fazla acı vermek istemiyorum," "Ne hoşlandığını bilmek istiyorum. Kendinden bir parçayı benden saklamamı istemiyorum."

"Senin neyi sevdiğini bilmek istiyorum. Benden bir parçanı saklamamı istemiyorum."

Parmak eklemleri yanağımı okşadı. "Yaptığımız her şeyi seviyorum Sveta ve senden hiçbir şey saklamıyorum." Kalçalarını salladı,

olabildiğince derine girerken seksi, erkeksi bir inilti çıkarır. "Bunun ne kadar harika bir his olduğunu bilemezsin, *pcholka*, sanki saf cennet gibi."

Bacaklarımı beline doluyorum ve tırnaklarımı hafifçe omurgasına doğru sürüyorum, bana attığı karanlık bakışa bayılıyorum. Doğruyu söylediğini biliyorum, ama aynı zamanda ilk seferim olmasaydı bu kadar nazik davranmayacağını da biliyorum. Saçlarını kavrayıp onu kendime çekiyorum ve alt dudağını ağzıma alıp hafifçe ısıyorum. İnliyor ve bana bakabilmek için geri çekiliyor.

"Kendini tutmayı bırak," diyorum ona tekrar. Hala tereddüt edince, "Lütfen," diye ekliyorum, çünkü o, bunu sadece gerçekten ciddi olduğumda eklediğini bilir.

Uyluklarımın arkasını tutup yukarı kaldırıyor, böylece daha da derine girebiliyor. Yeni his karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Bundan emin misin, *pcholka*?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Eğer çok fazla olursa durmamı söyleyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum," diyorum, onun yapacağı her şeyi kaldırabileceğimi umarak. Eğer pes etmek zorunda kalırsam, gururum büyük bir darbe alır.

Ne kadar inatçı olduğumu bildiği için ekliyor: "Ciddiyim, Sveta. Sana zarar vermek istemiyorum."

"Güven bana, dayanamayacağımı anlarsın."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyor, çünkü geri adım atmak istemememe rağmen, bunu saklamamın imkânı yok. Onu yavaşlatması için ona bağırıp kıvrınmakla meşgul olacağım. İnatçı olabilirim, ama mazoşist değilim.

Vitya bana her türlü lezzetli ve kötü şeyi vaat eden bir gülümseme atıyor ve ağzını ağzıma yaklaştırıyor. "Sıkı tutun, tatlım."

O hızlanmadan önce kollarımı boynuna dolamak için yeterli zamanım var.

Tanrım.

Onun kendini tuttuğunu biliyordum, ama ne kadar tuttuğunu fark etmemiştim. Göğüslerim her sert itişte zıplıyor ve o, aynı acımasız hızı koruyarak büyük eliyle birini avuçlayıp meme ucumu sıkıştırdığında, son anda ağzımı kapatmayı hatırlamadan önce neredeyse onun adını haykırıyordum.

"Bağırma, tatlım," diye hatırlatıyor bana yumuşak bir kahkaha atarak. "Herkesi uyandırmak istemeyiz."

Dudakları benimkine dokundu, sonra aç bir öpücükle dudaklarımı ele geçirdi ve dilimi onun dilinin üzerinde gezdirir gezdirmez, sanki baraj yıkılmış gibi oldu. Derin bir nefes aldı,

erkeksi bir iniltiyle başımın arkasını avuçlayarak beni olabildiğince kendine yakın tutuyor. Öpücük şiddetli ve açgözlü, tüm duyularımı ele geçirme şekli en iyi şekilde beni etkiliyor. Tek hissedebildiğim o

—saçlarımı kavrayan ve vücudumda dolaşan elleri, dudaklarımın üzerinde, hiç bitmesini istemediğim bir öpücükle nefesimi çalan ağzı ve beni genişçe açan kalın penisi, acımasız bir ritimle, içimde derinlerde bir kıvılcım çakarken onu daha da sıkı sarılmama sağlıyor. Vücudumu, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde canlandırıyor.

"Vitya," diye nefes nefese, orgazmın başladığını hissediyorum.

"Aferin benim kızım," diye dudaklarıma karşı homurdanıyor. "Penisimin etrafında boşal, tatlım."

Benim boşalmaya başladığımı hissettiğinde, inleyerek yüzümü avuçlar ve alnını alnıma dayar.

"Çok sıkı." Sesi gergin ve zar zor dayanabildiğini biliyorum.

"Benimle birlikte gel," diye yalvarırım. "Lütfen, Vitya."

"Siktir," diye homurdanır ve bana daha da sert girer. Hareketleri neredeyse şiddetli sayılır, ama yüzümü çok nazıkçe avuçlar ve boşalmadan hemen önce beni sevdiğini fısıldar. Kendi orgazmımın heyecanını hala yaşarken ona sarıldığımda, içimde nabzının attığını hissediyorum. Geriye sadece ikimiz kalana kadar her şey yok olur. Hiç kimseyle bu kadar bağlı hissetmemiştim, bu kadar tamamen sevildiğimi ve huzurlu olduğumu.

Elimi saçlarında gezdirip onu öperim ve bacaklarımı beline sıkıca sararım, vücudumun sıcaklığından hiç ayrılmasını istemem. Kolyesinin hafif ağırlığı göğsümde durur ve kalbinin hızlı atışlarını göğsümde hissedirim.

Geri çekildiğinde, yüzünde bir gülümseme ve mavi gözlerinde çok fazla sevgi var. Parmaklarımı sakallı yanaklarında gezdiriyorum, bu anın her saniyesini hafızama kazıyorum.

"Gitme," diyorum ona.

Bana kaşlarını kaldırarak bakar, ben de eklerim, "Böyle kalmak istiyorum. Sorun olur mu?"

Ön kollarını başımın iki yanına koyarak bana bakar ve burnumun ucunu öper. "Senin vücudundan asla ayrılmak istemiyorum, Sveta. Mümkün olsa sonsuza kadar böyle kalırdım." Gözlerimi arayarak sorar, "Çok sert mi davrandım?"

Ona gülümsüyorum. "Hayır. Yarın çok ağrım olacak galiba, ama tanrım, buna değdi."

Yumuşak bir kahkaha atar ve beni nazikçe öper. "Seni hayal kırıklığına uğratmadığım için mutluyum."

"Kesinlikle hayal kırıklığına uğratmadın." Kendimi tutamayıp soruyorum, "Ben uğrattım mı?" "Hayal kırıklığına mı?"

"Evet," diye fısıldarım, aniden kendimi güvensiz ve emin olamayan hissederek. Yani, bunu daha önce hiç yapmadım. Farkında olmadan berbat bir iş çıkarmış olabilirim. O, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakarken, utançtan yanaklarım kızarır. Onun bakışlarına karşılık veremeyerek yana doğru bakarım.

"*Pcholka*, bana bak."

Gözlerimi tekrar ona çevirene kadar bekliyor.

"Az önce paylaştığımız şey inanılmazdı, tatlım. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım." Yumuşak bir kahkaha atıyor, inanılmaz ve doğal bir şekilde seksi görünüyor. "Bunun bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Mükemmeldi ve *sen* mükemmelsin, Sveta." Hala yüzümü avuçlayarak, beni nazikçe öper. "Sen gördüğüm en seksi kadınsın ve senin her santimini takıntı haline getirdim. Çok erken boşalmamak için tüm gücümü ve daha fazlasını harcadım," diye itiraf eder ve tekrar güler.

Hâlâ içimde tamamen yumuşamamış ve her hafif hareket, ne kadar ağrım olacağını hatırlatıyor. Saklamaya çalıştığım yüz buruşturmamı fark edince, endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Çok sert davrandım."

"Öyle olmanı istedim," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ama sana bakmak benim sorumluluğum ve bu bazen inatçı kıçına hayır demek zorunda kalmamı gerektiriyor."

"Bu senin benim korumam olmanla ilgili değil, Vitya."

"Ben öyle bir şey demedim, *pcholka*. Ben senden aşık olan bir erkek olarak, seni güvende tutmak, korumak, sevmek ve ilgilenmek gibi sorumluluklarımdan bahsediyorum."

"Ve şimdi gidip amımı mahvettin." Elimizi uzatıp omzuna alaycı bir şekilde vuruyorum. "Aferin sana."

Ben gülüp ona iyi olduğumu söylemeye çalışırken, o benim mizah girişimime homurdanıyor.

"Sana banyo hazırlayacağım. Suya girmek iyi gelebilir."

Tartışmak ve buna ihtiyacım olmadığını söylemek üzereyim, ama o içimden çıkıyor ve ben bir nefes veriyorum, hızlıca karar veriyorum ki gerçekten sıcak bir banyoya ihtiyacım var

Sıcak bir banyoya ihtiyacım olduğuna karar veriyorum. Kalkmadan önce, uyluklarımı tutup bacaklarımı nazikçe ayırıyor, tam ve engelsiz bir görüş açısı elde etmek için bacaklarımı iyice açıyor.

"Anlat bana. Ne kadar kötü?"

Ağzının köşesi gülümsüyor. "Ağız sulandıran bir şey, şu anda tek düşünebildiğim şey tekrar senin içine girmek istediğim." Parmaklarıyla beni çok nazikçe açıyor ve gördüğü manzara karşısında inliyor. "Benim spermimi damlatıyorsun, tatlım. Tanrım, mükemmelsin." Aç gözleri beni yiyip bitirir, sonunda iç geçirip, "Şişmişsin ve biraz hassas görünüyorsun, ama sanırım biraz su ve aspirin bu sorunu çözer," der.

Banyoya gitmeyi düşünmeden bile, beni kollarına alıp büyük pençeli küvete taşır. O suyu açıp vanilya kokulu köpük banyosu dökerken, ben boynundaki ejderha dövmesini izlerim.

"Bunu çizebilmem için birazdan hareketsiz durman gerekecek. Bir türlü doğru düzgün çizemiyorum."

Gülümsüyor ve başını çevirip iç bileğimi öpüyor. "Ve benim için çizdiğin çıplak resimleri bana göstermelisin."

"Belki," diyorum, o küvete girip ikimizi de indirirken. Sıcak su ağrıyan vücuduma değdiğinde rahat bir nefes alıyorum, o da gülümsüyor.

"Daha iyi mi?" diye sorar ve sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni kucağında düzeltir.

"Çok daha iyi." O beni kollarıyla sararken ve başımı öperken, başımı omzuna yaslarım. "Şimdi bana hikayeni anlatmak ister misin?"

"Aslında hayır, ama bunu asla konuşmak istemeyeceğim, o yüzden bir an önce bitirsem iyi olur."

Onu görebilmek için başımı çeviriyorum. "Bana anlatmak zorunda değilsin."

"Beni tanımak istiyorsun ve ben bunu senden saklamayacağım.

Bu benim kimliğimin önemli bir parçası ve sen bunu bilmeye hakkın var."

Alnımı öper ve iç çekerek geriye yaslanır. "Kolye kardeşimindi. Seryozha benden dört yaş küçüktü. Öldüğünde on beş yaşındaydı."

Yan dönüp kucağına oturuyorum ve kollarımı ona dolayarak sarılırım. "Çok üzıldüm, Vitya. Bu konuyu konuşmak zorunda değilsin."

Elini sırtımda gezdirirken boynumu öper. "Sana ondan bahsetmek istiyorum."

Kalkıp, elimi göğsüne koyuyorum ve bıçaklandığı geceden kalan yara izlerini hissediyorum. O konuşmaya başlarken, başparmağım pürüzlü cildini okşuyor.

"Seryozha benim karanlığımın ışığıydı. Her zaman başını belaya sokan bendim, ama o öyle değildi. O, dünyanın çoğunlukla iyi olduğuna, çoğu insanın nazik olduğuna inanırdı, ama ben ona hiç katılmazdım."

Anısını hatırlayarak başını sallar ve elini yüzüne sürer. Tekrar konuşmaya başladığında sesi kalındır ve içindeki duygu kalbimi kırar.

"Yerel Bratva için çalışmaya başladım, önemli bir şey değildi, sadece burada orada küçük işler yapıyordum ve Seryozha bana mantıklı davranmam için deli gibi uğraştı. Onu dinlemedim. Paraya ihtiyacımız vardı ve bu, para kazanmanın en hızlı yoluydu. Resmi bir üye olmasam da, yine de bazı düşmanlar edindim ve bir gün, öldürdüğüm birinin intikamını almak istediler."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözyaşlarıyla dolmuşlar. "Kurşunlar bana yönelikti, ama Seryozha son anda önüme atladı."

Daha fazla anlatmasını beklemedim. Onu kucakladım. Kendimi ona sarıp, aklıma gelen tek şekilde onu teselli etmeye çalıştım. Boynunu öptüm, ona ne kadar üzgün olduğumu fısıldadım ve onu daha sıkı sarıldım. O da bana sarıldı, yüzünü boynuma gömdü ve beni öptü.

"Senin suçun değildi. Bana inanmayacağını biliyorum, ama değildi ve az önce kardeşin hakkında anlattıklarına bakılırsa, o senin bu suçluluk duygusunu taşımanı hiç istemezdi. Onu unutmanı ve mutlu olmanı isterdi."

Sessiz kalıyor, ama hafifçe başını salladığını hissediyorum. "Bana ondan bahsettiğin için teşekkür ederim."

"Seni severdi. Keşke onunla tanışabilseydin." "Ben de."

Yatağının yanındaki fotoğrafta Seryozha ile birlikte misin?"

Boynuma bir nefes hissettim ve sonra şöyle dedi: "Ben uyurken biraz etrafı karıştırdın mı, *pcholka*?"

"Sadece biraz etrafa baktım."

"Bu, birlikte çekilmiş son fotoğrafımız. Komodini mi karıştırdın?"

"Hayır. Bu çok müdahaleci olurdu. Sadece etrafta dolaştım. Yatak odanı görmek istedim." Gülümserim ve eklerim, "Yastığını kokladım ve banyona baktım."

banyona baktım."

Küçük bir kahkaha atıp boynumu tekrar öptü. "Çekmeceye baksaydın, yaklaşık bir buçuk yıl önce attığın eski eskiz defterini bulurdun."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Ne? Onu nereden buldun?"

"Onu attığın çöp kutusundan kurtardım." Elini uzatıp parmağını çenem boyunca gezdirir. "Çok yeteneklisin Sveta. Çalışmalarının çöpte olmasını düşünmeye dayanamadım."

"Vitya." Onun itirafına şaşkınlıkla adını fısıldadım. Bunca zaman bana karşı hislerini gizlemiş ve bu onu öldürse de her gün beni izlemeye gelmiş, benim saçmalıklarımı ve ona yaşattığım tüm acıları katlanmıştı. Ağlayan bir tip değilimdir ama gözlerimin yanmaya başladığını hissediyorum ve boğazımdaki o sinir bozucu sıkışma hissi yutmamı zorlaştırıyor.

Yüzümü avuçlarıyla kavrayıp beni kendine yaklaştırıyor. "Hay aksi," diye fısıldıyor ve ben gözyaşlarımı zorlukla tutmaya çalışırken, beni gülümsetiyor. "Senin kalbini kazanabileceğimi bilseydim, tatlım, çoktan sana verirdim."

Ben gülerken, o gülümser ve beni kendine doğru çeker. "Artık her tartışmayı kazanacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Sanki," diyorum ona, ama o sadece gülüyor ve beni öpüyor.

"Öyle. Tek yapmam gereken sana sikimi vermek ve seni boşaltmak. Seks yaptıktan sonra dev bir tatlıya dönüşüyorsun."

"Yine de tartışmaları ben kazanacağım," diyorum ona. "Tek yapmam gereken çıplak kalmak ve eğilmek. Bu, az önce seni durdurmuş gibi görünüyordu."

"Tanrım," diye iç geçirir. "Haklısın." Elleriyle göğüslerimi okşar, meme uçlarım avuçlarının içinde kayar. "Güç her zaman senin elinde olacak, Sveta." Meme uçlarımdan birini çimdikleyerek sırtar ve ekler, "Çoğu zaman."

Konuşurken beni kucaklamaya devam ediyor, ellerini vücudumda gezdiriyor, ta ki su çok soğuyana kadar ve beni tekrar yatağa taşıyana kadar. İlişkimizin bu kadar kolay bir şekilde daha samimi bir hale dönüşmesine hiç şaşırmadım. İlk günden beri bunun için çalışıyorduk ve geçiş nefes almak kadar doğal oldu. Her zaman birlikte bu noktaya gelmemiz gerekiyordu. İkimiz de bir bebek olacağını tahmin etmemiştik, ama hiçbir şeyi değiştirmezdim. O da Vitya gibi kalbimi çaldı ve onsuz bir hayat düşünemiyorum.

"Samantha nasıl acaba?" diye soruyor, ben büyük yatakta ona sarılıyorum.

"Eminim iyidir. Ağladığını duymadım ve Yelena bebeklerle çok iyi anlaşır."

"Çocuk istiyor musun?"

Sorusuna başımı kaldırıp gülümsüyorum. "Bunu sormak için biraz geç kalmadın mı?"

"

Gülümsüyor ve saçımın bir tutamını nazikçe çekiyor. "Yine de cevap ver."

"Evet, çocuk istiyorum." Gülümsüyorum ve soruyorum, "Sen istiyor musun?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Seninle tanışana kadar hayır, ama bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Isabella ve Roma'yı kucağında tutarken seni izlerdim ve bizim bebeğimizi kucağında tuttuğunu hayal etmemek imkansızdı." Parmakları saçlarımı okşarken, "Bazen senin yanında olmak çok acı vericiydi."

Göğsünü öpüp fısıldarım, "Özür dilerim."

"Benim için bir dövme tasarlar mısın?"

Şaşıarak başımı kaldırıp onu daha iyi görebilmek için bakarım. "Ne?"

Bir eli başının arkasında, diğeri ise hala saçlarımı okşarken omuzlarını silkiyor ve bana tatlı bir gülümseme atıyor. "Sana bunu hep sormak istemişimdir. Bu yüzden birkaç yer ayırdım."

Kollarında ve göğsünde birkaç boş alan olduğunu fark etmiştim, ama orada bir şey istemediğini düşünmüştüm.

Ona gülümsedim. "Çok isterim."

O da gülümsedi ve yanağıma hafifçe vurdu. "O çıplak resimleri görelim bakalım."

İnleyerek eskiz defterimi alıyorum. Çantamdan çıkardığımda ona uzatıp, "Çok gülme," diyorum.

Bana göz kırptı. "Söz veremem."

Başlığa yaslanarak, bana yanına gelmem için işaret eder ve kitabı açmadan önce kolunu bana dolandır. Her sayfayı inceler, Val'in çizimlerini ve Isabella ile Roma'nın birçok eskizini hayranlıkla inceler, sonra son zamanlarda takıntılı olduğum cücelere gelir. Komik yüzleri birkaç sayfayı doldurur ve o da onları incelerken gülümser.

"Sen gerçekten inanılmazsın," diyor bana ve ben onun övgüsüne biraz gülümsemeden edemiyorum.

Sayfayı çevirip eskiz defterimin müstehcen bölümüne geldiğinde, inleyerek yanaklarımın kızardığını hissettim. Tahmin ettiğim gibi, o da güldü.

İlk birkaç sayfa o kadar da kötü değil. Çoğunlukla onun yüzünün eskizleri, birkaç tanesi gömleksiz ve şimdi onlara bakınca, kasları pek de cömert çizmediğimi ve dövmelelerini hiç doğru çizemediğimi görüyorum çünkü onu hiç gömleksiz görmemiştim. Bıçaklandığı gece onu biraz görmüştüm, çünkü Pyotr ona yardım etmek için gömleğini yırtmıştı, ama o kanlar içindeydi ve ben ölümüne korkmuştum ve korkudan gözüm kör olmuştu. Onu hastanede ziyaret ettiğimde, vücudu bandajlarla kaplıydı.

"Vay canına," diye fısıldıyor ve sayfayı çevirip onun için yaptığım tamamen çıplak çizimleri görünce tekrar gülüyor. "Beni aldatmışsın tatlım ve bu canımı yakıyor."

"Ben çok cömert davrandığımı sanıyordum," diyorum ona.

"Öyleydin, ama yeterince cömert değildin. Bu asla olmaz, *pcholka*. Beni tekrar çizmen gerekecek, bu sefer biraz kalınlık ve birkaç santim ekle, ve kendini de oraya eklemen istiyorum."

"Ne yapıyorum?"

"Bir sürü şey," diyor gülümseyerek. "Bana binip, oral seks yaparkenki resmini istiyorum," diyor, kaşlarını kaldırıp ekliyor, "eğil. Bitirdiğinde, onları çerçeveletip yatak odamızın her yerine asacağım."

"Bu asla olmayacak. Babam artık seni öldürmek istemediğine karar verdiğinde, bizi ziyarete gelecek ve bizimle ilgili böyle çizimler görürse ölürüm."

"Haklısın," diye kabul etti Vitya, "ama yine de istiyorum. Onları güvenli bir yerde saklayacağım, sadece istediğimiz zaman bakmak için."

"Tüm kusurlarımı düzeltebilir ve göğüslerimi büyütebilir miyim?"

"Ne kusurları? Hayır, yapamazsın." Eskiz defterini bir kenara koyup göğüslerimi avuçladı. "Sen olduğun gibi mükemmelsin ve tek bir ayrıntıyı bile değiştirmemelisin."

Başını göğsüme eğdiğinde, ben geriye yaslanıp parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. O benim vücudumu taparcasına seviyor, her yumuşak öpücük ve her alaycı emişle beni sevdiğini hatırlatıyor ve tekrar içime girdiğinde, ben ona fazlasıyla hazırım.

Sözüne sadık kalan Vitya beni bütün gece uyanık tutar ve birbirimizin kollarında birbirine dolanmış halde uykuya daldığımızda, vücudum ağrıyor ve tamamen bitkin düşmüş durumdayım. Uyandığımızda saat neredeyse öğleden sonra bir ve Vitya'nın kolu vücudumu sıkıca sararak beni kendisine sıkıca bastırıyor.

Yüzü boynuma gömülmüş durumda ve ben uzaklaşmaya çalıştığım da homurdanarak beni daha sıkı sarıyor.

"Vitya, tuvalete gitmem lazım," diyorum ve kollarını çözmek için daha fazla kıpırdanıyorum.

"Mm-mm," diye homurdanıyor ve sertliği kığımın arasına girerken, kolunu öpüp "Seni seviyorum, ama şu anda bunun olması imkansız. Mesanem patlamak üzere," diyorum.

Yumuşak bir kahkaha atar ve beni bırakır.

"Bu arada saat bir oldu," diyorum ona, tuvalete koşarken. "Ne oluyor lan?"

Onun sevimli şaşkın yüzüne kapıyı kapatıp işimi hallediyorum. Ben çıktığımda, o bir çift kot pantolon giyip koyu gri bir henley tişört alıyor. Ben giyinirken o tuvaleti kullanıyor ve geri geldiğinde ilk yaptığı şey beni kucaklamak, sonra dudakları benimkilerle buluşuyor ve bana her zaman hayalini kurduğum ateşli bir günaydın öpücüğü veriyor. Geri çekildiğinde, biraz sersemlemişim ve kendime gelmem bir saniye sürer. Yüzümü avuçları arasına alır ve bana gülümser.

"Artık istediğim zaman bunu yapabileceğime inanamıyorum."

Ellerimi onun ellerinin üzerine koyup ona gülümsüyorum. "Biliyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Eskisi gibi olamayız, Vitya. Babam bizi kabul etmek zorunda kalacak. Aramızdaki mesafeyi tekrar yaratamam."

"Asla, *pcholka*. Buna izin vermeyeceğim."

Beni tekrar öper, ama ikimiz de bütün gün burada kalamayacağımızı biliyoruz, bu yüzden sonunda acı dolu bir iniltiyle geri çekilir.

"Samantha'yı kontrol etmeliyiz."

Başparmağı yanağımla okşadı. "Onu şimdiden özlemem garip mi?"

Gülümserim ve avucunu öperim. "Hayır, bu çok tatlı, ben de onu özledim."

Beni tekrar sıkıca kucaklar ve ben yüzümü göğsüne gömerim, asla doyamayacağım kokusunu içime çekerim.

"Bu yönünü gerçekten çok seviyorum. Bu kadar sarılmayı seven biri olduğunu bilmiyordum, Vitya."

Gülüyor ve başımı öpüyor. "İkimiz de öyleyiz, tatlım."

Elimi tutarak odadan birlikte çıkarız ve kardeşimle Yelena'yı aramaya gideriz. Onları mini sinema salonuna dönüştürdüğümüz odada buluruz. Kuzenlerim ve ben yıllar boyunca burada pek çok gece geçirdik. Büyük ekranda çok renkli bir gösteri oynuyor,

beş yaşından büyükler için tam tersi bir etki yaratan, aşırı neşeli bir gösteri. Kardeşimin gözlerine bakıp, bizim uyanık olduğumuzu görünce gözlerinde beliren rahatlamayı gördüğümde, neredeyse gülmek üzereydim. Belli ki bu programı çok uzun süredir izliyor ve baş ağrısı ile ekranı parçalayıp hoparlörleri vurma isteği arasında mücadele ediyor gibi görünüyor. Yelena ona baktığında yüzü hemen yumuşuyor ve içten bir gülümsemeye dönüşüyor, ama Yelena onun ne kadar mutsuz olduğunu bildiği için sadece gülüyor.

"Artık izletmeyeceğim" diyor ona. Bize dönerek, "Parlak renkleri sevebileceğini düşündüm" diyor.

Samantha zıplayan koltuğunda, gözlerini kocaman açarak ekrana bakıyor ve bizi görür görmez, heyecanını gizleyemeyerek çığlık atıp bacaklarını tekmelemeye başlıyor. Onu görünce kalbim eriyor ve Vitya ona baktıkları için tekrar teşekkür ederken, ben hızla yanına gidip onu kucağıma alıyorum.

"Mükemmeldi," diyor Yelena ona. "Birkaç biberon için uyandı, sonra hemen tekrar uykuya daldı."

Samantha'nın yanaklarını öpüyorum ve Vitya ona uzanır uzanmaz onu ona veriyorum, çünkü onun da benim kadar onu kollarında hissetmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Samantha başını Vitya'nın omzuna yaslıyor ve Vitya onun yanağına öpücük kondurup Rusça olarak onu özlediğini ve dün gece çok uslu olduğu için onunla gurur duyduğunu fısıldarken gülümsüyor.

Bu, gördüğüm en tatlı şeylerden biri ve Yelena'ya baktığımda, ağlamaya başlayacakmış gibi bana bakıyor. Yanına gidip ona sarılıyorum.

"Dün gece ona baktığın için çok teşekkür ederim."

O da bana sarılır ve fısıldar, "Tanrım, o seni çok seviyor, Sveta. Senin adına çok mutluyum."

"Ben de senin adına mutluyum, Yelena. Kardeşimin eşi olarak başka kimseyi istemezdim."

Onun hıçkırığını duyuyorum ve artık durmam gerektiğini biliyorum, çünkü kardeşim onu ağlarken görürse endişelenecektir. Ona son bir kez sarılmadan önce bırakıyorum ve tüm dikkatini Yelena'ya veren Val'e dönüyorum. Onun yüzünü görür görmez, ona yaklaşıyor ve kolunu onun omzuna atıyor, kulağına sadece ona özel bir şey fısıldıyor.

Onlara mahremiyet sağlamak için Vitya'nın yanına geri dönüyorum. Beni izliyor ve beni baştan aşağı süzdükten sonra iyi olduğumu anlayınca omuzları gözle görülür şekilde gevşiyor ve Samantha'ya komik suratlar yapmaya devam ediyor. Onun karnını gıcıklayınca, Samantha kıvranıyor ve şimdiye kadar duyduğum en sevimli

gölüşünü duyuyorum. Elini dondurur ve heyecanlı gözlerle bana bakar.

"Duydun mu?"

"Az önce güldü!" Samantha'ya gülümserim ve ellerimi çırpırım, bu önemli aşamayı geçirdiği için onunla gurur duyuyorum ve ikimizin de bunu şahitlik ettiğimiz için çok mutluyum. Yelena ve Val'e bakarım, ikisi de bize gülümsüyorlar ve Yelena birkaç fotoğraf çekiyor. "Bir daha deneyin," diyor bize. "Ben video çekeceğim."

Vitya Samantha'yı tekrar gıdıklar ve o da çığlık atar ve ikinci kez de aynı derecede sevimli olan gürültülü bir kahkaha atar. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. Bir haftadan az bir süre önce aç ve tamamen yalnızdı, şimdi ise olması gerektiği gibi mutlu, güvende ve seviliyor.

Yelena, Samantha'nın kahkahalarını, gülümsemelerini ve yeni keşfettiği bu yeteneğin yüzündeki saf mutluluğu kameraya alıyor ve işini bitirdiğinde, "Sana gönderirim, Sveta," diyor.

Ona teşekkür edip, kıkırdayan Samantha'yı mutfığa götürüp biberonunu veriyoruz. Onu beslemeyi ne kadar özlemiş olsam da, Vitya'dan biberonu bana vermesini isteyemiyorum. Samantha zaten kollarında uzanmış, Vitya'nın biberonu hazırlamasını izliyor ve ben bu sevimli bağlanma anını bozmak istemiyorum.

Buzdolabından sandviç malzemelerini çıkarmaya başladığımda şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor.

"Ne? Sandviç yapmayı biliyorum, Vitya."

Yumuşak bir kahkaha atarak, "Sadece senin yaptığını hiç görmedim." diyor.

"Her şeyin bir ilki vardır," diyor Val, yanıma gelip kesme tahtasını kaparak. "Kız kardeşimi ev hanımı yapıyorsun, Vitya."

İkisine gülüyorum. "O gün gelirse görürsün. İki dilim ekmeğin arasına bir parça jambon koymam, evi temizlemeye ve kıyafetleri ütölemeye başlayacağım anlamına gelmez."

"İkimiz de evi temizleyecek olanın ben olacağımı biliyoruz," diyor Vitya ve ben ona göz kırpyorum, o da hemen karşılık veriyor.

Kardeşıme bakıyorum. "Gördün mü? O da yerini biliyor."

Vitya gülerek yanımdan geçerken popomu tokatladı. "Dikkatli ol *pcholka*, yoksa tüm kutulu tatlılarını saklamaya başlayacağım."

"Yapmazsın."

Gülümser ve yanağıma öpücük kondurur. "Deneyin bakalım, tatlım. Bulabileceğiniz tek atıştırma malzemelerinin organik ve vegan olmasını sağlarım."

"Böyle şakalar yapma," diyorum ona. "Bu arada, bana hala bir cupcake borçlusun. Dün benimle birlikte yiyeceğini söylemiştin."

Vitya inlerken Yelena ona, "Onun şeker alışkanlığını asla kıramayacaksın. Küçüklüğümüzden beri bağımlısı." der. Bana bakar ve güler. "O pamuk şeker torbasının hepsini yiyip sonra yere kusmuğunu hatırlıyor musun?"

Val gülüyor, Vitya ise bana dehşetle bakıyor. "Bütün bir torba mı?"

"Benim torbamın son yarısını da yediğini unutma," diyor Val ve sonra ona attığım bakışa gülüyor.

Omuz silkiyorum ve başımı dik tutuyorum. "Çok lezzetliydi ve kararımın arkasındayım."

Bana gülmeye devam ettiklerinde, bir somun ekmek ve dört tabak alıp öğle yemeğini hazırlamaya başlıyorum. Dostça şakaların hedefi olmakla hiç sorunum olmadı, bu yüzden kardeşim ve Yelena benim hikayelerimi anlatırken ben de onlarla birlikte gülüyorum. Vitya'nın bundan hoşlanmasını ve hayatımın tüm ayrıntılarını bilmek istemesini seviyorum.

Samantha yanımda salıncakta sallanırken öğle yemeğimizi yiyoruz ve herkes yemeğini bitirince kardeşim telefonuna bakıp "Gitmemiz gerek. Annemle babama senin iyi olduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu söyledim, bu durumun bana geri tepme zamanı geldiğinde çok eğlenceli olacak" diyor.

"Onlara mesaj atıp hafta sonu sonra döneceğimizi ve endişelenmemelerini söyleyeceğim. Benimle o kadar meşgul olacaklar ki, benim yerime senin yattığını hatırlamayacaklar bile."

Val bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Evet, bu babama çok benziyor. Benden tüm bunları sakladığımı kesinlikle unutacaktır."

"O her zaman ailenin önce geldiğini ve onlar için her şeyi yapman gerektiğini söyler. Yani, sen benim ikizimsin. Bana karşı gelemezsin. Dokuz ay boyunca çok küçük bir evi paylaştık. Bu çok güçlü bir bağ oluşturur."

Bana gülümser. "Öyle. Muhtemelen orada da tam bir baş belasıydın. Beni dirsekleyip tüm iyi besinleri yediğini kolayca hayal edebiliyorum."

Parmağımı ona doğrultuyorum. "Bazı bebekler rahimde ikizlerini yerler, biliyor musun?"

Val gülüyor. "Seni tanıyorsam, muhtemelen denemişsindir."

Ben de onunla birlikte güldüm, çünkü o benim onun için ateşe bile atlayacağımı biliyor ve ben de onun benim için aynısını yapacağını biliyorum. Veda etmek için yanıma geldiğinde, onu kucaklayarak sıkıca sarıldım.

"Seni seviyorum Val. Yine kışımı kurtardığın için teşekkürler."

O da bana sarılır ve abartılı bir şekilde iç çeker. "Bu tam zamanlı bir iş ve ben de seni seviyorum."

Gülümserken geri çekilip Yelena'ya uzanıyorum. "Dün gece için tekrar teşekkürler." Fısıldayarak ekliyorum, "Her yerim ağrıyor ama kesinlikle değdi."

Gülüyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Senin adına çok mutluyum."

Geri çekildiğimde, kardeşim bizi izliyor, ama detayları sormayacak kadar akıllı. Samantha'nın başını öperek veda ediyor ve sonra Vitya'nın sırtına bir şaplak atarak yanlarında getirdikleri çantayı almaya gidiyor. Yelena ise ceketini giyiyor.

"Niki'nin bulduklarını size haber vereceğim," diye söz veriyor bize çıkarken.

Onlara veda edip, kardeşim Yelena'ya kolunu dolayarak onu arabasına götürmesini izliyoruz. Pencereden onlara el sallayıp, kardeşim arabasıyla yolun virajında kaybolana kadar onları izliyorum. Vitya gelip arkamdan bana sarılır, çenesini başıma dayar.

"İyi misin?"

Elimi uzatıp göğsümün üst kısmına dayanan kolunu tutuyorum. "İyiyim." Başımı yukarı kaldırıyorum. "Ama ailemden uzak yaşayamayız. Onlara yakın olmalıyım."

Alnımı öper. "Biliyorum, bebeğim. Merak etme. İstedığın yerde yaşayabiliriz."

"Senin evine ne dersin?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Yakın dediğinde şaka yapmıyordun. Tabii, babanın hemen altında yaşamayı çok isterim."

Alaycı tavrını görmezden gelip gülümserim. "Harika, teşekkürler."

Sadece birkaç gün daha huzurlu bir şekilde baş başa kalabileceğimizi bildiğim için, her saniyesinin tadını çıkarmaya niyetliyim. Bu yüzden gelecekte olacaklar hakkında endişelenmek yerine, arkanı dönüp parmaklarımı Vitya'nın boynuna doluyorum ve onu öpmek için kendime çekiyorum. O da inleyerek öpücüğüme karşılık veriyor.

Sonraki birkaç gün boyunca, tamamen doğal ve sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi hissettiren rahat bir rutine giriyoruz. Samantha sürekli büyüyor gibi görünüyor ve çok çabuk gülümsüyor ve gülüyor. Hatta daha iyi uyuyor ve gecede sadece iki kez biberon için uyanıyor. Vitya'dan beri

ve sırayla yapıyoruz, bu da her birimizin sadece bir besleme için uyanmamız gerektiği anlamına geliyor, ki bu iyi bir şey, çünkü geceleri gözlerimi kapattığımda, o beni tamamen bitkin düşürmüş oluyor.

Val onlara benim iyi olduğumu söylediğinden beri annem ve babam rahatladılar ve Niki tamamen işine odaklandı, Samantha hakkında bulabileceği her türlü bilgiyi ortaya çıkarmak için canla başla çalışıyor. Son birkaç gün çok güzel geçti, hayatımın en güzel günleri ve bunun bitmesine hazır değilim.

Bölüm 11

Vitya

Sveta ve Samantha'yı izlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Samantha son zamanlarda sürekli kıkırdıyor ve bu gördüğüm en sevimli şey. Sveta ona peek-a-boo oyununu öğretti ve ellerini hareket ettirip önündeki mutlu bebeğin yüzünü gösterdiğinde, Samantha çığlık atıyor ve sevimli ve bulaşıcı bir kahkaha atıyor.

Tanrım, ikisini de o kadar çok seviyorum ki, canım acıyor.

Kızlarım.

Val ile konuşurken bu kelimeleri düşünmüştüm ve o zaman da şimdi olduğu kadar şaşırmıştım. Hiçbir zaman *benim* bir şeyim olacağını düşünmemiştim ve şimdi hayatımın geri kalanını birlikte geçiremeyeceğimi hayal edemediğim bir kadın ve her yönüyle benimmiş gibi hissettiğim ve her zaman benim olan bir bebeğim var.

Yemin ederim, Seryozha'nın kulağında güldüğünü neredeyse duyabiliyorum. Bununla dalga geçmekten çok hoşlanacaktı.

Oturma odasına girip Sveta'nın yanına oturuyorum, hemen başını çevirip beni öpmesini çok seviyorum. Sonunda sevgimi gösterebilmekten heyecanlanan tek kişi ben değilim, o da benim tahmin ettiğim gibi bu konuda çok heyecanlı. O, hiçbir şeyi yarım yamalak yapan türden bir kadın değil. Her şeye kendini tamamen veren bir tip ve artık benim sikimi tam olarak tanıdığına göre, ona takıntılı hale geldi. Her fırsatta bir şekilde beni okşuyor ve ben bunun her saniyesini seviyorum. Bu sabah uyandığımda ağzı sikimdeydi ve Samantha öğleden sonra uykusuna dalar dalmaz Sveta soyunup beni yatak odasına çekti. Bütün bunlardan sonra bile, kahverengi gözlerine baktığımda hala aç görünüyor.

"Sen doyumsuzsun, *pcholka*," diyorum ona.

O gülümsüyor ve bana göz kırptıyor. "Çıplakken bu kadar eğlenceli olman benim suçum değil."

Gülüyorum ve onu kendime çekip, Samantha dikkatimizi çekmek için çılgılık atana kadar onu öpüyorum. Gülümseten bebeğe dönüp, ona istediğini vermekten mutluluk duyuyoruz.

"Yarın gitmemiz gerektiğine inanamıyorum," diyor Sveta, Samantha'ya onun için seçtiğim yumuşak oyuncaklardan birini verirken. Oyuncak ılık saçıyor ve müzik çalıyor, köpeğin patisindeki düğmeye basar basmaz, Samantha'nın gözleri şarkı çalmaya başlayınca parlıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona. "Ayrılmamıza izin vermeyeceğim." O da başını sallıyor, ama hala alt dudağını ısırıyor.

"Şehre vardığımızda Val'i arayabiliriz, eğer yardımcı olacağını düşünüyorsan bizimle buluşabilir," diye hatırlatıyorum ona.

"Onun orada olması kesinlikle zarar vermez." "O zaman onu arayalım."

O içini çekip başını omzuma yaslar. "Ne olursa olsun, Vitya, bunun hayatımın en güzel haftası olduğunu bilmeni istiyorum."

Yüzünü avuçlarımla tutup bana doğru çeviririm. "Bu benim de hayatımın en güzel haftasıydı Sveta, ama sanki her şey değişecekmiş gibi konuşma, çünkü bunun olmasına izin vermeyeceğim. Seni seviyorum ve seni bırakmayacağım." Samantha'ya bakarım. "İkinizi de bırakmayacağım."

"Söz veriyor musun?"

Bal rengi kahverengi gözlerine bakarım. "Söz veriyorum, Sveta. Seni seviyorum ve hiçbir şey bizi ayıramaz. Seninle evleneceğim, tatlım, ve bir aile olacağız."

Gülümser ve yüzümü avuçlarımla okşar. "Bana sormayacak mısın?"

Gülümserim ve saçının bir tutamını nazikçe çekerim. "Parmağına takacak bir yüzüğüm olduğunda soracağım."

"Ne diyeceğim acaba?" diye fısıldadı.

"Coşkulu bir evet olsa iyi olur, yoksa kalbimi kırarsın, *pcholka*."

Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Bekleyip göreceksin."

Gülüyorum ve ona bir öpücük daha veriyorum, beni her zaman tetikte tutmasını seviyorum. Geri çekildiğimde, bana gülümsüyor ve ateşli bakışlarından birini atıyor. Onun heyecan düzeyini yavaş yavaş okumayı öğreniyorum ve şu anda, "*Bu gece yatmadan önce ısınsan iyi olur, çünkü seni yoracağım*" der gibi duruyor.

"Tanrım, ben dünyadaki en şanslı adamım," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Benden istediğini vereceğim," diye söz veriyorum, "ama önce biraz odun getireceğim. Bu gece kar yağabilir ve ateş yakmak güzel olur diye düşündüm."

Yüzü aydınlanır ve aklının hemen yemeğe gitmesine hiç şaşmam. "S'mores yapabiliriz!"

"Marshmallow almadım," diyorum ona, ama o sadece elini mutfağa doğru sallayarak, "*o konuda kafanı yorma*" der gibi bir hareket yapıyor.

"Burada her zaman s'more malzemeleri bulunur."

Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum. "Neden şaşırmadım acaba?"

"Çünkü beni yeterince tanıyorsun ve bir torba marshmallow olmadan hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Ona gülümserim ve "Aynen öyle. Birden fazla yönden doyumsuzsun, tatlım." derim.

"Görünüşe göre, sadece penis ve şekere ihtiyacım var."

Gülerek yüzünü avuçlarım. "Sanırım bu cümlede çok önemli bir kelimeyi unutuyorsun."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Sadece *senin* sikine ve şekere ihtiyacım var demen gerekiyor." Gülümser ve beni öper. "Sadece *senin* sikine ve şekere ihtiyacım var."

"Çok daha iyi." Ayağa kalkmadan önce ona bir kez daha öpüyorum. "Gidip biraz odun getireceğim. Hemen dönerim."

Kıçımı tokatlayıp bana gülümser. "Çabuk dön. Yakında yine sikine ihtiyacım olacak."

Ona sahte bir hayal kırıklığıyla başımı sallarım. "Ben sadece bir et parçası değilim, Sveta."

Kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Öyle misin?"

Onun ne kadar ukala olabildiğine gülmeden edemiyorum. Tanrım, bu kadını seviyorum. Ben odun almaya gitmeden önce kıçıma bir kez daha vuruyor. Ceketimi giyip dışarı çıkıyorum ve mülkün etrafını çevreleyen ağaçları tarıyorum. Her şeyi gözlemliyorum ve şüpheli bir şey görmedim, ama bu, evin etrafında birkaç dakika dolaşıp tekrar kontrol etmemi engellemiyor. Evin yanındaki çardaktan geçerken, bir saniye durup onu inceliyorum. Çardak ikinci katın penceresine kadar uzanıyor ve sağlamlığını test ettiğimde, Sveta'nın

bu şeyden aşağı ineceğini düşününce içimden bir inilti kaçıyor. Onun bunu yapacak kadar deli olduğuna inanamıyorum demek isterdim, ama hiç de şaşırmadım. Onun güzel bacağını pencereden dışarı atıp, mükemmel kıcını evin yanından aşağıya doğru sürüklediğini kolayca hayal edebiliyorum. Muhtemelen aşağıya inerken yol boyunca gülmüştür.

Onunla başım çok ağrıyacak.

Kollarımı odunla doldurup içeri girerken hala bu düşünceye gülümsüyorum. Ben ateşi yakarken Sveta Samantha'ya biberonunu veriyor ve ben işimi bitirdiğimde, Samantha'yı geçirtip oyun parkına koyuyor ki piyanosunu tekmeleyebilsin. Onu birkaç dakika izliyoruz ve akşam yemeğini hazırlamak için mutfığa doğru yola çıktığımda, Sveta'nın çizim defterine uzandığını görüyorum. Samantha'nın yeni bir çizimini yapıyor ve onu bitirmek için sabırsızlandığını biliyorum.

Tavuğu fırına koyduktan sonra, zamanlayıcıyı ayarlıyorum ve oturma odasına geri dönüyorum. Sveta'yı görmüyorum ve oyun parkına doğru yürüdüğümde, Samantha'nın uzanmış ve derin uykuda olduğunu görünce gülümsüyorum. Eğilip yanağına dokunuyorum ve onu sevdiğimi fısıldıyorum, sonra Sveta'yı aramaya çıkıyorum. Onu dışarıya açılan yan kapının yanında buluyorum. Bıçaklandığım yeri izliyor, düşüncelere dalmış, arkasında durduğumda bile yanına geldiğimi fark etmiyor.

Ben kollarımı onun göğsüne doladığımda içini çekip bana yaslanıyor. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım," diye fısıldıyor.

Yüzümü onun yüzüne yaklaştırıyorum, böylece yanaklarımız birbirine değiyor ve ikimiz de yere bakarak neredeyse öldüğüm o geceyi hatırlıyoruz. "Ben iyiyim," diye hatırlatıyorum ona. "Buradayım ve senin sayende hayattayım ve iyiyim."

Hızlıca başını sallar, hala onu rahatsız eden anılardan uzaklaşıp sırtını dönmeyecek ya da dönmek istemeyecek kadar.

"Bazen rüyamda görüyorum," diye itiraf ediyor. "Ama rüyalarımda seni kurtaramıyorum. Uyanık kal, benimle kal diye bağıryorum sana, ama sen gidiyorsun ve ben bunu engelleyemiyorum."

Sesi titriyor ve alçak, sözlerinde titremeyi duyabiliyorum.

"Benim hakkımda kabuslar görmeni ve hala endişelenmeni istemiyorum." Yüzünü öpüyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Keşke hepsini ortadan kaldırabilseydim, ama yapamam. Geçmiş değiştiremeyiz, her gün bu acı gerçeğe yaşıyorum, ama anıların geleceğimizi mahvetmesine izin veremeyiz, *pcholka*. Biz birlikteyiz. Önemli olan tek şey bu."

O başını sallar ve beni görebilecek kadar başını çevirir. "Haklısın. Sana bir şey olacağını düşünmek beni korkutuyor. Ne yapardım bilmiyorum."

ne yapardım bilmiyorum."

Onun önüne geçip yüzünü avuçlarım. "Hayatta kalırsın Sveta, çünkü sen tanıdığım en güçlü insansın."

Kafasını sallar ve gömleğimi yumruklar. "Öyle söyleme. Bana hiçbir şey olmayacağına söz ver."

"Sana asla yalan söylemeyeceğime söz verdim. İşimin tehlikeli olduğunu biliyorsun. Seni seveceğime ve hayatımın geri kalanında sana sadık kalacağıma söz veriyorum."

Yanağından bir damla gözyaşı düştüğünde şaşırıyorum. "Yeterli değil," diye titrek bir nefesle fısıldıyor.

"Sana söz veriyorum, her zaman sana geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Onu arkamızdaki duvara doğru yönlendirirken tekrar başını salladı ve duvara yaslandığında, kot pantolonunun düğmelerini açmaya ve bacaklarından aşağı kaydırmaya başladım.

"Her fırsatta vücudunu taparcasına seveceğime söz veriyorum ve her zaman sevgimle çevrili olacağına söz veriyorum."

"Ve sana asla kötü bir şey olmayacak," diyor yine.

Külotunu çıkarıp pantolonumun fermuarını açarak penisimi serbest bırakıyorum. Kalçalarını tutup onu kaldırdım ve ağzımı ağzına yaklaştırdım.

Penisimin başını amına sıkıca bastırırken, ellerini boynumun arkasına geçirir ve bana aptalca olduğunu bildiğim bir söz vermemi ister. Onun ailesinin Bratva'sı için çalışırken öldürülmeyeceğimi garanti edemem, ama aynı zamanda onun buna bu kadar çok ihtiyacı varken bunu reddedemeyeceğimi de biliyorum. Yumuşak kahverengi gözleri benimkileri arar, ona bu güvenceyi vermem için yalvarır ve ben ona girmeye başladığımda, gözlerine bakarak "Sana her zaman geri döneceğime söz veriyorum, Sveta" derim. Ona sertçe girerim, bu güç ikimizden de inilti çıkarır. "Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz."

Gözleri rahatlamayla doluyor ve sonra beni sertçe öpüyor. Bu sözün pervasız olduğunu, kaderi kışkırttığımı ve ona, bana bir şey olursa milyonlarca parçaya ayrılacak bir umut verdiğimi biliyorum, ama bir kez söylediğim bu sözleri geri alamam.

Kollarını ve bacaklarını bana doladı, ben onu duvara sertçe siktiğimde bana sarıldı. Ağızlarımız açgözlü bir öpücükle birbirine kilitlendi, ikimiz de birbirimizden doyamıyorduk, o bana çok sıkı sarıldı, her itişte bana onun benim evim, hayatım, tüm dünyam olduğunu hatırlattı.

Ağızma inleyip vücudunun gerginleştiğini hissettiğimde, ben de onunla birlikte kendimi bırakıyorum, tüm gücümle onu doldururken çığlıklarını yutuyorum. Beni nefes nefese ve titrek bırakıyor, en iyi şekilde kafamı karıştırıyor ve bu, onunla her birlikte olduğumda oluyor. Bu kadında kendimi çok kolay kaybediyorum.

"Seni çok seviyorum Sveta, çok fazla," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Onun gülümsemesini hissediyorum, iyi bir orgazmdan sonra bana her zaman gösterdiği tembel gülümsemeyi. Parmakları saçlarımı okşuyor, tırnaklarını kafa derimde gezdiriyor, beni çıldırttığını bildiği şekilde.

"Ben de seni seviyorum Vitya, çok seviyorum."

"Artık endişelenme, bebeğim. Her şey yoluna girecek."

Ben onu yavaşça üstümden kaldırırken, o başını sallar ve beni tekrar öper. Vücudumuz ayrıldığında tanıdık bir hüznün dalgası beni sarar. Ondan ayrılmaktan nefret ediyorum. O bağı koparmaktan ve aramıza mesafe koymaktan nefret ediyorum. Onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum, çünkü onu yere indirir indirmez, tekrar aramızdaki mesafeyi kapatıp vücudunu bana sıkıca sarılıyor, ben onu kollarımla sararken yüzünü göğsüme gömüyor ve başının arkasını avuçlarımla tutuyorum. İkimiz de acele etmiyoruz, bu yüzden hareket etmiyoruz. İki yıl önce hayatımı kurtardığı yerden sadece birkaç adım uzakta durup birbirimize sarılıyoruz.

"Bir zamanlar senin kanının damarlarımda aktığını bilmek ne kadar hoşuma gittiğini sana hiç söyledim mi?" diye soruyorum ona.

"Hayır," diye fısıldadı ve sonra yumuşak bir kahkaha attı. "Sana o kanı verdiğim için de hiç teşekkür etmedin."

Kafasına öpücük kondurup kokusunu içime çekiyorum. "Belki bir gün bunu yapmam gerekecek," diyorum ve o küçük bir nefes verince gülümsüyorum.

Bir şey söylemek için başını kaldırır, ama ağzını açar açmaz fırın zamanlayıcısı çalar. Ona gülümserim, burnunun ucunu öperim ve çıplak poposuna şaplak atarım.

"Akşam yemeği zamanı, *pcholka*."

"Bunu bir şekilde planladığını yemin ederim."

"Öyle olsaydı, bu gerçekten harika olurdu. Ben iyiyim bebeğim, ama o kadar da iyi değilim."

O gülerek yerden külotunu alır, ben de kendimi saklayıp ona kot pantolonunu giymesinde yardım ederim. El ele yürürüz, buradaki son gecemizin her saniyesinin tadını çıkarmaya kararlıyız.

Ben tavuğu fırından çıkarırken Samantha uyanır ve yemek yedikten sonra gecenin geri kalanını ailece birlikte geçiririz. Sveta

kendi ağırlığı kadar s'mores yiyor ve bana da bir tane denemem için deli gibi uğraşüyor. Denemiyorum. Ama sonra onu öpüyorum ve bu da bana şeker koması yaşatmaya yetiyor. Mükemmel bir gece, mükemmelden de öte, ve daha sonra Sveta'nın vücudu bana sıkıca sarılmış halde uykuya daldığımda, hayatın bundan daha iyi olabileceğini hayal edemiyorum.

Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini bilmeliydim. Kardeşimin ölümü bana bu dersi vermeliydim, sevdiğim her şeyin her zaman elimden alınacağını ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını.

Gözlerimi açar açmaz bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Bunu hissedebiliyorum, kemiklerime işleyen, nefes almamı zorlaştıran bir korku. Oda karanlık, ama Sveta'ya uzanmadan önce bile onun orada olmadığını biliyorum. Yatak boş ve ışığı açıp oturduğumda, önümde sadece boş bir beşik görüyorum.

Kendime her şeyin yolunda olduğunu, Sveta'nın muhtemelen beni uyandırmamak için Samantha'ya kanepede biberonunu verdiğini söylemeye çalışıyorum, ama bunun doğru olmadığını biliyorum. İçimdeki batma hissi bana onların gittiğini haykırıyor. Yorganı bir kenara atıp, komodinden silahımı alıp odadan koşarak çıkıyorum, içgüdülerimin yanlış olduğunu umarak, ama gözlerini devirip bana aşırı tepki gösterdiğimi söyleyen gülümseyen Sveta'yı görmek yerine, boş bir ev görüyorum ve bunun ağırlığı beni ezip geçiyor.

Sessizce, alt katı hızlıca kontrol ediyorum, ama geçen her dakika kalbim hızla atıyor ve zihnim kontrolden çıkıyor. Ayakkabılarının ve ceketinin kaybolduğunu görünce, kendi botlarımı giyip dışarı çıkıyorum. Üzerimde sadece boxerim var ve kar yağmaya başladı, ama hiçbir şey hissetmiyorum. Göğsümdeki ağırlık gittikçe artarken, her şeye karşı hissizleşiyorum. Karın üzerinde taze lastik izleri gördüğümde, içim parçalanarak çığlık atıyorum.

Gitmişler.

Biri gelip, benim burnumun dibinden dünyamı çalmış. Kar durmuş, lastik izleri görünür durumda ve saatime baktığımda, saat dörtü biraz geçiyor. Samantha genellikle saat birde uyanıp emzirilir, yani şimdiye kadar üç saat yol kat etmiş olabilirler, belki daha fazla, belki daha az. Lanet olasıca düşünemiyorum ve kör bir korku beni boğmak üzere.

Kendimi zorla içeri girmeye zorluyorum ve tek düşünebildiğim, Sveta'ya daha önce verdiğim söz. Yanılmışım. Çok yanılmışım.

Ona vermekten çok korktuğum söz, oysa bu zamana kadar *onun bana* güvende olacağına, her zaman yanımda olacağına ve asla gitmeyeceğine dair söz vermesi gerekirdi.

İçeri girince, evi baştan aşağı aradım ve panik içinde daha önce gözden kaçırdığım şeyleri fark ettim. Samantha'nın bebek çantası ve araba koltuğu yoktu. Mutfağı kontrol ettiğimde, birkaç kutu mama eksikti. Sveta'nın bazı temel ihtiyaçları alabildiğini bilmek beni biraz rahatlattı. Onları alan kişi buna izin vermişti, yani ikisinin de ölmesini istemiyordu, en azından şimdilik.

Telefonumu alıp Sveta'nın konumunu aradığımda, haritada telefonunun hala evde olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Kaçıran kişinin ona telefonu bırakacağını beklemiyordum, ama bırakmış olsaydı çok iyi olurdu. Kişi listemi aşağı kaydırıp, aramak istemediğim tek numarayı aradım. Onu uyandıracağımı bilmeme rağmen, Vitaly hemen cevap verdi.

"Ne oldu?"

"O gitti," diyorum, kendi sesimin boşluğunu zar zor fark ederek. "İkisi de gitti."

"Ne oldu lan? *İkisi de* ne demek?"

"Biri gelip onları aldı," diyorum tekrar, ona mantıklı gelmediğini bilerek, ama bu noktada nefes almakta zorlanıyorum. Tek düşünebildiğim, ne kadar korkmuş olabilecekleri ve onları korumak için orada olamadığım. "Sveta ve Samantha, gittiler."

"Samantha da kim?" Vitaly bana bağıyor. Arka planda Katya'nın çığgınca sesini duyuyorum ve birkaç saniye sonra Val de ona katılıyor.

"Bebegimiz," diye fısıldıyorum.

"Ne dedin sen?"

Vitaly'nin sözleri kafa karıştırıcı bir homurtu, ama cevap vermeye çalışmadan Val'in sesi telefonda duyulur. "Bildiğin her şeyi anlat, Vitya."

"Uyandığımda gitmişlerdi. Dışarıda lastik izleri var, ama ne kadar eski olduklarını bilmiyorum. Sveta ilk beslemeyi yaptı, bu genellikle saat birde olur."

"Kıpırdama," diye uyarıyor beni. "Hiçbir şey yapma. Hemen yola çıkıyoruz. Yolda Niki ile iletişime geçip bizim için ne hazırladığını öğreneceğim. Onları geri alacağız, Vitya."

"Onu öldüreceğim," diye babasının sesini duydum, sonra arabanın kapısı çarpıldı.

"Beni dinle," diyor Val tekrar. "Onları geri alacağız. Duydun mu?"

"Evet," diyorum ona, ama sesim en iyi ihtimalle cansız çıkıyor. Ben dizlerimin üzerine çökerken o telefonu kapatıyor. Ellerimi yere dayayarak nefes almaya çalışıyorum, ama ciğerlerim yeterince gevşemiyor ve hava alamıyorum. Kardeşimin ölümünden beri panik atak geçirmemiştım, ama bu seferki beni çok sert vuruyor. Beni felç ediyor, boğuyor ve boğulmamı sağlıyor. Onları kaybedemem. Buna dayanmam. Elim silahımı sıkıca kavrar, sert metalin beni sakinleştirmesine ve odaklanmam gereken yeri hatırlatmasına izin veririm. Kızlarımı bulacağım. Başka bir sonuç düşünmeme izin veremem. Onları geri alacağım ve onları benden almaya cüret eden o orospu çocuğunu bulup, onu parçalara ayıracağım.

Tek odak noktam intikam olduğu için, kalkıp sıcak giysiler giyiyorum ve botlarımı giyiyorum. Silahımı kot pantolonumun beline sokuyorum, telefonumu ve ceketimi alıp bir el feneri arıyorum. Güneş henüz doğmamış ve dışarıya bir bakmak istiyorum. Mutfak çekmecelerinden birini karıştırırken, tezgahın üzerinde Sveta'nın eskiz defterlerinden birini görüyorum. Daha önce o kadar acele ediyordum ki ona pek dikkat etmemiştim, ama Samantha'nın çizimini görünce kalbim sıkışır. Kederden o kadar etkilenirim ki, kağıdın köşesine karalanmış yazıyı neredeyse gözden geçiririm.

Elime alıp yazılanları okudum. Sveta'nın el yazısıydı, ama özensiz ve aceleyle yazılmıştı. Samantha'nın maması alırken aceleyle bana bir mesaj yazmış olmalıydı.

Beyaz kamyonet, S'nin babası.

Bu kısa açıklamanın altına, aceleyle
Seni seviyorum yazmış.

Duygularım beni sürekli tüketmekle tehdit ettiği için düşüncelerim dağınık, bu yüzden kendimi nefes almaya ve düşünmeye zorluyorum. Sveta her şeyi riske atarak bana bunu yazmış. Bir yanım bu riski almasını nefret ediyor, diğer yanım ise onunla gurur duyuyor. Marketin otoparkındaki beyaz kamyoneti hatırlayacağımı biliyordu, içimden bir ses onun bizi takip ettiğini söylüyordu, ama bu nasıl Samantha'nın babası olabilir ki?

Val'e kısa bir mesaj göndererek notu ve anlamını ona bildiriyorum, böylece o da Niki ve babasına iletebilir. İhtiyacımız olan bilgiyi bulabilecek biri varsa, o da bu ikisidir. Bir sonraki çekmecede bir el feneri buluyorum

dışarı çıkıp etrafa bakmaya başlıyorum. Kapılarda veya alt kattaki pencerelerde zorla girildiğine dair bir iz yok, bu yüzden el fenerini ikinci kata doğrultup evin etrafında bir tur daha atıyorum. Kısa bir süre önce baktığım gül çardağına geldiğimde, el fenerini üstümdeki pencereye doğrultuyorum ve küfür ediyorum. Pencere açık. Kilidi açık bırakılmış olmalı ve o piç Sveta ve Natalya'nın gizlice çıktığı gibi tırmanıp içeri girmiş. Üst kattaki tüm pencereleri iki kez kontrol etmediğim için kendi aptallığıma lanet ediyorum ve öfkeyle çardakları tutup evin yanından koparıp bir kenara atıyorum. Sonra lastik izlerini takip ederek, nereye gittiklerine dair herhangi bir işaret veya ipucu bulmak için çaresizce aramaya başlıyorum.

Bir saat sonra, Val'in Jaguar'ının yanmış turuncu rengini garaj yoluna girerken gördüğümde donuyordum. Ormanı aradım ama hiçbir şeyin yerinde olmadığına dair bir işaret yoktu, bizi izleyen birine dair bir ipucu yoktu ve açıkça gelip hayatımı alıp hızla uzaklaşan beyaz kamyonet dışında başka iz yoktu.

Ağaçların arasından çıkıp evin önüne geldiğimde Val'e el salladım. Oraya vardığımda, ailesinin geri kalanı çoktan gelmişti ve Vitaly, silahını çekip beni vurmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bana dik dik bakıyordu. Bunu yapmadığına gerçekten şaşırdım.

Ondan sadece birkaç metre uzaktayken, parmağını bana doğrultup bağırdı: "Kızımı bulur bulmaz seni öldüreceğim. Hala nefes almanın tek nedeni, bu konuda herkesin çalışmasına ihtiyacım olması."

"Baba, onu öldüremezsin," diyor Val, babasının ona attığı bakışı görmezden gelerek. "Sveta onu seviyor. Seni asla affetmez."

Lev bana "*ne halt ettiğini sanıyorsun*" bakışı atarken, o bir an bile inanmamış gibi başını sallar. Roman ve Luka hepimizi eve alırlar ve Vitaly, oturma odasını dolduran bebek eşyalarını görünce inanamayan bir şekilde homurdanır.

"Tamam, şu ana kadar elimizde olan bilgiler bunlar." Danil ve Niki dizüstü bilgisayarlarını mutfak adasına koyarken, Max kahve yapmaya başlar. "Samantha'yı bulduğunuz ev Wesley Hicks'e ait." Danil bilgisayarını çevirir, böylece ehliyetinin resmini görebilirim. Onu hemen tanırım.

"O gece onun boğazını kestim," diyorum onlara.

Danil uzanıp birkaç tuşa basarak iki resim daha açar. "Ve bunlar Bill ve Alan Butler. Kardeşler, evde oda kiraliyorlardı

oda kiralayan iki kardeş."

Sasha adaya yaslanarak Max'in uzattığı kahve fincanını alır. "O iki pisliği ben öldürdüm."

"Doğru," diyor Danil, "o zaman geriye bu adam kalıyor." Tanımadığım başka bir fotoğraf açıyor, ama sonra Niki ekranını çevirip bir kadının yüzünü gösteriyor. Onu dolapta bulduğum çürümüş cesetle eşleştirmek zor, ama kesinlikle o.

"Oraya vardığımızda çoktan ölmüştü. Samantha'yı cesedinin yanında buldum," diyorum onlara, Val'in onlara zaten anlatmış olduğunu bilsem de.

"Bu Dana Miller, Samantha'nın annesi ve Shane Lyons ile ilişkisi vardı. Dört ay önce doğum yaptığına dair hastane kayıtları var," diyor Niki. "Küçük bir kız, doğduğunda sadece beş pound ağırlığındaydı ve ben araştırdım ve hastane kayıtlarını buldum. Dana hastaneye geldiğinde vücudunda uyuşturucu vardı. Doğum belgesinde ebeveynler olarak o ve Shane yazıyor. Adını Erin Lyons koymuşlar."

"Shane ne tür bir araba kullanıyor?" diye soruyorum.

Niki bana bakıyor. "Beyaz bir F-150."

"Burada olduğumuzu nasıl bildi?" Öyle sinirleniyorum ki, düşünemiyorum bile. "Kimse bizi buraya kadar takip etmedi. Bundan eminim, kimseyi görmedim."

"Ama seni buldu," diyor Vitaly. "Sen onun çocuğunu aldın ve kızımı da bu işe bulaştırdın."

"Onun hayatını kurtardım ve onu bir hastaneye bırakamazdım." Sevdığım kadına o kadar benzeyen gözlerle bakıyorum ki, bakmak bile acı veriyor. "Kızını seviyorum ve o bebeği de seviyorum. İkisini de terk edemezdim."

"Bilgi toplamaya devam et," diyor Matvey, yanından geçerken yeğeninin omzunu sıkarak. "O piçin nerede olduğunu bilmemiz lazım."

"Geri dönüp onun dizüstü bilgisayarını buldum," diyor Sasha. Niki'nin üzerinde çalıştığı bilgisayarı işaret ediyor. Danil eğilip oğluna yaklaşıyor ve aradığımız şeyi en iyi nasıl bulabileceğimizi fısıldayarak konuşuyorlar.

Bunun birkaç dakikadan uzun süreceğini anlayınca, arkanı dönüp tezgaha yaslanıyorum ve Max'in uzattığı kahve fincanını geri çeviriyorum. Şu anda hiçbir şey yiyip içmeyi düşünemiyorum. Val yanıma oturuyor.

"Onları bulacağız," diyor bana ve sesinde kararlılığı duyabiliyorum.

Ona bakıyorum, gözlerindeki ürkek bakışı fark ediyorum ve bunun onu da  ld rd       biliyorum. Dışarıda onun ikiz kardeşi var ve hiçbirimiz ona ne yapıldığını bilmiyoruz. Onun bu kadar endişeli olduğunu görmekten nefret ederdi, bu yüzden ona başımı sallayıp "Samantha için eşyalarını toplamasına izin verdi.  kisini de öldürmek isteseydi, bunu yapmazdı" diyorum.

Val bir dakika d      r. "Belki de Samantha'ya bakması için ona ihtiya ı vardır. Onu bulduğunda açlıktan  ld       ve bir süredir orada olduğunu söyledin. Bebe ini umursamadı ı ve ona nasıl bakaca ını bilmediği açık. Sveta'ya bir şeye ihtiya ı olduğu sürece, ona bir şey olmaz."

"O akıllı, Val, ikimiz de ne kadar akıllı olduğunu biliyoruz. Onu geri alacağız."

Vitaly bizi izliyor, gözlerindeki ölümcül bakış hala orada, ama benim bakı larımla kar ıla tı ında o kadar yoğun değil. Kızını d         için endi elendi ini biliyorum, ama beni bu kadar kolay ba ından savamayaca ını da biliyorum. Kızıyla evleniyorum. Ho una gitse de gitmese de, damadı olarak benden kurtulamaz.

Burada öylece duramayaca ım için tezgahtan kalkıp odada dolaşmaya ba lıyorum. Her geçen dakika akıl sa lı ımın kaybolduğunu hissediyorum ve dakikalar saatlere d n      nde, kırılma noktama ula tı ımı biliyorum. Ne kadar sinirli olsam da, bunu kendimden başka kimseye yansıtamayaca ımı biliyorum. Burada her şeyi mahveden benim. Başka kimse değil. Sadece ben. Onun ailesi benim hatamı düzeltmek için ellerinden geleni yapıyorlar ve ben bunun kar ılı ını onlara asla  deyemeyece imi biliyorum.

Roman ve Luka sonunda herkes için hızlı bir   le yemeği hazırlamaya ba larlar, ama ben hiçbir şey yiyemiyorum. Vitaly, Luka'nın ona vermek istediği hindi sandviçini geri çevirir ve bu, onun yemek reddetti ini ilk kez görüyorum. O da benim kadar mutsuz g r n    r. Diğerleri yemek yerken, o oturma odasında dola ır ve kızının eskiz defterini görünce kanepeye oturur ve onu karıştırmaya ba lar. Bu, Samantha'nın çizimleriyle doldurduğu b    k defteridir ve neyse ki çıplak çizimlerin olduğu defter değildir.  nceki sayfalara geçer ve kızının benimle ilgili yaptığı t  m çizimleri görünce bana bakar ve "Ne kadar zamandır?" diye sorar.

Ayrıntılara girmesine gerek yok. Ne sorduğunu biliyorum. "Onunla asla sınırı aşmadım. Samantha'yı bulup buraya geldikten sonra oldu."

Çizimlerden birini eline aldı. Ailece yedikleri bir akşam yemeğinden bir sahne, o kadar eski ki Natalya Isabella'ya hamile. Çizimde Sveta bana odaklanmış. Beni köşede durmuş, onu izlerken çizmiş, tıpkı her zaman yaptığım gibi.

Onun bakışlarını karşılayarak, söylediklerimin doğruluğunu görmesini sağlıyorum. "Samantha ile buraya gelene kadar onunla asla sınırı aşmadım."

"Ama sen istemiştin."

Bu bir soru değil, bu yüzden cevap verme zahmetine girmiyorum. Dudakları sıkı bir çizgi halinde büzülürken, eskiz defterini çevirmeye devam ediyor. "Ve o da senin bunu yapmanı istiyordu," diyor sonunda, sesi o kadar alçak ki neredeyse duymayacağım.

"Onu seviyorum," diyorum ona tekrar, ama o sadece iç çekip defteri bir kenara atıyor ve elini yüzüne sürüyor.

"Şu anda bunu duymak istemiyorum," diyor bana.

Onunla bu konuda tartışmıyorum. Sadece karşısına oturup Samantha'nın çok sevdiği doldurulmuş tavşanı alıyorum. Onun sevimli gülümseyen yüzünü hayal ettiğimde duygularımı neredeyse kontrol edemiyorum. Sveta'nın ona baktığını biliyorum, ama Sveta'ya kim bakıyor? Hızla sevdiği bebeği korumak için hayatını feda eder ve bu beni çok korkutuyor. İkisini de o kadar çok özlüyorum ki göğsüm ağrıyor. Onlar benim ailem, tüm hayatım onlar ve onlar olmadan nefes alamıyorum.

"Bir şey buldum."

Vitaly ve ben Niki'nin sözleri üzerine sıçrayarak odanın diğer ucuna koşarız ve ne bulduğunu görmek için ona yaklaşıyoruz. Danil oğlunun ekranına bakar, ona benim duyamadığım bir şey söyler ve sonra kendi dizüstü bilgisayarında yazmaya başlar, parmakları sadece çok az kişinin yapabildiği ustaca bir şekilde tuşların üzerinde uçar. Bu, sadece yetenekli bir daktilo olmanın çok ötesinde bir şey. Çoğu insanın bile anlayamadığı şeyleri ortaya çıkarabilirler. Bratva için paha biçilmez bir değer ve bizi birçok kez kurtardılar.

"Bebegi satacak," diyor Niki, ve bu, onun söylemesini beklediğim son şey.

"Ne? Ne demek istiyorsun?" diye hemen soruyorum ve aklım hemen en kötü senaryoya gidiyor ve midem bulanmaya başlıyor. "Onu kime satacak?"

Niki hemen başını sallar. "Hayır, öyle değil. Onu satın almak isteyen bir çift var. Çocuk sahibi olamıyorlar, bu yüzden Shane'den onu satın almaya karar verdiler."

"Bebeğini mi satıyor?" Vitaly'nin sesindeki tiksinti hepimizin yüzünde de yansıma buluyor.

"Evet," diye onaylıyor Niki, "yüz bin dolara."

"Tanrım," diye inledim. "Ne zaman olacağını biliyor musun?"

"Bir saniye," diyor Danil, klavyesinde tıklamaya devam ederken gözlerini ekrandan hiç ayırmadan. Gergin birkaç dakika sonra, sonunda "Yarın gece yarısı olacak. Şehirden otuz dakika uzaklıkta bir yerde buluşacaklar. Uzak bir yer. Oraya gidip adamlarımızla yeri kuşatabiliriz, onlar gelmeden önce. Onu ortadan kaldırıp Sveta ve bebeği geri alacağız."

"Eğer onu getirirse," diyor Vitaly, hepimizin korkularını dile getirerek. "Getirecek," diyor Roman.

"Ve getirmezse," diye ekler Matvey, "bilmek istediklerimizi söyleyene kadar onu ölümüne işkence ederiz."

"Samantha'yı satmadan ona zarar vermez," diyor Lev. "O zamana kadar Sveta'nın ona bakmasına ihtiyacı var."

"Timofey'i arayıp olanları anlatacağım. O da herkesi toplayıp buluşma yerinin çevresini kuşatabilir," diyor Roman, telefonunu kulağına dayayarak.

"Katya'yı arayıp ona da haber vermeliyim," diyor Vitaly, uzaklaşırken, karısına kızlarının hala kayıp olduğunu söylemektense başka herhangi bir şey yapmayı tercih edermiş gibi konuşuyor.

Niki'nin yanında durup, Shane'in dizüstü bilgisayarını incelerken ekranına bakıyorum. Henüz on altı yaşında olabilir, ama bu çocuk yaşına göre çok olgun. Benim kendimi kaybetmek üzere olduğumu hissederek, bulduğu her şeyi çıkarıp bana açıklıyor, böylece odaklanacak bir şeyim olsun diye. Bana bir can simidi atıyor ve ben de seve seve onu kabul ediyorum.

Onlar olmadan yarın akşama kadar nasıl dayanacağım bilmiyorum. Ters gidebilecek her küçük şeyi düşünmeden edemiyorum, ama hepsini bir kenara bırakıp Niki'nin sözlerine odaklanmaya çalışıyorum. Bana Shane ve Dana'nın daha fazla fotoğrafını gösteriyor ve tatlı kızımız hakkında önyargılı olabilirim, ama onda anne babasının hiçbir özelliğini görmüyorum. Acımasız görünüyorlar ve çok uzun zamandır tamamen ayık olmamış birinin dalgın bakışlarına sahipler. Kızımız çok sevimli, tatlı bir yüze sahip ve gözleri parlak ve

berrak. Gözlerinde, biyolojik ebeveynlerinde olmayan bir merak var. Onlar onu dünyaya getirmiş olabilirler, ama o *bizim* kızımız.

Otuz altı saat içinde bu piçi öldüreceğim ve ailemi geri alacağım.

Bölüm 12

Svetlana

Samantha'yı göğsüme sıkıca sarıp, yanağına öpücük kondurarak kulağına güvenli olduğunu ve onu sevdiğimi fısıldıyorum. Vitya'nın bizi bulup buradan çıkaracağını tekrar söylüyorum ve onun adını söylerken sesim çatlıyor. Şu anda ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Dün gece Samantha'ya biberonunu vermek için uyandığımda, onu kanepede beslemeyi planlamıştım, böylece o uyanmayacaktı. Silah kafamın arkasına dayandığında ve bir yabancıнын sesi bana ses çıkarmamamı söylediğinde, yalnız olmadığımızı fark ettim. Bağırırsam Vitya ve Samantha'yı öldüreceğini söyledi. Beni öldürmeyeceğini söyledi ve o anda bundan daha kötü bir şey hayal edemedim. Korkudan donakaldım, Samantha'yı kucağımda tutarken silahı kafamdan çekip ona doğrulttu. O anda ikisini güvende tutmak için her şeyi kabul edeceğimi biliyordum.

Onun yumuşak yanağına tekrar öpücük kondururken, onu ikna edip bebek çantasını hazırlamama ve fazladan mama almama izin vermesini hatırladım. Çantayı hazırlarken ön camdan dışarı baktım ve ön tarafta park etmiş beyaz kamyoneti görünce kalbim sıkıştı, Vitya'nın takip edildiği konusunda haklı olduğunu anladım. Mamayı alırken ona bir not yazdım, ama o kadar acelem vardı ki, okunaklı olup olmadığını ya da onu bulup bulmadığını bile bilmiyorum. Bulduğuna inanmak zorundayım. Onun ve ailemin bizi aradığına inanmak zorundayım. Bizi nasıl bulacaklarını bilmiyorum, ama bulacaklarına inanmak zorundayım.

Bulduğumuz eski motel odasına bakıyorum. Burası, daha önce hiç duymadığım ve gitmediğim küçük bir kasabada ve yıpranmış halısı ve modası geçmiş her şeye bakılırsa, bu motel kasabanın kurulduğu günden beri burada olmalı. Önümde volta atan adam, adı Shane olduğunu ve Erin'in babası olduğunu söyleyen adam, odanın bir ucundan diğer ucuna kadar bir yol açmak için elinden geleni yapıyor. Onu Samantha diye her çağırdığımda, bana vurmak ister gibi görünüyor, ama

şimdiye kadar ikimize de zarar vermedi. Benden çok daha yaşlı olamaz, ama hayatındaki seçimler onu yaşlandırmış, bitkin bir görünüm kazandırmış. Sivilce izleri, yağlı saçları ve bira göbeği de durumu kurtarmıyor.

"Bizi bırakmalısın," diyorum, onu ikna etmeye çalışarak.

"Sen de çeneni kapatmalısın," diyor, her zamanki cevabını veriyor.

"Bu senin için iyi bitmeyecek, Shane. Ailem senin peşine düşecek. Bunu biliyorsun."

Shane yağlı saçlarını eliyle tarar ve başını sallar. "Wes'e senin ailenin lanet Bratva'sına bulaşmamasını söylemiştim. Radomir'den iyi bir anlaşma yapıp hapları satarak kar elde edebileceğini düşünmüştü. Lanet olası aptal."

"Bütün bunlar uyuşturucu yüzünden mi?" Samantha'yı daha sıkı tutuyorum ve huysuzlanmaya başlayınca emziğini düzeltiyorum. Kendini çok iyi tutuyor ama eski rutinini özlüyor ve benim kadar öz babasını da seviyor gibi görünüyor.

Shane volta atmayı bırakıp bana döner. Kızını nasıl sakinleştirdiğime bakar, ama ona baktığında gözlerinde hiçbir şey yoktur, babacan sevgi, şefkat, hiçbir şey. Sanki onu görmüyor bile.

"Hayır," diyor bana. "Bu parayla ilgili, çok fazla parayla."

"Anlamıyorum. Bizi neden istiyorsun? Fidyeye için mi tutuyorsun?"

Shane sert bir kahkaha atar. "Beni aptal sanıyor olmalısın," diye mırıldanır ve şu anda ne kadar büyük bir belada olduğumu bilsem de, ona öpücük verip onun bir suç dehası olduğunu söyleyemem. Haklı. Onun aptal olduğunu düşünüyorum.

"Onu satacağım," diyor, Samantha'yı işaret ederek, "sonra da sizden kurtulup olabildiğince uzağa gideceğim."

Kollarımdaki tatlı bebeği daha sıkı tutuyorum. "Ne yapacaksın? Onu satamazsın, seni piç kurusu."

"O benim kızım. Onunla ne istersem yaparım."

Bebeği kimin satın aldığını ve ona ne yapmayı planladıklarını düşününce neredeyse kusacaktım. O benim tiksintimi fark etti ve sanki aşırı tepki veriyormuşum gibi endişelerimi eliyle savuşturdu.

"Sakin ol," diyor bana. "Çocuk sahibi olamıyorlar ve bir bebek istiyorlar." "O zaman neden evlat edinmiyorlar?"

Sorularımı cevaplamak zorunda kaldığı için açıkça sinirlenmiş bir şekilde iç çekiyor. "Adamın sabıka kaydı var."

"Ne için?"

Shane bana bakar. "Ne önemi var ki?"

"Bebeğini teslim ettiğin insanların ne tür insanlar olduğunu umursamıyor musun?"

Omuz silkiyor ve pencerenin yanındaki sandalyeye oturuyor. Çirkin, çiçek desenli perdeler kapalı, ama yeterince ince oldukları için karşımızdaki otoyolda ara sıra geçen kamyonları görebiliyorum.

"Ona bir şey olmaz. Uyuşturucu satıyor, ama cinayetten hapse girdi. Ancak bu işle ilgiliydi, kişisel bir şey değildi ve cezasını çekti, hatta iyi halinden dolayı erken çıktı."

"Yani o bir katil ve uyuşturucu satıcısı mı? Samantha'yı sattığın kişi bu mu?"

Gözleri kısılır ve hala elinde tuttuğu silahı bana doğrulturken, "Onun adı Erin ve bunu söyleyen sensin. Sen suçlular, uyuşturucu satıcıları ve katiller tarafından büyütüldün, ama bak ne kadar harika bir insan oldun," der.

"Siktir git," dedim, Samantha'nın kulaklarını kapatarak, çünkü ailemin onun iş yaptığı pislikler gibi olmadığını biliyordum. Kafasına öpücük kondurdum ve onu kollarımda nazikçe salladım. Onu asla bırakmayacağım. Nasıl durduracağımı veya ne yapacağımı bilmiyorum, ama o benimle kalacak.

Shane gülüyor ve getirdiği yiyecek torbasına uzanıyor, bir çikolata bulana kadar torbayı karıştırıyor. Beni yine görmezden gelmeye devam ederken çikolatayı yiyor. Ben Samantha'ya odaklanıyorum, onu üzmemek için mümkün olduğunca normal davranmaya çalışıyorum. Onunla saklambaç oynuyorum, o kahkahalarla güldüğünde gülümsüyorum, sonra Shane'in anlamaması için onunla Rusça konuşuyorum. Vitya ve benim onu ne kadar sevdiğimizi ve tüm ailemin bizi aradığını söylüyorum. Bu hem onun hem de benim iyiliğim için. Henüz dağılmayı göze alamam. O bana ihtiyaç duyuyor ve ben onun için kendimi toparlamalıyım.

O huysuzlanmaya başladığında, ona biberon verip bezini değiştiriyorum. Kısa süre sonra uykuya dalıyor ve ben de onun yanında yatakta kıvrılıp, o uyurken vücudumu onun vücuduna sarıyorum. Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum, ama birdenbire gözlerimi açıp, kafam karışık ve dehşete kapılmış bir halde buluyorum kendimi. Oda karanlık, tek ışık kaynağı köşedeki küçük bir lamba

ve aşıya bakıp Samantha'nın hala yanımda kıvrılmış olduğunu görene kadar kalbim deli gibi atmaya devam ediyor. Küçük göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyor ve onun iyi olduğuna ikna olduğumda, tuttuğum nefesimi bırakıyorum.

Küçük odaya bakarken elimi hafifçe göğsünde tutuyorum. Shane'i göremiyorum, ama arkama baktığımda banyo kapısının altından bir ışık geliyor. Artıları ve eksileri tartışmaya fırsat vermeden, Samantha'yı çok dikkatli bir şekilde kaldırıp, yatağın kenarından kalkarken onu göğsüme sarıyorum. Ayakkabılarım hala ayağımda, ama ceketimi almaya zaman kaybetmiyorum. Yine de durup, hala yatakta duran pembe tüylü bebek battaniyesini alıyorum. Onu Samantha'nın üzerine örterken, kapıya koşuyorum ve zinciri hızla açıyorum, titrek parmaklarımın zinciri kapıya hafifçe vurmasıyla irkiliyorum. Dönüp banyo kapısının hala kapalı olup olmadığını kontrol etmeyi reddederek, zinciri bırakıp sürgüyü çeviriyorum, sonra kapıyı açıp dışarı koşuyorum.

Samantha, sallanmaktan rahatsız olmaya başlayınca ona "Sorun yok" diye fısıldırım. Neredeyse boş olan otoparkı tarayarak, bulunduğumuz alanı gözden geçiririm. Önümüzdeki otoyolun ötesinde hiçbir şey göremiyorum. Burası uzak bir yer ve yürüme mesafesinde hiçbir şey yok. Zamanımızın azaldığını bilerek, dönüp motelin ana ofisine doğru yöneliyorum, Vitya'yı ararken görevli olan kişiyi kapıları kilitlemesi için ikna edebileceğimi düşünüyorum. Onunla iletişime geçebilirsem, her şey yoluna girecek. O ve ailemin gerisini halledeceklerini biliyorum.

Kapıya neredeyse varmışız, o kadar yakınız ki, tezgahın arkasında kafasını telefonuna gömmüş sıkılmış bir genç görüyorum, tam o sırada biri saçımı yumruklıyor ve bir el ağzımı kapatıyor.

"Aptal sürtük," diye Shane kulağıma homurdanıyor, beni geriye doğru çekiyor, onunla yürümekten başka seçeneğim kalmıyor, yoksa düşüp Samantha'yı incitebilirim. Kimse bizi fark etmeden ikimizi de odaya geri sokmayı başarıyor, sonra kapıyı çarpıyor, Samantha korkuyor ve çığlık atıyor. Bana kızgın ve şimdi de ağlayan bir bebek olduğu için sinirli olan Shane, geri çekilir ve beni döndürecek kadar sert bir şekilde yüzüme tokat atar. Samantha'yı göğsüme sıkıca sararım, onu korurken duvara çarparak yere düşerim.

Yere düştüğümde ikimiz de ağlıyoruz. Shane önümde çömeliyor. Yorgun, kızgın ve korkmuş. Yüksek stresli durumlarla başa çıkma deneyimi olmayan bir adam için

Yüksek stresli durumlarla başa çıkma deneyimi olmayan bir adam için iyi bir kombinasyon değil. Bu durum onu aşıyor. İkimiz de bunun farkındayız.

"Bizi bırakırsan ailen ne istersen ödeyecek."

"Hayır," diye düzeltir. "Ailen beni gördüğü anda öldürecek.

Daha az para ve bir gelecek şansı olmasını tercih ederim."

"Seni bulup öldürecekler," diyorum ona. "Nereye gidersen git fark etmez. Onlardan asla kaçamayacaksın." Sakin ve inandırıcı bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum: "Yardım edebilirim. Seni öldürmemeleri için onları ikna edebilirim. Beni dinlerler."

Bir saniye düşünür ve sonra başını sallar. "Sanmıyorum. Seni markette izliyordum. Sana nasıl baktığını gördüm. Kadını elinden aldıktan sonra beni asla yaşatmaz."

"Ama sen bana zarar vermedin," diyorum hemen. "Yüzüme bir tokat attın, hepsi bu. Onlara benim hatam olduğunu, ağzımı açtığımı söyleyeceğim. İnan bana, buna inanacaklar. Ne kadar sinir bozucu olabileceğimi biliyorlar." Yalan söylüyorum, ailemin ona zarar vermeyeceğini, bana elini sürmeye cesaret ettiği için intikam almaya çalışmayacaklarını ikna etmeye çalışıyorum, ama Shane hayatında ilk kez beynini kullanıyor. Ailemin onu öldüreceğini biliyor. Silahını kafama dayadığı anda öldü. Yine de kaçma şansı olduğunu düşünüyor. Bu konuda çok yanılıyor.

Samantha tekrar çılgılık atmaya başlar ve Shane ona baktığında, onu elimden geldiğince onun görüşünden korurum ve koruyucu bir elimi onun başına koyarım.

"O sadece korkuyor," diye çabucak söylüyorum. "Ona zarar vermeyin. Geri çekilip bana biraz yer açarsanız onu sakinleştirebilirim."

O geri çekilip oturduğu sandalyeyi aldığı anda rahat bir nefes alırım. Sandalyeyi kapının önüne koyar ve üzerine oturur, böylece bana dönük olur ve onun önünden geçmeden kaçmamın imkansız olduğu acı bir şekilde belli olur. Onu görmezden gelip Samantha'nın yanında dururum, kafasına öpücükler kondurarak onunla birlikte yavaşça yürürüm, Shane'in daha önce yaptığı gibi halının üzerinde volta atarım. Birkaç dakika sonra sakinleşir ve biberonunu alır.

Ağlamaktan terlemiş ve ona banyo yaptırırsam daha iyi uyuyacağını biliyorum, ama onun eşyaları yanımda değil. Ben de duş almak istiyorum, ama bunu yapmak için onu gözümün önünden ayırmayacağım. Onu banyoya götürdüğümde zaten her seferinde gülüyor. Onu gözümün önünden ayırmazsam

birkaç dakika için bile gözümün önünden ayırmazsam, duş alırken ona bakması için ona güvenemeyeceğimden eminim.

Hala gece yarısı olduğu için, onunla birlikte yatağa geri dönüyorum. Yine vücudumu onun etrafına sarıyorum ve güvenli olması için diğer tarafına birkaç yastık koyuyorum. Başımı koluma dayayıp, o parmaklarımla oynayıp emziğini emirken, elim onun karnında kalıyor. Loş ışıktaki onu yeterince net görebiliyorum ve bir kez daha ona olan sevgimle doluyorum. Yemin ederim, kendi öz çocuğum olsaydı bile onu daha fazla sevmezdim. O benim. Her açıdan, tıpkı Vitya gibi, o benim. Bir aile olduk ve ailemi korumak için her şeyi yaparım.

Gücümün gerekeceğini bilerek, güneş doğmaya başladığında ve perdelerin dışındaki ışık parlaklaşmaya başladığında sonunda uykuya dalıyorum. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum, ama Samantha'nın kıpır kıpır vücudu beni uyandırdığında, güneş tüm odayı aydınlatacak kadar parlak ve Shane pencerenin yanında durmuş, perdenin kenarından dışarı bakıyor.

Kalkışımı duyunca, omzunun üzerinden bana bakıp, "Bu gece onlarla buluşacağız," diyor.

"Bunu durdurmak için hala zaman var," diye söylemeye çalışıyorum, ama o sadece susmamı söylüyor ve tekrar pencereden dışarı bakmaya başlıyor.

Samantha'nın bezini değiştirip biberonunu hazırlarken gözlerim yaşlarla doluyor. Uyku düzeni tamamen bozulmuş ve Vitya ile onu güzel bir rutine sokmak için ne kadar uğraştığımızı düşündüğümde gözyaşlarım akmaya başlıyor. Her zaman heyecan verici bir gece hayatı istediğimi, kulüplere gidip diğer genç kadınların yaptığı her şeyi yapmak istediğimi düşünürdüm, ama şimdi bunların hiçbirini istemiyorum. Tek istediğim, birkaç gün önce sahip olduğum sakin hayat. Vitya'nın kucığında oturup Samantha'nın piyanoda çaldığını izlerken, onun heyecanına gülmek, beni öpmek ve nefesimi kesmek için beni kenara çekmesi, kollarında uykuya dalmak ve uyanmak... Bunlar özlediğim ve geri kazanmak için her şeyi vereceğim şeyler.

Bebek bezini değiştirip biberonla beslerken pozitif kalmaya çalışıyorum, ama saat ilerledikçe kalbim sıkışıyor. Onu bırakamam. Shane'in onu başka bir çiftte vermesine izin veremem. Gittiğinde onu asla bulamayacağım. Onu herhangi bir yere götürebilirler. Onu takip etmek için çok küçük ve kesinlikle sahte belgeler yaptıracaklar. Hepsi yeni kimliklere sahip olacak ve biz onların kim olduklarını veya onları nasıl bulacağımızı bilemeyeceğiz.

Ciğerlerim sıkışmış ve çok küçük hissediyorum ve ne kadar rol yapmaya çalışsam da, Samantha bir şeylerin ters gittiğini hissediyor. Alışılmadık bir şekilde huysuz ve Shane hazırlanma zamanının geldiğini söylediğinde, bütün gün onunla küçük motel odasında tıkılıp kalmaktan biraz daha fazla rahatsız olduğunu anlayabiliyorum.

"Hiç suçluluk duymuyor musun?" diye soruyorum ona, bir insanın nasıl bu kadar duygusuz olabileceğini anlayamıyorum.

Samantha'ya bakıyor, ama yüzünde sinirlenmekten başka bir duygu yok. "Hayır. Onu hiç istemedim. Dana'ya kürtaj yaptırmasını söyledim, ama beni dinlemedi. İlk başta onu tutup kendi başına büyütme istediğini sandım, ama sonra sağlıklı bir bebek için insanların çok para ödeyeceğinden bahsetmeye başladı."

"Kendi annesi onu satmak mı istedi?" derken tiksintimi gizleyemiyorum.

Shane omuz silkerken, kalan yemeğini plastik bir torbaya atar. Hiç paylaşmayı teklif etmemişti, ben de sormamıştım. Yemek düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Dana pratikti. Bebeğe ihtiyacımızdan çok paraya ihtiyacımız olduğunu biliyordu."

"Ona ne oldu?"

"Aşırı dozda uyuşturucu. Birkaç günlüğüne ayrılmak zorunda kaldım. Alan onlara bakacaktı."

"Samantha'nın neredeyse öldüğünü biliyorsun, değil mi? Vitya onu ölen annesinin yanındaki dolapta buldu. Zar zor hayattaydı. Sen berbat bir babasın ve onu hiç hak etmedin."

Yorumlarımdan hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Dana ile ben aşık değildik. O benim yattığım bir kızdı, sonra bana harika bir fikir veren bir kız oldu. Alan onlara bakacaktı, ama o pislikler gelip hepsini öldürmeseydi bile, o gece eve dönmem gerekiyordu. Senin çok sevdiğin o katil ortaya çıktıktan biraz sonra oraya vardım. Bir terslik olduğunu anladım, bu yüzden sokağın aşağısına park edip izledim. Maskeli bir psikopat çıktı ve arabayla uzaklaştı, sonra başka bir adamın ayrıldığını gördüm, bu adam ceketinde bir şey saklıyordu. Kızımın onda olduğunu anladım ve onu takip ettim."

"Bütün bu süre boyunca izliyor muydun?"

"Apartmana giremedim, ama sonra hepiniz gittiniz, bu da işimi kolaylaştırdı. Sizi marketten takip ettim ve SUV'nize bir takip cihazı taktım. Sonra tek yapmam gereken doğru zamanı beklemektir."

Yumuşak bir kahkaha atarak ekliyor: "Bunun olacağını düşünmemiştim. O adam seni çok yakından izliyor, ama sonra kafesin üzerindeki açık pencereyi buldum."

Kafesin adını duyunca içimden çıkmak isteyen öfkeli çılgılığı geri tutuyorum. İlk fırsatta o şeyi yıkacağıma yemin ediyorum. Natalya ile kaçış yolumun bana karşı böyle kullanılmasına inanamıyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor, ama Shane konuşmaya devam ediyor, göğsüme sapladığı bıçağın farkında değil ya da daha çok umursamıyor gibi.

"O seni duvara dayayıp hayvan gibi becerirken ben üst katta saklanıyordum, sonra da sen akşam yemeğini yerken ve kızım ile ailece vakit geçirirken bekledim." Bana bakıyor, yüzünde tiksinti dolu bir ifade var. "Sonra ona biberon vermek için dışarı çıktın, bu da ikinizi yakalamam için mükemmel bir fırsat oldu. Sadece ona ihtiyacım vardı, ama bu daha iyi oldu. Çılgılık atan bir bebekle uğraşmak istemedim."

Bu adamın evde saklanıp, Vitya ve benim için güzel ve samimi olan bir anı dinlediğini düşünmek midemi bulandırıyor. Yine de o gece oturma odasında kalmaya karar verdiğim için minnettar olmaktan başka bir şey yapamıyorum. Eğer uyurken odamıza gizlice girip Samantha'yı beşiğinden kaçırmayı başarabilseydi, Vitya ve benim hayatta kalabileceğimizden emin değilim. O gece mutfakta Vitya olsaydı ve Shane panikleyip ona biberon verirken kafasının arkasından vurmuş olsaydı, hayatta kalamayacağımı biliyorum. Eğer birinin kaçırılması gerekiyorsa, bunun ben olduğuma seviniyorum. Samantha'ya bakarken, tek hissettiğim, onun burada yalnız olmadığı, en azından ona bakıp onu rahatlatılabildiğim için duyduğum rahatlama.

"Gidelim." Shane kolumu tuttu ve ben de o beni kapıdan dışarı çekmeden önce hızlıca bebek bezi çantasını ve battaniyeyi aldım.

Dışarı çıktığımızda, yüzüme soğuk bir rüzgar çarptı ve Samantha'yı rüzgardan korumak için battaniyeyi ona sardım. Vücudunu bana sıkıca bastırarak, Shane beni kamyonetine çekerken onu rüzgardan elimden geldiğince korudum. Motelin önündeki otopark, dün gece kaçmaya çalıştığımda olduğu gibi bomboştu. Burada bulunan az sayıdaki misafir çoktan odalarına çekilmiş ve uykuya dalmış. Zaten onların bana yardım edebileceğini hiç sanmıyorum. Yardım etmeye çalıştıkları için vurulurlar ve bu durum, masum insanların kanını ellerime bulaştırmadan da yeterince kötü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum, kamyonete binip otoyola çıktığımızda ona tekrar yalvararak. "Bizi bırak, yemin ederim istediğin kadar parayı alacaksın."

"Kapa çeneni Svetlana. Senin bu işteki rolün zaten neredeyse bitti. Uslu durursan seni bırakabilirim."

Samantha'nın araba koltuğu aramızda kemerle bağlanmış durumda ve ben, bizi buradan kurtaracak bir çözüm bulmak için kafamda düşünceler dolaşırken, elimi onun göğsünde tutuyorum.

"Bizi bırakırsan, ailem peşine düşmez." Beni görmezden geliyor, ama yine de konuşmaya devam ediyorum. "Bunu yaparsan Shane, seni öldürürler. Sana söz veriyorum. Seni bulurlar ve hayal bile edemeyeceğin şekillerde öldürürler, ama bizi bırakırsan, seni öldürmemeleri için onları ikna edebilirim."

Direksiyonu daha sıkı kavrar ve sözlerimin onu etkilediğini, en azından bu durumu tersine çevirmeyi düşündüğünü anlarım, ama sonra direksiyona vurur ve başını sallar. "Hayır," der ve sesinde kararlılığı duyabilirim. "Bu benim en iyi şansım. Bir anlaşma yaptım ve Samantha'yı teslim etmezsem peşimden gelecekler. Sonra sizi bırakırsam, ailenizin beni öldürmek için bir nedeni kalmaz."

"Öldürecekler. Beni kaçırdın ve Samantha'yı sattığın için seni öldürecekler."

"O senin kızın değil," diye bağırır bana, Samantha'yı üzerek, ve onun alt dudağının titrediğini görünce, hızla eğilip alnını öperim ve ona çok sevdiği emziği veririm.

Onun büyük kahverengi gözlerine bakarak gülümserim ve şöyle derim: "Evet, öyle. Onu kucağıma aldığım anda benim kızım oldu."

"Onu unutmayı öğrenmelisin, çünkü o artık başka birine ait olacak."

Sert sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. Samantha parmaklarımla oynarken ve emziğiyle gülümserken gözlerim doldu. Ondan gözlerimi ayıramıyorum. Bana tam bir güvenle bakıyor, ama gerçek şu ki, ben ne yaptığımı bilmiyorum. Bu karmaşadan nasıl kurtulacağımızı hiç bilmiyorum.

Shane karanlık bir sokağa döndüğünde nefesim kesildi ve elim Samantha'nın pembe pijamasına terledi. Onu Vitya'nın en sevdiği, üzerinde küçük beyaz tavşanlar olan pijamayı giydirmiştım. Onu düşününce gözlerim yaşardı. Yıllar boyunca bir koruma istemediğim için şikayet etsem de, şu anda bir korumanın bana çok iyi geleceği kesindi.

"Buradalar," diyor Shane, gölgelerin içinde park etmiş siyah arabaya bakarak. Onlara farlarını yakıp söndürüyor ve onlar da

hızlıca farlarını yakıp söndürerek cevap verdiler. Samantha'nın araba koltuğunu sabitleyen emniyet kemerine uzandığında, onu gözümün önünden ayırmamaya kararlı bir şekilde koltuğun tutamağını sıktım.

"Bırak," diye tıslar bana.

"Hayır." Bu tek kelime güçlü görünmek için söylenmişti, ama daha çok bir inilti gibi çıktı, kalbimi göğsümden söküp almaması için son bir yalvarış. "Lütfen," diye yalvarırım, gururumu hiçe sayarak. Samantha'yı elimde tutabileceksem, bu alçak herif için seve seve yalvarırım.

Silahını çekip bana doğrultuyor. "Gerekirse seni vururum. Onu bırak."

Ona bakıyorum, ölümüne korkmuş ve o kadar titriyorum ki nefes almakta zorlanıyorum, ama onu bırakmıyorum. Onu benden almak istiyorsa beni öldürmek zorunda kalacak. Zaman kazanmak için, "En azından onu onlara götürmeme izin ver. Onun rutinini, kaç biberon içtiğini, hangi mamayı kullanmaları gerektiğini bilmeleri gerekiyor," diyorum.

Daha fazla konuşabilirim ama o beni dinlemeyecek kadar sinirli, bu yüzden sözümü keserek, "Tamam, ama bir şey yapmaya kalkarsan seni vururum, yemin ederim" diyor.

Onu kollarımda tutabilmek için her şeye razı olduğumu gösteren bir şekilde başımı sallıyorum. O, ben olmadan kamyonette kalacağıma güvenmeyerek benim inmeyi bekliyor ve ben kaçmaya fırsat bulamadan hızla yanıma geliyor. Karanlık sokağa bakıyorum, çaresizce bir çıkış yolu arıyorum, ama tuğla duvardan başka bir şey yok. Parmaklarım araba koltuğunun tutamağını o kadar sıkı tutuyor ki acıyor, ve siyah arabaya vardığımızda hıçkırarak ağlıyorum. Henüz kimse inmiş değil ve farlarını tekrar yaktıkları için hiçbir şey göremiyorum. Shane gözlerini koruyor ve onlara inmeleri için bağıyor.

Arabanın kapısı açılıyor ve bir adam dışarı çıkıyor, ama karanlık bir siluetten başka bir şey göremiyorum. Adam yaklaşıp ışığı engelleyerek ilk kez yüzünü gösterdiğinde onu tanımıyorum. Kalbim sıkışıyor. Son dakikada bir mucize olmasını ne kadar umduğumu fark etmemiştim, ama benim olarak gördüğüm bebeği satın almak üzere olan adamı görmek, sonunda beni çileden çıkarıyor. Çılgılık atıp bir adım geri çekiliyorum ve Samantha'yı korumak için araba koltuğunu arkama çeviriyorum.

"Ne oluyor lan?" diye sorar adam Shane'e. Shane silahını bana doğrultur. "Bebeği ona ver." Kafamı sallayıp bir adım daha geri çekilirim. "Hayır." "Seni vuracağım Sveta."

"O zaman vur beni lan," diye bağıyorum. "Bu araba koltuğunu benim ölü parmaklarımdan zorla alman gerekecek, seni zavallı pislik." İki adam arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Ailem ikinizi öldürdüğünde orada olabilmeyi isterdim, ama beni gururlandıracaklarından şüphem yok."

Adam Shane'e sert bir bakış atar. "Ne diyor bu?"

"Hiçbir şey," der Shane çabucak. "O delinin teki."

"Ben Svetlana Melnikov," diyorum ona, "ve bu, almaya çalıştığın benim bebeğim."

Soyadımı tanıdığını anlayabiliyorum çünkü çenesi geriliyor ve Shane'e ölümcül bir bakış atıyor.

"Yalan söylüyor," diyor Shane, ama adam çoktan geri çekilmeye başlamış, iş yaptığı aptal heriften çok daha akıllı olduğunu kanıtlıyor. "Nereye gidiyorsun? Anlaşmıştık!"

Adam arabasına doğru yürümeye başlar. "Melnikov bebeği almayı kabul etmedim. Bu boktan işin bir parçası olmak istemiyorum."

Başka bir şey söylemeden arabasına biner ve ayrılmaya başlar. Shane'e baktığımda, bana yöneltilen öfke beni yavaşça geri adım attırır. Shane silahını göğsüme doğrultmuşken, Samantha'yı arkamda tutarım. Nişan alma becerisi berbat olsa bile, bu mesafeden beni vurabilir ve hayatta kalma şansım çok düşük.

"Seni aptal sürtüğ," diye bana bağıır.

Derin, aksanlı bir ses "Silahı bırak, Shane" derken, ben bir adım daha geri çekilirim.

Vitya'nın sesini duyunca neredeyse ağlayacağım. Gölgelelerin arasında saklandığı yerden çıkar, silahını çekip Shane'in kafasına doğrultur.

"Yaklaşmayın yoksa onu vururum," diye bağıır Shane.

Vitya bizden birkaç metre ötede durur ve gözlerime baktığında dizlerim titremeye başlar. Kısa bir bakış ama çok şey ifade ediyor. O birkaç değerli saniyede bana bir ömür boyu yetecek kadar sevgi veriyor.

Dikkatini tekrar Shane'e vererek, "Etrafın sarıldı ve buradan canlı çıkamazsın. Silahı indir, söz veriyorum hızlı bir ölüm olacak. Silahı kızlarıma doğrultmaya devam edersen, çok yavaş bir ölümle öleceğinden emin ol." der.

Shane benimle Vitya arasında bakışlarını gezdirirken zaman durur. Zaten pek zeki bir adam değildir, bu durum ise sınırlarını gerçekten zorlamaktadır. Gözümün ucuyla bir hareket görürüm, ama bana silah doğrultmuş olan adamdan

. Shane'in kararını vermesinden saniyeler önce arkamda Samantha'nın yumuşak çığlığını duyuyorum. Her Şey mahvolmadan önce Vitya'ya bir kez daha bakacak kadar vaktim var.

Geldiğini bildiğim acıyı, merminin beni geriye savuracak gücünü bekliyorum, ama bunun yerine Vitya'nın adımı bağırdığını duyuyorum ve sonra, silahın yüksek patlama sesi karanlık sokakta yankılanırken, vücudu benimkinin önüne geçiyor. Kollarını bana doluyor, beni kucaklıyor, böylece iri vücudu benimkini tamamen koruyor. Bana yönelik olan mermi onun vücuduna isabet ettiğinde derin bir inilti duyuyorum. Araba koltuğu parmaklarımdan kayarken ve Vitya'nın vücudunun ağırlığı beni aşağı çekerken daha fazla silah sesi duyuluyor.

Samantha ığlık atarken, Vitya'nın kanının ıslak sıcaklığı göğsümü kaplar. Onu olabildiğince nazikçe çevirirken, Samantha'nın iyi olup olmadığını görmek için çaresizce etrafa bakınıyorum.

"Onu ben alırım, Sveta," diye Luka'nın sesini duydum, hemen ardından araba koltuğunu tutup onu kenara çekti. "O iyi."

Vitya'ya baktığımda boğazımdan bir hıçkırık kopar. Göğsünün st kısmındaki çıkış yarası kanıyor ve ellerimi üzerine bastırdığımda, gözleri geriye dönmeye başlarken inliyor.

"Sakin beni terk etme," diye hıkırıyorum, sanki asla kaamayacağım bir tür cehennem gibi bir dj vu yaŐıyormuŐım gibi hissediyorum.

Pyotr yanımıza diz çöküyor ve ben Vitya'nın yüzünü avuçlayıp bana bakmasını sağlarken onun yerini alıyor. Onu daha önce hiç bu kadar zgn görmemiştim ve ne düşündüğünü bildiğim için bundan nefret ediyorum. Bana veda etmeye çalışır gibi bakıyor ve ben bunu kabul etmiyorum. Kafamı sallayıp onu öpüyorum ve alnımı alnına dayıyorum.

"Bizi terk etme," diye yalvarıyorum. "Seni çok seviyorum."

O kadar çok ağlıyorum ki gözyaşlarım onun üzerine damlıyor, ama o sadece elini benimkine koyuyor. Hareketi yavaş, sanki bunu yapmak için tüm gücünü kullanıyor gibi.

Gözlerime baktığında gözleri donuk görünüyor ve sonraki sözleri beni mahvediyor.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

O gece için bana hiç teşekkür etmedi ve bu bazen beni rahatsız etse de, onun en sevdiğim özelliklerinden biri de bu. Bu, aramızda uzun zamandır süren bir Şaka ve Şimdi bunu söylemesinin tek nedeni, leeğini düŐünmesi.

"Sizi sevmek için daha fazla zaman istedim," diye fısıldadı. "İkinizi de."

"Bizi terk etmiyorsun, Vitya. Beni duyuyor musun?"

Pyotr onu arabaya bindirmeleri gerektiğini söylerken gözleri kapanmaya başlar. Hareket etmekte çok yavaş kaldığım için, "Sveta, onu hemen taşımamız lazım!" diye bağırır.

Onlar onu bekleyen SUV'ye taşırken ben geriye düşüyorum. Ayağa kalkıp peşlerinden gitmeye çalışıyorum, ama bir çift el beni durduruyor. Sersemlemiş bir halde babamın yüzüne bakıyorum ve tanıdık kahverengi gözlerini gördüğümde tamamen kendimi kaybediyorum. Ben yere yığılırken beni tutuyor ve ben ona yaslanıp ağlarken beni kucaklıyor. SUV'nin hızla uzaklaştığını duyuyorum, babamın eli başımın arkasını kavrayıp beni sıkıca tutarken, kalbim de onunla birlikte uzaklaşıyor, tıpkı küçükken kabus gördüğümde yaptığı gibi. Bana defalarca beni sevdiğini ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyor, ama ben artık çocuk değilim. Kötü şeyler olabileceğini ve mutlu sonların her zaman garanti olmadığını bilecek kadar büyüdüm.

Ağlayarak kendimi uyuşuk bir duruma getirdiğimde, vücudum hala ara sıra titriyor ama gözlerimden artık gözyaşı akıyor. Babam yüzümü avuçlayıp beni görebilecek kadar geri çekiyor. Beni incelikle incelerken, iyi olduğumdan emin olmak için endişeyle dolu gözlerle bana bakıyor, ama Shane'in yanağına bıraktığı çürüğü görünce yüzü sertleşiyor.

"Sana vurdu mu?"

"Ben iyiyim. Sadece bir vuruştur." Sözlerim boş geliyor, tüm mücadele gücüm kaybolmuş durumda ve sanırım bu babamı her şeyden daha çok korkutuyor.

"Başka bir şey yaptı mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen. "Başka bir şey yok."

Rahat bir nefes alır ve şöyle der: "Vitya'yı Dominic'in yanına götürüyorlar. Doktorları hazır ve bekliyorlar. Onun için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar." Yüzümü incelemeye devam eder, bu haberi nasıl karşıladığımı görmek için beni izler. Bayılmadığım için şöyle der: "Seni oraya götürmemi ister misin, yoksa eve gidip haber beklemek mi istersin?"

Vitya'nın yanında olmaktan başka bir yerde olma fikrine zaten hayır diyorum. Benim evim onun yanında ve olmak istediğim başka bir yer yok. Babam yüzümdeki kararlılığı görünce iç geçirir.

"Tamam, seni oraya götüreceğim. Yolda anneni arayıp iyi olduğunu haber verebiliriz. Senin için çok endişelendik."

Babam her zaman şaka yapan ilk kişidir, her zaman gülümser ve güler, ve onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bana beni sevdiğini söyleyip

beni sevdiğini söylerken ve beni tekrar kucaklamak için kendine çekerken.

"Ben de seni seviyorum baba," diyorum ona. Beni bıraktığında, Luka'yı arıyorum. Arabasının yanında durmuş, Samantha'yı kucağında tutarken, kardeşim bebek çantasından biberonunu arıyor. Onu görür görmez, gözlerim yine dolmaya başlıyor. Onu kucağıma almak için dayanamayıp, babamdan ayrılıp onlara doğru koşuyorum. Kardeşim, ona ulaşmadan beni yakaladı ve sıkıca kucakladı.

"Tanrım, Sveta, beni çok korkuttun."

İkizime sarılıyorum ve tekrar ağlamaya başlıyorum. "Çok kan kaybetti," diye fısıldıyorum omzuna.

"O güçlüdür," diyor Val, beni sakinleştirmeye çalışarak. "Böyle bir şeyden ilk kez kurtulmuyor. Bir kez başardı, yine başarabilir. Artık yaşamak için her şeye sahip. Seninle birlikte kalmak için mücadele edecek."

Onun haklı olduğunu umarak, kaderi bir kez daha kışkırtmadığımızı umarak başımı sallıyorum. "Onu kaybedemem, Val."

Başımı avuçlayarak beni göğsüne bastırıyor. "Kaybetmeyeceksin."

Onun sözlerindeki kararlılığa, sesindeki mutlak kesinliğe tutunuyorum, çünkü buna inanmaya çaresizim. İnanmak zorundayım, yoksa parçalanacağım ve bunu yapamam, Vitya hayatı için savaşıırken ve benim güçlü olmamı beklerken bunu yapamam. Başımı sallıyorum ve o bunu hissedince başımı öpüyor ve sonra bir adım geri çekiliyor, böylece Samantha'ya ulaşabiliyorum. Luka ona biberon veriyor, onu nazıkçe sallıyor ve Rusça bebek diliyle konuşuyor. Samantha ona bakıyor, gözleri kocaman, parmağını tutuyor ve kuzenimin yüzüne baktığımda, ona aşık olduğunu anlayabiliyorum.

"Teşekkürler, Luka," diyorum ona, yaklaşıp parmaklarımı kızın yanağında gezdiriyorum.

"Nasılsın?"

Samantha bizi izlerken ben onun omzuna yaslanıyorum. "Pek iyi değilim," diye itiraf ediyorum. "Babam beni Dominic'in evine götürecektir, böylece Vitya'nın yanında olabileceğiz."

"Lara ve benim ona bakmamızı istersen, bize haber ver. Seve seve bakarız."

"Bu teklifini kabul edebilirim," diyorum ona, "ama henüz onu bırakmaya hazır değilim."

"Anlıyorum." Ona bir kez daha gülümser ve sonra onu kucağına verir. "Kucağında bir bebek tutmak kadar rahatlatıcı bir şey yoktur."

Haklı. Samantha'nın tanıdık ağırlığı tekrar kollarımda olur olmaz, anında kendimi daha iyi hissediyorum. Hâlâ ölümüne korkuyorum ve Vitya için endişeleniyorum, ama onun varlığı rahatlatıcı ve o, ona bağlayan bir halka, tutunmak için çaresizce aradığım bir halka.

Luka omzumu sıkıştırdı ve ikimizin başına da hızlıca birer öpücük kondurduktan sonra diğerlerine yardım etmek için uzaklaştı. Vitya vurulduktan sonra başka hiçbir şeye dikkat etmemiştim, ama baktığımda Shane'in cesedinin sokakta yattığını gördüm. Cesedini gölgede tutan karanlığa minnettarım. Hak etmediği hızlı bir ölümle son buldu, ama her şeyin bittiğine ve artık onun için endişelenmemize gerek kalmadığına seviniyorum.

Samantha, birkaç metre ötedeki ölü adamdan habersiz, babamın arabasına doğru yürürken bana gülümsüyor. Shane, onun doğumu için sperm donörü olabilir, ama o pislik asla onun babası olmadı. Vitya, onu gördüğü andan itibaren onun babası oldu ve onun hatırlayacağı tek kişi o.

Babam arabanın arkasına çocuk koltuğunu takmış, ben de onu kemerle bağladıktan sonra yolcu koltuğuna oturdum. Kemerimi takarken titrek bir nefes verdim, Vitya'nın bana kaç kez kemerimi takmamı söylediğini hatırladım. Babam ve ben birkaç kilometre boyunca sessizce oturduktan sonra, babam uzanıp elimi tuttu.

"Anneni aradım ve ona senin iyi olduğunu söyledim. Dominic'in evinde bizimle buluşacak." Birkaç dakika daha bekledikten sonra sorar: "Bana anlatmak ister misin?"

Ona bakarım ve destek için elini sıkarken ona her şeyi anlatırım. Hiçbir babanın duymak istemeyeceği daha kişisel detayları atlarım, ama ona Vitya'ya her zaman aşık olduğumu ve onun benden nefret ettiğini düşündüğümü anlatırım, sonra da onun dairesine gizlice girdiğim ve onu bir bebekle bulduğum günü anlatırım. Babam birkaç kez derin nefes alır, ama beni kesmez. Sadece konuşmama izin verir ve Dominic'in evinin önüne geldiğimizde ve güvenlik görevlilerinin kapıyı açmasını beklerken, ona anlatacak her şeyi anlatmış olurum.

Ön tarafa park eder ve bana döner. "Onu gerçekten seviyor musun, Sveta?"

"Evet."

Uyuyan bebeğe bir bakış attı. "Bunun istediğin şey olduğundan emin misin, tatlım?"

"Evet."

Yine derin bir nefes alır. "Sana asla dokunmamasını söylemiştim."

"Onun aletini kesemezsin baba."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkar. "Sana bunu mu söyledi?"

"Evet."

"Ben sözümünden asla dönmem, Sveta."

"Bu sefer döneceksin."

Tartışmak istermiş gibi bana bakar, ama ona bu fırsatı vermiyorum. "Onu seviyorum, baba, ve evleneceğiz. Samantha'yı evlat edineceğiz, ama daha fazla çocuk istiyorum."

"Sana hiçbir şeyi reddedemeyeceğimi biliyorsun, bu yüzden bu gerçekten çok adaletsiz."

Kalbim hala Vitya yüzünden kırık, ama ona küçük bir gülümseme atmayı başarırım. "Senin gibi bir babam olduğu için çok şanslıyım."

"Tanrım, evlat, nasıl duygusal davranacağını iyi biliyorsun." Şaka yapmaya çalışıyor, ama gözlerindeki donuk bakışı görüyorum ve sesindeki duyguyu duyuyorum. Beni kucaklayıp yanağıma öpücük konduruyor. "Hadi, gidip müstakbel damadımın nasıl olduğunu görelim."

Bölüm 13

Svetlana

İçeri girip Dominic'in yüzündeki ifadeyi görene kadar, iyi haberler alma umuduna ne kadar sıkı sarıldığımı fark etmemiştim. Natalya koşarak gelip beni ve Samantha'yı nazikçe kucakladı, ama ben gözlerimi kocası ve bana attığı acı dolu bakıştan ayıramıyordum. Bana söylemesi gereken her neyse, bunu söylemek istemiyordu.

"Ne?" diye soruyorum, gözlerini kaçırmadan, onu rahat bırakmıyorum, çünkü ne olduğunu bilmem gerekiyor, bu beni mahvetsede bile.

"Ameliyatta. Tony ve Dr. Bianchi onu ameliyat ediyor." Sesi rahatlatıcı, ama bir şeyler sakladığını anlayabiliyorum.

"Başka ne var?"

İçini çekip karısına bakar ve ona "*Sana söylemiştim*, bu kadarla *yetinmeyecek*" der gibi bir bakış atar. Bana dönerek, "Durum iyi görünmüyor, Sveta" der.

Zaten akmaya başlayan gözyaşlarımı görmezden gelerek başımı sallıyorum. "Hayır, kurtulacak," diyorum ona, Natalya ise beni daha sıkı kucaklayıp bırakıyor. Onun da ağladığını görünce hiç şaşırmıyorum ve Dominic bunu görünce, hamile olduğu için kendini üzmesinden endişelenerek kollarıyla onu sarıyor.

Annem bizi duydu ve koridordan koşarak geldi. Ağlıyor ve Samantha'yı ezmek için dikkatli bir şekilde bana sarılıyor.

"Çok korktum," diye fısıldadı. "İyi misin? Baban o piç kurusunun sana sadece bir kez vurduğunu söyledi, ama bu doğru mu?"

Geri çekilir ve yüzümü inceler, başparmağıyla morarmış yanağımı hafifçe okşar.

"Doğru. Bazı insanlar benim mizahımı anlayamıyor."

Benim üzücü şaka girişimime öfkeyle nefes verir, ikimiz de gülme havasında değiliz. Gözleri benimkileri inceler ve ben, onun benim ne kadar çöküntüye yakın olduğumu görebildiğini bilirim.

"O güçlü," diye hatırlatıyor bana. "Ve senin için yaşayacak."

Konuşmaya cesaret edemeden başımı sallıyorum. Annem kollarındaki bebeğe bakıyor ve hafifçe nefes veriyor. "Çok güzel."

"Öyle," diye onaylıyorum. "Ona Samantha adını verdik."

Annem her zaman ne söyleyeceğini ve ne yapacağını çok iyi bilir. Bebeği kollarımdan nazikçe alıp alnına öptüğünde, direnmedim. Samantha'nın şu anda benim telaşlı, titrek kollarımda durmaktansa, annemin yanında daha rahat olacağını biliyordum.

Annem babama bakar. "İlk torunumuz," der ve bu sözler boğazımdan bir hıçkırık daha çıkarır. Babam ikisine gülümser ve elini uzatır, Samantha hemen parmağını tutunca yumuşak bir kahkaha atar.

"Artık Lev ve Roman, büyükbaba olmakla övünebilen tek kişiler olmayacaklar." Babam bana bakar. "Onlar dayanılmaz olmaya başlamışlardı."

"Lev ne zaman dayanılmaz değil ki?" Dominic, karısına göz kırparak sorar.

Ailemi hiç bu kadar sevmemiştim. Samantha'ya yaklaşıp onu öptükten sonra anne babamı kucaklarım. Birkaç saniye boyunca onların rahatlatıcı kucaklamasına kendimi bırakır, sonra ayağa kalkıp derin bir nefes alırım. Dominic'e dönerek, "Onu görmek istiyorum," derim.

"Hâlâ ameliyatta, Sveta," diye beni uyarmaya başlar, ama ben sadece başımı sallarım.

"Peki, o zaman beni ona olabildiğince yaklaştır. Bekleyeceğim."

Babama attığı hızlı bakışı kaçırmadım ve gördüğü şey ne olursa olsun, bana başını sallayarak cevap verdi. "Tamam, ama burada bekleyebilirsin."

"Teşekkürler, ama onun yanında olmak istiyorum. İşleri biter bitmez orada olmak istiyorum." Etrafıma bakıyorum ve herkesin gözlerine bakarak ekliyorum, "Uyandığında orada olmak istiyorum," Vitya'nın hayatta kalmasından başka bir şeyi kabul etmeyeceğimi açıkça belirtiyorum.

"Seni aşağıya kadar geçireyim," diyor Dominic, Natalya'nın poposuna hafifçe vurup kafasına bir öpücük kondurarak onu bırakıyor.

Anneme bakıp, "Bebek çantasında daha fazla mama var, ama muhtemelen bezleri bitmek üzeredir," diyorum.

"Merak etme," diyor Natalya hemen, "Isabella'dan kalan fazlalıklar, yeni bebek için olanlar ve Roma'nın stokları arasında ihtiyacımız olan her şeyi bulabileceğimizden eminim. Birine mama almaya gitmesini de söyleyeceğim, böylece bolca maması olur."

"O iyi olacak," diyor annem, gülümseyen Samantha'yı hafifçe sallayarak. "Ona iyi bakacağız. Kardeşin diğerleriyle birlikte yolda." Elini uzatıp elimi sıkıyor. "Yalnız değilsin Sveta. Bunu birlikte atlatacağız."

"Teşekkürler anne." Dönüp Dominic'i takip ederek koridordan geçiyorum, yoksa yine ağlamaya başlayacağım. Vitya benim güçlü olmamı bekliyor ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Uyandığında beni yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış değil, hemen yanında bulacak.

Dominic ve ben aşağı kata iniyoruz. Yıllar önce, burayı Dr. Bianchi için donatmış ve masraftan kaçınmamıştı. Burası, şehirdeki herhangi bir hastanenin en iyi ameliyathanesiyle kolayca rekabet edebilir ve o da bunu iyi bir şekilde kullanarak adamlarımızın hayatını defalarca kurtardı. O, parlak bir cerrah ve yıllarca süren bire bir eğitimden sonra Tony de onunla aynı seviyede. Vitya'nın emin ellerde olduğunu biliyorum. Onu kurtarabilecek biri varsa, o da bu ikisidir.

Ameliyathanenin kapalı kapılarının önünden geçiyoruz ve onları açıp içeri koşma isteği çok güçlü. Dominic bunu hissetmiş olmalı ki kolumu tutup beni koridorun karşısındaki odaya götürüyor. Burası rahat bir bekleme yeri olarak düzenlenmiş, ama kanepene ne kadar davetkar görünse de, oturup keyfini çıkaramayacağımı biliyorum.

"Acıktın mı, susadın mı? Sana yiyecek bir şeyler getirebilir veya kahve yapabilirim." Köşedeki makineyi işaret ediyor. "Espresso ister misin?"

"Ben iyiyim, Dominic. Teşekkürler." Natalya'nın yanına dönmek için sabırsızlandığını biliyorum, bu yüzden koluna hafifçe vurup "Yukarı, onun yanına dön. Ben iyiyim" diyorum.

Tereddüt ediyor, ben de ekliyorum: "Kardeşim ve amcalarım yakında buraya gelecekler, hepsi peşimden ayrılmamaya karar vermeden önce biraz yalnız kalmak istiyorum."

Bana hafifçe gülümser ve omzumu sıkıca tutar. "Dr. Bianchi bu işin en iyisidir. Bir mucize yaratabilecek biri varsa, o da odur."

Koridorun karşısındaki kapıya bakarak başımı salladım. "Teşekkürler Dominic. İki yıl önce Natalya'yı gizlice kaçırmaya ikna etmenin iyi bir fikir olduğunu biliyordum."

Gülümsedi ve parmağıyla beni işaret etti. "Sana bunun aptalca bir fikir olduğunu ve onu yine de evleneceğimi söylemiştim."

Ben de gülümserim, gelmek isteyen gözyaşlarıyla mücadele eder, o gidene kadar kendimi tutmaya çalışırım. Kırılmak üzere olduğumu ve bunu yalnız yapmak istediğimi hissederek, omzumu rahatlatıcı bir şekilde sıkar ve sonra bana nezaket göstererek uzaklaşır. Onun ayak seslerini duyamayacak hale gelir gelmez, tüm gücüm beni terk eder ve daha önce hiç yapmadığım gibi ağlamaya başlarım.

Beni yerde hıçkırarak ve titreyerek bulan Max'tir. Tek kelime etmeden beni kollarının arasına alır ve kanepeye taşır. Ben onun kucağına kıvrılıp başımı omzuna yaslarırken, o beni kocaman bir kucaklamayla sarar. O benim için bir kardeş gibidir ve dokunuşunda cinsel bir anlam yoktur. Sadece benim çaresizce ihtiyaç duyduğum teselliği sunmaktadır.

Altımda hareket eder, cebinden bir şey çıkarır ve birkaç saniye sonra kulaklığı nazikçe kulağıma takar. Kısa süre sonra kulağımda güzel bir melodi çalmaya başlar. Akılda kalıcı, hüzünlü ve inanılmaz derecede güzel bir melodi. Şu anda hissettiğim duyguları tam olarak yansıtıyor, ama hüzünlü notaların altında umut verici bir şey var.

"Ne düşünüyorsun? Bu benim son bestem." "Çok güzel, Max."

"Çok hüzünlü değil mi?"

Omzuna başımı yaslayarak hayır anlamında başımı salladım. "Mükemmel. Akıldan çıkmayacak kadar güzel."

"Teşekkürler, Sveta."

O bir kulaklığı takarken, ben diğerini takıyorum ve birlikte onun bestelediği şarkıyı dinliyoruz. Gözlerimi kapatıyorum ve müziğin beni başka bir yere götürmesine izin veriyorum. Fazla uyumadım ve en son Samantha ve ben kaçırıldığımız gece Vitya ile yemek yemiştik, bu yüzden yorgunluk beni kolayca ele geçiriyor. Uyandığımda, vücudum birdenbire uyanırken, uyuşmuş beynim yetismeye çalışıyor.

"Vitya," diye bağıryorum, uyanık kalamadığım için kendime lanet ediyorum.

Max gitmeden önce beni kanepeye yatırmış olmalı, çünkü Matvey amcamın boğuk sesi "Sorun yok. Hâlâ ameliyatta" diyor.

"Ne kadar süre uyudum?"

O saatine bakarken ben oturuyorum. "Üç saat."

Gözlerimi ovuştururken, korku tekrar içime yerleşmeye başlıyor ve beni yutmak üzere. "Çok uzun sürüyor. Bu iyiye işaret olamaz."

"Bu çok iyi bir işaret," diye düzeltiyor Matvey amcam. "O mücadele ediyor, Sveta. Pes etmiyor."

Titrek bir sesle fısıldadım, "O her zaman inatçıydı."

Matvey amcam bana koyu renk kaşlarını kaldırır. "Tanıdığım başka birini andırıyor."

Koyu renkli gözlerine bakarak soruyorum, "Babam bu konuda ne kadar kızgın?"

Amcam iç geçirip oturduğu sandalyeye yaslanır, parmaklarını başının arkasında birleştirir ve günlerdir uyumamış gibi görünür. "Sana mı? Hiç de değil. Sana asla kıyamaz, Sveta. Yıllar boyunca yaptığın onca yaramazlıktan sonra bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi." Bunu söylerken gülümser, muhtemelen tüm yaramazlıklarımı hatırlayarak.

"Savunmam olarak, ben sadece aptalca, zararsız şeyler yaptım." Elimi sallayarak, şu anda içinde bulunduğum karışıklığı ima ettim. "Tabii ki şimdiye kadar."

"Ailemizdeki kadınlar bizi hep tetikte tutmuştur," diyor, hafifçe gülerek. "Senin farklı olacağını hiç düşünmedik, özellikle de babanın kim olduğunu düşünürsek." Bana gülümsüyor ve "Gerçekten hiç şansın yoktu," diyor.

"Bana mı söylüyorsun. En azından Val mantıklı. İkimiz de benim gibi olsaydık ne olurdu bilmiyorum."

"Tanrı yardımcımız olsun," diye inliyor Matvey, ama sesinde şakacı bir ton duyabiliyorum. Gençken geçirdiği yangının verdiği hasar nedeniyle sesi her zaman biraz kaba çıkıyor, ama bana karşı her zaman inanılmaz derecede tatlı olmuştur. Hepsi öyledir. Korkunç bir üne sahip Bratva patronları olmalarına rağmen, aileleri söz konusu olduğunda gerçekten çok yumuşak kalplidirler.

"Benden mi bahsediyorsunuz?"

İkimiz de Val'in Yelena'nın hemen arkasında içeri girdiğini görmek için başımızı çeviriyoruz. Amcam kızını görünce yüzü aydınlanıyor ve hemen ayağa kalkıp ona sarılmak için hazırlanıyor. Onunla her zaman özel bir bağı olmuştur ve kardeşiyle olan ilişkisini ondan saklamanın onu çok üzdüğünü biliyorum.

"İyi misin?" diye sorar ona, kendisiyle aynı olan koyu renk gözlerine bakarak.

"Ben iyiyim baba. Annem ve Evgeny yukarıda."

Karısı ve oğlunun adının geçmesiyle kapıya bakıyor ve onlara ulaşmak için ne kadar sabırsızlandığını anlıyorum.

"Ben iyiyim, Matvey Amca. Yukarı çıkıp onları gör."

Tereddüt eder, ama Val yanımdaki kanepeye oturur. "Ben Yelena,
"Ona da."

babasının az önce oturduğu koltuğa oturur ve bana gülümser. "Ben
Ben de."

Amcam eğilip Yelena'nın başına öpücük kondurur. "Tamam, ama bir şeye ihtiyacın
olursa seslen."
bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

"Tamam," der Yelena. O ayrılır ayrılmaz, bana bakar ve yaklaşır. "İyi
misin? Bir şey duydun mu?"

"Hayır ve hayır," diye cevap veriyorum.

Bana titrek bir gülümsemeyle güven vermeye çalışıyor, ama aynı
zamanda ağlamamaya ve beni olduğumdan daha da üzmeye çalışıyor.
Kardeşim elimi tutup sıkarken, ben de ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık
veriyorum.

Ona bakarak soruyorum, "Bizi koruduğunuz için başınız belaya girdi
mi?"

"Onlara yalnız gittiğimi söyledim," diyor Val. "Yelena'nın orada
olduğunu bilmiyorlar ve biz de öyle kalmasını istiyoruz. Onlar Yelena'nın
burada kaldığını düşünüyorlar ve Nat bizi korumayı kabul etti."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye hemen cevap veriyorum.

"Babam her şeyi öğrendiğimi biliyor, ama aynı zamanda senin ikizim
olduğunu ve seni asla ihanet etmeyeceğimi de biliyor. Bunu sakladığım için
kızgın, ama sana olan sadakatimden de çok gurur duyuyor." Yumuşak bir
kahkaha atıyor. "Ama son kısmı henüz itiraf etmedi."

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Kabul edecek."

"Belki, ama itiraf etmese bile, hepimiz bunun doğru olduğunu biliyoruz.
Sana ona kendin söylemen için zaman tanıdığımı biliyor."

"Seni benim karmaşama bulaştırdığım için üzgünüm."

Bana bakar. "Beni hep senin karışıklıklarına bulaştırıyorsun, şimdi bunun
için özür dilemeye başlama. Bu seferki diğerlerinden daha büyük olabilir, ama
buna değdi, değil mi? Yani, bir kayınbirader ve bir yeğenim olacak." Bana
rahat bir gülümseme atar. "Sonuçta o kadar da kötü bir karışıklık değil."

Samantha'dan bahsedilince, "Orada nasıl?" diye soruyorum.

Yelena gülererek araya girer ve "Şımartılıyor ve her saniyesinden keyif
alıyor." der.

Muhtemelen herkesin kucağında dolaştırılıp öpücük ve kucaklamalarla
boğulduğunu düşünerek gülümsüyorum. "Neler olduğunu anlayamayacak
kadar küçük olduğu için çok mutluyum."

"Yemin ederim, o ikinizi arıyor, ama mutlu, Sveta. Onun için endişelenmene gerek yok," diyor Val.

Onun sözüne güvenerek iç çekip başımı kanepeye yaslıyorum.

"Bir şeyler yemelisin," diyor bana, ama ben sadece başımı sallıyorum.

"Yiyemem Val. Yemeye çalışırsam hepsini kusarım."

Elimi tekrar sıkıyor. "Bunu duyduğumda çok korkuyorum."

Yumuşak bir kahkaha atıp onun elini sıkıyorum. "Ben de senin kadar şaşırdım. Şu anda şeker bile içimden gelmiyor. Vitya şok olurdu."

Onun adını söylerken sesim biraz titriyor, ama dudaklarımı ısırıp titrek bir nefes alıyorum, kendimi bırakmıyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir korku ve keder beni boğmak üzere, ama buna teslim olamam, en azından henüz değil, hala umut varken.

Val ve Yelena bir saat daha benimle otururlar ve endişeden aklımı kaçırmak üzere olduğuma ikna olduğumda, koridorun karşısındaki kapının açıldığını duyarım. Ayağa fırlar ve odanın karşısına koşarım, Dr. Bianchi'nin dışarı çıktığını görürüm. Ameliyat önlüğü giymiş ve benim kadar yorgun görünüyor.

"O nasıl?" diye soruyorum

hemen. "Hayatta."

Bu sözleri duyar duymaz dizlerim titrer, kardeşim beni tutar ve Dr. Bianchi hemen ekler: "Ama henüz tehlikeyi atlatmadı, Svetlana. Kurşun çok hasar verdi ve çok kan kaybetti. Komada."

"Ne?" Val'in koluna tutunarak dengemi sağlarken, Yelena diğer tarafımda beni destekliyor. "Ne demek istiyorsunuz? Uyanacak mı?"

"Bunu söylemek mümkün değil. Hayati fonksiyonları stabil ve beyin hasarı belirtisi görmüyorum. Hayatta, ama durum hala çok hassas," diyor ve bunun, Vitya'nın hala ölebileceği gerçeğine beni nazıkçe hazırlamanın bir yolu olduğunu biliyorum.

"Ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sorar Val.

"Saatler, günler, haftalar sürebilir. Gerçekten bilmiyorum." Dr. Bianchi elini uzatıp omzumu sıkıyor. "Üzgünüm, Sveta. Onun için elimizden gelen her şeyi yaptık."

"Elinizden geleni yaptığınızı biliyorum. Teşekkür ederim," diyorum ona. "Onu görebilir miyim?"

"Tabii ki, hazır olduğunuzda. Tony hala orada. Vitya kendi başına nefes alıyor, ama oksijen vermek için burun kanülü takılı. Ancak endişelenecek bir şey yok. Sadece onun yanında olun ve onunla konuşun. Şu anda ihtiyacı olan şey bu."

Dr. Bianchi omzumu bir kez daha sıkıp merdivenlere doğru yürüdü. Lucia ile paylaştığı daireye giderken Dominic'e son durumu anlatacağını biliyorum, sonra da yatağına atlayıp çok ihtiyaç duyduğu uykuyu uyuyacak.

"Seninle gelmemizi ister misin?" diye sorar Val ve ben onun elini daha sıkı tutarım.

"Henüz gitmeme izin vermeyin."

O ve Yelena beni daha sıkı tutuyorlar ve zayıf olduğum için kendimi suçlamak yerine, onlara yaslanıp destek alıyorum. Onların burada benimle oldukları için çok minnettarım, böylece o odaya tek başıma girmek zorunda kalmıyorum.

Titrek, dengesiz adımlarla, solumda Val, sağımda Yelena ile kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açıp Vitya'nın göğsü bandajlarla ve çeşitli yerlerinden çıkan kablolarla kaplı, bilinçsiz bir şekilde yatarken gördüğümde, hıçkırarak ağlamaya başladım ve ona koştum. Hastane yatağının hemen yanında durup, ona dokunabileceğim yeri bilemeden ona baktım. Dr. Bianchi'nin bana bahsettiği tüp kulaklarına ve burnuna takılıydı ve Vitya'yı hiç bu kadar küçük görmemiştim. O her zaman hayattan büyük bir varlıktı ve onun da bir insan olduğunu, yaralanabileceğini ve benden alınabileceğini hatırlatmasını sevmiyorum.

Bir kez daha hıçkırarak ağladım, yüzünü avuçlarımla kavradım ve ona yaklaştım, alnımı alnına dayadım ve yüzünü gözyaşlarımla ıslattım. "Geri dön bana, Vitya," diye fısıldadım, nerede olursa olsun beni duyabileceğini umarak. "Seni seviyorum. Lütfen geri dön bana."

Dudaklarını nazikçe öptüm, hareketsiz ve tepkisiz kalmalarından nefret ediyordum, alıştığım tutkulu adamdan çok farklıydılar. Ayağa kalktığımda, Tony'nin etrafımızdaki makineleri kontrol ettiğini gördüm.

"Teşekkürler Tony," diyorum ona, onun yardımı olmasaydı, durumun kolayca tersine dönebileceğini bilerek.

Bana bakıp hafifçe gülümsüyor. Mavi gözleri gözlüklerinin arkasında kısmen gizli olsa da, ne kadar yorgun olduğunu kolayca anlayabiliyorum. Tony benden ve kuzenlerimden çok da büyük değil, ama onu nadiren görüyoruz.

genellikle burada birilerini dikmekle meşgul. Alessi Mafyası ve ailemin Bratva'sı arasında, onu oldukça meşgul ediyoruz.

"Yatağın kenarına oturabilirsin, ama göğsüne ağırlık vermemeye dikkat et. İçinde dikişler var, ayrıca giriş ve çıkış yaralarında da bir dizi dikiş var. Nefes alışını iyi görünüyor ama, Sveta." Bana fazla umut vermeden, güven verici olması gereken bir gülümseme atıyor. "O güçlü ve seninle burada kalmak için deli gibi mücadele ediyor."

Parmaklarımı Vitya'nın gevşek eline geçirip başımı sallıyorum, konuşmaya cesaret edemiyorum.

"Onunla mümkün olduğunca çok konuş, burada olduğunu bilmesini sağla." Birkaç düğmeye daha basar ve sonra, "Bütün gün gelip gideceğim, ama monitörlerinde herhangi bir değişiklik olursa bana haber verilecek." der.

Ona tekrar teşekkür ettim ve sonra çok dikkatli bir şekilde Vitya'nın yatağının kenarına oturdum, elini elimde tutarak. Val başımı öptü, sonra Yelena bana son bir kez sarıldı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, Sveta." Ben başımı sallayıp söz verene kadar kollarını bana dolamaya devam eder.

"Kalmak ister misin? Bizim için sorun değil," diyor kardeşim, ama şimdi Vitya'nın elini tutuyorum ve o tam önümde, tek istediğim onunla yalnız kalmak.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

Cebine uzanıp çiftlik evinde bıraktığım telefonu bana uzattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da sadece konuşmak istersen bana mesaj at."

"Ederim. Teşekkürler, Val."

Onların uzaklaşmasını izliyorum ve kapıyı açmadan önce eğilip Yelena'yı öpüyor. Şu anda uygun bir zaman olmadığı için derin, tutkulu bir öpücük değil, ama dudakları onun dudaklarında kalıyor ve odanın diğer ucundan bile bu öpücükteki sevgiyi hissedebiliyorum. Yüzünü avuçlayarak geri çekiliyor ve ona göz kırpmıyor, sonra son bir kez yanağını okşayıp kapıyı açıyor. Bir iç çekerek elini indiriyor ve dışarı çıkarken kuzen moduna geri dönüyor, beni Vitya ile yalnız bırakıyor.

"Artık uyanabilirsin," diyorum ona. "Yalnız kalana kadar bekliyorsan diye."

Ne kadar açılmasını istesem de gözleri kapalı kalır. Elinin arkasını öperim, ona ait tanıdık kokuyu içime çekerim.

"Samantha seni özlüyor. Yukarıda, herkesin kucağında dolaşıyor ve mümkün olan en iyi şekilde şımartılıyor. Shane'le birlikteyken ne kadar uslu davrandığını görsen çok gurur duyardın. Çok uslu bir bebektir."

Sesim o kadar titriyor ki, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, ama burada olduğumu bilmesini istiyorum. Hiçbir yere gitmeyeceğimi, ne kadar sürerse sürsün onun yanında kalacağımı bilmesini istiyorum.

Kaşlarından bir tutam koyu saçını çekip alıyorum ve konuşmaya devam ediyorum. Ona Rusça konuşuyorum, aklıma gelen her şeyi anlatıyorum. Shane'in bizi nasıl kaçırdığını ve motel odasında neler olduğunu anlatarak başlıyorum, sonra devam ediyorum, onu ne kadar sevdiğimi, o beni korumaya başladığından beri başka hiçbir şey düşünmediğimi söylüyorum ve sonra ona verdiği sözü hatırlatıyorum.

"Bana her zaman geri döneceğine söz vermiştin, Vitya." Yanına uzanıyorum, ona dokunacak kadar yakın duruyorum ama ona baskı yapmamaya da dikkat ediyorum. Ellerim ondan hiç ayrılmıyor. Yüzünü, omzunu ve kolunu dokunuyor, okşuyor ve sevgiyle okşuyorum, ondan birkaç saniyeden fazla uzaklaşmıyorum.

"Sözünü tutmanı istiyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Sözünden dönemezsin. Buna izin vermem."

Hala uyanmadığında, ekliyorum: "Babamla konuştum. Ona senin aletini kesemeyeceğini söyledim, artık uyanabilirsin."

O kıpırdamıyor. Benim burada olduğumu fark ettiğine dair hiçbir işaret yok, ama ben pes etmiyorum. *Asla* pes etmeyeceğim.

Sonraki üç gün boyunca, kimseye dilemeyeceğim bir rutine girerim. Annem ve babam sırayla beni yemek yemeye zorluyorlar. Dominic'in boş odalarından birinde kalıp biraz uyumam için ellerinden geleni yapıyorlar, ama ben Vitya'nın yanından ayrılmayı reddediyorum. Onun yanında olmadığım tek zaman, duş almaya zorlandığım zamanlar, ama o zaman bile bu odaya bağlı banyoyu kullanmakta ısrar ediyorum.

Dördüncü gün, Vitya'nın hastane yatağının kenarında oturmuş, onun için bir resim çiziyordum ki kapı açıldı ve Mia içeri koştu. Kuzenim pembeye boyanmış saçlarını geriye attı ve yeni deldirdiği burnuna ışık vurduğunda bana gözlerini devirdi. Mia her zaman ortamı neşelendirmeyi başarır, bu yüzden benden küçük bir gülümseme koparmayı başardı.

"Benim suçum değil," diyor, ses tonu yakın zamanda herhangi bir hatasını kabul etmeyeceğini açıkça belli ediyor.

Dario hemen arkasında, yüzünde sert bir ifadeyle koluna kanlı bir havlu tutuyor. "Peki, o zaman kimin suçu bu?"

Dominic'in kuzeni sinirli görünüyor, ama bana baktığında özür diler gibi gülümsüyor. "Üzgünüm, Sveta." Çenesiyle Mia'yı işaret ediyor. "Bu kız ilk dersinde beni bıçaklamaya karar verdi."

"Sadece bana söylediğini yapıyordum," diyor Mia, Tony içeri girince kenara çekiliyor.

Tony, koyu renk saçlarını eliyle tarar ve gözlüklerini düzeltir, ardından malzemelerini karıştırır ve Dario'ya oturması için işaret eder. Herkesin kolaylıkla yerlerine oturması, bunun oldukça sık yaşanan bir olay olduğunu açıkça gösterir. Tony, Dario'yu muayene etmeden önce Vitya'ya bakarak odanın bizim tarafında her şeyin yolunda olduğundan emin olur. Her şeyin yolunda olduğuna ikna olduktan sonra, ön koluna bastırdığı havludan kan sızmaya başlayan öfkeli İtalyan'a tekrar odaklanır.

Mia yaklaşır, Tony havluyu çektiğinde hiç tiksizmez, ortaya çıkan derin kesik beni hızla başka yere bakmaya zorlar.

"Sadece bir çizik," diye mırıldanır Mia. "Bu kadar çocukça davranmayı bırakabilirsin. Ben sadece bana öğrettiğin şeyi yaptım."

Dario kahkaha atar ve İtalyanca bir şey söyler, Tony ise ellerini kaldırarak İngilizce olarak "Bu işe karışmıyorum. Ben sadece yarayı dikmeye geldim" der.

"Sana kuralları açıklıyordum, Mia. Lanet olsun, kuralları bitirmeme bile izin vermedin, beni parçaladın." Dario, Tony'nin yarayı uyuşturmak için yaptığı, gerçekten çok acı verici olan bir dizi enjeksiyonu görmezden gelir ve dikkatini Mia'ya verir.

Mia kalçasını tezgaha dayar ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Peki birinci kural neydi?"

Dario ona sert bir bakış attı. Mia güldü ve parmağını kaldırdı. "Birinci kural: Asla gardını düşürme." Ona kocaman bir gülümseme attı. "Görünüşe göre biri dikkatini vermiş ve bunun için sadece kendini suçlayabilirsin. Birinci kuralı unuttun, Dario."

Tony öksürerek gülmesini gizlemeye çalışır, ama Dario bunu fark eder ve ona koyu kaşlarını kaldırır. "Beni dikmeye geldin, unuttun mu, Doktor?"

Mia, Dario'nun dikiş atılmasını izlerken, ben çizimime devam ediyorum, ara sıra durup Vitya'nın yanağını okşuyor ya da elini sıkıyorum, ona sürekli burada olduğumu hissettiriyorum.

Tony işini bitirince her şeyi temizler ve Vitya'yı kontrol eder, sonra omzumu sıkıp dışarı çıkar. Dario ve Mia yaklaşır. Mia minicik bir kızdır, Dario ise onun üzerinde yükselir. Onu kesmeyi başardığı için etkilenmemek elde değil. Sanırım bu, Dario'nun onu son kez hafife alışı olacak.

"Herhangi bir değişiklik var mı?" diye soruyor Dario. Elini yüzüne sürüyor, az önce aldığı dikişlerden hiç rahatsız görünmüyor.

"Hayır, henüz yok," diyorum, "ama günümün sıkıcı ayrıntılarını anlatmamdan bıkmış olmalı, yakında uyanıp bana susmamı söyleyecektir."

Bana hafif bir gülümsemeyle destek olmak için sırtımı okşadı. "Eminim öyle yapacaktır. Sadece zamanını bekliyor. Unutma, sana gelince o lanet olası bir azizdir, Sveta." Bana dostça göz kırptı. "Sonsuz sabır."

"Doğru," diyorum, Vitya'nın sessizce ve sabırla benim onu maruz bıraktığım tüm gün süren alışveriş merkezine gezileri katlandığını hatırlayarak.

Mia pek sarılmayı seven biri değildir, bu yüzden omuz omuza çarpıştığında hiç şaşırmadım. Ona bakıp gülümserim. Lev amcam ve Jolene teyzem, on yedi yaşına geldiğinde burnuna piercing yaptırmasına izin verdiler ve şimdi de dövme yaptırmak için yalvarıyor. Son duyduğumda, bu konuda kararlıydılar ve on sekiz yaşına gelene kadar beklemesi gerektiğini söylüyorlardı, ama daha önce yaptırsa da şaşırmam. Lev amcam ona hayır demek konusunda çok zorlanıyor.

"İlk dövmeni benim tasarlamama izin verir misin?" diye soruyorum ona.

Gülümsüyor, burnundaki elmas ışığı yakalıyor. "Mükemmel tasarımı yaratması için başka birine güvenecekmişim gibi."

Onu hafifçe itip gülümsüyorum. "Teşekkürler, Mia."

Son zamanlarda çok kolay duygulanmaya başladığımı hissederek, Dario'ya dönüp "Hala bir saatimiz var" diyor.

"Ciddi misin?"

Mia elini beline koyar. "Bebek gibi davranma, Dario. Sadece birkaç dikiş attılar."

Arkasını dönüp bakmadan uzaklaşır, onun peşinden geleceğini umarak. Koyu renkli gözlerini bana çevirir.

"Onu bıçaklamaya çalışma," derim ona.

"Siktir git, söz veremem," diye mırıldanır ve dönüp onun peşinden gider. Onu.

Gülüyorum ve başparmağımı Vitya'nın yanağına sürüyorum. Hafif bir sakalı var sakal bırakmış ve uyanır uyanmaz onu tıraş etmek isteyeceğini biliyorum.

"Mia'nın hiç değişmediğini bilmek seni mutlu edecek. Eğer kaçırdıysan, ilk antrenmanında Dario'yu öldürmeye çalıştı. Onun yüzünden yeni bir yara izi olacak." Parmaklarımı ejderha dövmesinin üzerinde gezdiriyorum. "Belki ben de ondan beni eğitmesini istemeliyim. Eminim Mia, Shane'i anında yere sererdi."

Vitya'nın gözlerini açmayacağı belli olunca, iç çekip kömür kalemimi aldım, uyanmadan önce resmini bitirmeye kararlıyım.

Vitya'nın komaya girmesinin yedinci gününde umudumu kaybetmeye başlıyorum. Onun kaybının ağırlığı göğsümde baskı yaratıyor ve ne kadar olumlu kalmaya çalışsam da şüpheler hızla içime yerleşiyor. Elini tutarak, elinin arkasını öpüp yanağıma bastırıyorum.

"Uyan, Vitya," diye yalvarıyorum, yüzüne öpebilmek için ona yaklaşıyorum. "Uyan ve bana geri dön. Yemin ederim, bir daha seni alışveriş merkezine götürmeyeceğim. Artık sana bu kadar baş belası olmayacağım, hatta bir yıl boyunca şekerden vazgeçeceğim. Tamam, belki bir yıl değil, ama bir ay boyunca yapacağım, tam bir ay boyunca. Beni duyuyor musun? Senin iğrenç organik granolayı yiyeceğim ve bunun hakkında şikayet bile etmeyeceğim." Yüzünü avuçlarım ve onu tekrar öperim. "Sadece bana geri dön."

İnlemesi o kadar düşük sesli ki neredeyse duymayacaktım, ama sonra parmaklarının benimkilerle hareket ettiğini hissettim. Nefes nefese geri çekildim ve o yavaşça gözlerini açtığında, derin maviliğini gördüğümde, rahatlamış bir şekilde hıçkırarak tekrar onu öptüm.

"Seni çok seviyorum. Bir daha beni böyle korkutmaya cüret etme."

"Sveta," diye fısıldadı. Sesi, uzun süre konuşmadığı için çatlak ve kısık çıkıyordu, ama bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel sestti.

"Buradayım. Tam buradayım."

O kadar zayıf ki zar zor hareket edebiliyor, ama parmaklarını kaldırıp yanağına okşamayı başarıyor. Hala ağlıyorum ve onun üzerinde duruyorum, gözyaşlarıyla yüzünü ıslatıyorum.

"Tam bir ay," diye alay ediyor.

Tabii ki, ben evrene saçma bir söz verdiğim anda uyanmayı seçerdi. "İlaçlar yüzünden beynin bulanık," diyorum ona. "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

Bana zayıf bir gülümseme atıyor. "Bu arada, ben de seni seviyorum."

Başını kaldırmaya gücü yetmiyor, ama etrafına bakınıyor, ben de hemen "O iyi. Ailem ona bakıyor, böylece ben burada seninle kalabiliyorum" diyorum.

"Ne kadar süredir baygındım?"

"Bir hafta."

"Tanrım," diye inliyor. "Üzgünüm."

"Hayattasın. Önemli olan tek şey bu."

Hâlâ yüzünü avuçlarımın içinde tutup aptal gibi gülümserken Tony içeri koşarak girer. Telefonuna bir değişiklik olduğunu belirten bir uyarı gelmiş olmalı ve yüzündeki endişeli ifadeye bakılırsa en kötüsünü bekliyordu. Yüzümdeki gülümsemeyi görünce rahatlar.

"Geri dönmene sevindim, Vitya," diyor ve onu kontrol etmek için hızla yanına yaklaşıyor.

Elimi Vitya'nın eline sıkıca sarılmış halde tutuyorum, onu bırakmaya niyetim yok. Benim peşinden ayrılmamaya alışsa iyi olur, çünkü öngörülebilir gelecekte burada olacağım.

Bölüm 14

Vitya

Sveta, beni asla bırakmayacakmış gibi elimi sıkıca tutuyor ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum. Sanki birkaç saniye önce onun önüne atlayıp, vücudumla onu koruyarak bunun yeterli olmasını umut ediyordum gibi hissediyorum, ama üzerinden bir hafta geçti. Yedi gün boyunca endişelendi ve korktu, ve ona bunu yaşattığım için kendimden nefret ediyorum.

Tony göğsümü muayene etmeye başladığında, içimi saran o kadar şiddetli bir acı yüzünden kolunu itme isteğini zorlukla bastırıyorum.

"Sana bir doz daha morfin vereceğim," diye söz veriyor. "Önce birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Onun yapması gerekeni yapmasına izin vermekten başka seçeneğim yok. Oturmak için bile gücüm yok, kapıya koşmak bir yana.

"Biraz su alabilir miyim?" diye soruyorum, sanki kum yemiş gibi hissediyorum. Damar yoluyla serum dahil çeşitli şeylere bağılıyım, ama boğazım o kadar kuru ki ağrıyor.

Tony başını sallar ve Sveta hemen bir bardak alır ve suyla doldurur. Pipeti dudaklarıma götürürken, ona "*Bu kadar çaresiz olmaktan nefret ediyorum*" bakışı atarım, ama o sadece gülümser ve "Alışsan iyi olur. Şimdi em" der.

Tony gülmesini zorlukla bastırırken, ben kalan gücümle kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum ve o da pipeti kurumuş dudaklarımın arasına sokuyor. Susuzluktan tartışacak halim yok, o yüzden uğraşmıyorum. *Pcholka* kararlı. Ama onun şeker grevini unutmayacağım. Onu bu konuda sorumlu tutacağım ve bunu düşününce pipetin etrafında sırtıyorum.

O da bana gülümsüyor, yüzü gülümsemesiyle aydınlanıyor ve benim için hiç zaman geçmemiş gibi hissetsem de, onu çok özlemişim. Suyu bitiriyorum ve o bardağı yatağın yanındaki tepsiye koyduğunda, gözlerimi ondan ayıramadan elini sıkıyorum.

"Sana zarar verdiği için üzgünüm," diyorum ona, ama o çoktan başını sallayarak ben.

"Senin suçun değil. O kafese tırmandı." O, onun kaçış yolunu ona karşı kullandığı için açıkça sinirli bir şekilde iç çekiyor.

"O lanet şeyi yıkacağım." "Senden önce davrandım," diyorum ve onu tekrar gülümsetiyorum. "Onun bu şekilde girdiğini fark edince onu yırttım.

"Ben senden önce davrandım," diyorum ve onu tekrar gülümsetiyorum. "Onun bu şekilde içeri girdiğini fark ettiğimde onu yıktım. İkinizi kaçırdığını fark ettiğimde çok korktum."

"Korkacağınızı biliyordum ve sizin için buna çok üzuldüm." "Size zarar verdi mi?"

En kötüsünden korkarak yüzünü incelerim ve o "Hayır. Biz iyiyiz. Bize zarar vermekle ilgilenmiyordu" diyene kadar nefesimi tutarım.

Kaşımı kaldırdım ve yanağındaki sarı, solmuş morluğu, onun örtbas etmek için çok uğraştığı morluğu parmağımla hafifçe okşadım.

"Samantha ile kaçmaya çalıştım ama başaramadım," diyor ve bana yarım bir gülümseme atıyor. Ben ise ona birinin vurmuş olabileceği düşüncesiyle midem bulanıyor ve gülümsemesine karşılık veremiyorum.

Eğilip beni öpüyor. "Ben iyiyim, Vitya. Söz veriyorum."

"Çok üzgünüm, Sveta."

Elimi öpüyor ve "O sadece para istiyordu. Kendi kızını satacağına inanamıyorum" diyor.

"Kızımız," diye düzeltiyorum. "O bizim kızımız, Sveta."

Bana tatlı gülümsemesinden birini gösterir ve beni nazikçe öper. "Öyle, ve seni deli gibi özlediğini biliyorum."

"Ben de onu özledim. Bir haftada çok büyümemiş olsa iyi olur."

"Onu tanıyamayacaksın bile." Sveta gülümser ve sanki gerçekten uyandığımı inanamıyormuş gibi yüzümü okşar. "Zaten yürüyor ve katı yiyecekler yiyor."

"Bu hiç komik değil," diyorum ona. "Bütün bunları kaçırsam kalbim kırılır."

"Ne kadar duygusalsın," diye benimle dalga geçer.

"Beni böyle yapan sensin," diyorum ona.

Tony hala etrafta dolaşıyor, Rusça konuştuğumuz için söylediklerimizin farkında değil. Bana bir doz daha ağır kesici verdiğinde bunu anlıyorum, çünkü vücudumda yoğun bir sıcaklık yayılıyor ve o kadar yorgun düşünüyorum ki gözlerimi açık tutamıyorum. Sveta'dan ayrılmaya henüz hazır değilim, bu yüzden

elimden geldiğince direniyorum, ama bu savaşı kaybedeceğim belli olunca, bana eğilip en tatlı öpücüğü veriyor ve fısıldıyor: "Seni çok seviyorum. Dinlen ve iyileş, Vitya, böylece eve gidebiliriz."

Onu sevdiğimi mırıldanıyorum ve sonra derin, rüyasız bir uykuya dalıyorum. Uyandığımda, Svetlana'nın güzel yüzü yerine, bana bakan babasının yüzüyle karşılaşıyorum. Son gördüğümde olduğu kadar kızgın görünmüyor, ama kızının bana gösterdiği tatlı gülümsemeyi de göstermiyor. Beynim hala bulanık, ama odaya bakınca yalnız olmadığımızı görüyorum. Dört kardeşi de partiye katılmaya karar vermiş.

"Bu benim için iyiye işaret olabilir," diyorum ve sonra hafifçe gülüyorum, çünkü şu anda aldığım ağrı kesici kokteylin etkisi iyi olduğu belli.

Vitaly kaşlarını kaldırıyor, açıkça hoşnut değil, Lev ise hafifçe gülüyor ve Vitaly'nin omzuna vuruyor. "Onu öldüremezsin," diye kardeşine hatırlatıyor. "Ben damadımı öldüremezsem, sen de öldüremezsin."

"O benim damadım değil," diyor Vitaly.

"Henüz değil," diyor Danil, "ama yakında olacak."

Vitaly ona bakar. "Kızımın aklını başına toplaması için hâlâ zamanı var."

Matvey gülüyor. "Sveta kararını verdi ve o kızın ne kadar inatçı olabileceğini herkesten iyi biliyorsun."

"Annesine çekmiş," diyor Vitaly ve kardeşlerini güldürüyor. "Evet, annesine çekmiş," diyor Roman.

Vitaly kardeşlerini görmezden gelir ve bana bakar. "Sana bir söz verdim, Vitya. Hatırlıyor musun? Sveta'yı koruyabilir miyim diye sorduğunda, kızıma uygunsuz bir şekilde dokunursan ya da vücudunun herhangi bir parçasını onun vücuduna sokarsan, çok kör bir bıçakla sikini keseceğimi söylemiştim. Kuralları çiğnedin," diyor bana.

"Tabii ki çiğnedim," diyorum ve onun tatlı kızını kaç kez siktiğimi düşününce tekrar gülüyorum. Beynim bu kadar bulanık olmasaydı, kendimi korumak için daha fazla çaba gösterirdim, ama onun bana sarıldığında ne kadar iyi hissettiğini düşündüğümde gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Beni sına, Vitya," diyor Vitaly, yaklaşarak parmağını kasıklarına doğrultuyor. "Hâlâ o lanet şeyi kesebilirim."

"Sveta'nın en sevdiği oyuncağını kesersen, seni asla affetmez," diye onu uyarırım ve sonra kardeşleri inlerken ve Lev, Vitaly'nin omzuna elini koyarak

Vitaly'nin omzuna elini koyarak onu tehdidini gerçekleştirmesini engellediğinde, erkekçe olmayan bir kıkırdama attım.

"Tanrım, evlat," diyor Matvey. "Ne taşıdığını bilmiyorum ama Vitaly'nin onu kesmesi epey zaman alır herhalde."

"Doğru," diyor Danil. Vitaly'ye dönüp gülüyor. "Karpal tünel sendromuna değmez."

Roman gülmekten boğulurken, Vitaly en sevdiğim uzvumu vücudumdan ayırmamak için çok uğraşıyor. Uyuşturulmuş ve acı hissetmiyor olabilirim, ama onun gözlerine bakıp "Onu seviyorum, Vitaly. O kız deli gibi seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum" diyebilecek kadar akli başımda. Ona gülümsüyorum. "Kızınla evlenebilir miyim?"

Elini saçlarında gezdirip bana başını sallar. "Şu anda ağrı kesicilerin etkisi altındasın."

"Evet, bu da beynimin yalan söylemeyecek kadar bulanık olduğu anlamına geliyor. Bana ne istersen sor."

"Onu çiftlik evine götürmeden önce kızıma dokundun mu?" "Hayır, ama kesinlikle dokunmak istedim," diyorum ona.

"Hiçbir şey ekleme," diye tavsiye eder Roman, Danil ise bana sadece bir bakış atar. *Ne düşünüyorsun sen? Bak.*

"Onu ne zamandır seviyorsun?" diye sorar Vitaly.

"Hayatımı kurtardığı gecedan beri."

Vitaly kaşlarını kaldırır. "Öyle mi? Kızımı sevdiğinden beri kaç kadınla yattın?"

"Hiçbiri," diyorum, düşünmeme bile gerek kalmadan. "O gecedan beri başka bir kadına bakamadım bile."

"İki yıldır cinsel ilişkiden uzak mı kaldın?" diye sorar Matvey ve sesinde saygı duyduğunu hissedebiliyorum.

"Tek istediğim kadın Sveta'ydı. Onu elde edemesem bile, başka biriyle birlikte olarak ona saygısızlık etmek istemedim. Sadece onu istedim."

Lev sessizliği bozar. "Benim oyum onda. Aileye hoş geldin,

"

"Henüz kabul etmedim," diye hatırlatır Vitaly.

Roman gülüyor. "Onların bekleyeceğini düşünmen çok komik. onayını. Onlar evleniyorlar ve hepimiz senin Samantha'ya zaten bağlandığını biliyoruz."

"Ve o Sveta'nın hayatını kurtardı," diye hatırlatır Danil.

Vitaly'ye bakıp, uyuşturucunun etkisiyle kocaman bir gülümseme atıyorum. "Kızımıza bağlandın mı?"

Sveta'nın babası ne kadar şiddetli bir adam olursa olsun, tıpkı benim gibi ailesi için çok yufka yürekli biridir, bu yüzden gözlerime bakıp "O benim ilk torunum. Tabii ki ona bağlandım" dediğinde hiç şaşırmadım.

Ben çok büyük bir gülümseme atamadan, parmağını bana doğrultuyor, "Ama kızıma zarar verirsen, seni öldürürüm Vitya."

Teslim olarak ellerimi kaldırıyorum. "Kendimi savunmaya bile çalışmayacağım. Devasa penisimi kesip, kanayan yaradan kan kaybından ölmeme izin verebilirsin."

Kardeşleri gülüyor, Vitaly ise sadece başını sallıyor ve bana "*Seninle ne yapacağım ben?*" der gibi bakıyor.

Roman bacağıma hafifçe vurur ve "İlaçların etkisi geçince sana bu konuşmayı hatırlatmak çok eğlenceli olacak," der.

"Senin için hallettim kardeşim," diyor Lev, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle telefonunu kaldırarak. "Her şeyi kaydettim. Sveta buna bayılacak, özellikle de penisinin onun en sevdiği oyuncak olduğunu söylediğin kısmı."

Vitaly inler. "Bir daha bu konuyu asla açmayalım."

"Bunu aile grubu sohbetine göndermiş olabilirim," diye itiraf eder Lev gülerek.

"Harika," der Matvey, kardeşine sırıtarak.

"Yelena büyüyor," diye hatırlatır Vitaly, ama Matvey sadece başını sallar.

"Kızım bir bodyguard'la yatacak kadar tatlı değil. Ayrıca, ailesiyle evde kalmaktan çok mutlu. Tam bir baba kızı," der ve ben en azından ağzımı kapalı tutacak kadar akli başında olduğum için minnettarım. En son yapmak istediğim şey Val'in sırrını ifşa etmek.

Lev, "Kızım bir bodyguardla yatacak kadar tatlı değil. Bu yüzden ona bakması için sadece yaşlı, mutlu evli erkekleri görevlendiriyorum" diyerek herkesin dikkatini çabucak dağıtır. Güler ve omuzlarını silker. "Onu hayatımdan daha çok seviyorum, ama o vahşi bir kız ve ben bunun farkındayım." Kardeşlerine bakar. "Dario'ya attığı bakışı gördünüz mü?"

Onun hakkında konuşurken sesindeki gururu duyabiliyorum ve bu da Samantha'nın nasıl bir çocuk olacağını merak etmeme neden oluyor. Yelena gibi tatlı ve sessiz mi olacak, yoksa Mia gibi vahşi ve korkusuz mu, ya da belki de Sveta gibi her zaman

Sveta gibi biraz belaya bulaşmaya meyilli mi olacak? Bunu bilmek imkansız, ama ne olursa olsun onu koşulsuz seveceğimi biliyorum.

"Sveta'dan aşağı gelip Samantha'yı da getirmesini rica eder misin?" diye soruyorum Vitaly'ye, çünkü onu düşünmek bile ikisini görmek için içimi acıtıyor.

"Söylerim, ama önce bir şeyi bilmeni istiyorum. Kızım sana yakın olmak için bir hafta burada kaldı. Annesi ve ben ona yemek getirip zorla yedirirdik, sonra da o temizlenirken sana göz kulak olacağımıza söz verirdik. O kadar hızlı duş alabildiğini bile bilmiyordum."

Yaklaşp bana bakar, bandajlı göğsüme gözlerini gezdirir. "O seni seviyor, Vitya, ve ben onu incitecek hiçbir şey yapmam. Onun hayatını kurtardın, bunu asla unutmayacağım. Bana itaatsizlik edip arkamdan iş çevirdiğin için hala kızgınım, ama onunla evlenmene engel olmayacağım." Bana hafif bir gülümseme atıyor. "İkimiz de bunun bir faydası olmayacağını biliyoruz."

"O inatçıdır," diyorum.

O da başını sallar. "Tıpkı annesi gibi."

Onun, kızının bu özelliğini kendisinden aldığını kabul etmemesi, kızının bu özelliğini kesinlikle kendisinden aldığının bir başka kanıtı olduğu için gülüyorum.

Elini uzatıp kolumu sevgiyle sıktığında şaşıyorum. "Onu aşağı göndereceğim."

"Teşekkürler, Vitaly," diyorum, Melnikov Bey'i takmaya gerek görmüyorum çünkü o benim kayınpederim olmak üzere.

"Onu gözetmesi için başka birini görevlendirmemiz gerekecek, ama bunu sonra hallederiz. Sen dinlen ve iyileş."

Koluma bir kez daha hafifçe vurup, kardeşleriyle birlikte arkasını dönüp uzaklaşıyor. Beklerken, ilaçların etkisi geçmeye başlıyor ve göğsümdeki ağrı ile birlikte, babasına söylediğim her şeyin farkına varıyorum. *En sevdiği oyuncak* yorumuna inliyorum ve Lev her şeyi çektiğini söylediğinde sadece halüsinasyon gördüğümü umuyorum.

Sveta, gülümseyen Samantha ile içeri girip "Babama en sevdiğim oyuncağın senin aletin olduğunu söylediğine inanamıyorum, Vitya" dediğinde bu hayali yıkıyor.

İkisini de gördüğüm için o kadar mutluyum ki, tek yapabildiğim gülümsemek ve "Ama bu doğru, değil mi?" demek.

"Şu anda bütün ailem o videoyu izliyor."

Göğsüm bu kadar acımamış olsaydı gülerdim, ama sadece sırıtıp "Çok üzgünüm. Tony bana ne verdi bilmiyorum, ama çok güçlüydü" diyorum.

Samantha yaklaşıncı gözleri benimkilere takılıyor ve bana attığı kocaman, yapışkan gülümseme boğazımı düğümlüyor. Tanrım, onu çok özlemişim.

"Merhaba, ufaklık," diyorum ve Sveta yüzünü benimkine yaklaştırdığında yanağına öpücük konduruyorum. "Bir daha böyle ortadan kaybolma. Baban buna dayanamaz."

Kendimi ilk kez yüksek sesle onun babası olarak adlandırıyorum, ama sözler ağzımdan çıktıktan sonra, bu dünyadaki en doğal şey gibi geliyor. Samantha gülümsüyor ve yüzüme uzanıyor, bir haftada uzayan hafif sakalı hissedince gülüyor. Kafasının arkasını avuçlarım ve o kahkahalarla çığlık atana kadar yüzünü öpüyorum.

"Hey, sakın olmalısın," diye uyarıyor Sveta. "Annen şimdi dayanılmaz derecede otoriter olacak, değil mi Sam?" "Ben asla otoriter değilim." Sveta kaşlarını kaldırıyor, ona karşı çıkmam için beni kışkırtıyor.

Ona göz kırparak, "Tabii ki değilsin, *pcholka*. Sen her zaman bal gibi tatlı ve aşırı itaatkarsın," derim.

Sveta gülümser. "Ailem de bana hep öyle diyor."

Beni irkilten yumuşak bir kahkaha atarak, yastığıma yaslanıyorum, ne kadar yorgun olduğumu itiraf etmek istemiyorum ama başımı dik tutacak kadar da yorgunum.

"Dinlenmen lazım." Bir sandalyeyi yaklaştırıp Samantha'nın yanına oturur ve parmaklarını benimkilerle birleştirir. "Tony, normale dönmen için haftalar, hatta aylar geçmesi gerektiğini söyledi."

Bıçaklandığımdan sonra geçirdiğim uzun iyileşme sürecini hatırlayarak inlerim ve bunu tekrar yaşamak istemediğimi düşünürüm. En azından bu sefer yalnız olmayacağım. Bana bakan seksi bir hemşire olacak.

"Neden gülümsüyorsun?"

Ona bakıp hafifçe gülerim. "Senin beni sağlığıma kavuşturacağını düşünüyordum."

"Öyle mi? Peki bunu tam olarak nasıl hayal ediyorsun?"

Daha da geniş gülümserim. "Küçük bir üniforma giyip *çok fazla* eğilmen gerekiyor. Ayrıca dizlerinin üzerine çökmen de. Bence böyle bir bakımla çok kısa sürede iyileşirim."

"Gerçekten mi?" Her zamanki gibi beni çıplak hayal ettiğini gösteren şeytani bir gülümsemeyle bana bakar. "Bunu denemem gerekebilir."

"Lütfen dene."

Sesimin neredeyse yalvaran tonuna gülüyor. "Biraz uyu ve iyileş, Vitya. Şu anda eğilseydim, benimle ne yapacağını bile bilemezsin."

"Bu gururumu incitti, tatlım," diyorum, ama gözlerim çoktan kapanmaya başlamış.

Daha yakın eğilmiş olmalı, çünkü bir sonraki konuşmasında nefesini dudaklarımda hissediyorum. "Kendini daha iyi hissettiğinde bana erkekliğini kanıtlayabilirsin." Alt dudağımı alaycı bir şekilde ısırtıyor. "Seni seviyorum."

Gözlerimi açacak kadar güçlenmemiş olsam da, gülümser ve onu öperim. "Ben de seni seviyorum," derim ve tekrar uykuya dalarım.

Tony ve Dr. Bianchi bana taburcu olabileceğimi söyleyene kadar bir hafta daha Dominic'in yanında kalmak zorundayım. Bunu ancak onlara kendimi zorlamayacağıma dair söz verdikten sonra kabul ettiler. Temel olarak, bir yataktan diğerine nakledilmeyi kabul ettim, ama en azından bu yatak benim.

Sveta tüm bu süre boyunca benimle birlikteydi ve Samantha da günde birkaç kez ziyarete geliyordu. Yeni ailesiyle çok mutlu olduğu açıkça görülüyor ve ben de bundan daha mutlu olamazdım. Sveta, Samantha'nın biyolojik babasının ona nasıl davrandığını, çocuğunu sadece ne kadar para kazanabileceği dışında hiç umursamadığını anlattı. Keşke onu hayata geri getirebilseydim de hak ettiği yavaş ölümü yaşatabilseydim. Sveta'nın ailesi, ona ateş ettiğinde onu vurmaktan başka çaresi yoktu, bu yüzden hepimizin istediğinden çok daha çabuk öldü. Ama öldü ve önemli olan da bu. Max, onu satın almaya gelen adamı kaçamadan öldürdü ve karısını yakından takip ediyorlar, ama şu ana kadar ona karşı bir şey yapmaya gerek görmediler. Karşı koyacak durumda değil ve bunu yapacak bir nedeni de yok. Bizim arkasında olduğumuzu bilmesinin imkanı yok ve bilse bile, bunun sadece ölümle sonuçlanacağını bilecek kadar akıllı olduğunu tahmin ediyorum.

Samantha'ya yönelik tehlike ortadan kalktı ve benim için önemli olan tek şey bu.

"Çaresiz olmaktan nefret ediyorum," diyorum Sveta'ya, çünkü gömleğimi kendim giyemediğim için o giydirmek zorunda kalıyor. Gülümsüyor ve dikişlerin hemen üstündeki göğsümü öpüyor.

"Çaresiz değilsin. Sadece dikişlerini koparırsan ne kadar sinirleneceğimi biliyorsun." Beni öpmeye devam ediyor, boynumdan yukarı doğru ilerliyor. Yumuşak, sıcak dudakları pantolonumun içinde sertleşmeme yetiyor.

"Sen çok alaycısın," diyorum ona, çünkü şu anda hiçbir şey yapamayacağımı çok iyi biliyor. Hala tam olarak sertleşmemi engelleyecek kadar ağrı kesici alıyorum ve alabilsem bile, uzun sürmez. O bilmiyor, ama ben Tony'ye daha hafif bir şeye geçmemi söyledim bile. Acıyla başa çıkmayı ve penisimin tam olarak işlev görmesini tercih ederim. Tony kabul etmişti, ama önce ona, ağrı hissedersen yavaşlayıp duracağıma dair söz verdim. Bu noktada, ne kadar acıttığı umurumda bile değil. Onun içine gireli çok uzun zaman oldu ve ilk fırsatta bunu düzeltereğim.

Geri çekilmeden önce kulak mememi hafifçe ısıtıyor. "Ben alaycı biri değilim," diye düzeltir, dudaklarında bir gülümseme belirir. "Kendini yeterince iyi hissettiğinde beni alabilirsin. O zamana kadar, bunu sana motivasyon sağlamak için yaptığımı düşün." Beni tekrar öper ve "Tıpkı dediğin gibi, bal kadar tatlı. İyileşme yolculuğunda sana yardımcı olmak için biraz ilham vermezsem ne tür bir hemşire olurum?" der.

Gülüyorum ve kolumu ona doluyorum, kolumu aşağı kaydırarak kalçasını avuçlayıp, avucumu yuvarlak kalçasıyla dolduruyorum.

"Sen kesinlikle daha iyi olmam için bana ilham veriyorsun, *pcholka*." "Ne bu kadar uzun sürüyor?"

Babasının sesini duyunca ben inlerken, o yine gülüyor.

Lev'in "Neden bu kadar uzun sürdüğünü hepimiz biliyoruz" dediğini duydum. "Lev, başlama lan," Vitaly kardeşine homurdandı.

Lev sadece gülüyor ve "İntikam almayı hayal ettiğimden çok daha eğlenceli" diyor. "O hala çok hasta, senin düşündüğün şeyi yapamayacak kadar,"

der Vitaly.

Sveta'nın gözleri Lev'in "Vitya'nın hareket etmesini gerektirmeyecek birkaç şey düşünebiliyorum" demesiyle büyüdü.

Gülüyorum ve ona göz kırpıyorum, çünkü Lev ve ben açıkça aynı şeyi düşünüyoruz.

Vitaly kardeşini görmezden gelir ve bağırır, "Sveta, aşağı iniyorum. Vitya, hoşuma gitmeyecek bir şey görmesem iyi olur."

"Baban çok dramatik," diye fısıldarım ve ona bir öpücük daha veririm, sonra o geri çekilir ve babası içeri girerken ben artık onun kığını avuçlamayayım diye uzaklaşır.

"Onun hazırlanmasına yardım etmek zorunda kaldım," diyor Sveta, babasına masum bir bakış atıyor ama babasının buna bir saniye bile inanmadığını düşünüyorum.

Dönüp bana kolunu uzatır, ben de yataktan kalkıp ayağa kalkarım. Bunu sadece kızının ellerini benden uzak tutmak için yaptığını bilmesem, çok tatlı bir jest olurdu.

“Seni merdivenlerden yukarı taşımamı mı istiyorsun, yoksa kendi başına yapabileceğini mi düşünüyorsun ?

Onun ses tonuna gülmeden edemiyorum. Samantha'yı torunu olarak seviyor olabilir ve kızıyla olan ilişkiye karşı çıkmıyor olabilir, ama yine de bu durumdan pek memnun değil. Artık benim de bir kızım olduğu için, onun durumunu biraz daha iyi anlayabiliyorum.

"Ben halledebilirim," diyorum ve ayaklarım yere sağlam basınca ekliyorum, "Beni sevmeyi öğreneceksin, Vitaly."

"Evet, bundan gerçekten şüpheliyim," diye mırıldanırken, Sveta gülmesini zorlukla bastırıyor ve bana yaklaşıp kolunu belime doluyor.

Normalde yaptığım gibi merdivenleri ikişer ikişer çıkmak istesem de, bir elimle tırabzana tutunup diğer elimle Sveta'dan destek alarak yavaşça, tek tek adımlarla çıkmak zorundayım.

"Bu durum uzun sürmeyecek," diye hatırlatıyor bana.

Tek bir merdiven çıkmanın beni ne kadar yorduğunu itiraf etmek istemediğimden, onun başının üstüne bir öpücük konduruyorum. Köşeyi döndüğümüzde, Sveta'nın ailesi bizi bekliyor. Katya, Samantha'yı kucağında tutuyor ve bizi görür görmez çılgınlık atıp ayaklarını sallıyor. Katya gülüyor ve kızın başına öpücük konduruyor. Sveta'nın annesi de Vitaly kadar ona hayran ve onu bu kadar kolay bir şekilde aileye kabul etmeleri benim için çok önemli. Aslında buna şaşırmamam gerekir. Melnikov kardeşler bir aile olmayı seçtiler. DNA'nın paylaşılmasının aslında hiçbir önemi olmadığını herkesten daha iyi anlıyorlar. Aile her şeydir, ama bu kan bağı olması gerektiği anlamına gelmez. Aile aynı zamanda bir seçim de olabilir ve hepimiz Samantha ile bu seçimi yaptık. Karşımda duran bu tatlı küçük kız hiçbir zaman bir şeyden mahrum kalmayacak. Her zaman ailesinin sevgisiyle çevrili olacak.

"Ayağa kalktığını görmek güzel," diyor Matvey, Alina ise bana nazıkçe sarılıyor.

Yelena ve Evgeny'ye başımı salladıktan sonra diğer eşlere sarılırım. Sveta yanımda kalır ve gizlice zayıf bedenimi destekler, sonunda "Tamam, onu şimdi eve götürüyorum. Dinlenmesi lazım" der.

Dominic, Isabella'yı kucağında tutuyor ve ben babasının elini sıkıp yaptığı her şey için bir kez daha teşekkür ederken, Isabella bana sevimli bir şekilde el sallıyor.

"Ne zaman istersen, Vitya, bunu biliyorsun. Kendini daha iyi hissettiğinde akşam yemeğine gel. Lucia sana birkaç hafta yetecek kadar yemek hazırladı.

Dondurucunda şehirdeki en iyi İtalyan yemekleri var," diyor gülerek.

Natalya bana sarılır ve fısıldar, "Bütün bu zaman boyunca ona aşık olduğumu biliyordum."

"Bunu saklamak için elimden geleni yaptım, ama onun ne kadar ikna edici olabileceğini bilirsin." Gülerek geri çekilir. "Oh, kesinlikle biliyorum."

Isabella Samantha'yı işaret eder, Dominic onu indirir ve Samantha koşarak yeni kuzeninin alnına bir öpücük kondurur. Roma'nın kıskandığını yemin ederim, ve o bir çılgılık attığında Isabella hızla koşarak onun da kafasına bir öpücük kondurur.

"O çok iyi bir abla olacak," diyor Dominic, Natalya'yı kollarıyla sararak onu kendine doğru çekiyor ve büyüyen karnına elini koyuyor.

Svetlana'ya bakıyorum, onu hamile olarak hayal ediyorum. Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, bana bakıyor ve her zaman göğsümü sıkıştıran o tatlı gülümsemesini gösteriyor.

"Hadi, seni eve götürelim."

Onun emir veren ses tonuna gülümserim ve kafasına bir öpücük kondururum. Onun koruyucu yanını görmekten çok hoşlanıyorum, Sveta sevdiği insanları şiddetle korur. Onun en sevdiğim özelliklerinden biri budur.

Diğerlerine dönerek, "Onu şimdi eve götürüyorum. İstedığınız zaman ziyarete gelebilirsiniz." diyor.

Katya ve Vitaly, Samantha'yı araba koltuğuna oturturlar, sonra Val koltuğu alır ve bizi takip eder. Dışarıya çıkmayalı haftalar geçmiş gibi geliyor ve serin hava yüzüme çarptığı anda, derin bir nefes alıp Sveta'nın cebinden sarkan pembe örgü şapkasını alır ve o karşı çıkamadan kafasına geçiririm.

İki yıldır Sveta'ya göz kulak oluyorum ve artık bu benim için ikinci bir doğa haline geldi. Bu davranış o kadar içime işlemiş ki, bir daha asla kaybolmayacak. Dominic'in mülkünde güvende olduğumuzu bilsem de, etrafımızı hızlıca taramadan edemiyorum. SUV'ye bindiğimizde, Val Samantha'yı emniyet kemeriyle bağladı ve kız kardeşine sarıldı.

"Ziyarete hazır olduğunda bana mesaj at," diyor ona.

"Tamam. Ona bir şeyler yedirip uyutacağım, ama yakında mesaj atarım."

"Bana yedirteceksin, ha?" diye sormadan edemiyorum. Val gülüyor ve beni de kucaklayarak beni şaşırtıyor. Uzun zamandır

kardeşim, ve Val'den başka bu rolü üstlenebilecek başka birini düşünemiyorum.

"Benim," diyor Sveta. "Artık emirleri veren benim."

Val gülüyor ve bir adım geri çekiliyor. "Bu konuyu ikinizin kendi aranızda halletmenize izin vereceğim."

Vitaly anahtarları Aleksandr'a atar ve sonra bana keskin bir bakış atar. "Artık onun koruması değilsin."

Sveta'nın güvenliğinden başka bir erkeğin sorumlu olması fikri hoşuma gitmiyor, ama ikimiz de şu anda onu güvende tutacak durumda olmadığımızı biliyoruz.

"Tamam," diyorum, "ama ihtiyacımız olduğunda onu ararız. Dairede bizimle birlikte oturacak birine ihtiyacımız yok." Aleksandr'a bakıp, "Alınma dostum," diyorum. Aslında o çok iyi bir korumadır ve onunla hiç sorunum olmadı, ama bizim etrafımızda dolanmasını istemiyorum.

"Alınmadım," diyor bana. "Sizi bırakacağım, ihtiyacınız olduğunda bana mesaj atın."

"Tamam," diyor Vitaly, "ama sakın kızımı onsuz dışarı çıkarma."

"Onu asla tehlikeye atmam," diye hatırlatırım ona, "ve ona yeni birinin atanması gerekeceğini biliyorum."

"Zaten araştırıyorum," diyor bana, sonra da "Kendini daha iyi hissettiğinde seçenekleri gözden geçirebiliriz," diyerek uzlaşma teklifinde bulunuyor. Sveta bana "*hayır olamaz*" bakışı atıyor ve sonra nazıkçe beni içeri iterek bu ziyareti iyi bir şekilde bitirmek istediğini belli ediyor. Ona teşekkür edip, ısrarcı kızımın beni oturtmasına izin veriyorum. Samantha'nın araba koltuğuna oturduğumda, kaşlarını kaldırıp "Emniyet kemeri, Vitya" diyor.

O kemerimi takarken gülüyorum. "Evet, hanımefendi," diyorum ve o kapıyı kapatıp diğer tarafa geçmeden önce gülümsemesini sağlıyorum.

Elimi karnına koyduğumda Samantha parmağımı tutar. Apartmanımıza kadar yol boyunca gevezelik eder, ama henüz gerçek kelimeleri anlayamıyorum. Aleksandr her şeyi daireme taşımamıza yardım eder ve sonra, ne zaman ihtiyacımız olursa, saat kaç olursa olsun onu aramamızı hatırlatarak ayrılır.

Sveta kapıyı kapatır kapatmaz, rahat bir nefes alır ve Samantha'nın kemerini çözer. Daireye bakınırım, sanki buraya en son geldiğimizden bu yana yıllar geçmiş gibi hissederim. Ama burası bıraktığımızdaki gibi bir harabe değildir. Aslında, en son burada durduğumdan bu yana kesinlikle değişen birkaç şey vardır

Bütün bebek eşyaları bir yere kaldırılmış ve daireye birkaç yeni eşya eklenmiş.

Oturma odasına girerken, raflarda birkaç çerçeveli fotoğraf gördüğümde gülümser ve Sveta'ya bakarım. Çiftlik evinde Samantha'yı kucagımda tutarken çektiği fotoğrafı alırım. Üçümüzün kameraya gülümsediği başka bir fotoğraf ve Samantha'nın gülümseyen yüzünün birkaç fotoğrafı daha vardır. Son çerçeveyi rafa geri koyarım ve sonra eklediği kitapların üzerinde parmaklarımı gezdiririm.

"Beğenmezsen her şeyi eski haline getirebilirim."

Başımı çevirip ona bakıyorum. Onu daha önce hiç bu kadar kendinden emin olmayan bir halde görmemiştim ve bu çok sevimli.

"Çok beğendim," diyorum ona. "Senin burada benimle olmanı istiyorum, Sveta. İkinizin de burada benimle olmasını istiyorum." Kollarımı açarak etrafımızdaki alanı işaret ediyorum. Muhteşem bir daire, ama çatı katı değil ve onun alışık olduğu gibi değil. "Burada mutlu olacak mısın?"

"Neden mutlu olmayayım ki?" Sorusunu sormadan önce yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. "Doğruyu söyledin, değil mi? Buraya hiç kimseyi getirmedi, değil mi?"

"Sana asla yalan söylemeyeceğimi söylemiştim," diye hatırlattım ona kaşlarını kaldırarak. "Senin dışında hiçbir kadın buraya gelmedi."

"O zaman, evet, burada mutlu olacağım." Bana heyecanlı bir gülümsemeyle bakar ve koridora doğru başını sallar. "Hadi, başka neler yaptığımı görmedin."

Hâlâ biraz bitkin hissetsem de, onun coşkusu beni ona çekiyor. Elini tutup beni koridora götürmesine izin veriyorum. Samantha diğer kolunda, mutlu bir şekilde emziğini emiyor ve gezintiye çıkacağı için heyecanlı.

Evdeki spor salonunu ve koridordaki banyoyu geçip, yatak odasına en yakın odanın önünde duruyoruz. Bu oda, ne yapacağımı bilemediğim için hep boş kalmıştı. Sveta, kapı koluna uzanmak için elimi bırakıyor, ama kapıyı açmadan önce bana bakıyor.

"Umarım çok küstah davranmamışımdır. Bana öyle olduğum söylenir."

Ona gülümsüyorum. "Buna bir saniye bile inanmıyorum." "Dalga geçmeyi bırak. Ben ciddiylim."

Burnunun ucunu öperek, "Lanet kapıyı aç Sveta, bakalım bu küstah kıçın neyin peşindeymiş" diyorum.

Gülümser ve kapıyı açar, ben de onun rekor sürede hazırladığı bebek odasına girerim. Arkanı döner, her şeyi içime çekerim ve bir kez daha aşık olduğum kadına hayran kalırım. Köşede pembe nevresimli beyaz bir beşik duruyor, yanında ise gece beslemelerini çok daha rahat hale getirecek rahat görünümlü bir sallanan sandalye ve puf var. Duvarlar yumuşak bir pembe tonunda ve odanın her yerine küçük tavşanlar ve diğer orman hayvanları çizmiş. Pencerenin yanında büyük bir tek boynuzlu at bile var.

"Bu inanılmaz," diyorum ona, hala buraya harcadığı tüm emeği inceleyerek. "Bunu başardığına şaşırırmamalıyım, çünkü senin ne kadar harika olduğunu uzun zaman önce öğrendim, ama gerçekten Sveta, bu çok güzel."

Övgülerim üzerine yanakları güzel bir pembe renge büründü ve bunu saklamak için Samantha'yı öptü, sonra onu yeni beşiğine yatırdı, böylece piyanosuna tekme atıp, başının üzerinde dönen renkli küçük köpeklerden oluşan mobilini izleyebilsin.

"Ailem her konuda bana yardım etti. Babam ve Val beşiği kurdu, annem de duvarları boyamama yardım etti." Yumuşak bir kahkaha attı. "Babamı görmeliydin. Luka'nın beşiğini kurmakla ilgili durmadan konuştu, hepimizin aynı türden bir beşik almamız gerektiğini, şirketlerin seni çıldırtmak için kasten kurulumunu imkansız hale getirdiklerini söyledi. Val ve ben buna çok güldük. Sonunda amcalarımı çağırıp yardım etmelerini istemek zorunda kaldık."

"Bunu kaçırdığım için gerçekten üzgünüm."

Bana gülümsüyor. "Videolar çektim."

"Onları izlemek için sabırsızlanıyorum." Daha sonra izleyecek eğlenceli bir şeyim olacağını bilerek gülümserim ve doldurulmuş oyuncaklara ve alt değiştirme masasına göz gezdiririm.

"Harika bir iş çıkardın Sveta. Samantha sana sahip olduğu için çok şanslı." Onun hemen verdiği cevap, "O sana sahip olduğu için şanslı.

İkimiz de şanslıyız."

"Böyle şeyler söylediğinde kalbimi en güzel şekilde kırıyorsun." Arkasına geçip kafasına öpücük konduruyorum ve ikimiz de Samantha'yı izlerken kollarımı beline doluyorum. Mutlu görünüyor, gerçekten mutlu ve seviliyor, ve onun için tek istediğim de bu. Yüzümü Sveta'nın boynuna gömerek kokusunu içime çekiyorum ve yumuşak tenine öpücük konduruyorum.

"Bir kardeşe ihtiyacı var," diyorum ona. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Gülümsedim ve kulağını ısırđım. "Evet, hem de mümkün olduğunca abuk. Zaten bir bebek odamız var. Burada başka bir beşik için bolca yer var."

"Babamın, bir tane daha kurmak için yardımına ihtiyacım olduğunu söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmek için bile buna değeri olabilir."

Onun şakalarıyla dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum. Cildini öpüyorum, ısıırıp emiyorum ve sertleştiiğimi hissettiğinde elimi okşuyor ve uzaklaşmaya alışıyor.

"O kadar acele etme. Dikişler henüz iyileşmedi."

"Bunun için bir plan yaptım."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Eminim öyledir. Dur, tahmin edeyim, ben üstteyim ve sen tamamen hareketsiz yatıyorsun, değeri mi?"

"Sanki aklımı okuyabiliyorsun, *pcholka*."

Onun kot pantolonunun düğmelerini açmaya ve onu beşikten uzaklaştırmaya başladığımda, başını sallayıp uzanamayacağımda bir yere kaçıyor. "Şimdi uyku vaktin geldi."

Gülüyorum ve parmağımda kot pantolonunun cebine sokup onu tekrar kendime doğru çekiyor.

"Kendini zorlama, Vitya!" "ok endişeleniyorsun."

"Ciddiyim."

"Biliyorum. Bu yüzden çok tatlısın. Hadi. Uzanacağım ve hareket etmeyeceğime söz veriyorum."

Gözlerini kısarak bana bakar. "Bunun bir tuzağı var mı?"

"Kötü niyet yok. Sadece tatlı amını yüzümün üzerine getirmeni istiyorum."

Gölmeye cüret edip elimi itti. "Yatağa gir, Vitya. Artık benim bakımımıdasın, unuttun mu? Sen biraz uyu, ben Lucia'nın yaptığı lazanyayı ısıtayım."

"Zaten başa çıkılmaz birisiydin, ama şimdi bu küçük gücü de aldın, artık dayanılmaz olacağını söyleyebilirim."

Gülüyor ve kıcıma sert bir şaplak atıyor, sonra beni nazikçe koridordan geçip yatak odamıza doğru itiyor.

"Dinlen, Vitya. Söz veriyorum, daha sonra buna değerecek."

Sözlerinin beni ne kadar neşelendirdiğini görüncü gülüyor ve bana son bir kez nazikçe itiyor. Karşı koymayı düşünüyorum, ama gerçek şu ki, çok yorgunum. Artık yatak odamız olan odaya giriyorum ve yaptığı değerişiklikleri görüncü aptal gibi sırtıyorum. Yatağa birkaç renkli battaniye ve ikimizin bir fotoğrafını daha eklemiş. Onu, kardeşimle benim fotoğrafımızın hemen yanına koymuş.

Ayakkabılarımı çıkarırım, soyunmaya bile zahmet etmem. Yatağa yığılırım ve hemen uykuya dalarım.

Bölüm 15

Svetlana

Vitya'yı kontrol ettiğimde, onu yatakta derin bir uykuda ve hafifçe horlayarak yatarken bulduğumda hiç şaşırmadım. Onu uyandırmaya gönlüm el vermedi, bu yüzden eski yatağımdan getirdiğim battaniyeyle onu örttüm ve yanağına bir öpücük kondurdum, sonra ışıkları kapatıp odadan çıktım.

Bir tabak lazanya yiyorum ve geri kalanını sıcak kalması için fırında tutuyorum, sonra da sonraki birkaç saati Samantha ile geçiriyorum. Kısa süreli kaçırılmamızın kalıcı duygusal izler bırakmış olabileceğini düşünsem de, bunun hiçbir belirtisini görmüyorum. Her zamankinden daha fazla gülümsüyor ve gülüyor, karşılaştığı herkese karşı çok sevecen davranıyor. Ailem ve kardeşim ona şimdiden tamamen aşık oldular ve eminim ki yeterince büyüdüğünde, bunu sonuna kadar kullanarak her istediğini elde edecek. Babam onun beşiğini aldıktan sonra, annem bana, bebek bakıcılığı yaptıkları zamanlarda kendi evlerinde bir bebek odası kurabilirler diye, aynı beşiğin aynısından bir tane daha sipariş ettiğini söyledi. Ailemin ne kadar harika olduğu için sonsuza kadar minnettar olacağım.

Vitya, ben Samantha'yı yıkayıp yatırmaya hazırlayana kadar uyanmıyor. O bebek odasına girip beni sallanan sandalyede bulduğunda, Samantha biberonunu hızla içiyor. Babam ve amcalarım bana sürpriz yapmışlar, bunun dünyadaki en rahat sallanan sandalye olduğunu söylemişler ve ben de onlara katılıyorum. Bu, Samantha'nın gece beslenmelerini çok daha kolaylaştıracak.

"Beni uyandırmadın," diyor ve ben onun somurtkan ses tonuna gülümsüyorum. "Tabii ki uyandırmadım. Mümkün olduğunca dinlenmen gerekiyor. Ama sana biraz lazanya ayırdım."

Eğilip beni öptü, sonra Samantha'nın başına öptü. Pufa oturup bize dönerek, gülümseyerek onun yumuşak saçlarını okşadı ve biberonunu bitirmesini izledi.

"Hâlâ çok iştahlı."

"Evet, öyle," diye onaylıyorum. "Katı gıdalara başladığında çok ilginç olacak."

Mavi gözlerini benimkilere çevirir. "Rafları organik, sağlıklı bebek mamalarıyla dolduruyorum."

"Tanrım, Vitya, o bunu hak etmek için ne yaptı ki?"

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Bir ay boyunca şeker yiyemeyeceğini unutma."

"Bunu söylediğimi hatırlamıyorum," diyorum, gülümsemek için kendimi zor tutarak. "Anlaşma anlaşmadır, tatlım. Artık geri dönemezsin."

İç çekiyorum, şimdiden kilerdeki kekleri düşünüyorum. Ama haklı. Söz verdim ve sözümü tutacağım. "Sana uyanman için yalvardığım onca zaman içinde, gözlerini açmayı seçtiğin anın bu olması inanılmaz."

O sadece gülüyor ve "İyi şeyleri sevmeyi öğreneceksin. Eminim otuz günün sonunda, işlenmiş tatlıları yemek istemeyeceksin bile" diyor.

"Bundan pek emin değilim. Şu anda kök birası ve dondurma karışımına çok canım çekiyor."

"Elma ve organik fıstık ezmesi nasıl olur?"

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "İnsanların sağlık düşkünlerinden nefret etmelerinin sebebinin bu olduğunu anlıyorsun, değil mi? Kök birası yerine elma mı? Ciddi olamazsın."

"Hoşuna gidebilir." Beni ne kadar üzdüğünü görünce gülümsemesi daha da genişliyor. "Sadece şaka yapıyorum, *pcholka*. Buzdolabında dondurulmuş yoğurt olabilir. Hoşuna gideceğine eminim. İçinde bitter çikolata parçaları bile var."

"O şeker değil mi?"

Bana göz kırptı. "Bence çok daha sağlıklı bir şeyin içindeki şeker için bir istisna yapabiliriz."

Rahatladığımı belli etmemeye çalışıyorum, ama o bunu yüzümden okur ve Samantha'yı heyecanlandırmamak için yumuşak bir şekilde tekrar güler. Samantha zaten gözlerini kapatmaya başlamış ve biberonu dudaklarından kaydırıyor. Onun için yoğun bir gün oldu ve umarım gece boyunca uyur.

Onu biraz daha sallarken sırtını okşadıktan sonra, ikimiz de ona iyi geceler öpücüğü verip beşiğine yatırıyoruz. Birkaç dakika onu izliyoruz, ikimiz de henüz gözlerimizi ondan ayırmak istemiyoruz. Onun uyumasını izlemeyi çok seviyorum

Onun uyumasını izlemeyi seviyorum. Ne kadar huzurlu görüldüğünü ve ara sıra emziğini emişini izlemeyi seviyorum, sanki ihtiyacı olduğunda orada olduğunu görmek istiyor gibi. Vitya kolunu bana dolayarak, her yönüyle kızımız olan bu mükemmel küçük kıza bakarken beni kendine sıkıca sarıyor.

"Hadi," diyorum sonunda. "Akşam yemeğini yemelisin."

"Eş ve anne rolünü bu kadar kolay üstlendiğine şaşırmadım. Her zaman insanlara ne yapmaları gerektiğini söylemeyi sevdin."

Gece lambasını yakıp kapıyı aralık bırakarak Vitya'yı mutfığa götürüyorum. Ona bir tabak alırken soruyorum, "Eş, ha?"

Bana hiç bıkmayacağım sevimli, seksi gülümsemesini gösterir ve bar taburesini işaret ettiğimde güzel poposunu adaya oturtur. "Yakında olacaksın, *pcholka*. Bana kalırsa, zaten öylesin. Sana *evet* demek benim için hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sadece güzel ve yasal hale getirecek."

Tabağını doldurup, daha önce onun için hazırladığım salatayı buzdolabından çıkarırım. Salatayı görünce gözleri şaşkınlıkla büyür. "Sveta, salata mı yaptın?"

"Evet. Tavşan yemeğini ne kadar sevdiğini biliyorum, Vitya, ve besinlere ihtiyacın var."

Bana göz kırpar ve uzattığım kaseyi ve çatalı alır. "Ne kadar iyi bir hemşiresin."

"Her lokmayı ye."

"Yoksa ne olur? Cezanın buna değdiğine karar verebilirim."

Bana attığı heyecanlı bakışa gülüyorum. "Daha çok ödülü kaçıracaksın gibi."

Çatalını kaseye batırıyor. "Bunu kesinlikle kabul edemeyiz."

O akşam yemeğini yiyip bitirirken ben kendime bir kase dondurulmuş yoğurt alıyorum ve ona ağır kesici teklif ettiğimde, başını sallayıp yerine birkaç Motrin alıyor.

"Bu kadar yeter mi?"

"Fazlasıyla yeter," diye beni temin eder.

"Ama Tony sana bundan daha güçlü bir şey verdi. Hâlâ çok ağrın yok mu?"

"Sveta, ben iyiyim."

Bir şey sakladığı belli, bu yüzden ısrarla soruyorum, sonunda gülerek "Daha güçlü olanlar ereksiyonu sürdürmeyi zorlaştırıyor" diyor.

Kaşlarımı kaldırıp gülmemek için kendimi zorluyorum. "Küstahsın Vitya. Ereksiyonunu sürdürmen gerektiğinden bahsetmedim ki."

Gülümsüyor. "Ödül hakkında bir şey söyledin."

"Evet, ödül, yatakta film izleyebileceğimiz gibi."

Bana yıkılmış bir bakış attığında gülmemek için dudağımın içini ısırarak zorunda kaldım. "Bu bana yaptığın en acımasız şey olabilir Sveta ve ikimiz de bunun çok şey ifade ettiğini biliyoruz."

"Oh, sorun olmaz. Seni yatağa geri götürelim, ben pijamalarımı giyerken sen filmleri karıştırıp istediğini seçebilirsin."

O üzgün bir şekilde yatak odasına dönerken, ben aceleyle mutfağı temizliyorum. Ona bakarken gülmemek için kendimi zor tutuyorum, dolaptan ihtiyacım olanları alıp banyoya koşuyorum. Duşa girdiğimde hala gülümsüyorum. Onun beni aramasına izin veremem, bu yüzden hızlıca duş alıp saçımı havluyla sarıyorum ve internetten sipariş ettiğim daracık hemşire üniformasını inceliyorum.

İç çamaşırı giymeden, göğüs dekoltesi olan sütyenimi giydim ve üniformayı başımdan geçirdim. Dekoltesinden göğüslerim güzelce görünüyordu ve lanet olası şey o kadar kısıydı ki, popom neredeyse dışarı çıkıyordu. Saçımı kurutmak için zaman harcamak istemediğimden, sadece taradım ve boynumdan ayak bileklerime kadar beni örten tüylü, mor bornozumu giydim.

Dışarı çıktığımda ona kocaman bir gülümseme atıyorum. "Film seçtin mi?"

Gözleri üzerimde dolaşüyor ve gözlerinde bariz arzuyu görünce gülüyorum.

"Ciddi olamazsın."

Gözlerime bakıyor. "Ne?"

"Bana tahrik olmuş gibi bakıyorsun, sanki beni sikmeyi düşünüyor musun gibi."

Derin bir nefes alır. "Öyle."

Kışlık bornozuma bakıyorum. "Ama tamamen örtülü durumdayım."

Bana seksi bir göz kırpıyor. "Ama o giysilerin altında ne olduğunu biliyorum, o da sensin." Omuzlarını silkiyor ve bana yaklaşmamı işaret ediyor. "Kağıt torba giysen bile, yine de beni tahrik edersin."

Söylediklerini düşünüyorum ve sonra yavaşça bornozumu açıyorum. "Yani tüm bu zahmete girmeye gerek yoktu mu diyorsun?" Bornozu bırakıyorum,

gözlerinin kararmasını ve hızlıca nefes almasını izledim. "Yerine kağıt torba bulmamı ister misin?"

"Sakın yapma," diye inler. "Tanrım, Sveta, çok seksi görünüyorsun, bebeğim."

Arkamı dönüp ona görünmek için yeterince eğildim. "Sence çok kısa değil mi?"

Beni izlerken inler ve sonra bana şeytani bir gülümseme atar. "Henüz emin değilim. Biraz daha eğilsen iyi olur."

Gülümseyerek, istediğini yapıyorum ve her santimimi görebilmesi için tamamen eğiliyorum.

"Hayır, kesinlikle çok kısa değil."

"Oh, iyi, çünkü onu Cadılar Bayramı'nda giymeyi düşünüyorum."

Bana attığı dehşet dolu bakış beni güldürüyor ve ben ayağa kalkıyorum. "Bu komik değil," diyor bana.

"Aslında komik."

"Hiç de komik değil," diye düzeltiyor. "Bunu benden başka kimse görmüyor."

Yeterince yaklaştığım anda, üniformamın altını tutup beni kendine doğru çeker, elini bacaklarımın arasına kaydırarak çıplak amımı avuçlar. Beni sahiplenici bir şekilde tutmasına inlerim. Beni orgazm etmesinin üzerinden çok uzun zaman geçti ve ben de bunu çok istesem de, bunun onunla ilgili olmasını istiyorum.

Yatağa eğilirken, dudaklarımı dudaklarına bastırıp onu öperken göğsüne ağırlığımı vermemeye dikkat ediyorum. Diğer eliyle başımın arkasını kavrayıp beni kendine daha sıkı çekerek iki parmağını içime sokuyor. Öpücüğü aç ve derin, parmakları ise nazik ve alaycı.

"Bu seninle ilgili olmalı," diyorum, geri çekilmeye çalışıyorum, ama o beni tutuyor, gitmeme izin vermiyor.

"Bu benim için," diye ağızma doğru homurdanıyor. "Bunu ne kadar sevdiğimi bilemezsin. Seni çok özledim." Parmaklarını yavaşça içime sokuyor, uyluklarım titreyene kadar beni tahrik ediyor. "Bu amcığı özledim, tatlım. Sıkı amcığının beni sardığı hissi özledim, ıslaklığının sesini özledim, boşaldığında beni sıkıştırdığını özledim."

Gözlerime bakar ve sesi yumuşar, "Kokunun ve adımı inlemene özledim. Tatlı tadını ve kalçalarını sallayıp kendi zevkini kovalarken dudağını ısırmanı özledim"

kendi zevkini kovalarken dudağını ısırışını özledim. Seninle ilgili her şeyi özledim, Sveta. Her şeyi."

Üstüne çökmek için ellerimi başının iki yanına dayadım ve kalçalarımı onun eline doğru salladım.

Dudaklarımı ısırıp ona sürtünerek, sadece onun bana verebileceği zevki umutsuzca ararken, "Aferin kızım," diye övüyor. "Elimi kullan tatlım. Benim açgözlü, açgözlü kızım," diye dudaklarıma fısıldıyor. "Beni kirlet, *pcholka*."

Bir parmak daha ekleyip başparmağını klitorisimde gezdirdiğinde, dokunuşuyla patladım. Orgazm beni sertçe vurur, bunu ne kadar özlediğimi, onu ne kadar özlediğimi hatırlatır. Parmakları yavaşlar, beni alaycı bir ritimle okşayarak ecstasy'yi uzatır ve minnettarlıktan neredeyse ağlamama neden olur. Vücudumu çalıştırır, beni zahmetsizce başka bir orgazma sürükler, tüm vücudum titreyene ve dudaklarına karşı nefes nefese kalana kadar durmaz.

"Tanrım, seni özledim," diyorum, sözlerim de geri kalanım kadar titriyor.

O gülüyor ve beni daha sıkı sarıyor. "Tek kişi olmadığım için mutluyum. Uzun zamandır sana tamamen takıntılıydım ve senin de benim için aynı şeyi hissetmemene çok üzülürdüm."

Gülümserim ve "Evet, bu çok üzücü olurdu, değil mi?" derim.

"Senin kışın şaplak atılmak için ısrar ettiği için dikişlerimin açılma riskini göze almam gerekirse, bu gerçekten çok yazık olur."

"Cesaret edemezsin."

Gülümser ve elini amımdan çekip kışıma şaplak atar. Yumruğun gücüyle yanağım yanar.

"Bunu yaptığına inanamıyorum!"

"İkimiz de bunu hak ettiğini biliyoruz." Bana göz kırparak ekler: "Ve bundan zevk aldığını da. Doğruyu söyle tatlım, o gün arabada ilk kez bahsettiğimden beri bunu yapmamı istiyordun."

"Belki," diye itiraf ediyorum.

Hâlâ acıyan yanağımı okşadı, parmaklarını hassas deride gezdirdi ve sonra beni başka bir sert şaplakla şaşırttı. Amım buna tepki olarak kasıldı ve onunla bu yeni fetişi keşfetmek istesem de, fiziksel olarak olması gereken yere dönene kadar beklemek istiyorum.

Kontrolü ele geçirerek, çenesinden boynuna doğru bir çizgi öpüyorum ve kot pantolonunun düğmelerini açmaya başlıyorum.

"Beni gezintiye çıkaracak mısın, tatlım?" diye sorduğunda sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

Gülüyorum ve boynunun kıvrımını ısıyorum. Ayağa kalkıp pantolonunun fermuarını açıyorum ve "Hayır. Bunun için hazır olduğunu sanmıyorum" diyorum.

Onu pantolonundan kurtardığımda, tamamen sertleşmiş penisine bakıyor. "Bundan emin misin? Ben oldukça hazır hissediyorum."

"Eminim." Parmaklarımı onun uzunluğunda gezdiriyorum, ona batmak için can atıyorum, ama ne kadar istesem de, onun incinme riskini göze alamam. Biraz daha sabırlı olabilirim.

"Yani planın beni ölümüne kızdırmak mı?" Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve ben parmaklarımı onun etkileyici kalınlığına doladığımda ve okşamaya başladığımda inliyor. "Tanrım, şaka yapıyordum. Gerçekten bunu planlamıyorsun, değil mi?" "Hayır." Kot pantolonunu ve boxerını çıkarıp yere düşürerek

sonra yatağa, bacaklarının arasına uzandım. Eğilip, penisinin başına yumuşak bir öpücük kondurdum ve o nefesini tıslayarak çıkardığında gülümsedim. "Sen hareketsiz yatarken ben senin sikini emeyeceğim."

"Bence bu harika bir plan, ben tamamen destekliyorum." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum."

"Hareket edersen, dururum," diye onu uyarırım. "Dinlenmen gerekiyor, kendini yormamalısın."

Bu noktada her şeye razı olacak şekilde ellerini kaldırır. "Kıpırdamayacağım," diye söz verir.

Dilimi çıkararak, yavaşça yarık üzerinde gezdiriyorum, ucunda biriken ön sıvıyı yalıyorum.

"Siktir," diye inler, verdiğimiz sözü hemen bozmamak için yanımızdaki battaniyeyi iki eliyle sıkıca tutar.

"Unutma, Vitya," diye alay ediyorum, ıslak teninde nefesimin sıcaklığını hissetmesini sağlıyorum. "Hareket edersen dururum."

Bana sırtarak, yaptığım her hareketi izliyor. "Kıpırdamayacağım tatlım, o yüzden o somurtkan ağzını benim sikime sar ve emmeye başla."

Dudaklarımı onun uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum. "Çok otoritersin," diye fısıldıyorum. "Kontrolün sende olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun."

Dişlerimi çok hafifçe derisine değdirdiğimde, "Sveta," diye uyarıyor.

"Hmm?"

"Merhamet et, *pcholka*. Beni öldürüyorsun, bebeğim."

"İki yıl boyunca seni görmek benim için tam bir işkenceydi, o yüzden rahatla ve bırak da eğlenmeme izin ver."

Battaniyeyi bırakıp yüzümü avuçlayarak gözlerimi kendininkilere çevirdi. "Benim için de her saniyesi işkence gibiydi."

Başımı çevirip, avucunu öptüm. "Biliyorum." Ben parmaklarımı testislerinin üzerinde gezdirirken, o yüzümü avuçlamaya devam etti ve inlediğinde gülümsedi. "Ama bu eğlenceli bir işkence ve ben zamanımı iyi değerlendirmek niyetindeyim. Rahat olsan iyi olur."

"Beni öldürmeye çalışıyorsun galiba," diye mırıldanır, ben testislerini avuçlayıp dudaklarımı başının etrafına doladığımda, yavaşça onu emmeye başladığımda.

Beni tam olarak görebilecek kadar dik duruyor ve gözlerindeki ham açlık beni cesur hissettiriyor. Daha sert emiyorum ve dilimi üzerinde gezdiriyorum, ama saçımı yumrukladığımda durup geri çekiliyorum.

"Dokunmak
yok." "Ciddi
misin?"

"Hareket ediyorsun," diye hatırlatırım. "Saçımı tutma ve çekme. Kollarını indir ve rahatla."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Çok patronluk taslıyorsun."

Ellerini yanlarına indirdiğinde, onu bir kez daha emerek ödüllendiriyorum. "Şikâyet etmiyorum," diyor, aynı aç bakışla beni izliyor.

"Eğer tatlı ağzını benim sikime koymak istiyorsan, istediğin zaman bana patronluk taslayabilirsin."

ağzını sikime koyarsan."

Ağzım dolu olduğu için gülümsemediğim için, ona göz kırparak onu inlemeye ve yine battaniyeyi yumruklamaya zorlarım. Zamanımı almak istediğim konusunda yalan söylemiyordum. Bunun her saniyesinin tadını çıkarmaya niyetliyim. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı biliyorum ve kaybetmediğimi kendime hatırlatmam gerekiyor. O burada, güvende ve tamamen benim.

Başımı geri çekip, ağzımdan kaymasına izin veriyorum, böylece her santimini öpüp, yalayabilir ve emebilirim. Ağır nefes alış ve erkeksi inlemeleri, boşalmak için çaresiz olduğunu açıkça gösteriyor, ama ben bunun bitmesine henüz hazır değilim.

Ona bir öpücük daha verip, kalkıp üniformamın düğmelerini açmaya başladım. Beni izliyor, yavaşça ortaya çıkardığım tenimden gözlerini ayırmıyor. Ön kısmı göbeğime kadar açıldığında, dantelli sütyenimi ve onun hiçbir şey örtmediği göğüslerimi görünce inliyor. Dantelde gerginleşen sert meme uçlarını kolayca görebiliyor ve ellerimi göğsümden aşağıya doğru kaydırıp kalçalarımı sallarken kendi göğüslerimi avuçladığımda, vücudu kontrolü ele geçirip kalçalarını yukarı kaldırırken benim adımı inliyor.

"Uh-oh," diyorum, ellerimi indirerek.

"Tanrım, çok acımasısın."

Sırıtarak ellerimi tekrar kaldırıyorum. Bu sütyen önden bağlanıyor, bu yüzden kopçayı açıp göğüslerim ortaya çıktığında, "Hayır, bu acımasızlık" diyorum.

Çıplak göğüslerimi avuçladığımı izlerken çenesinin ne kadar gergin olduğunu görüyorum. Onları ellerimle yoğururken, kalçalarımı sallarken meme uçlarımı iyice sıkarken gözleri kararır. Üniforma başlangıçta kısaydı, ama dizlerimi genişçe açıp kıcımı topuklarımın üzerine oturtunca daha da yukarı çıktı ve o da müthiş bir gösteri izliyor.

"Ben de insanım, Sveta," diye inliyor. "Bu gidişle, ağzını tekrar bana koyduğunda on saniye bile dayanamayacağım."

Gülümserim ve meme uçlarımı bir kez daha çimdiklerim. "Ne kadar utanç verici."

Şaşkın bir kahkaha attı. "Tanrım, iyileştiğimde kıcın büyük belada." Mavi gözleri benimkilere kilitlendi ve "Öcümü alacağım, tatlım," dedi.

"Sadece istediğini veriyorum." Kıyafetime bakıyorum. "Sürtük hemşire üniforması ve sana bakacak bir şey veriyorum."

"Beni deli ediyorsun, yaptığın şey bu."

Aramızdaki sert penise bakıyorum, o kadar şişmiş ki acı verici görünüyor ve ön sıvıyla ıslanmış.

"Gerçekten acı verici görünüyor,"

diye itiraf ediyorum. "Öyle."

Onun ses tonuna gülüyorum. "Bu kadar sert görünen biri, dudaklarını bükünce nasıl bu kadar sevimli olabilir?"

Koyu renkli kaşını kaldırıyor.

"Somurtmuyorum." Uyluklarını

okşuyorum. "Tabii ki

somurtmuyorsun."

O başka bir şey söylemeden, eğilip dudaklarımı onun üzerine kapatıyorum, geri çekilmek ya da öğürmek zorunda kalana kadar onun uzunluğunu kaydırıyorum.

"Lanet olsun," diye inledi. "Lütfen durma."

Yavaşça yukarı aşağı hareket ederken meme uçlarım onun uyluklarına sürtünüyor. Vücudu gergin, hareketsiz kalmak için gösterdiği çabadan neredeyse titriyor ve karın kaslarını ne kadar sıkı tuttuğunu görünce başımı kaldırıp "Rahatlaman gerekiyor" diyorum.

"Beni emirken hareketsiz kalmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Acıtırsa dururum, yemin ederim, ama hareket etmeme izin vermelisin."

Tırnaklarımı testislerinin üzerinde gezdiriyorum. "Hayır."

Bana attığı bakışa gülüyorum ve tekrar başımı eğiyorum. Öncekinden daha da yavaş hareket ediyorum, tüm vücudu titreyene ve sadece birkaç saniye kaldığını anlayan kadar onu kızdırıyorum. Ona acıyarak, daha sert emiyorum ve tırnaklarımı uylukları ve karın kasları boyunca yumuşak bir okşama ile gezdiriyorum, bunun onu her zaman çıldırttığını biliyorum. Kalçalarının yukarı doğru sallandığını hissettiğimde durmuyorum. Hareketsiz kalmasının imkansız olduğunu biliyorum ve biraz hareket etmektense hareket etmemeye çalışarak kendine zarar verme ihtimalinin daha yüksek olduğunu tahmin ediyorum.

Hafifçe itmesine izin verildiğinde verdiği rahatlama iç çekişi, onu mümkün olduğunca zevkli hale getirmek için daha da sert çalışmamı sağlıyor. Boşalmadan hemen önce, bir elini saçlarıma geçiriyor ve başparmağını yanağımda gezdirirken adımı inliyor ve kendini bırakıyor. Ağzımın içinde nabız gibi atıyor, sahip olduğu her şeyi bana veriyor ve ben de memnun bir iniltiyle yutmadan önce, vereceği her damlayı alıyorum.

O iç geçirip yumuşak bir kahkaha atıyor. "Tanrım, bebeğim. Seni çok seviyorum."

Ağzımı onun üzerinde tutuyorum ve yüzümün yanını kalçasına dayayarak, içimde yumuşamasını sağlıyorum. Gözlerimi kapatıp ona daha da yakınlaşırken, o saçlarımla okşuyor. Nefesi düzeliyor ve eli yavaşlayıp sonunda durduğunda, nefesi yavaş ve düzenli hale gelirken, elini başımın üzerinde tuttuğunda hiç şaşırmıyorum.

Eh, bu da onu dinlendirmek için bir yol.

Onu uyandırma riskini göze almak istemediğimden, çenemdeki ağrıyı daha fazla görmezden gelemeyecek hale gelene kadar olduğum yerde kalıyorum. Yavaşça, onu ağzımdan çıkarır ve yatağın ayak ucundaki battaniyeyi kaparım. Başımı onun başının yanına koyarak, battaniyeyi üzerimize çekip, ona zarar vermeden olabildiğince yakın sarılırım.

Gözlerimi kapatıp uykuya dalmadan önce onu sevdiğimi fısıldarım.

Uyandığımda hemen Vitya'ya uzanıyorum, ama onun vücudunun sağlam sıcaklığı yerine, boş bir yatak var. Birkaç saniye içinde tamamen uyanıyorum, oturup odada onu arıyorum, ama burada değil ve banyo karanlık ve açıkça boş. Hemşire üniformasıyla, sütyenim açık bir şekilde uykuya dalmışım, bu yüzden ayağa kalkar kalkmaz hepsini çıkarıp tüylü bornozumu giyiyorum. Telefonuma bakıp saati okuduğumda, saatin sabah dokuzuna yaklaştığını görünce donakalırım. Samantha biberon için ağlamış olması gerektiği için göğsümde bir korku hissedirim. Uyuyakalmış mıyım? Benim ağlamasını duymadığım için saatlerce aç ve yalnız bir şekilde ağlamış mıdır? Yoksa Tony'nin ona dinlenmesini söylediğini bildiği halde Vitya uyanıp onu beslemiş midir?

Panik içinde koridora koşarım, Vitya'nın dikişlerini koparıp yarasını enfekte ettiği ya da aç ve gözyaşları ile yüzü ıslanmış Samantha'nın görüntüleri kafamı doldurur. Bebek odasına hızlıca bir bakış atarak odanın boş olduğunu anlarım ve koridordan koşarak mutfığa girdiğimde, bir elinde spatula, diğer elinde bebekle, doktorun tüm talimatlarına mutlu bir şekilde uymayan gülümseyen Vitya'yı bulurum.

"Günaydın, *pcholka*," diyor ve bana kocaman bir gülümseme atıyor. Samantha'ya bakıp, "Küçük hanım, krep böyle yapılır. Sırrı bolca yaban mersini kullanmaktır. Annemin en sevdiği şey." diyor.

Böyle sevimli şeyler söylediğinde kızamayacağımı bildiği için bana göz kırpmıyor. "Dinlenmen gerekiyor. Dün gece uyandı mı? Saat kaçta kalktın?"

"Mükemmel küçük kızımız saat altıya kadar uyudu," diyor ve krepleri çevirmeden önce ona bir öpücük veriyor. Onu, yaptığı her şeyi görebilmesi için adadaki zıplayan koltuğa oturtuyor, sonra tabağı kreplerle dolduruyor ve tüm dikkatini bana veriyor. Gözleri bornozumun üzerinde dolaşüyor ve gözlerindeki ışıltıdan dün geceyi düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Lütfen bana altında çıplak olduğunu söyle."

"Beni uyandırman gerekiyordu, böylece sen de uyuyabilirdin," diyorum, konuyu saptırmasına izin vermeden.

O bana yaklaşıp, "Sen ve muhteşem ağzın sayesinde harika uyudum ve uyanınca kendimi tamamen dinç hissettim. Sen ise yorgun görünüyordun. Seni uyandırmaya kıyamadım."

Elini bornozuma sokar, çıplak göğüslerimden birini avuçlar ve inler. "Bir molayı hak ettin, tatlım." Parmakları arasında meme ucumu yuvarlar, benden yumuşak bir inilti koparır ve vücudumu canlandırır. Önümde durur, Samantha'nın görüşünü engeller ve parmaklarını aşağıya doğru kaydırıldığında, gömleğini yumruklarım ve amımı avuçladığında iniltiyi geri çekerim.

"Her zaman benim için hazırsın, *pcholka*." Yaklaşarak, burnunu yanağıma sürter ve ağzı kulağıma gelene kadar devam eder. "Uslu bir kız ol ve kahvaltını yap, belki o uykuya daldığında yüzüme oturmana izin veririm."

Parmaklarımı saçlarına geçirip dilimi boynunda gezdiriyorum, parmağını içime soktuğunda gülümsüyorum. "Belki de izin verirsin?"

Parmaklarını yavaşça çıkarırken gülümsediğini hissediyorum, parmaklarını tamamen çıkarana kadar ağrıyan klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Geri çekilip parmaklarını inleyerek temizlerken beni arzuyla bırakıyor. Gözlerini son bir kez üzerimde gezdirip iç çekiyor, sonra nazıkçe bornozumu bağlayıp mutfığa dönerek tabağıma kahvaltı koyuyor.

"Sana bakması gereken benim," diye hatırlatıyorum ona.

Göz kırpar ve tabağıma biraz omlet koyar. "Dün gece bana çok iyi baktın."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum, o da tabağıma taze meyve koyup bana bir bardak portakal suyu doldururken.

Tabağı bana uzatırken alnımı öper ve şöyle der: "Bana çok iyi bakıyorsun bebeğim, ama bütün gün yatakta yatmak zorunda kalırsam, aklımı kaçıracağım. Söz veriyorum, mümkün olduğunca dinleneceğim ve rahatlayacağım, ama bir şeyler yaptığımda kendimi daha iyi hissediyorum." Samantha'ya en yakın bar taburesine oturduğumda gülümsüyor. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bulaşıkları yıkamana izin veririm."

Gülüyorum ve şurup şişesini alıyorum. Kreplerime şurubu döktüğümde, bana kaşlarını kaldırarak baktığını görüyorum, şişeyi kaldırıp "Bu organik. İstedğim kadar yiyebileceğim anlamına geldiğini sanıyordum" diyorum.

"Beslenme hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum ve bir ısırık alıyorum, tatlı şurup tadı dilime değdiğinde gözlerimi kapatıyorum. "Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum.

"Ya da sofra adabı," diye ekliyor kendi tabağını hazırlarken.

Çatalımı salladım. "Evdeyiz. Beni güzel bir yere yemeğe götürdüğünde, bir hanımefendi gibi davranacağıma söz veriyorum. Çiğnerken ağzımı kapatacağım falan."

"Vay canına, kraliyet muamelesi göreceğim. Duydun mu Samantha? Annen, onu dışarıya çıkardığımda çiftlik hayvanı gibi yemek yemeyeceğine söz verdi."

Gülüyorum ve bir lokma daha alıyorum. "Bunu yapmak zorunda olduğumu şimdi anlıyorsun, değil mi?" Çiğnerken gülümsüyorum. "Senin utançtan restorandan çıkıp gitmen için ne yapmam gerektiğini merak ediyorum."

"Devam et. Elinden geleni yap. Ben burada kalacağım ve tüm bu süre boyunca gülmekten kırılabacağım."

"Evet, ama o zaman da beni çekici bulur musun?"

Şurubu alır ve kreplerini gülünç derecede az bir miktarla kaplar, bu da benim ona gözlerimi devirmeme neden olur. O güler ve çatalını alır. Bir ısırık almadan önce

bir ısırık almadan önce, "Senin çekici bulmamamı sağlayacak hiçbir şey yapamazsın, Sveta. İstedğin kadar bunu test edebilirsin. O berbat tüylü bornozla, makyajsız olarak restorana gelip, ağzın açık bir şekilde tüm yemeği yesen bile, ben yine de masanın altında kaya gibi sert kalırım."

"Bu bornoz berbat değil" derken kırılmış gibi görünmeye çalışıyorum.

O gülüyor. "Sen ne dersen o, tatlım. Sanki banyo paspası giymişsin gibi, ama yine de bence çok seksi görünüyorsun. İşte gerçek aşk budur."

Saklamaya çalıştığım gülümsemeyi görünce tekrar güldü ve yemeğe başladı.

Her gün, bütün gün onun yanında olmaya o kadar alıştım ki, bütün gece de onunla birlikte olmak bana çok doğal geliyor. Sanki yapbozun son parçasını yerine oturtmak gibi. Artık biz tamamız ve her şey olması gerektiği gibi. Sonraki birkaç hafta boyunca, Vitya'ya aşırı derecede şefkat gösterirken, aynı zamanda inatla onun hiçbir şey yapmasına izin vermiyorum. Sonunda, tahmin ettiğim gibi, sabrını yitiriyor ve Tony'yi arıyor.

Kapıyı açıp onu içeri aldığımda, yüzünde rahat bir gülümsemeyle bana bakar. "Sonunda çıldırdı mı?"

Gülüyorum ve onu oturma odasına gelmesi için işaret ediyorum. "Düşündüğümde daha uzun dayandı. Samantha'nın uyku saatlerine uyması gerektiğini söylediğimde çıldıracağını düşünmüştüm, ama ondan sonra birkaç gün daha dayandı."

Vitya beni duyar ve kanepede oturduğu yerden başını çevirir. "Beni delirtmeye mi çalışıyordun?"

"Tabii ki." Bana attığı bakışa gülüyorum. "Kendimi övmeyi ne kadar sevmediğimi bilirsin, ama tüm dondurulmuş yoğurtlarını Ben & Jerry's ile değiştirmek dahice bir fikirdi."

Tony gülüyor, Vitya ise sadece başını sallıyor. Parmağını bana doğru uzatıp şöyle diyor: "Bunun için yardım aldığını bir saniye bile düşünme. Bu tamamen Vitaly'nin işi."

Omuz silkiyorum, hiçbir şey söylemiyorum. Aslında benim için markete koşup en sevdiğim dondurmaları ve atıştırmalıkları alan Val ve Yelena'ydı, ama onun bunu bilmesine gerek yok.

Tony yaklaşıp bakmak için yaklaştığında Vitya, "İyiyim," diyor. "Ağrı çok azaldı. Şuradaki Bayan Patron sayesinde dinleniyorum ve kendimi harika hissediyorum."

Vitya gömleğini çıkarınca Tony ona yaklaşır ve bana hala kızgın ve acı verici görünen yarayı ortaya çıkarır. Her gördüğümde kalbim bir an duruyor. Kısmen korkudan, kısmen de benim için o silahın önüne ne kadar kolayca atladığını düşündüğümde beni saran saf sevgi dalgasından. Kafamı kaldırdığımda, Vitya bana bakıyor ve tatlı gülümsemesini gösteriyor, Tony ise her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için yarayı inceliyor.

"Çok iyi iyileşiyor," diyor Tony, Vitya ise Tony'nin omzunun üzerinden bana "*söylemiştim*" der *gibi* bakıyor.

"Yani gidebilir miyim?" diye soruyor Vitya.

"Şey, tam olarak değil." Tony ayağa kalkarken, Vitya inliyor ve gömleğini giyiyor. "Sadece işe dönmeye hazır olmadığını demek istedim. Hala yavaş davranman gerekiyor, ama normal günlük aktivitelerine devam edebilirsin. Gerçekten istemediğin sürece, artık kızının uyku saatlerine uymana gerek yok."

"Hayır," diye cevaplar Vitya hemen. "Tekrar egzersiz yapmaya başlayabilir miyim?"

"Çok yavaş başla ve ağrı hissedersen dur. Hala ağrı kesici almıyor musun?"

"Evet, sana söyledim, yan etkilerine dayanamıyorum. Bir süre Motrin kullandım ama şimdi onu da kullanmıyorum."

Tony koyu renkli gözlüklerini geri itip Samantha'ya gülümser.

Samantha salıncakta, bebek gibi konuşuyor ve dilini şaklatıyor. "Diğer hastam nasıl?"

"Harika," diyorum. "Artık yuvarlanıyor ve ilk kelimesini söylemeye çok yakın."

Tony'nin ona hızlıca bakabilmesi için onu salıncaktan indiriyorum. Onu benden alıyor, bir profesyonel gibi davranıyor, gülümsüyor ve onu kolayca güldürüyor. Samantha'nın biyolojik ebeveynlerinin kim olduğunu öğrendikten sonra, Niki tüm kayıtlarını araştırdı ve kimseye sürpriz olmadı ki, muayeneleri çok gecikmişti, bu yüzden Tony onu her konuda güncel hale getiriyor. Onunla olan ziyaretlerini çok seviyor ve asla kin tutmuyor, ziyaretler iğneyle sonuçlansa bile, bence bu ona ondan daha çok acı veriyor olsa da.

"Merak etme," diyor ona, onu pembe battaniyesinin üzerine yatırarak daha iyi görebilmek için. "Bugün iğne yok. Söz veriyorum."

O komik suratlar yapıp onu muayene ederken, kız gülümser ve bacaklarını tekmeler. Bize bakıp, "Keşke tüm hastalarım bu kadar uysal olsaydı," der.

Ben gülerken Vitya, "Hey," der. Elini uzatıp belime sarılır ve beni kucağına çeker. "Ben uysalım."

Ben tekrar gldğmde, burnunu boynuma sürter ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldar, "Bu sabah bacaklarının arasına kafamı gömüp o tatlı amını emdiğimde, yüzümü ıslatacak kadar Şiddetli bir orgazm yaşıadığında beni çok uysal bulmuştun."

O, boynumun kıvrımını yumuşakça ısırırken, bu anı hatırlayarak yüzüm kızarır. Kafamı hafifçe çevirip fısıldarım, "Uslu dur."

O yine derin bir kahkaha attı. "Asla, tatlım."

Vitya beni kucağında tutarken Tony bize bakar ve "Harika görünüyor" der. Onun karnını gıdıklar, o da çığlık atar, tekmeler ve kollarını savurur. "Her açıdan mkemmел. Sağlıklı bir kiloda ve tüm geliŐim aŐamalarını baŐarıyla tamamlıyor." Yumuşak bir kahkaha atar ve "Bu işi kabul ettiğimde, sadece bıçak ve kurşun yaralarını tedavi edeceğimi düşünmüştüm, ama sonra herkes bebek sahibi olmaya başladı, bu yüzden biraz ekstra çalışma yaptım."

"Sen en iyisisin Tony," diyorum ona.

Vitya bu sefer boynumu biraz daha sert ısırır ve "Sanırım kızım, benim ardından ikinci sırada olduğunu söylemek istedi" der.

Ona masum bir gülümseme atıyorum. "Ben yle demedim mi?" "Hayır, *pcholka*, öyle demedin."

Yüzünü avuçlarım ve onu öperim. "Sen benim tüm dnyamsın, biliyorsun," diye fısıldarım dudaklarına. Gülümser ve beni kocaman bir kucaklamaya sarar, kendimi tamamen sevildiğimi ve güvende hissettiren türden bir kucaklama.

"Sen de benim her Şeyimsin, Sveta." Sesi alçak kalarak ekler, "Hazır ol, tatlım. Bu gece sen beni deli gibi tahrik ederken ben hiç de sakın kalmayacağım."

"Senin yapmana izin veriyordum," diye fısıldarım.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Bana *pek* izin vermedin ve Tony'yi duydun. Hazırım ve artık kendimi tutmayacağım."

"Eğer acı hissetmezsen," diye hatırlatırım ona.

Bana kötücül bir gülümseme atar. "Bunu test etmenin ve sınırlarımın ne olduğunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Bölüm 16

Vitya

Svetlana kucağımda kıvranıyor, gözleri benim sözlerimle birlikte biraz ağırlaşmaya başladı bile. Bu kadın, Dominic'in evinden ayrıldığımdan beri her gün ve her gece benimle dalga geçti ve ben de intikamımı almak üzereyim. Evet, *sonunda* her zaman boşalmama izin veriyor, ama onu sikmeme izin vermiyor. Bana oral seks ve el muamelesi yapıyor, vahşi bir kadın gibi yüzüme oturuyor, ama benim yalvardığım tek şeyi vermeyi reddediyor: sıkı, ıslak amını benim sikime sarmalamayı.

Ama bu gece onu alacağım.

"Bu gece ailemle akşam yemeği yiyeceğimizi unutma," diye hatırlatıyor bana.

"Evet, sonra da burada tatlı yiyeceğiz."

Gözleri parlayarak, "Yiyecek çok fazla dondurmamız var," diyor.

"Otuz günün bitmesine hala birkaç gün var," diye hatırlatıyorum ona, ama kimseyi kandıramıyorum. Geçen gün onu cupcake yerken yakaladım.

"Bu kadar uzun süre şekersiz kalmak doğal değil, Vitya." Sesindeki somurtkan tona gülüyorum. "Ayrıca bana zorla yedirdiğin sağlıklı yiyecekleri de yiyorum. Her şey dengede olmalı falan."

"Peki, sorabileceğimiz bir doktorumuz var." Sesimi yükseltiyorum. "Tony, işlenmiş şekerli gıdalar hakkında ne düşünüyorsun? Sağlıklı mı? Sağlıklı değil mi?"

"Sizin için çok zararlılar," diye hemen cevaplar. "Besin değeri yok, boş kalori ve şeker komasına girmenize neden olurlar."

"Sveta onlara bağımlı," diyorum, bana "Hain" diye fısıldadığında gülümsüyorum.

Tony başını sallar ve "Şeker şeytandır, Sveta. Seni tatlı yalanlarla baştan çıkarır, sonra da pişmanlıktan başka bir şey bırakmaz" der.

"Bir cupcake'i bitirdiğimde derin bir tatmin hissediyorum," diyor Sveta. "Sen açıkça ne dediğini bilmiyorsun."

Tony gülüyor ve Samantha'yı salıncağına oturtuyor. Bize dönmeden önce ona bir kez daha kocaman gülümsüyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

"Arayacağız Tony, teşekkürler," diyorum. Sveta'yı sıkıca tutarak ayağa kalkıyorum ve onu da yanımda götürüyorum.

"Beni kucağına almamalısın," diye bağırır. Onu kollarımda tutmaya devam ederim. "Tony alabileceğimi söyledi."

"Aslında, dikkatli ol ve ağrıya neden olacak hiçbir şey yapma dedim," diye düzeltir Tony, bu tartışmanın ortasına girmemek için çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştır.

"Acı yok," diye ikisine de güvence veriyorum, ama Sveta kıpırdanmaya başlayınca onu yere indiriyorum, çünkü indirmezssem endişelenmeye devam edeceğini biliyorum. Tony buradayken onu sikimle oyalayamam, ama daha sonra benden o kadar kolay kaçamayacak.

Onu kapıya kadar geçirip tekrar teşekkür ediyoruz ve o gittikten sonra Sveta'nın yüzünü avuçlarım ve onu sertçe öpüyorum. O da bana karşılık veriyor, açgözlülükle öpücüğümü karşılıyor ve ben onu geriye doğru iterek beni ve duvar arasında sıkıştırıyorum. Ne kadar sert olduğumu hissedince seksi bir inilti çıkarıyor ve ben onun kot pantolonunu indirip içine girmeye saniyeler kala Samantha oturma odasından bağırıyor.

Sveta dilini dilimin üzerinde gezdirir, ellerini gömleğimin altına sokar ve benim sevdiğimi bildiği şekilde tırnaklarını sırtımda gezdirir. İnlerim ve ona doğru sallanırım, ona girmeye can atarım, ama başka bir çılgılık beni acı içinde inleyerek geri çekilmeye zorlar. Alnımı alnına dayarım ve iç çekerim.

"Bu gece bir an önce gelsin," diyorum ona.

"Umarım hızlı gelen tek şey bu olur."

"Görüyorum ki benim küçük arıcığım hala iğnesini hazır tutuyor." Kalçalarını avuçlayarak onu bana sıkıca bastırıyorum ve "Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı, tatlım?" diyorum.

"Hayır, asla," diye itiraf ediyor.

"O zaman şimdi de benden şüphe etmeye başlama."

Gülümser. "Sadece seni tetikte tutmak istiyorum. Ayrıca, senin kadar yakışıklı bir erkeğin alçakgönüllü kalması gerekir."

Gülüyorum ve onu oturma odasına çekiyorum, böylece Samantha'yla ilgilenebiliriz. Gitmemiz için fazla zamanımız yok, ama

Kızımızla oynarken. Onun ne kadar hızlı büyüdüğüne hayret etmekten hiç vazgeçmiyorum. Sırt üstü yatarken karnına dönmesini izliyorum, belki dünyadaki en zarif hareket olmayabilir, ama çok sevimli, özellikle de bacaklarını tekmelip başını kaldırarak bize kocaman, dişsiz bir gülümseme attığında.

"Çok hızlı büyüyor," diyorum Sveta'ya. "Yakında yürümeye başlayacak ve ben buna hazır değilim."

Samantha bir oyuncağı alıp hemen ağzına soktuğunda ve her tarafını salya ile ıslattığında Sveta gülüyor. "O daha beş aylık," diye hatırlatıyor bana.

"Yine de çok hızlı büyüyor." Elimi uzatıp minik kafasını okşuyorum, yumuşak, ipeksi bebek saçlarını geriye doğru tarıyorum. "Büyümeyi bırak, ufaklık," diyorum ona, küçük vücudundan bir kahkaha daha koparıyorum.

Sveta yanına uzanır ve tombul ellerinden birini öper. "Val amcanı, büyükbannen ve büyükbabanı görmeye hazır mısınız?"

Samantha gülümser ve bir dizi anlamsız ses çıkarır.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," der Sveta.

"Malzemeleri toplamaya başlayayım," derim, ayağa kalkıp mutfağa gidip birkaç biberon mama alırım. Onu yukarı çıkarmak için bir sürü şey toplamak gerekmiyor çünkü Vitaly ve Katya, ihtiyaç duyabileceği her şeyi almakta ısrar etmişler. Sadece ihtimale karşı mamayı götürüyorum, ama Katya'nın kilerinde zaten bir sürü stok olduğunu tahmin ediyorum. Büyükbabalarımızın hemen üstümüzde olması çok güzel. Bu kadar yakın yaşamaktan endişeleniyordum, ama ihtiyacımız olduğunda orada olduklarını bilmek büyük bir rahatlık.

Sveta, Samantha'yı son bir kez bezini değiştirmek için bebek odasına götürüyor ve sonra gülümseyen bebeği kucağında hızla geri dönüyor. En sevdiği pembe battaniyesini ve en çok sevdiği doldurulmuş tek boynuzlu atı alıp odamıza giriyorum, silahımı almam gerekiyor. Asansöre kadar koridordan kısa bir yürüyüş mesafesi olsa da, ailem için hiçbir riski göze alamam.

Geri döndüğümde, Sveta beni izliyor, ne yaptığımı tam olarak biliyor, ama bunun gerekli olmadığını bana ikna etmeye çalışmıyor. Kaçırılmak insana böyle bir şey yapar. Artık her zaman daha temkinli olacak ve onun böyle bir şey yaşamış olmasından nefret etsem de, bunun onu korkuyla tüketmesine izin vermediği için onunla gurur duyuyorum. Daha temkinli olabilir, ama anıları onu kontrol etmiyor.

Shane'in motivasyonunun açgözlülük olması bizim için büyük şans. İşler çok farklı bir yöne gidebilirdi ve bu, önümde duran güçlü kadını

içindeki bir şeyi öldürebilir ve bunu görmek beni mahvedebilirdi. Kafamı sallayarak bu düşünceyi kafamdan atıyorum, parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirip elinin sırtını öpüyorum.

"Çılgın ailenle akşam geçirmek için hazır mısınız?"

"Sanırım babam sana gerçekten ısınmaya başladı," diyor ve beni güldürüyor.

"Onun rehberinde beni 'Fucker' olarak kaydettiğini biliyor musun? Evet, sadece 'Fucker'."

"Hayır, göstermiyor," diyor Sveta gülerek.

Kapıyı arkamızdan kilitleyip, "Bana gösterdi. Hatta profil resmim olarak bir atın kıcının fotoğrafını kullanıyor" diyorum.

Sveta asansöre kadar gülüyor ve bir kat yukarı çıkarken de gülmeye devam ediyor. Kapılar açıldığında ve ailesinin dairesine girdiğinde, ilk yaptığı şey "Baba, Vitya'nın iletişim bilgilerini değiştirmelisin" diye bağırarak oluyor.

O ve Katya yanıma gelmeden önce diğer odadan gelen kahkahalarını duyuyorum. Sveta'nın annesi hemen Samantha'yı kucaklayıp onu öpmeye başlarken, Vitaly Sveta'ya sarılır ve "Neden değiştireyim ki? Mükemmel" der.

"At kıcı mı? Ciddi misin?" diye sorar Sveta, ama ikisi de gülüyor ve önümüzdeki dönemde at kıcı fotoğrafıyla "Fucker" olarak anılacağım belli oluyor.

İkisine kaşlarımı kaldırarak, Val içeri girip sırtıma vururken hoşlanmadığımı belli ediyorum.

"Selam, Fucker," der ve hepsi tekrar kahkahalara boğulur. Ona attığım bakışı görünce gülerek ellerini kaldırır. "Sadece şaka yapıyorum. Dikkatini vermediğinde girip değiştiririm," diye söz verir.

"Hayatta yapmazsın," diyor Vitaly. "Telefonumu karıştırıramazsın. Annenin çıplak fotoğrafları var bende."

"Baba," diye inler Sveta, Val ise iç geçirip mırıldanır, "Bunu bilmeden hayatımı yaşayabilirdim."

Vitaly sadece gülüyor ve karısına göz kırpmıyor. Katya ona başını sallıyor, onun söylediklerine hiç şaşırmamış gibi görünüyor. Samantha her şeyi geniş, meraklı gözlerle izliyor. Ne kadar anladığını veya sürekli maruz kaldığı Rusça'dan tek kelime bile anlıyor mu bilmiyorum

ama o da herkesle birlikte gülümsüyor ve gülüyor. Vitaly onu kucaklayıp havaya kaldırıyor, o da mutluluktan çılglık atıyor, sonra onu tekrar yere indirip, eskiden çökük olan yanaklarını öpüyor, şimdi o yanaklar sevimli bir şekilde tombullaşmış.

"Mükemmel torunum nasıl?" diye sorar ona. "Babana çok kirli bezler mi veriyorsun?" Samantha daha da büyük bir gülümsemeyle karşılık verince gülüyor. "Aferin kızıma."

Vitaly ile aramızda şakacı bir çekişme olabilir, ama o benim isteyebileceğim en iyi büyükbaba. Sırf bu yüzden bile o yaşlı herifi seviyorum, ama bunu ona asla söylemeyeceğim.

"Kokusu çok güzel, Katya," diyorum ve Sveta'nın annesine sarılmak için eğiliyorum.

"Teşekkürler. Umarım beğenirsiniz. Roast yapmak için mükemmel bir gün gibi görünüyordu. Daha sonra kar yağabileceğini duydunuz mu?"

"Gerçekten mi?" diye sorar Sveta, kar yağdığını düşününce gözleri parlar.

"Annem sıcak çikolata ve marshmallow aldı," diyor Val. Bana bakıp şöyle açıklıyor: "Küçükken her kar yağdığında annem bize sıcak çikolata yapardı, biz de pencereden dışarı bakıp karın yağışını izlerken içerdik."

Katya, Samantha'ya bakar. "Onunla bunu yapmak için sabırsızlanıyorum. Ve Noel kurabiyeleri," der, Sveta kadar heyecanlı görünür.

Tamam, belki de tatlıya düşkünlüğü sadece babasından gelmiyor. "Ev yapımı granola için iyi bir tarifim var."

Dört Melnikov, sanki boynuzlarım çıkmış gibi bana bakıyor.

"Neden bunu yapalım ki?" diye sorar Vitaly, gerçekten şaşkın bir ifadeyle. Samantha'nın başına bir öpücük kondurur ve benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldar. "Baban çok tuhaf. İyi atıştırma için büyükannen ve büyükbabanın evine gelmelisin."

Tartışmaya bile girmiyorum. Samantha'nın hiç şansı yok. Onun yeterince meyve ve sebze yediğinden ve tüm bu şekerle birlikte düzenli diş kontrolleri yaptırdığından emin olacağım.

Emin olmak için, "Sen ona bakarken, ona sürekli şeker çubukları yediremezsin," diyorum.

Vitaly kırılmış gibi davranmaya çalışıyor. "Sanki ben öyle bir şey yaparım da." Samantha'ya bakarak gülümsüyor ve ekliyor, "Onları bir hanımefendi gibi tek seferde içmeyi sana öğreteceğim."

"Bunu daha iyi ifade etmenin bir yolu olmalı, baba," diyor Val gülerek.

Vitaly ona kaşlarını çatar ve sonra biz de ona katıldığımızda başını sallar. "Aklınızı pisliklerden arındırın." Katya'nın da aynı şekilde güldüğünü görünce, ona kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi, *ptichka*?"

"Bunu söyleyen sensin," der Katya, ama sonra ona yaklaşır ve onu öper, o da neden kızdığını çabucak unuttur. O da benim onun kızına aşık olduğum kadar ona aşıktır, bu yüzden kolunu onun beline dolayıp poposunu tuttuğunu görünce hiç şaşımam.

Val iç çeker ve bana bakar. "Neye katlanmak zorunda olduğumuzu görüyor musun?"

Vitaly gülerek öpüşmeyi bırakır ve karısının kışını bırakır, böylece oğluna parmağıyla işaret edebilir. "Birbirimizi bu kadar çok sevdiğimiz için mutlu olmalısın, bir gün sen de koridorda bir kadının kışını elliyen kişi olacaksın, ama sen bunu yaptığında, senin gibi yaygara koparmayacağım. Sadece gülümseyip sana '*söylemiştim*' bakışı atacağım."

Val sırtıyor. "Bir gün bunu sana hatırlatacağım." Bana ve Sveta'ya bakıyor. "Sizler şahidsiniz."

"Hepimiz duyduk," der Sveta, kardeşine gülümseyerek.

Vitaly çocuklarına bakar. "Sözümünden asla dönmem. İkiniz de bunu biliyorsunuz, istediğiniz kadar hatırlayın."

Dikkatini tekrar Samantha'ya çevirir ve bize sırtını dönerek ona bebek gibi konuşur. "Hadi gel tatlım. Sana bugün aldığım yeni oyuncakı göstermek istiyorum."

Katya sırtarak, "Bugün yine bebek alışverişine çıktı," diyor.

"Siz ikiniz sürekli bir şeyler almaya devam etmek zorunda değilsiniz," diyorum ona, ama o benim endişemi eliyle savuşturuyor.

"Bizi durdurmaya bile kalkışma. Bu çok eğlenceli," der ve bizi mutfaka götürür.

"Bu harika görünüyor anne," diyor Sveta, mutfak adasına katılırken ben bir bıçak alıp yanına geçiyorum ve Katya'nın kesmeye başladığı domatesleri bitiriyorum. Vitaly ve Sveta şeker düşkünü olabilirler, ama Katya'nın her öğünde mutlaka sebze yediğini fark ettim.

Katya kızartmayı kontrol edip, "Danil ve Niki daha sonra uğrayacaklar" diyor.

Sveta bir havuç alır ve bir ısırık attığında, ona göz kırparak, yiyecek seçiminden memnun olduğumu belirtirim. O da bana şakacı bir şekilde gözlerini devirir ve annesine "Başka gelen olacak mı?" diye sorar.

"Hayır, sanmıyorum, ama bu aileyi bilirsin. Kimlerin geleceğini asla bilemezsin." Büyük rosto fırından çıkarır ve tezgahın üzerine koyar. "Bu yüzden her zaman fazladan yaparım."

Her şeyi hazırlamayı bitirir bitirmez, hepsini masaya taşıyoruz. Vitaly, Samantha'yı bize katılmak için çoktan getiriyor. Samantha, dedesinin ona aldığı yepyeni oyuncağın içinde oturmuş, gülümseyerek mutlu bir şekilde gevezelik ediyor. Bu, Sveta'nın almak istediğini söylediği tabak şeklindeki koltuklardan biri. Oyuncak aktivite tepsisi etrafında dönüyor, böylece baktığı her yerde oynayabileceği bir şey var. Sevimli küçük bacakları altından dışarı çıkıyor. Tek boynuzlu at terlikleri giydiğini de fark ediyorum.

Vitaly'ye baktığımda, gülümsüyor ve "Ayaklarının üşümesini istemedim" diyor.

"Çok tatlı, baba," diyor Sveta, yanağına bir öpücük kondurup yanıma oturuyor. "Bir yıl bana ren geyiği terlikleri aldığını hatırlıyor musun? Onları çok severdim." Bana dönüp, "Kırmızı burunları yanıyordu ve kulaklarını sıktağında müzik çalıyordu," diyor.

"Evet, hiç de rahatsız edici değildi," diyor Val. "O lanet düğmeye defalarca basarken bile."

Sveta gülüyor. "Onu sevmiştin, bunu biliyorsun."

"Belki ilk birkaç seferde, ama yüzüncü seferde kesinlikle sevmiyordum," der.

Yemek yerken anılarını paylaşmaya devam ediyorlar ve ben de bu anlarda dışarıda kalıp içeriye bakarken geçirdiğim tüm zamanları düşünmeden edemiyorum. Masanın altından uzanıp, onun uyluğunu sıkıyorum, bir daha asla dışarıda kalmayacağımı hatırlamak istiyorum. Artık benim yerim onun yanında ve hiçbir şey bunu değiştiremez. Parmaklarını benimkilerin arasına geçirip annesinin söylediği bir şeye gülüyor. Benimkinden daha iyi bir çocukluk geçirdiği için çok mutluyum. Kardeşim ve ben elimizden gelenin en iyisini yaptık, ama asla bu tür bir sevgiyle çevrili olmadık. Belki de öyle olsaydık Seryozha hala hayatta olurdu. Bunu düşünmeye başlar başlamaz, bunun bir hata olduğunu anlıyorum. Bu yolu daha önce de geçtim, hiçbir zaman iyi sonuç vermeyen ve beni bir daha asla yaşamak istemediğim bir depresif duruma sokan *"ya olsaydı"* döngüsü.

Ruh halimdeki değişikliği hissedenden Sveta başını çevirip gözlerime bakar, yüzümü inceler ve beni kolayca okur. Sadece benim duyabileceğim kadar yaklaşarak fısıldar: "Kendi anılarımızı yaratacağız Vitya ve Samantha'ya onu çok sevecek olan amcası hakkında her şeyi anlatacağız."

"Bugün sana ne kadar mükemmel olduğunu söyledim mi?" diye fısıldayarak cevap veriyorum. "Bir ya da iki kez."

"Bunu tekrar duymaya ihtiyacın var. Sen mükemmelsin Sveta ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Yanağıma öpücük kondurur, ama çekilmeden önce, "Sen de mükemmelsin" der.

Onun tatlılığına gülümserim ve çatalımı tekrar elime alırım. Yemek bittiğinde, bir lokma daha yiyemeyeceğime ikna olmuşumdur, ama sonra Katya ev yapımı elmalı turta ve dondurma getirir.

Vitaly gülümser ve arkadan ona sarılır, eğilip yanağına öpücük kondurur. "Tam bir Amerikalı oldun, ptichka—rosto ve elmalı turta."

"Geçen hafta borsch yaptım," diye hatırlatır ona.

"Ve çok lezzetliydi," diyor gülümseyerek. Tabaklardan birini alıp, pastadan dilimler kesmeye ve dondurma kaşıklamaya başlıyor, sonra da masadaki herkese dağıtıyor. Samantha çığlık attığında, ona göz kırpıp "Bekle bakalım, küçük kız, büyüdüğünde bunu çok seveceksin," diyor.

"Çok daha büyüdüğünde," diyorum, çünkü hazır olduğunda küçük poposu yavaş yavaş yemeğe alışacak. Çiftlik evinde ilk gece yaptığı gibi çığlık attığını bir daha duymak istemiyorum. O günden beri bunu yapmadı ve onun tekrar bu tür bir mide ağrısı çekmemesi için her şeyi yapmaya hazırım.

"Bu ebeveynlik işinin nasıl yürüdüğünü biliyorum," diyor bana, bir fili bile bayılttıracak kadar şekerli bir tabak uzatırken.

Dürüst olmak gerekirse, gerçekten çok lezzetli görünüyor. Ve Sveta'nın çok sevdiği, benim de şikayet etmeyi sevdiğim o kekler? Tanrım, bütün kutuyu tek başıma yiyebilirim, ama bu doğru bir şey değil. Sağlıklı olmak bir tercihtir, bazen hiç eğlenceli ve lezzetli olmasa da. Ancak bazı savaşlar savaşmaya değmez ve ne kadar çatalımı bir kenara bırakıp ahlaki üstünlüğü ele geçirmek istesem de, Katya'nın bu yemek için ne kadar çok çalıştığını biliyorum ve onların evinde saygısızlık etmek istemiyorum, bu yüzden çatalımı alıp büyük bir ısırık alıyorum. Fırından yeni çıkmış, hala sıcak ve içine tam doğru miktarda tarçın koymuş. Durduramadan yumuşak bir inilti kaçıyor

ve masadaki herkes yaptıkları işi bırakıp bana bakmaya başlar. Öksürerek bunu örtbas etmeye çalışırım.

Vitaly çatalını bana doğrultuyor. "Kimse bu acınası örtbas girişimine kanmaz."

Sveta omzuma dokunduğunda kendiyile çok gurur duyuyor gibi görünüyor, bu yüzden ona olabildiğince masum bir bakış atıp "Neden böbürleniyorsun bilmiyorum" diyorum.

"Çünkü bundan zevk alıyorsun," diyor, "gerçekten zevk alıyorsun. Nezaketen birkaç lokma yemiyorsun, o şekerli lokmayı ağzına attığında inledin." Kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Karanlık tarafa hoş geldin."

"Beni yoldan çıkarmayacaksın," diyorum ona.

Val "Çok geç" derken o sadece gülüyor.

Pes edip masanın karşısındaki Katya'ya bakıyorum. "Bu gerçekten çok lezzetli, Katya."

O gülümser ve "Yemeğinle birlikte büyük bir salata yedin, yani tamamen abur cubur yemedin" diyerek beni teselli etmeye çalışır.

"Doğru," diye kabul ediyorum, ama tüm bu şekeri dengeleyebilecek hiçbir şey olmadığını bilsem de, yine de biraz daha yemeye karşı koyamıyorum. Ben de insanım ve belli ki tatlı *pcholka* beni derinden yozlaştırmış.

Yarısından fazlasını yedikten sonra nihayet çatalımı bıraktım, tam o sırada Danil selam vermeden önce asansör kapısının yumuşak bir ses çıkardığını duyduk.

"İçeri gelin ve biraz yemek yiyin," diye bağıyor Vitaly onlara.

Danil ve Niki içeri girerler, ikisinin de göğsüne asılı yıpranmış deri postacı çantaları vardır ve aile benzerliği hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

"Teşekkürler Katya teyze," diyor Niki, onun için hazırladığı pasta ve dondurma tabağını alırken. Samantha'nın kafasına hafifçe dokunarak yanından geçip Val'in yanındaki koltuğa oturuyor.

"Bu harika görünüyor," diyor Danil, bir sonraki tabağı alıp benimle Vitaly'nin arasına oturuyor. "Vay canına, bu çok iyi." Katya'ya gülümsüyor ve çatalını tekrar dolduruyor.

"Simona ve Max'e götürmen için sana biraz vereceğim," diyor Katya.

"Teşekkürler. Çok sevecekler." Danil bir ısırik daha alıyor ve sonra mesajcı çantasını alır. Bir manila klasörü çıkarır, bana uzatır ve "Tebrikler" der.

Ne demek istediğini anlamıyorum ama Sveta hiç vakit kaybetmeden klasörü elimden alır ve "Bu ne?" diye sorar.

Danil ona gülümser. "Aç da öğren." Niki'ye bakarak, "Kuzenin çok çalıştı, onunla gurur duyuyorum," der.

Niki gülümsemesini saklamaya çalışırken, Sveta klasörü yırtıp açar ve bir yığın kağıt çıkarır. "Ne oluyor?" diye fısıldar ve kağıdı eğerek benim de görebilmem için gösterir. Bu, Samantha Kozov'un doğum belgesidir ve Sveta ile ben onun ebeveynleri olarak yazılmıştır.

"Onlara onu Melnikov yapmalarını söyledim ama beni dinlemediler," diyor Vitaly.

Yazıları tekrar tekrar okudum. Svetlana ve Samantha Kozov'un karım ve kızım olarak yazıldığını görmek her şeyi gerçek kılıyor ve evlilik ve babalığa atılmaktan duyduğum tereddüt veya korku yerine, sadece rahatlama hissediyorum, çünkü bu onların benim oldukları anlamına geliyor. Bu, bizim bir aile olduğumuzun ve birbirimize ait olduğumuzun kanıtı.

"Peki ya gerçek doğum belgesi?" diye soruyorum. "Birisi onu bulup bize karşı kullanabilir mi?"

Danil başını salladı. "Niki orijinali değiştirdi. Hatta hastane kayıtlarındaki kan grubunu bile değiştirdi ve parmak izlerini sildi. Erin Lyons'ın doğum kaydı hala var, ama bu asla Samantha Kozov ile eşleşmeyecek."

Niki sırtarak şöyle diyor: "Tony ve Dr. Bianchi, Samantha'nın aşı çizelgesini ve tüm muayene bilgilerini hazırlamaya yardım etti. Kayıtlar mükemmel. Kimse Sveta'nın onu doğurmadığını düşünmez." Kuzenine bakıyor. "Sen doğal, evde doğum yapmayı tercih ettin."

Sveta gülüyor. "Evet, bu kesinlikle bana göre. Ben çok cesurum." Bana bakıyor. "Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum, gerçekten doğum yaparken ilaç istiyorum. Hem de çok."

Gülümserim ve burnunun ucunu öperim. "Ne istersen, *pcholka*."

Bir sonraki kağıda geçer ve kuzenine bakar. O sormadan, kuzeni hemen "Sadece, onu doğurmadan önce evli olduğunu kağıda yazmak isteyebileceğini düşündük. İstersen silebilirim." der.

Sveta ve ben evlilik cüzdanımıza bakıyoruz. Tarihi işaret ederek, "Birinci yıldönümümüzü kaçırdığımı inanamıyorum" diyorum.

"Bu gerçekten çok kötüydü," diyor Sveta, hiç tereddüt etmeden. "Bunu bana abartılı bir şekilde telafi etmeni bekliyorum."

"Her zaman bir düğün töreni yapabilirsin," diyor Katya, "ve bunu düğün tarihiniz olarak kutlayabilirsiniz. Bu sadece bir kanıt olarak saklanacak bir şey."

Sveta başını sallar ama dikkati hala elindeki evlilik ve doğum belgelerindedir. "Bütün bunları yaptığınıza inanamıyorum. Teşekkürler Niki ve Danil amca."

"Rica ederiz, evlat," diyor Danil.

Niki bize gülümser ve "Sorun değil. Yasadışı bir şey yapmak ve birkaç beceri daha öğrenmek için her türlü bahaneye var" der.

"Tanrım, bana gençlik halini çok hatırlatıyor," diyor Vitaly, Danil'e bakarak.

"Evet, ama o çok daha akıllı," diyor Danil gururlu bir gülümsemeyle.

Samantha masada dolaştırılıp biberonu verilirken, biz de birkaç dakika daha oturup sohbet ediyoruz. Ben de diğerleriyle birlikte gülüyor ve gülümsüyorum, ama aklım az önce bize verilen evraklar üzerinde. Yasal olarak, ya da yasalara aykırı olarak, nasıl bakarsanız bakın, Sveta ve ben evliyiz. O benim karım ve onun bu konuda ne hissettiğini öğrenmek için can atıyorum.

Danil ve Niki kalkıp gitmek için ayağa kalktıklarında, onları takip etmek için sabırsızlanmama rağmen çok heyecanlı görünmemeye çalışıyorum.

"Gitmeliyiz," diyor Danil. "Pasta için teşekkürler Katya. Eve gittiğimde çok popüler olacağım."

"Max orada değilse, onun dilimini yiyeceğim," diyor Niki. Samantha'nın yanağına öpücük kondurmak için çömeliyor ve Samantha ona uzandığında gülümsüyor. Ona karşı koyamayan Danil, Samantha'yı kucağına alıp bir kez daha öpüyor ve sonra babasına veriyor. Danil birkaç kez kahkahalarla gülüyor ve sonra Samantha'yı Vitaly'nin kollarına veriyor.

"Etrafta başka bir bebek olması güzel. Bu yaşları özlemişim," diyor Danil der.

"Evet, çok güzel," Vitaly de aynı fikirde. "Seni görmek her zaman mutluluk verici ve onlar asla karşılık vermezler."

Sveta yaklaşır ve babasına sarılır. "Seni görmekten her zaman mutlu olurum ve asla karşılık vermem."

Vitaly gülüyor. "İkiden biri fena değil."

Danil gülüyor ve artan yemeklerin olduğu tabağı alıyor, Niki ile birlikte giderken bize el sallıyor, sonra Samantha esniyor ve bana toparlanmaya başlamak için mükemmel bir bahane sunuyor. Sveta benim ne kadar endişeli olduğumu hissediyor ve vedalaşmaya başlıyor.

Veda eder. Val yakında ziyaret edeceğine söz verir ve Katya bizim için bir kap dolusu artıkları paketler.

Geldiğimizden çok daha fazlasıyla ayrılıyoruz çünkü Vitaly, Sveta'nın bir tane istediğini bildiği için iki tabak koltuk satın almış. Samantha'yı şımartmasına gerek olmadığını söylemek aklıma bile gelmiyor çünkü onun her zaman böyle yapmasını çok istiyorum. O tatlı küçük kızın ihtiyaç duyabileceği veya isteyebileceği her şeye sahip olmasını istiyorum. Hepimiz onun bu konuda şımarık bir çocuk olarak büyümediğinden emin olacağız. Onun tatlı ve şımarık kalabileceğine inanıyorum.

Asansöre bindiğimizde, Samantha gözlerini ovuşturuyor ve yatağına gitmeye hazır. Sveta ve ben kısa yolculuk boyunca sessiziz ve kapılar açıldığında, koridora bakıp boş olduğundan emin olduktan sonra kapımıza doğru ilerliyoruz. Sveta, silahıma uzanmam gerekirse elim serbest kalması için yeterince eşya taşıyor, ama kapımızı açıp içeri girdiğimizde her şey sessiz.

"Ben onu yatırırım," diyor, devasa oyun merkezini yere bırakıp kızımıza uzanıyor. Ne düşündüğünü anlayamadan onun uzaklaşmasını izliyorum. On dakika kadar dayanıyorum, sonra artık dayanamayıp onu aramaya çıkıyorum. Koridordaki banyoda, Samantha'yı temizlerken lastik ördekçikle eğlendiriyor.

"Beni delirtiyorsun," diyorum sonunda, onları izlerken omzumu kapı eşiğine dayayarak.

Bal rengi kahverengi gözlerini bana çevirir. "Neyim?"

Yüzümdeki ifadeyi görünce gülüyor. "Biraz telaşlandığında çok tatlı oluyorsun."

"Hoşuna gittiğine sevindim. Bütün bunlar hakkında ne hissettiğini söyler misin lütfen?"

"Evlendiğimiz ve resmi olarak bir kızımız olduğu için mi?" "Evet," diye normal bir ses tonuyla cevap veriyorum, içimden gelen hırıltılı ses yerine.

Samantha'ya gülümsüyor. "Rahatladım. gerçeği bir şekilde ortaya çıkıp bize zarar vereceğinden endişeleniyordum ve birinin onu bizden almaya çalışacağını düşünmek beni korkutuyor."

"Bunun olmasına asla izin vermem," diye çabucak söylüyorum.

"Biliyorum, ama yine de korkutucu ve doğum belgesi bunun olamayacağının güzel bir garantisi." Samantha'nın saçını duruladı ve sordu, "Ondan saklamanın yanlış olduğunu düşünüyor musun?"

Aynı endişeler benim de kafamdan geçiyordu, bu yüzden iç çektim. "Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bir yanım onu tüm bunlardan korumak, biyolojik anne babasının kim olduğu ve ona ne yapmayı planladıkları gerçeğinden onu korumak istiyor, ama diğer yanım bunun yanlış olduğunu, onun bilmeye hakkı olduğunu düşünüyor."

Onun yanına çömelip Samantha'ya gülümserim ve o parmağıma uzandığında onu tutmasına izin veririm. "Bekleyip, o büyüdüğünde karar versek nasıl olur? Onu kendi çocuğumuz gibi yetiştiririz, ona ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok sevgi gösteririz, sonra da büyüdüğünde en iyisinin ne olduğuna karar veririz."

"İyi fikir," diye onaylar Sveta. "Zaten küçükken kafasını karıştıracak sadece. Tanıyacağı ve hatırlayacağı tek ebeveynler biziz. Sadece sevildiğini hissetmesini istiyorum. Kendini istenmeyen ya da ait olmadığını hissettirecek hiçbir şey söylemek istemiyorum."

Samantha yine çılgılık atar ve lastik ördeği diş kaşıyıcı olarak kullanırken suya sıçratır. Mutluluğu bulaşıcıdır ve ona gülümsemem çok kolay gelir. Kafamı çevirip Sveta'ya bakarım.

"Peki diğer konu hakkında ne düşünüyorsun?"

Ağzının köşesi gülümsemeyle yukarı kalkar. "Evli olduğumuz gerçeği hakkında ne hissettiğimi mi soruyorsun?"

"Evet."

"Dürüst olmak gerekirse, biraz aldatılmış hissediyorum. Bir yıldan fazla süredir evliyiz ve bu sürenin çoğunu aşırı cinsel tatminsizlik içinde geçirdim."

"Sen mi? Ben delirmemiş olmama şaşıyorum. Birkaç kez delirme eşiğine geldim, özellikle yazın yüzmeye gittiğinde ve sonra bikininle dolaşmakta ısrar ettiğinde. Yemin ederim, beni öldürmeye çalışıyordun."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Öyleydi. Senin bu kadar inatçı olmayı bırakıp, hissettiklerini yapmanı sağlamaya çalışıyordum."

Yüzünü avuçlarım ve onu öperim. "Sana telafi edeceğime söz veriyorum." "Öyle olsa iyi olur."

Onun ses tonuna gülümserim ve sorarım, "Düğün ister misin?"

Samantha'ya dönüp onu kurulamaya başlar. "Bilmiyorum. Bir şeyler yapmak istiyorum, çünkü şu anda gerçek gibi gelmiyor, ama gerçek bir düğün töreni sana olan hislerimi değiştirmeyecek. Yine de bir elbise alıp ailemle kutlamak isterim. Fotoğraflar ve

hatıralarını istiyorum, ama gerçek bir tören olmasa da sorun değil. Tabii sen istiyorsan başka. İstiyor musun?"

"Seninle evliymişim gibi hissettim hep," diye gülerek itiraf ettim. "Hayatımı kurtardığın gecedен beri seni benim olarak gördüm. Bir çift olmadan önce bile sana her şekilde sadıktım ve herkesin önünde yemin etmek benim için hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sen hep benimsin ve hep benim olacaksın. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

Sözlerim üzerine gözleri yumuşadı. "Bu çok tatlı, Vitya. Yine de bir yüzük alacağım, değil mi?"

"Kesinlikle bir yüzük alacaksın, hem de büyük bir tane. Yeterince uzun süre geri durup rol yaptım. Artık tüm dünyaya senin benim olduğunu duyurmaya hazırım." Sveta'ya temiz bir bebek bezi ve Samantha'nın pembe pijamasını verip, "Belki de en sevdiğin sanat mağazasına gitmeliyiz" diyorum.

Gülüyor ve kıvranan Samantha'ya bebek bezini giydiriyor. "Hâlâ buna takılıp kaldığına inanamıyorum."

"İki yıldır ona katlanmak zorunda kaldım. Hala oraya her gittiğimizde seninle flört ediyor ve ondan nefret ediyorum."

"O bizim kuzen olduğumuzu sanıyor," diye hatırlatıyor bana.

"Peki, bu kimin suçu?" Gülümserim, caydırılmayı reddederek. "O sadece bizim gerçekten tabu olduğumuzu düşünecek."

Samantha pijamalarıyla rahatça oturduğunda, Sveta onu bana uzatır ve "Onu da yanımızda götürmeliyiz. Bu onu gerçekten kafasını karıştıracaktır," der.

"Anlaştık," diyorum ona, şimdiden karımın koluna girip kızımızı bebek arabasında götürmeyi ipe çekiyorum. Sonunda o küçük pisliğe, bana ait olan şeylerden gözlerini ayırmasını söyleyebileceğim. Bunu düşünürken gülümserim ve kızımızın başına bir öpücük kondururum. Günün en sevdiğim anlarından biri, Samantha'ya yatmadan önce biberonunu verirken onu sallamaktır, bu yüzden Sveta, "Bu gece son biberonu ben vereceğim" dediğinde hiç şaşırmas.

Bana gülümser ve sonra kızımıza öpücük vermek için eğilir. "İyi geceler, kızım. Uyandığında görüşürüz."

Samantha gülümser ve sonra ben onu odadan çıkarırken ikimizin de onu ne kadar sevdiğimizi söylerken dikkatini tekrar bana çevirir. Ona bunu sürekli söylüyorum, çünkü şu anda kelimeleri anlamıyor olsa da, onların ardındaki anlamı anlıyor. Biberonunu alıp sallanan sandalyeye oturur ve onu beslerken, annesi ve babasının onu sevdiğini ve ona sahip olduğumuz için çok mutlu olduğumuzu sürekli fısıldarım.

Gözlerini açık tutamayacak kadar uykulu olana kadar beni izler, sonra ben sallanmaya ve onu ne kadar sevdiğimizi fısıldamaya devam ederken uykuya dalar.

Onu beşiğine yatırmak istemiyorum, ama aynı zamanda karımı da görmek için sabırsızlanıyorum. Yüzümde kocaman bir gülümseme yayılıyor. Sveta Kozov, benim güzel, neşeli karım, hayatımda tek istediğim kadın ve beni her zaman tetikte tutan kadın. O biraz zorlu biridir, ama o *benim* zorlu kadını ve başka türlüünü istemezdim.

Samantha'nın gece boyunca güvende olduğunu iki kez kontrol ettikten sonra, kafasına bir öpücük kondurup şampuanının yumuşak lavanta kokusunu içime çekiyorum ve onu huzurlu uykusuna bırakıyorum.

Artık karımı bulma zamanı.

Bölüm 17

Svetlana

Duştan çıktığımda, Vitya tezgahın kenarına yaslanmış beni bekliyor. Şaşırdığımı söyleyemem. Bütün gün bana saldırmaya hazırmış gibi bakıyordu ve şimdi Tony ona yeşil ışık yaktığına göre, onu benim amıma sokmadan, aklıma gelen her şekilde tatmin etmekle yetinmeyecek. Hayır, mavi gözlerindeki bakış, onun bir görevi olan bir adam olduğunu açıkça gösteriyor.

Bakışları üzerimde dolaşüyor, yavaşça tenimi izliyor, kendimi kurularken beni izliyor, ama havluyu göğsüme sarmaya başladığımda, tezgahı kalkıp havluyu benden alıyor. Havluyu yere atıp, parmağını köprücük kemiğimde gezdiriyor.

"Buna ihtiyacın olmayacak, tatlım."

Elimi uzatıp gömleğinin kumaşını çimdikledim. "O zaman buna da ihtiyacın olmayacak."

Bana gülümser, gömleğini yukarı çekip başından çıkarmama izin verir. Gömlek havlunun yanına düşer, ben de önümdeki güzel vücudu gözlerimle tararım. Bu adamın her santimini biliyorum ve her birini seviyorum. Beni çıldırtan sadece dövmeleri ve heykel gibi kasları değil. Onun hayatını kurtardığım geceden kalan eski yara izleri, benim hayatımı kurtardığı geceden kalan yeni yara izleri ve hiç çıkarmadığı Rus Ortodoks haçı da beni çıldırtan şeyler. O, kendi geçmişini, *bizim* geçmişimizi taşıyor ve bu da kalbimi o kadar hızlı attırıyor ki, göğsümde hissedebiliyorum ve her zaman nefesimi kesiyor.

Parmaklarımla hafifçe yara izlerini okşuyorum, birkaç gün daha kalacak olan siyah dikişleri hissediyorum ve sonra daha aşağıya iniyorum. Dokunuşumla karın kasları geriliyor ve parmağımı göbeğinin altındaki ince siyah kıl çizgisinin üzerinde gezdirdiğimde, içini çekip yüzümü avuçları arasına alıyor.

Başparmağı yanağımı okşarken ve gözleri benimkilere kilitli kalırken, pantolonunu açıp fermuarını yavaşça aşağı çekiyorum. Elim

Elimi boxerına soktuğumda inler, parmaklarımı onun etrafına doladığımda ve başparmağımı yarık üzerinde gezdirip ön sıvısıyla ıslattığımda gözleri kapanır.

Onu ağzıma götürüp temizleyene kadar emiyorum, o da gözlerini açıp beni izliyor. "O pantolonları çıkarsan iyi olur, Vitya."

Gülümser ve dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşır. "Bu gece emirleri veren sen değilsin."

Onu her zaman çıldırtan deri çıkıntısının üzerinde kaygan başparmağımı gezdirirken, penisinin başını hafifçe sıkıyorum. Bu hareket ondan bir inilti daha kopardığında, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Hayır, öyle düşünmüyorum."

Tartışmaya ya da onu tekrar kızdırmaya fırsat bulamadan, kıcımlı avuçlayıp beni kaldırdı ve ellerimi penişinden çekmeye zorladı.

"Dikişlerin," diye başlıyorum ama o sert bir sesle sözümü kesiyor, "Onlar iyi, Sveta. Beni merak etmeyi bırak."

Gülerek kollarımı boynuna doladım. "Asla, Vitya. Bana istediğin kadar bağır. Senin için endişelenmeyi asla bırakmayacağım."

"Ben de senin uslu, itaatkar bir eş olacağını sanmıştım."

"Bunun için kendini suçlamalısın."

Gülümsüyor ve yanaklarımdan birine beni nefesimi kesen kadar sert bir tokat atıyor. "Seni böyle tercih ederim, *pcholka*. Bu mükemmel kıcıma şaplak atmam için bana neden vermezsen çok üzülürüm."

"Sana her zaman nedenler vereceğime söz veriyorum," diyorum ona, bunun dünyadaki en kolay tutulan söz olacağını bilerek.

Beni yatağa yatırır, pantolonunu çıkarırken beni izler. "Tanrım, seni özledim," diye inler, yatağa çıkar ve üzerime eğilir.

Dayanamayıp, hala iyileşmekte olan yarasını işaret edip soruyorum, "Üstte olman doğru mu?"

O iç geçirip geriye yaslanarak bacaklarımın arasına oturur ve bana bakar. "Eğer benim sikimi içinde hissetme ihtiyacından başka bir şey düşünüyorsan, işimi doğru yapmıyorum demektir."

"Kesinlikle bunu düşünüyorum, ama seni seviyorum ve endişeleniyorum."

Ellerini vücudumda gezdirerek, bacaklarımı olabildiğince açar ve amımı ona tamamen açıklar. "Tanrım," diye inler, dudaklarımın onun için açıldığını izlerken. Parmağını yarıkma getirir, hassas kıvrımlarım boyunca yavaşça sürükler. "Artık endişelenme, Sveta. Sana söz veriyorum,

ve eğer olursa başka bir pozisyon bulacağıma söz veriyorum. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum ve sonra klitorisimi tüy kadar hafif bir dokunuşla okşadığında inliyorum, bu dokunuş beni daha fazlasını istemeye itiyor.

"Bu gece yapman gereken tek şey iyi bir kız olmak ve sana vermek istediğim her şeyi kabul etmek." Klitorisimi tekrar okşadı ve dokunuşuyla kalçalarımı kaldırdığımda gülümsedi. "O kadar da zor değil, değil mi?"

"Hayır," diye onaylıyorum. "Sanırım bunu ben bile yapabilirim."

O sırtıyor. "Eh, bunu zaman gösterecek, ama umalım da öyle olsun."

Gözlerimi devirmeye başlıyorum, ama klitorisimi çimdikliyor ve tek yapabildiğim, gözlerimi kapatıp nefesimi tutmadan önce yarım devirmek oluyor.

"Hmm, belki de seni itaatkar bir eş haline getirebilirim," diye düşünürken parmağını içime sokar.

"Hayal kurmaya devam et, Vitya," diyorum, daha fazlası için kalçalarımı sallarken. "Sıkılacaksın. Benim direnmem hoşuna gidiyor. Her zaman öyle olmuştur."

Bana göz kırpar ve bir parmağını daha içeri sokar. "Doğru, *pcholka*, ama benim için dizlerinin üzerine çöktüğünde çok seksi görünüyorsun."

"Ama beni orada tutmak için saçımı tutman daha çok hoşuna gidiyor."

Sözlerim üzerine penisi titrer ve bu sefer gülümseme sırası bende. Parmaklarını içimde tutarak, başımın yanına dirseğini dayar ve yüzlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşır.

"Senin her şeyini seviyorum, Sveta, ama en çok ateşini seviyorum. Hiçbir şeyden kaçmama izin vermemeni seviyorum, bana her zaman meydan okumanı seviyorum ve haklısın. Saçlarını tutmak ve sikimi boğazına sokmak zorunda kaldığımda bunu gerçekten seviyorum. Her santimini o kadar istekli bir şekilde almana rağmen, yine de eğlenceli hale getirmek için benimle yeterince mücadele ediyorsun."

Parmaklarını içimden çıkarır, ağzına götürür, derin bir iniltiyle yalar ve tekrar üzerime eğilir. Penisinin başı bana baskı yapar, alaycı bir baskı, altında kıvranmama neden olur. Gülümser ve kalçalarımın daha sert baskı yapar, beni yerinde sabitler.

"Berbat, değil mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "İstediğin şey bu kadar yakınında ama ona ulaşamaman?"

"Haklı olduğunu kanıtladın," diyorum ona. "Şimdi bana sikini ver."

O gülüyor. "Tanrım, bu çok tatlı, tatlım. Bana emir vermeye devam et de ne olacağını gör."

Şu anda başımı belaya soktuğu için dilimi ısırıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Gözlerinde eğlenceli bir ışıltıyla beni izliyor, bunun bana neye mal olduğunu çok iyi biliyor. Ama bana karşı yumuşak davranmak yerine, beni alay etmeye devam ediyor. Sikiinin başını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, dudaklarımdan nefes nefese bir inilti koparıyor, sonra tekrar bana bastırıyor, bana umut verecek kadar içeri girip, sonra geri çekilerek umudumu yok ediyor.

"Oh, hadi ama!" diye bağıriyorum, parmaklarımı omuzlarına geçirip bacaklarımı beline doluyorum.

O kıpırdamıyor. Bu, inatçı bir atı gitmek istemediği bir yoldan geçmeye zorlamak gibi. Vitya sadece istediği gibi hareket edecek ve şu anda bu, beni sadece penisinin başıyla siktiği, dayanılmaz derecede yavaş bir tempoda.

Elini yüzüme koyar, başparmağıyla dudaklarımı okşar ve yüzünü benimkinin üzerine yaklaştırır.

"Benimle evlenir misin?" diye soruyor. "Zaten evli olduğumuzu ve hala yüzükleri takıp bunu düzgün bir şekilde kutlamamız gerektiğini biliyorum, ama sana sormadım ve bundan gerçekten nefret ediyorum."

Gülümserim ve ellerimi onun koyu saçlarında gezdiririm. "Beni kızdırıp istediğimi vermeyi reddederek, *evet* diyecek havada olacağımı mı sandın?"

Gülümser ve ağzımın köşesini öper, yavaş ve sık hareketlerle devam ederken dudaklarımı yavaşça öper. "Evet de, sana istediğin her şeyi vereyim."

"Ah, rüşvet mi bu?"

"Sana hatırlatayım, biz zaten evliyiz, yani hayır desen de bir önemi yok." Bana verdiği tatlı gülümsemeyi görebilmem için başını kaldırıyor, o gülümsemeye tamamen bağımlıyım, iki yıl boyunca benden sakladığı gülümsemeye. "Ama senin evet demeni gerçekten çok isterim, Sveta. Sen benim her şeyimsin, *pcholka*, hep öyle oldun, hep öyle olacaksın. Seni seveceğime ve koruyacağıma, her zaman sana bakacağıma, her şekilde seni memnun edeceğime ve en sevdiğin, sağlıklı atıştırma lıkları sana sağlayacağıma söz veriyorum."

Ona gülümsüyorum. "Buna nasıl hayır diyebilirim ki?" Son zamanlarda daha duygusalım, bu yüzden gözlerimin biraz buğulanmasına şaşırıyorum. "Evet, Vitya, seninle evleneceğim. Seni her zaman seveceğime ve sana sadık kalacağıma söz veriyorum, granolanı sevmek ve

sana her zaman destek olacağıma söz veriyorum."

Sözlerim üzerine gözleri parladı ve beni derin bir öpücükle öperken gülümsediğini hissettim. İkimiz de o öpücüğe tüm kalbimizi koyduk ve bu beni başım dönüyor, nefesim kesiliyor ve ondan asla ayrılmak istemiyorum hissine kapıldım. Dilini emdiğimde inledi ve sonunda bana olan ihtiyacının kontrolünü ele geçirmesine izin verdi. Kendini tutmak yerine, beni birkaç santim yukarı iterek göğüslerimin sallanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde içime girer. Derin bir inilti çıkararak kalçamı kavrar ve beni yerinde tutarken içime sertçe girer.

Ona bu kadar yakın olmayı özlemişim. Beni her parçamla tüketmesini ve beni acı verecek kadar gerilmesini özlemişim. Dilini ağzıma sokarken başımın arkasını avuçlar ve aramızda hiçbir boşluk kalmasına izin vermez. Her sert itişinde onu daha da sıkı sararım, o da beni içimden kolayca ateşler ve beni çaresizce istediğim boşalmaya gittikçe yaklaştırır.

Ellerim sırtında yukarı doğru kayıyor, yarısındaki dikişleri hissediyorum, zevkten inliyorum, sonra onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşününce acıdan inliyorum. İstenmeyen anılar gözlerimi yaşırtıyor: bilinçsiz bedeni, kan ve büyük korku.

Öpüşmemizi kesip fısıldıyor, "Ben buradayım, bebeğim. Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz."

"Söz verir misin?"

"Söz," diyor ve tam ihtiyacım olan yere dokunuyor, ben de çılgılık atarak kendimi bırakıyorum, o da çılgılığımı hızla ağzıyla bastırıyor.

Vücudumu onun vücuduna sarıyorum, ona yapışıyorum, amım onu bırakmaktan başka seçeneği kalmayacak şekilde sıkıca sarıyor. Adımı homurdanarak, kendini derinlere gömüyor ve içimde nabız gibi atarken vücudumuzu birbirine kilitliyor.

"Seni hamile bırakmak istiyorum," diye fısıldadı dudaklarıma. Eli uyluklarımin arkasını kavradı, bacağımı daha yükseğe kaldırdı, böylece kalçalarım daha da yukarı kalktı ve o daha derine bastırırken vücutlarımız birbirine yapıştı, bir kez daha derin bir inilti çıkardı ve son damlasına kadar içimi doldurdu.

Bizi birbirimize kilitli tutarak, dudaklarını benim dudaklarımin üzerine getirir ve fısıldar, "Bebeğimin senin karnında büyümesini istiyorum, *pcholka*."

Yüzünü avuçlarım, parmaklarımı hafif sakalları üzerinde gezdirip boynundaki ejderha dövmesinin üzerinde gezdiriyorum. "Zaten hamile olduğumdan eminim."

"Ne?"

Mavi gözleri benimkileri arar ve ben, gözlerindeki heyecanlı, umut dolu ışıltıya gülümserim.

"Henüz test yapmadım, ama adet dönemim gecikti ve fark etmediysen, son zamanlarda duygusal olarak biraz dağınığım."

"Centilmen olmaya çalışıyordum ve bundan bahsetmedim," diyor ve beni güldürüyor. "Gerçekten öyle olabileceğini düşünüyor musun?"

"Kesinlikle mümkün. Sen iyileşirken birkaç hafta ara vermek zorunda kalmış olabiliriz, ama ikimiz de biliyoruz ki o zamandan önce beni kolayca hamile bırakabilirdin."

Gururlu gülümsemesini saklayamadan bana göz kırpmıyor. "Seni bolca dölledim, tatlım."

"Öyle yaptın." Hâlâ içimde sert olduğunu fark etmedim değil, bu yüzden soruyorum, "Gitmemeyi mi planlıyorsun?"

Gülümsedi ve beni daha da yukarı kaldırırken, içime daha da derinlemesine girdi.

"Tanrım, Vitya, yemin ederim kaburgalarıma çarptığını hissedebiliyorum."

Ben tamamen ciddiym, ama o sadece gülüyor ve alt dudağını ısırtıyor

"Her yerimde beni hissetmeni istiyorum." "Görev tamamlandı," diyorum ona.

Burnunu yanağımda gezdiriyor, beni yatağa sabit tutarken kokumu içine çekiyor. Elleriyle popomu kavrarken, parmağının ucuyla sıkı arka deliğime hafifçe bastırduğında şaşkın bir çığlık atıyorum.

"Beni her yerinde hissetmedin, tatlım," diye mırıldanıyor, ben ise parmağının kıkımda olmaktan ne kadar zevk aldığımı belli etmemeye çalışıyorum. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunu fark ediyor ve bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor. "Sana bir söz verdiğimi hatırlıyorum. Hatırladın mı? Kıkını almam için bana yalvaracağını ve bundan çok hoşlanacağını söylemiştim."

"Hiç hatırlamıyorum. Sanırım kafan karışmış." "Öyle mi? Pekala, hafızanı tazeleyeyim bakalım."

İkimizin de boşalmasıyla çoktan ıslanmıştım, bu da onun parmağını daha önce hiç kimsenin girmedığı sıkı kas halkası boyunca kaydırmasını kolaylaştırdı. Kalçalarını sallayarak, parmağının ucunu kıkıma bastırırken beni nazikçe sikiyordu. Vücudum ona direniyordu. Bu bilinçli bir karar değildi. Sadece, her zaman yasak olduğunu düşündüğüm bir yere girmeye çalışan bir şeye karşı doğal, içgüdüsel bir tepkiydi.

"Bunun işe yaraması için gevşemen gerek," diyor Vitya dudaklarına fısıldayarak. "Sana zarar vermek istemiyorum ve bunu önlemenin tek yolu gevşemen ve beni içeri alman. Gerilme ve beni dışarıda tutmaya çalışma. Sadece beni içeri al, tatlım."

"Söylemesi kolay," diyorum ona, dudaklarımı ısırırken gülümsediğini hissederek.

"Oh, sanırım seni rahatlatabilirim." Uyarı yapmadan, bizi ters çevirir ve sonra geri çekilir, böylece başucuna yaslanır, ben kucağında, penisi hala içimde derinlerde.

"Lanet olsun," diye inledim, bu pozisyonun bana kontrolü vermesi hoşuma gitti. Dizlerimi onun iki yanına yataкта sabitleyerek, birkaç santim yukarı kalktım ve sonra tekrar aşağı indim. O daha önce beni siktiği kadar yavaş bir şekilde onu sürerken, o bu hisle gözlerini kapattı. Ellerimi boynunun arkasına kavuşturdum ve daha fazlasını istediğime karar verip onu daha sert sikmeye başladığımda onu kaldıraç olarak kullandım.

"Siktir," diye homurdanıyor, beni izleyebilmek için gözlerini açıyor. Kıcıma daha sert bastırıyor, bu sefer çok daha az direnç hissettiğinde gülümsüyor. "Biri gevşiyor," diye mırıldanıyor.

Bu hisler beni alt üst ediyor. Penisi içimdeki tüm sinir uçlarına dokunurken, parmağı dışındakileri harekete geçiriyor ve bu kombinasyon neredeyse gözlerimi kamaştırıyor. Parmağının ucu sıkı kas halkamı aşip içeri girdiğinde, onun adını haykırıyorum.

"Aferin kızım," diye övüyor Vitya, parmağını yavaşça sonuna kadar içeri kaydırıyor. "Büyük sikimi kullan, *pcholka*. Zevk almanı izlememe izin ver."

Buna hayır diyeceğim yok. O daha sözlerini bitirmeden kalçalarım çoktan hareket etmeye başlamış bile. Benim hevesime karşılık onun yumuşak bir kahkaha attığını duyuyorum, ama utanacak ya da gururum ve üstünlüğümü korumak gibi aptalca şeyler için endişelenecek durumda değilim. Sadece her zamanki gibi beni mutlu etmesini istiyorum.

Benim hareketlerimi takip ederek, onun sikinde yukarı aşağı hareketlerimle uyumlu olarak kıcımlı parmaklıyor ve böylece her iki deliğim de aynı anda doldurulmuş oluyor. Bu, daha önce hiç tatmadığım bir mutluluk. Vitya ile seks her zaman harika hissettirirdi, ama bu? Bu, bambaşka bir seviyeye taşıyor.

İkinci parmağını da soktuğunu hissettiğimde, gözlerim şaşkınlıkla açılıyor, ama vücudum sadece yarı yürekli bir şekilde gerilmeye çalışıyor.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini keşfettim ve artık bedenimin doğal içgüdüleri bile onu dışarıda tutmak istemiyor.

"Bu küçük kıkında beni seveceğini biliyordum." Ben inleyip, ona daha iyi erişim sağlamak için elimden geldiğince kalçalarımı geriye doğru eğdiğimde, o yumuşak bir kahkaha attı. "Sikimi daha da ıslat, tatlım. Beni kıkına hazırla."

Onun müstehcen sözlerine inleyerek, bana müstehcen konuşmasını seviyorum. Onu daha sıkı kavrayarak, onu öpüyorum ve sertçe ona biniyorum, sadece birkaç saniye kaldığımı biliyorum. Serbest eli sağ göğsümü buluyor, başparmağı meme ucumu okşarken, elini benimle dolduruyor ve bana eksik olan son stimülasyonu veriyor. Orgazm beni sarstığında, çığlıklarımı yutuyor ve kıkımı şiddetli bir ritimle parmaklıyor, vücudumun her yeri alevleniyor, sonra sıvı bir sıcaklık içime yayılıyor, nefesim kesiliyor ve güçsüz düşünüyorum. Her yerim zevkle titriyor ve kaslarım jöle gibi olsa da başımı kaldırıp yumuşak bir kahkaha atmayı başarıyorum.

"Tanrım, Vitya, bu harikaydı."

Gülümser ve meme ucumu hafifçe çimdikler. "Yüzüne o sevimli, çılgın gülümsemeyi koymayı çok seviyorum, tatlım." Parmaklarını kıkımdan yavaşça çıkarır, yanağıma hafifçe vurur ve "Maalesef, bir dahaki sefere bunu göremeyeceğim." der.

"Ne? Neden?"

Gülümser ve kalçalarımı tutarak beni yavaşça kendinden kaldırır. Cevap vermeden önce, amımın kendisinden kayıp gitmesini görünce takdir dolu bir inilti çıkarır. Serbest kaldığında gözlerime bakar ve "Çünkü sen döneceksin. Seni arkadan alacağım, aynen böyle, böylece sıkı kıkının benim için açılmasının her anını görebileceğim." der.

Bana cevap verme şansı vermeden, beni bırakır ve parmağıyla dairesel bir hareket yaparak dönmemi teşvik eder. Tereddüt ettiğimde, başımın arkasını avuçlar ve göğüslerimiz birbirine değecek şekilde beni tekrar kendine çeker.

"Şimdi bana utangaçlık yapma, *pcholka*." Saçımın arkasını nazikçe yumruklar ve diğer kolunu bana dolayarak vücutlarımızı birbirine yapıştırır. Sertliği karnıma baskı yapar ve kıkımın içindeki her şeyin düşüncesi vücudumu gerginleştirir, parmaklarının ne kadar iyi hissettirdiğini çabucak silip süpürür.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanır, sözleri dudaklarıma fısıldayarak. "Parmaklarım için ne kadar güzel açıldığını hatırlıyor musun? Yapacaksın..."

Aynı şey benim sikim için de geçerli, ve sana söz veriyorum, her saniyesinden zevk alacaksın."

"Parmakların çok daha küçük," diye hatırlatıyorum ona.

Gülümser. "Aynen, bunun ne kadar daha iyi hissettireceğini bir düşün." Dili üst dudağıma dokunur ve ağzım açıldığında, ham, vahşi ve her şeyi tüketen bir açlıkla içeri girer. Kalbim göğsümde hızla atıyor, o kadar güçlü atıyor ki, onun da hissettiğini biliyorum. Beni öpüyor, neden korktuğumu, gergin olduğumu veya emin olamadığımı hatırlayamayacak hale gelene kadar, çünkü şu anda tek düşünebildiğim şey, onu içime almak ve kendimin bu son parçasını ona vermek.

Geri çekilirken, ikimiz de nefes nefeseyiz ve o, "Dön Sveta, bana o sıkı kıcını ver" diyor.

Başımı sallıyorum ve bu sefer onu bekletmiyorum. O bırakır bırakmaz, arkasına dönüp ona bacaklarımı atıyorum. Dizlerimin üzerinde, o parmaklarını omurgam boyunca gezdirip yavaşça kıcıma doğru inerken, ben onun kaslı, uzun bacaklarına bakıyorum.

"Korkuyorsun, tatlım, biliyorum, ama sana asla zarar verecek bir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Bu pozisyon sana kontrolü verecek ve aynı zamanda bana da gerçekten harika bir manzara sunacak." Parmakları, kalçalarımın üzerinde yumuşak, alaycı çizgiler çiziyor. "Sen istediğinde dururuz. Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım.

"Ama önce ayak bileklerimi tutmanı istiyorum."

"Ha?" Kafamı çevirip ona bakıyorum, ama o sırtımın ortasına sertçe elini koyup nazikçe iterek öne eğilmemi teşvik ediyor.

"Nedenini merak etme, tatlım. Sadece itaat et."

Gülerek, "Kiminle konuştuğunu unuttun mu?" diyorum.

"Kiminle konuştuğumu çok iyi biliyorum, Sveta." Eli sırtıma daha sert bastırırken, diğer eliyle yanağıma acı veren bir tokat atıyor. "Ellerini ayak bileklerime koy, *pcholka*."

Parmakları yanık yanaklarımın üzerinde kayarken, öne eğilip ayak bileklerini tutarken içimden yumuşak bir inilti çıkar.

"Kalçalarını kaldır, kıcını dışarı çıkar," diye emreder ve tereddüt ettiğimde bana bir şaplak daha atar. "Bana tekrar sordurtma, Sveta. Bu mükemmel kıcı yüzümde istiyorum ve hemen şimdi istiyorum."

Utançımı bastırarak, tekrar dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kıcımın tam yüzünde olduğunu hissederek, kalçalarımı eğemiyorum.

"Sveta," diye uyarıyor.

Ayak bileklerini daha sıkı tutuyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. "Bu çok utanç verici," diye inliyorum.

"Aramızda utanç verici hiçbir şey yok ve vücudunun hiçbir kısmı benim için yasak değil. Sen benimsin, *pcholka*, her parçan."

"Ya bundan nefret edersem?" diye soruyorum.

"O zaman dururuz. Sanırım anlamıyorsun." Güçlü elleri kalçalarımı kavrar, beni eğerek en mahrem yerlerimi ona tamamen gösterir. Erkeksi bir inilti çıkarır ve yanaklarımı avuçlayarak beni açar, böylece hiçbir şey görünmez kalmaz. Parmaklarım ayak bileklerini sıkıca kavrar, nefesinin sıcaklığını hissederim, hemen ardından dudaklarının sağ yanağımı öptüğünü hissederim.

"Bu kıcı hiç almamış olsam da, tatlım, o hala benim." Dişleri yumuşak, alaycı bir ısırıkla cildimi okşadı. "Ve bundan nefret etmeye karar verirsen, o zaman dururum, ama bu kıcı hala benim olacak. Senin her parçan benim."

"Ve hayal kırıklığına uğramayacaksın, değil mi?" diye sormadan edemiyorum.

"Asla." Yine cildimi ısırıyor. "Dediğim gibi, senin her parçan zaten bana ait."

"Tanrım," diye inledim, o yanaklarımı genişçe açıp dilini uzun, yavaş bir yalamayla kık deliğimin üzerinde gezdirdiğinde.

O eğlenerek güldü. "Endişelendiğini biliyorum, ama ben değilim. Bunu çok seveceksin, bebeğim."

Sanki kendini haklı çıkarmak için bir görevdeymiş gibi, beni tekrar yaladı, dilini daireler çizerek ve benim hiç mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde beni tahrik etti. Parmakları iyi hissettirmişti, çok iyi, ama bu? Bu dünyayı sarsan bir şey. Ben onun adını inleyip kalçalarımı sallarken, amım onun kucağına damlarken, o benim hassas, duyarlı kıcımı yalıyor, emiyor ve öpüyor. Benim tahrikimin onun sikine çarptığını hiss ediyor ve buna karşılık inliyor, tüylerim diken diken olurken vücudumda bir titreme daha yaratıyor.

Onun adını inleyerek daha fazlasını istiyorum. Ağzı ne kadar iyi hissettirse de, daha fazlasını istiyorum. Boş hiss ediyorum, acı verici bir boşluk hiss ediyorum ve onun beni doldurmasına ihtiyacım var. Yayılmasını, yanmasını ve çok fazla olduğunu hissetmeyi istiyorum. *Ona* ihtiyacım var.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum, çaresiz ve açgözlü gibi ses çıkardığımı ve birkaç dakika önce muhteşem bir orgazm yaşamış bir kadın gibi davranmadığımı umursamadan. Vitya bana bu etkiyi yapıyor. Ne kadar çok verirse, o kadar çok istiyorum. Aslında bu onun suçu. Çok iyi hissettiriyor. Nasıl daha fazlasını istemeyebilirim ki?

Yumuşak bir kahkaha atarken nefesinin sıcaklığını hiss ediyorum. "Her zaman bu kadar aç olmanı seviyorum, bebeğim." Bana bir kez daha yalıyor ve sonra

yanagım boyunca bir çizgi öpüyor ve öperken yumuşakça ısıyor. "Komodine uzan ve bana kayganlaştırıcı şişesini getir."

"Hangi şişe yağ?"

"Dominic'in evinden ayrılır ayrılmaz sipariş ettiğim şişe," diyor ve yine yumuşak bir kahkaha atıyor. "Orada sıkışıp kaldığım süre boyunca aklımı kaçırmamamı sağlayan şey, bu tatlı kıcı sismeyi düşünmekti."

Eğilip çekmeceyi açtım ve eski eskiz defterimin yanında duran şişeyi aldım. Ona uzattığımda, plastiği yırttı ve penisine bolca döktü, sonra beni nazikçe tekrar aşağı itti. Kıcım havada dururken, yağlanmış parmaklarını arka deliğimin üzerinde gezdirerek beni ona hazırladı.

"Geriye yaslan," diyor ve ben öyle yaptığımda, kalçalarımı kavrayıp, sikinin başı sıkı deliğime baskı yapana kadar beni aşağı doğru yönlendiriyor. "İstedğin kadar yavaş ol, bebeğim."

Bana bastırması yabancı ama hoş bir his. Lezzetli bir şekilde yaramaz ve tabu gibi geliyor ve bundan bu kadar hoşlandığım için kendime şaşıyorum. Ama bu, geriye yaslanıp kendimi ona saptlamaya hazır olduğum anlamına gelmiyor. Bunu istiyorum, ama aynı zamanda hala korkuyorum.

"Yardıma ihtiyacım var," diyorum ona. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Sırtımda ağzını hissediyorum, omurgam boyunca öpüp yalıyor. "Rahatla, *pcholka*," diye fısıldıyor cildime. "Sadece rahatla ve beni içeri al."

Derin bir nefes almaya zorlayarak, beni çok nazikçe aşağı çektiğinde kasılmamak için deli gibi uğraşıyorum. Penisinin başı kıcıma baskı yapıyor ve vücudumun kasılmaya direnmesi imkansız. Bu his karşısında nefesini tıslayarak dışarı veriyor.

"Siktir, bu çok iyi," diye inliyor ve beni daha da aşağı kaydırıyor. "Böyle çok iyi görünüyorsun. Sıkı küçük kıcın benim için çok iyi açılıyor."

Nefesim düzensizleşiyor, parmaklarımı bacaklarına geçirip onu dayanak olarak kullanıyorum, uyluklarım titriyor ve vücudum onun büyüklüğüne uyum sağlamaya çalışıyor. O her zaman inanılmaz derecede büyük geliyor, ama kıcımda iki kat daha büyük hissediyorum.

"Vitya, bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadım. "Sen çok büyük."

"Ama neredeyse yarısı n a geldim, tatlım, ve bak ne kadar iyi gidiyorsun ."

"Tanrım, lanet olsun," diye inledim, o benim bekaretimi aldığında da aynı şeyi hissettiğimi hatırlayarak. O zaman acı zevke dönüşmüştü ve

buna da güvenmek zorundayım. Eğer olmazsa, bir kez denediğimiz ve bir daha asla yapmayacağımız o çılgın şey olabilir.

Bu pozisyon kontrolü bana veriyor olabilir, ama şu anda beni yönlendiren o. Beni kaldırıyor, sonra yavaşça geri kayıyor, vücudum onun için daha da gevşeyip gerilirken, sikinin yarısıyla beni sikiyor. Terazinin dengesi değiştiğini hissediyorum, hissettiğim hafif yanma hissinden daha çok zevke yaklaşıyorum. Bende bir değişiklik fark ediyor ve omzumu hafifçe ısıtıyor.

"Daha fazlasına hazır mısın, tatlım?"

"Evet," diye fısıldıyorum ve hemen ardından "Yavaşça" diye ekliyorum.

Beni tekrar nazikçe aşağı indirirken omzuma gülümsediğini hissediyorum. Vücudunu sabit tutuyor, içime sertçe girme dürtüsüne direnmiyor. Vitya her zaman bana iyi bakmıştır, şimdi de farklı değil. Beni aşağı indiriyor, ihtiyacım olduğunda yavaşlıyor, ben zevkten inleyene kadar, o ana o kadar kapılıyorum ki, kığım onun pelvisine çarptığında şaşkın bir çığlık atıyorum.

Vay canına, başardım. Onun her santimini içime almayı başardım ve belki bu beni bu kadar gururlandırmamalı, ama gururlandırıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanarak, boynuma öpücükler kondururken kollarını bana doladı. Elleri göğüslerimi kavradı, yoğurdu ve meme uçlarımı çimdikledi, ta ki vücudum artık sabit duramayacak hale gelene kadar. Tereddütle, uyluk kaslarımı kullanarak onun uzunluğunda yukarı aşağı kaymaya başladım. Yavaş hareket ediyorum, daha hızlı yapmaya hazır ya da istekli değilim, ama çıkardığı inilti, şikayet etmediğini açıkça gösteriyor. Bir elini aşağı kaydırarak, amımı avuçlar ve boynumun arkasını yumuşakça ısıtır.

"Elini ver bana, Sveta."

Elimi bacaklarımın arasına getiriyorum ve o da hızla onu yakalıyor, böylece ikimiz de amımı avuçluyoruz.

"Ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum çünkü haklı. Ellerimizi ıslatıyorum ve şüphesiz yatağımızı batırıyorum, ama bu çok iyi hissettiriyor, kirli çarşaflar gibi aptalca şeyleri umursamayacak kadar. Kaygan parmakları benimkilerle iç içe geçiyor, beni yönlendiriyor, böylece ıslak kıvrımlarımın içine batıyoruz.

"Ne kadar harika olduğunu görüyor musun? Ne kadar iyi hissettiğini?"

Onun adını inleyerek, ikimiz de amımı doldururken onun sikinde yükselip alçalırken başımı sallıyorum. Göğüs ucumu çimdikleyip klitorisimi başparmağıyla okşadığında, utanç verici derecede yüksek bir inilti çıkarıyorum.

Bana şakacı bir ısırık atar. "Çok yüksek sesli olma, *pcholka*. Şu anda kesintiye uğramayı hiç istemem."

Haklı. Şu anda durmak acı verici olur, bu kadar iyi hissederken ve ikimiz de daha fazlasını elde etmeye bu kadar yakinken olmaz.

Klitorisimi bir kez daha okşayarak, "Seni boşalttığımda çığlık atma," diyor.

Onu dinlediğimi belirtmek için başımı salladım.

"Parmaklarını bu mükemmel amcığın içinde tutmanı istiyorum, küçük amcığın boşaldığında nasıl sıkıldığını görmeni istiyorum ve ne kadar ıslandığını hissetmeni istiyorum. Benim sikimin hissettiğini hissetmeni istiyorum."

"Siktir," diye inliyorum, sadece birkaç saniye kaldığımı bilerek. Kalçalarımı daha sert sallıyorum, hızlanıyorum, bunu yapmayacağıma emin olmama rağmen. Şimdi, tek düşünebildiğim bu. Sürtünmeyi, daha derin darbeler ve daha hızlı ritmi istiyorum. Vücudumun her parçası hazır ve nazır, ve o benim boynumun arkasını ısırırken aynı anda meme ucumu çimdikleyip klitorisimi sıkarken, başımı geriye atıp çıkarmak istediğim çığlığı geri tutuyorum. Görüşüm kararır ve bizden başka her şey kaybolurken, zevk vücudumun her yerine yayılır — vücutlarımız mükemmel bir şekilde birbirine dolanmış, nefesini boynumda hissediyorum, elleri vücudumun üzerinde ve içinde, ve o homurdanıp benimle birlikte boşalırken, kıkımdaki penisinin nabızı atıyor.

Orgazm bedenimi sararken, kendimi parmaklarımızın etrafında sıkıştırdığımı hissediyorum, orgazm beni tamamen ve tamamen tüketene kadar, nefes nefese ve titreyerek kalana kadar.

Göğsümü bırakıp elini yanağıma getiriyor, beni döndürüp ağzımı ağzıyla ele geçiriyor. Öpücük yavaş ve derin, ikimiz de birbirimizi tatmaktan başka bir şey istemiyoruz. Kıkımda yumuşarken parmaklarımızı içimde bir arada tutuyor. Hareket edemeyecek kadar bitkinim, bu yüzden hareket etmiyorum. Ben uykuya dalana kadar birbirimize kenetlenmiş kalıyoruz. Yumuşak bir kahkaha atıp yanağımla öpüyor.

"Uyumak ne kadar hoşuma gitse de, sabah pişman olabileceğini düşünüyorum." Yumuşak bir iniltiyle parmaklarımızı çıkarır ve sonra beni yavaşça üstünden kaldırır. "Çok güzelsin," diye mırıldanır, penisinin kıkımdan çıkmasını izlerken. "Hadi, tatlım. Seni yıkayayım, sonra istediğin kadar uyuyabileceğine söz veriyorum."

"Samantha," diye itiraz etmeye başlıyorum, ama o beni kaldırıp banyoya taşıyor.

"O iyi olacak. Uyandığında biberonunu getiririm." "Senin dinlenmen gerekiyor," diye hatırlatırım.

"Yeterince dinlendim. Aileme bakmak istiyorum, Sveta."

O bize banyo hazırlarken, ben onun yüzünü avuçlarım ve onu öperim. "Seni seviyorum."

Gülümser ve bizi küvete indirir. "Ben de seni seviyorum bebeğim ve anal seksi sevdiğine çok sevindim, çünkü bunu kesinlikle tekrar yapacağız."

Gülümsüyorum ama itiraz etmiyorum. Düşündüğümden çok daha fazla hoşuma gitti. Her gün ya da her hafta yapmak isteyeceğim bir şey olmayabilir, ama kesinlikle tekrar yapmak istiyorum.

Sıcak suyun beni rahatlatmasına izin vererek, başımı onun güçlü göğsüne yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, onun bana bakacağını biliyorum.

Bölüm 18

Vitya

Ertesi gün, sabırsızlanarak bekliyorum ve telefonumu kontrol ediyorum, ta ki sonunda kapıda yumuşak bir vuruş duyana kadar. Sveta fark etmeden kapıya koşuyorum. Koridora adımımı attığımda, Val'in elinde bir çanta ve yüzünde bir gülümsemeyle beklediğini görüyorum.

"Bunu sır olarak saklayabildiğine inanamıyorum," diyor ve çantayı bana uzatıyor.

"Sen de ben de. Kız kardeşin çok meraklı ve kişisel sınırlara saygısı yok."

Gülüyor ve "Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun," diyor.

"Bunu benim için aldığın için teşekkürler, Val."

"Kayınbiraderim için ne istersen," diyor ve asansöre doğru giderken omzuma hafifçe vuruyor.

Onun gitmesini izlerken, Seryozha'nın burada olmasını çok isterdim. Sveta ve ailesini çok severdi. Bratva'nın bir parçası olmak istemezdi, ama yine de onlarla vakit geçirmekten keyif alırdı. Kardeşimle ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakıp, sessizce içeri giriyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Tanrım," diyorum, dönüp sinsi karıma bakarak. "Senin kadar gürültücü birinin nasıl gizli kalabildiğini anlamıyorum."

Bana sevimli bir gülümsemeyle bakıp elini beline koyar. "Ben çok yetenekli bir kadıyım."

Ona göz kırptım. "Bunun farkındayım."

Gülümsemeyi zor tutarak elimdeki çantayı işaret eder. "O ne?"

Çantayı kaldırıyorum. İmza niteliğindeki mavi çantayı sallarken, ipek ipleri parmaklarıma takılıyor.

"Tiffany's, ha?" diye sordu, heyecanını belli etmemeye çalışarak. "Bu sabah uyandın ve bir şeye ihtiyacın olduğuna karar verdin mi?"

O çantayı kapmaya çalıştığında gülümser ve çantayı onun ulaşamayacağı bir yere çekerim. "Daha çok Dominic's'e sipariş verdim ve bu sabah hazırlandı. Kardeşin benim için almaya nezaket gösterdi."

"Val de bu işin içinde mi?" Kaşlarını çatıyor, ama gözleri hala çantada. "Onunla bu sabah konuştum. Bana söylemediğine inanamıyorum."

"Buna sürpriz denir, Sveta. Bazı insanlar sır tutabilir."

Gözleri benimkilere kayar. "Ben sır tutabilirim. Natalya ile gizlice dışarı çıktığımı bilmiyordun, değil mi? Ve bunca zaman sana aşık olduğumu da bilmiyordun, bu yüzden gerektiğinde sır tutmakta oldukça iyi olduğumu düşünüyorum."

Ona yaklaşıyorum, boş elimin parmaklarını saçlarına geçirip başını geriye doğru eğiyorum, böylece gözleri yine bana bakıyor.

"Gizlice dışarı çıktığını bilmiyordum, ama bana aşık olduğunu biliyordum." Gülümsayarak ekliyorum, "Ya da öyle olmasını umuyordum. En azından, benimle yatmak istediğini biliyordum."

Gülüyor ve ellerini göğsüme koyuyor. "Hâlâ istiyorum, eğer bunun bir önemi varsa."

"Bu her şey demek, *pcholka*." Eğilip onu öperim, ona da aynı şekilde hissettiğimi belli ederim. Bu kadının içinde olmak istemediğim bir an asla olmayacak. Nefes aldığım sürece onu isteyeceğim. Bu asla değişmeyecek. Tam boyuma kalkmadan önce dudaklarımı onun dudaklarına yakın tutarak, "Aramızda sır kalmasın, Sveta. Bana söz ver." diyorum.

"Peki ya bu?" diye sorar, hala elimde tuttuğum mavi çantaya bakarak. "O bir hediye, tatlım, sır değil. Neyden bahsettiğimi biliyorsun konuştuğumu biliyorsun, inatçı kız. Bana söz ver."

Gülümser ve bana bir öpücük daha verir, sonra fısıldar, "Sana asla sır saklamayacağıma söz veriyorum, Vitya, hediye olmadığı sürece."

Burnunun ucunu öperek gülümserim ve çantayı ona uzatırım. Çantayı açmak üzere olduğu için ne kadar gergin olduğuma şaşırırım. Elimi saçlarımın arasından geçirip sonra da kot pantolonumun cebine sokarım, kıpırdanma isteğine boyun eğmeyi reddederim. O gülümser, benim soğukkanlı davranamama durumumdan açıkça eğlenir. Onun ailesinin sahip olduğu kadar param yok, ama maaşım iyi ve kazandığımın çoğunu biriktirdiğim için kuyumcуда alışveriş yapmak için fazlasıyla yeterli param vardı.

O çantaya uzandığında, "Önce uzun olanı yap" diyorum.

İçine bakıp bana dönüyor. "Neden üç kutu var?"

"Fazla heyecanlanma. Bir tanesi benim için."

"Bana bir şey alman gerekmediğini biliyorsun, değil mi?"

Gülüyorum, çünkü ikimiz de ona yüzük almayacağımı bilmiyorduk ve ikimiz de onun yüzük almamayı asla kabul etmeyeceğini biliyorduk.

"Ciddiyim, Vitya."

"Kutuyu aç, *pcholka*," diyorum ona, çünkü bana yüzük olmasa da sorun olmayacağını ikna etmeye çalışması ne kadar sevimli olsa da, onun için özel olarak yaptırdığım şeyi beğenip beğenmeyeceğini görmek için gergin ve endişeliyim.

Gülümsemesini bastırarak, beyaz kurdeleyle sarılmış mavi kutuyu açar. Küçük arı charmlı elmas bileziği görür görmez, hafif bir çığlık atar ve hemen parmaklarını elmasların üzerinde gezdirir. Sessiz kalıp hediyeye bakmaya devam edince, dayanamayıp "Beğendin mi?" diye sorarım. Cevap vermez, ben de hemen "Beğenmediysen, başka bir şey yapabiliriz. Takmak zorunda değilsin. Geri dönüp istediğin şeyi seçebilirsin."

Tamamen küçük düşmüş hissederek kutuyu kapatıp gözden uzaklaştırmak için uzanırım, ama o hızla kutuyu geri çeker ve bana bakar. Gözleri yaşlarla doludur ve bir an için, hediye o kadar beğenmediği için ağladığını düşünürüm, ama sonra kollarına atlar, bana sarılır ve hiç beklemediğim bir hareketle neredeyse dengemi bozar.

"Çok beğendim," diye kulağıma fısıldayarak bana daha sıkı sarıldı.

"Tanrım, Sveta, beni çok korkuttun. Bir dahaki sefere önceden haber ver."

Gülüyor ve geri çekiliyor, böylece yüzlerimiz aynı hizaya geliyor. "Neden bunu sevmeyeceğimi düşündün ki?"

Omuz silkiyorum. "Seversin diye düşündüm. Yani, senin için tasarladım, ama sonra hiçbir şey söylemeyince, nefret ettiğini düşünmeye başladım. Bu benim için yeni bir alan. Hiç hediye vermedim ya da mücevher seçmedim." Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Ne yaptığımı hiç bilmiyorum."

"Hayır, biliyorsun," diyor, bileziği kaldırırken sesi güven dolu. "Bu, bana verilen en güzel ve en düşünceli hediye. Çok beğendim Vitya, ama seni daha çok seviyorum."

"Orgazm ve mücevherlerden sonra çok tatlısın," diyorum gülümseyerek. "Bütün bunları aklımın bir köşesine yazıyorum."

Bana gözlerini devirdi. "Ben her zaman çok tatlıyım."

Onu tekrar yere indirmeden önce poposuna bir şaplak attım. "Doğru, bebeğim, ara sıra hâlâ iğneni kullanıyor olsan da."

"Sadece seni tetikte tutmak için."

Gülümserim ve kutudan bileziği çıkarırım. Bileziği takmam için bileğini uzatır ve taktığımda tam oturur. Bileziğin tamamı elmaslarla çevrilidir ve ucunda küçük bir arı kolye ucu vardır. *Pcholka'm* için mükemmel. Elini bırakmadan önce elinin arkasını öperim.

"Sana çok yakışmış," diyorum.

Bana kocaman bir gülümsemeyle elini çevirip her açıdan inceliyor. "Çok güzel, Vitya."

İlk hediye beğendiğini öğrendiğim için artık biraz daha kendime güveniyorum ve "Bir sonrakini aç. İkisi arasında daha büyük olanı," diyorum.

Küçük olanı çantada bırakıp yüzük kutusunu alır, ama açmadan elimi onun elinin üzerine koyarım.

"Bekle, fikrimi değiştirdim. Biliyorum, bunu tamamen tersine yapıyoruz," diyorum gülerek, "ama yine de yapacağız. Bu deneyimi tam olarak yaşamayı istiyorum."

Onun önünde diz çöküyorum, ellerimi onun ellerinin etrafında tutuyorum. "Seni her şeyden çok seviyorum Sveta ve sensiz bir hayat düşünemiyorum." Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Biz zaten evliyiz ve ben sana evlenme teklif ettim, ama yine de tekrar soracağım çünkü sen her şeyi hak ediyorsun ve bu anı kaçırdığını hissetmeni asla istemem. Gerçi, ne zaman istersen, senin için seve seve diz çöküp tekrar sorarım, bebeğim."

"Ve sen orada diz çökmüşken," diye başlar ve beni güldürür.

Tek elimle kalçasını tutup onu kendime çekiyorum ve gözlerimi onunkilere dikerek bacaklarının arasında uzanan kotunun dikişini öpüyorum. "Tatlım, ne zaman istersen bu tatlı amcığı yalarım. Sormana bile gerek yok. Bana aç gözlerinle bir bak, seve seve senin için dizlerimin üzerine çöküyorum."

"Evet," diye fısıldıyor, elini saçlarımin arasında gezdiriyor. "Seninle evleneceğim ve yüzüğünü takacağım," diye gülümsüyor ve ekliyor, "ve sen dizlerinin üzerine çöküp bana şu anda baktığın gibi baktığında, her zaman senin için bacaklarımı açacağım."

Ona gülümserim ve yavaşça kot pantolonunun düğmesini açarım. "Kutuyu aç, bebeğim."

Fermuarını yavaşça aşağı doğru çekince gözleri parladı. Kot pantolonunu tutup açtım ve pembe dantelli külotunu daha fazla ortaya çıkardım.

Kutuyu açıp nefesini tutarken burnumu ona dayayıp kokusunu içime çekiyorum. Yüzüğünü takan kişi olmak istediğimden, şeffaf kumaştan görünen çıplak teninin baştan çıkarıcı görüntüsünden dikkatimi zorla uzaklaştırıp kutuya uzanıyorum.

"Çok güzeller," diye fısıldadı.

"Beğendiğine sevindim tatlım, çünkü bunları asla çıkarmaya izin yok."

Elmaslarla çevrili platin alyansı alıp parmağına takarken gülümsüyor, ardından nişan yüzüğünü de aynı şekilde takıyorum. Zümrüt kesim bir elmas ve parmağında çok seksi duruyor.

"Sıra bende," diyorum ona, elimi kaldırıp ona sırtarak eğilip külotunu öpüyorum.

Diğer kutuyu açarken parmakları titriyor, benim için seçtiğim çok daha sade, erkeksi, platin yüzüğü çıkarıyor. Gösterişli bir şey istememiştim, ama içlerine özel bir şey kazıtmıştım.

"Oku," diyorum ona.

Yüzüğü kaldırır ve gözlerinin yine buğulanmaya başladığını görürüm. "Fısıldayarak okur, *Sveta—aşkım, hayatım*." Titrek bir nefes daha vererek, "Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey, Vitya," der.

Ona gülümserim. "Ben oldukça tatlı bir adamım."

Gülüyor ve yüzüğü parmağına takıyor. Onunla tanışmadan önce, kimseye bağlanmak gibi bir isteğim hiç olmamıştı, ama o her şeyi değiştirdi ve yüzük parmağına sıkıca oturduğunda, sanki tüm hayatım beni tam da bu ana götürmüş gibi, her şeyin çok doğru olduğunu hissediyorum.

"Onu da çıkaramazsın," diyor bana.

"Asla, bebeğim." Uyarı yapmadan kot pantolonunu aşağı çekiyorum ve o da destek almak için hızla omuzlarıma tutunuyor. Samantha yakında uykusundan uyanacak, ama hala biraz vaktimiz var ve ben her saniyesini değerlendirmek niyetindeyim. Külotla kaplı yarık boyunca dilimi gezdirirken, o benim adımı inliyor, kalçalarını sallıyor ve benim için kıvrılıyor.

"Bugün seni ne kadar sevdiğimi söyledim mi?" diye soruyorum, dantelden şişmiş klitorisini emerek.

"Evet, birkaç dakika önce," diyor, ben onun narin kıvrımlarını yalamaya ve emmeye devam ederken, hem eğlence hem de şehvet dolu nefes nefese bir sesle.

"Hmm, çok uzun zaman oldu," diye fısıldıyorum onun tenine. "Sana dilimle tekrar söyleme zamanı geldi."

Ve tam da bunu yapıyorum. Külotunu yırtıp atıyorum, kafamı karımın bacaklarının arasına gömüyorum ve o, çığlıklarını bastırıp benim açgözlü ağzıma karşı küçük vahşi bir hayvan gibi direnene kadar tatlı amını yalıyorum. O boşaldıktan sonra bile, onu bırakmak istemediğim için acele etmiyorum, aşırı hassas olmasına ve dokunuşlarımın altında kıvrınmasına rağmen, onu alay etmeye devam ediyorum, onu istediğim yere geri getiriyorum ve sonunda içine girdiğimde, o kadar çok gitmiş ki, tek yapabileceği şey, sert ve hızlı bir ritimle onu alırken bana sarılmak.

Kızımız "*Uyandım*" diye bağırdığında, Sveta gözlerini zar zor açık tutuyor. Ayağa kalkıp giysilerimi giymeden önce ona bir öpücük daha veriyorum. Yumuşak bir kahkaha atarak, karımı oturma odasının zemininde uzanmış halde bırakıyorum — tohumumu damlatarak, doymuş ve mutlu, üzerinde sadece memnun bir gülümseme ve onun için aldığım elmaslar dışında hiçbir şey giymeden.

Mükemmel.

Samantha'nın beşiğine uzanıp onu kucağıma aldığım da, kendimi dünyadaki en şanslı adam gibi hissediyorum. Kızım gülümsüyor ve yüzüme dokunmak için elini uzatıyor. Yumuşak, koordinasyonsuz hareketleri çok sevimli ve ben daha da büyük bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde, çığlık atıp bacaklarını sallıyor.

"Biri mutlu uyanmış," diyorum ona, ama gerçekte o her zaman böyle uyanır. O kesinlikle *bardağın yarısı dolu* türden bir insan olacak ve ben bunun asla değişmemesi için elimden geleni yapacağım.

Onun bezini değiştirip oturma odasına geri döndüğümde, Sveta giysilerini giymeyi başarmış. Saçları dağınık ve makyajı bulaşmış halde hala sevimli bir şekilde bitkin görünüyor ve ben telefonumu çıkarıp hızlıca bir fotoğraf çektiğimde, ben gülerken o bana kaşlarını kaldırıyor.

"Çok güzelsin," diyorum ona.

"Sanki az önce benimle istediğini yapmışsın gibi görünüyorsun." Daha da geniş bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Aynen öyle."

Samantha'nın şişesini alıp onunla otururken, Sveta kendini tekrar düzgün bir hale getiriyor. Onu şu anki haliyle seviyorum, ama düğün kutlama partimizde giyecek bir elbise aramaya çıkacak, bu yüzden en azından ben onu korumak için yanında olmadığım sürece, sert bir sevişmeden zevk alan bir kadın gibi dolaşmaması en iyisi. Bugünkü alışveriş gezisi

sadece kadınlara özel bir şey ve beni davet etmediğini açıkça belirtti. Düğün gününe kadar elbiseyi görmem yasak.

Geri geldiğinde makyajı yapılmış, saçları taranmış ve ikinci bir deri gibi vücuduna yapışan kırmızı bir süveter giymiş, ilk dokunduğumdan beri büyüdüğünü çok iyi bildiğim göğüslerini vurgulayan bir süveter.

Karım kesinlikle hamile.

Onu bir süre izledikten sonra, "Kaç tane koruma seninle gelecek?" diye soruyorum.

Gülümüyor ve Samantha'yı kucağına almak için yanıma oturuyor. "Bir sürü. Annem ve tüm teyzelerim, Natalya, Lara, Mia ve Yelena da geliyor, ayrıca Melnikov'un korumaları ve Alessi'nin adamları da olacak. Artık endişelenmene gerek yok."

"Bu asla olmayacak."

"Babam yine aşırı koruyucu davranıyor," diyor Samantha'ya, onun tombul yanaklarını öperken. "Sen çıkmaya başladığında göreceksin."

"Tanrım, bununla ilgili şaka bile yapma," diyorum, kızımızın büyümesini ve başına gelebilecek her şeyi düşünmek istemiyorum.

Sveta gülüyor ve dramatik bir fısıltıyla, "Merak etme Sam, sen on altı yaşına basmadan önce onu ikna etmeye çalışacağım," diyor.

Nefesimi veriyorum. "İyi şanslar." "Onu kilitlemeyeceğiz, Vitya."

"Onu kilitlemek gibi bir şeyden hiç bahsetmedim, ama iyi korunacak ve bodyguardının yaşlı ve evli olmasını sağlayacağız." Gözlerine bakarak ekliyorum, "Senin alacağın gibi."

O gülüyor. "Sanki başka bir erkek isteyebilirdim gibi."

"Bunu duyduğuma sevindim, *pcholka*, ama senin davranışların konusunda endişelenmiyorum. Onun için endişeleniyorum. Baban ve ben hala onun kim olması gerektiği konusunda tartışıyoruz."

"Alışveriş yaparken yine Dominic'e gidecek misin?" "Evet, çocuklara bakıp biftek pişireceğiz."

Büyük pencereyi işaret ediyor. "Kar yağıyor, farkında mısın?"

Omuz silkiyorum ve "Dominic'in terası kapalı ve Samantha'nın kar kıyafetini de götürüyorum, böylece sıcak kalır." diyorum.

Sveta, odayı sevimli kahkahalarıyla doldurana kadar Samantha'yı öper ve onu bana geri verdiğinde, Sam yüzüme uzanır ve dudaklarını şapırdatmaya başlar. Dış çıkarmaya başladığı için

diş çıkarmaya başladığı için ağzı salya içinde. Ne zaman çeşitli vücut sıvılarıyla kaplanmaya bu kadar alıştım bilmiyorum, ama bu beni hiç rahatsız etmiyor. Öksürük bezini alıp yüzünü sildim, gömleğine takılı pembe emziği verdim ve onu araba koltuğuna oturttum.

"Val amcanın arabasıyla gezintiye çıkmaya hazır mısın?" diye soruyorum ona, koltuğun tutamağına asılı olan müzikli oyuncakları çalıştırırken. Şarkının ritmine göre ışık saçan renkli köpeğe uzanıyor ve emziğiyle bebek gibi konuşuyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyorum ona. Ayağa kalkıp Sveta'yı kendime çekiyorum ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp, asla doyamayacağım gibi onu öpüyorum, çünkü gerçekte asla doyamayacağım. Ama bu beni denemekten alıkoymayacak.

Geri çekilip başparmağımla yanağını okşadığımda, "Lanet olsun," diye fısıldadı.

"Bana mesaj at da iyi olduğunu bileyim," diyorum ona.

"Tamam," diye söz veriyor. "Ailemle iyi vakit geçir."

Kapı zili çalarken gülüyorum ve ona bir kez daha öpüyorum. "Baban henüz bana sıırsıklam aşık değil, ama sanırım çok yaklaştı."

O da gülüyor ve popomu sıkıyor. "Nasıl hayran olmasın ki?" "Biliyorum. Ben de senin kadar şaşkınım."

Elini tutup birlikte kapıyı açıyoruz ve hemen ailesinin etrafımızı sarıyor. Katya durup bana sarılır, ama Vitaly içeri girer ve Sveta'nın başına öpücük kondurduktan sonra doğruca Samantha'ya yönelir. Val bana selam vermek için başını sallamadan önce, ona bebek gibi konuşmaya başlamıştır bile. Vitaly'nin favorileri var ve sanırım ben asla onlardan biri olmayacağım. Ama beni öldürmeye çalışmıyor ve sanırım Samantha bana da bulaşıyor ve beni bir iyimser haline getiriyor, çünkü bu onun bana ısınmaya başladığı anlamına geliyor olabilir.

Sveta gitmeden önce, bileğini tutup çenemi giriş holündeki masanın üzerinde duran şapka ve eldivenlere doğru çeviriyorum. Onları almak için uzanırken fısıldayarak bir şeyler mırıldandığını duyunca gülümsüyorum. Ben örgü şapkayı kafasına geçirip kulaklarını örtecek kadar aşağı çekiyorum, o da eldivenleri giyiyor.

Bana baktığında, ona göz kırparak, "Atkıyı da al, bebeğim," diyorum.

"Ciddi misin?"

Ona yaklaşıp kulağına fısıldarım, "Bana tekrar sordurma, tatlım. Seni ailenin önünde dizimin üstüne yatırmak zorunda kalmak istemem."

Onun yumuşak nefes alışışı çok sevimli. "Yapmazsın," diye fısıldıyor.

"Beni şimdiye kadar daha iyi tanımış olmalısın, Sveta. Ben asla boş vaatlerde bulunmam. Eşarp, bebeğim, hemen şimdi."

Bir kez daha iç çekince nefesi kulağıma gıdıklıyor, çünkü açıkça onun sinirlerini bozuyorum. Daha da geniş bir gülümsemeyle, küçük karımın bana itaat ettiğini, eşarpını alıp ince boynuna sardığını izliyorum. Babası sadece birkaç metre uzaktayken sertleşmemek için kendimi zorluyorum, derin bir nefes alıp vücudumu kontrol altında tutmayı başarıyorum. En son istediğim şey, onun hala kesmek istediğini tahmin ettiğim uzvunu ona hatırlatmak.

Sveta düzgün giyinip yeterince ısındıktan sonra hep birlikte binadan çıkıyoruz ve otoparka vardığımızda, o ve annesi iki adamımızla birlikte bekleyen SUV'ye binmeden önce ona bir kez daha öpücük veriyorum. Hepsi Alina ve Yelena'nın evinde buluşacaklar çünkü onların dairesi ziyaret etmek istedikleri mağazalara en yakın olanı. Onların arabayla uzaklaşmasını izliyoruz ve camlar koyu renk olmasına rağmen el sallıyorum. Onu şimdiden özlemem çok saçma, ama özlüyorum.

"Kızıma olan sevgin, seni katlanılabılır kılan tek şey." Vitaly'ye dönüp bakıyorum. "Bunun bir iltifat olması gerektiğini hissediyorum, ama lanet olsun, çok derinlerde gömülü."

Gülüyor ve sırtıma bir şaplak atıyor. "Hadi, gel, benim değerli torunumu emniyet kemeriyle bağlayalım."

"Bununla bir sorunun yok, değil mi?" diye Val'e soruyorum. Jaguar'ına ne kadar düşkün olduğunu biliyorum.

"Bir şeyi olmaz," diyor Val. "Ama annesi gibi ise, yürümeye başlayan çocuk koltuğu kullanacak yaşa geldiğinde koltuğa lastik koruyucu takmam gerekecek."

"Sveta için şimdi onlardan alabilirim," diyorum ve onu güldürüyorum.

"Tanrım, buna bayılır," diyor.

"Sveta düzenli olarak atıştırmazsa huysuzlanır," diyor Vitaly, Samantha'yı arka koltuğa oturturken kızını savunuyor. "Bana da aynı durumum olduğu söylendi."

Val kaşlarını kaldırıp gülmemeye çalışarak sürücü koltuğuna oturur ve otoparkı motorunun güzel sesi ile doldurur. Gerçekten çok güzel bir araba.

"Ben onunla arkada oturacağım," diyor Vitaly, kapıyı yüzüme kapatarak.

Yolcu tarafına biniyorum ve Samantha'nın mutlu ve güvende olduğundan emin olmak için arkaya bakıyorum. Arabanın gürültüsünden hiç rahatsız görünmüyor. Büyükbabasının ona yaptığı komik suratlara gülmekle meşgul.

Dominic'in evine vardığımızda, diğerleri çoktan gelmiş. Val, Matvey'in siyah Camaro'sunun yanına park ediyor ve Vitaly'nin Samantha'yı pembe, tüylü battaniyesiyle örttükten sonra arka koltuktan araba koltuğunu çıkardığını görünce hiç şaşırıyorum. Biz içeri girerken onu kucağında taşıyor ve ben kapıyı çalana kadar Lucia kapıyı açıp bizi içeri alıyor.

"Girin, girin," diyor hızlı İtalyan aksanıyla. "Samantha donmuş olmalı."

"Üstü başı sıkı giyinmiş," diyor Vitaly, ama Lucia bunu kabul etmiyor. Gülümsayarak eliyle onu uzaklaştırıyor ve eğilip Samantha'nın araba koltuğunun kemerini çözüp onu koltuğundan çıkarıyor. Samantha, ben iyileşirken burada kaldığı zamanlardan onu hatırlıyor olmalı, çünkü kızımın onu gördüğünde yüzünün aydınlandığını yemin edebilirim.

Lucia, bize onu takip etmemizi söylerken, gülümseyen Samantha'ya hızlı İtalyanca konuşarak uzaklaşır.

"İtalyanlar çok otoriter," diye mırıldanır Vitaly.

"Evet," Val gülerek cevaplar. "*Onlar* otoriter *tiplerdir*."

Vitaly oğluna dönerek kırılgan bir ifadeyle bakıyor. "Herkes onların öfkeli olduğunu bilir."

"Peki sen sakın misin?" diye Val alaycı bir şekilde sorar.

"Tabii ki öyleyim," diye karşılık verir Vitaly ve sonra bakışlarını bana çevirir. "Beni bu işe karıştırma," derim, ama o beni duymazdan gelir.

"Hâlâ ayakta, değil mi? Ve bunu penisi hâlâ yerindeyken yapıyor.

Bence ben bu gezegendeki en sakın herifim."

"Hala Vitya'nın sikinden mi bahsediyorsun?"

Hepimiz Roman'ın bize doğru yürüdüğünü görmek için başımızı çeviririz. O gülümser ve kardeşine başını sallar.

"Ne olursa olsun, gerçekten onun bunu bırakmasını istiyorum," diyorum ve Vitaly bana kaşlarını çatıyor.

"Ben onun penisini kastetmedim," diyor. "Sadece oğluma rahat bir insan olduğumu söylüyordum. Vitya'nın hala bir penisi olması bunun kanıtı."

"Hayır," diyor Roman. "Bu, kızını sevdiğinin kanıtı." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Yani, bu onun en sevdiği oyuncak."

"Siktiğimin herifi," diye mırıldanır Vitaly geçerken, Roman daha da çok güler.

"Bunu asla unutmasına izin vermeyeceğim," diyor Roman, bize dönerek. "Hala gülmek istediğimde o videoyu izliyorum."

İnleyerek Vitaly'nin peşinden giderim, Roman ve Val'i benim uyuşturucu etkisiyle sergilediğim gösteri hakkında gülmeye bırakırım. Herkes güneş odasında toplanmıştır ve Dominic, Isabella'nın peşinden koşarken, ızgarayı izlemek için evin içine girip çıkmaktadır. Elindeki küçük spatula ve verandadaki babasının ızgarasının yanındaki pembe oyuncak ızgaraya bakılırsa, babası gibi olmak için bir görev üstlenmiştir.

Bizi görür görmez koşarak herkese sarılır. Vitaly onu kucağına alır, sonra Val de içeri girince aynısını yapar. Ben geride kalmaya niyetliyim, ama o beni şaşırtarak "Vitya amca" diye bağıırır ve koşarak gelip bacağıma sıkıca sarılır.

"Merhaba Isabella," diyorum ona, gerçek bir kucaklaşma için eğilerek. Kollarını boynuma doluyor ve yanağıını öpüyor. Hayatı boyunca beni görmüş, ama hiç böyle selamlamamıştı, bu da beni çok duygulandırıyor. Annesi ve babası ona, artık teyzesiyle evli olduğumu açıklamışlar ve o da bana iki yaşındaki onayını vermiş.

Lucia, Samantha'yı Matvey'e verdiğinde, Isabella beni bırakıp kuzenine öpücük vermek için koşar. Ayağı kalkıp Luka ve Max'in olduğu yere doğru yürürüm. İkisi de Lucia'nın masaya koyduğu yiyeceklerden atıştırmaktadır.

"Selam Vitya," diyor Max, bana bir kase cips uzatarak.

Luka, sol elimin yüzük parmağıındaki alyansı işaret ediyor. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Gülümsemeden edemiyorum. "Oldukça iyi."

O da gülümser, çünkü anlar. Lara gelip onu yere serdi ve onun bundan daha mutlu olamayacağını biliyorum. Max hala bekâr, bu yüzden onunla aile hayatı hakkında coşkuyla konuşmak yerine, "Dempsey kadınıyla her şey yolunda mı?" diye sorarım.

Kızımı satın almaya çalışan kadının adını anmaktan nefret ediyorum, ama adı ağızımda kötü bir tat bırakıyor diye sormama lüksüm yok. Unutmak istediğim şeyleri gündeme getirmek zorunda kalsam bile bilmem gerekiyor.

"Niki her şeyin hala yolunda olduğunu söyledi. O çoktan taşındı, ailesinin olduğu Kaliforniya'ya geri döndü. Yozlaşmış olan kocasıydı. On dokuz yaşında onunla birlikte olana kadar aslında kurallara uyan biriydi. Ondan sonra hayatı mahvoldu. O pisliği vurarak ona bir iyilik yaptım."

Belki de sadece yanlış adama kapılan ve bir bebek sahibi olmanın hayatına mutluluk getireceğini düşünen çok yalnız bir kadındı, ama onun gerekçesinin ne olduğu umurumda bile değil. Kızımı benden çalmaya çalıştı, bu yüzden siktirip gidebilir. Bunun Max'in suçu olmadığını bildiğim için, tüm bunları atlayıp "Bana haber verdiğin için teşekkürler. Onun bir tehdit oluşturduğunu düşünmüyorum, ama tedbirli olmakta fayda var."

"Elbette," diye onaylar Max, "bu yüzden Niki onu izlemeye devam edecek ve gerekirse onu ortadan kaldıracaktır."

"Hey, sonunda uykuya daldı," diyor Luka, kardeşi yanına yaklaşırken gülümseyerek. Damien uyuyan Roma'yı kucağında tutuyor. Küçük çocuk Damien'in göğsüne uzanmış, başını amcasının omzuna dayamış. Damien hafifçe onu sallıyor ve yeğeninin sırtını okşuyor. Odaya bakıyorum ve gülmeme engel oluyorum. Şehrin en kötü şöhretli adamları bir araya gelmiş, peki biz ne yapıyoruz? İki bebeği sevip, babasının yanında ızgara yapıyormuş gibi yapan sevimli küçük çocuğu izliyoruz.

Dario ve Alessandro içeri giriyor ve Dominic kuzenlerini görünce onlara el sallıyor. Isabella onları fark ediyor ve spatulasını bırakıp koşarak yanlarına geliyor. Pembe bir kar kıyafeti giymiş ve hareketleri hiç de zarif değil. İzlemesi çok komik. Alessandro gülüyor ve onu kucağına alıp kardeşine veriyor. Dario ona İtalyanca bir şey söylüyor ve Isabella başını geriye atıp gülüyor.

Lev ve Sasha birkaç dakika sonra gelirler ve Isabella'nın dedesine ve amcasına koşmasını izlerim. Sasha'nın kanlı kafatası maskesi takmış halde bir adamı parçalarkenki halini hala çok net hatırlıyorum ve onun diz çöküp yeğenine sarılmasını görmek kesinlikle çok gerçeküstü.

"Değil mi?" Luka yanımda mırıldanıyor, Sasha ve Isabella arasındaki aynı etkileşimi izliyor. Yumuşak bir kahkaha atıyor, "Lanet olası ürkütücü, değil mi?"

"Kafatası maskesini gördün mü?" diye soruyorum ona.

Max bakıp sırtıttı. "Onu satın alırken yanındaydık.

Lanet olası psikopat."

Sanki onun hakkında konuştuğumuzu hissetmiş gibi, Sasha bize bakar. Kısa bir saniye için maskesini indirir ve ustaca sakladığı ölü bakışını bize yöneltir, sonra yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. Isabella'nın başını öper ve sonra onu bırakır, böylece babasına koşabilir.

"Tanrım," diye fısıldar Luka, bir kez daha gülerek. "Onun bizim tarafımızda olmasına çok sevindim."

"Sen de ben de," diyorum.

Sasha yanımıza gelir ve doğrudan büyük antipasto tabağına yönelir. Tabağını marine edilmiş zeytin ve mozzarella toplarıyla doldurur, üzerine biraz keçi peyniri ve kraker ekler. Bize dönerek, "Beni mi konuşuyordunuz?" diye sorar.

Max güler ve kuzenine dirsek atarak büyük bir lokma alır, neredeyse boğulmasına neden olur.

"Adi herif," diyor Sasha gülerek.

"Tabii ki senin hakkında konuşuyoruz," diyor Luka. "Senin ürkütücü kafatası masken hakkında konuşuyorduk."

Sasha sırtıyor. "O şey çok havalı dostum. Artık da güzelce eskimiş."

"Kan lekeleriyle kaplı olduğunu mu kastediyorsun?" diye sorar Damien, Roma'yı uyutmak için sırtını okşamaya devam ederken.

"Aynen öyle," diyor Sasha, hafifçe gülerek.

"Biftekler hazır," diyor Dominic içeri girerken. Elinde büyük bir tabak ızgara et taşıyor ve Dario da hemen arkasında başka bir tabakla geliyor.

"Hazır mısın, bebeğim?" Alessandro, yüzünde çok kararlı bir ifadeyle kendi sahte yemek tepsisini taşıyan Isabella'ya sorar.

"Evet," diyor Isabella, tabağı dengeleyerek doğrudan dedesinin yanına götürüyor.

Lev hızla onun önüne diz çökerek, Isabella'nın uzattığı tabağı alır. "Bu benim için mi?"

Isabella Rusça'yı anlar ve başını sallar, ona kocaman bir gülümseme atar ve Lev tabağı son lokmasına kadar yiyormuş gibi yapınca güler. Evgeny çömelir ve biraz ister, Isabella daha da büyük bir gülümsemeyle onun elini tutar ve oyuncak yemeklerini sergilediği köşeye götürür.

"Onun İtalyan olduğunu anlayabilirsin," diyor Dominic gülerek. "Şimdiden herkese yemek yedirmeye çalışıyor."

"Yarı Rus," diye düzeltir Lev.

"Sanırım bu özelliği, içki içecek yaşa geldiğinde ortaya çıkacak," diyor Alessandro ve kuzenlerini güldürüyor.

"Evet, çünkü herkes İtalyanların şarabı sevmediğini bilir," der Vitaly gülerek. "Ona sahte şarap şişeleri alacağım, böylece Noel'de herkesin içkilerini dolduruyormuş gibi yapabilir."

Dominic ona bir bakış atar. "Artık torununa hediye alabileceğimi unutma. İyi davran, Vitaly, yoksa Noel Baba Samantha'ya ilginç şeyler getirecek." Vitaly'nin dehşete kapılmış bakışına gülümser. "Isabella'ya İtalyanca şarkı söyleyen bir oyuncak ayı aldık. Çok gürültülü ve sinir bozucu, ayrıca lanet şey hiç kapanmıyor, ama o çok seviyor, bu yüzden bütün gün onu dinlemek zorunda kalıyoruz." Daha da geniş bir gülümsemeyle ekliyor. "Samantha için mükemmel bir hediye. Sence de öyle değil mi?"

"Sakın yapma," diye uyarır Vitaly.

Dominic omuz silker. "Bu, hala kızıma sahte şarap şişeleri almayı planlayıp planlamadığınıza bağlı."

Vitaly gülerek ellerini kaldırır. "Belki iki yaş bunun için biraz erken."

"Sence, baba?" Val odanın diğer ucundan sorar.

Vitaly oğlunun ses tonuna gülüyor. "Satın almayacağımı söyledim."

"En azından bu yıl almayacağım," diye Danil herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanır.

duyacak kadar yüksek sesle mırıldanır.

"Şarkı söyleyen İtalyan oyuncak ayı, istediğin zaman sipariş edebileceğin bir şey. Bunu unutma," diye uyarıyor Dominic.

"Bu konuda benim söz hakkım yok mu?" diye soruyorum. "Yani, o benim kızım."

Dominic bana gülümser. "Merak etme, ayıyı Vitaly'nin dairesine gönderilmesini sağlayacağım." Beş Melnikov kardeşine elini sallar ve "Henüz bilmiyorsan, onlar delidir ve çok otoriter büyükbabalarıdır" der.

"Hey," diyor Lev. "Bu sözüne alınmadım. Biz çok iyi büyükbabalarız." Vitaly ve Roman'a dönüyor. "Değil mi?"

Roman gülümser. "En iyisi."

"Ben yeni dedem oldum ve şimdiden çok başarılı olduğumu düşünüyorum," diyor Vitaly.

Dominic gülüyor. "*Kötü* büyükbabalar olduğunuzu söylemedim. Otoriter olduğunuzu söyledim."

Vitaly sırtıyor. "Oh, peki, o zaman sorun yok."

Roman güler. "Evet, bu asla değişmeyecek."

"Biz sadece doğru ebeveynlik yapmayı biliyoruz," diyor Lev. Damadına dönerek ekliyor, "Bu arada, tüm bu harika tavsiyeler için teşekkür etmene gerek yok." Parmakla Isabella'yı işaret ediyor, Isabella şu anda masada oturan tüm erkeklere plastik tabaklarda sahte yiyecekler servis ediyor. "Yani, ne kadar mükemmel olduğuna bak."

Dominic iç çeker. "Ve kızımın mükemmelliğinin senin sayende olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lev ve kardeşleri gülüyorlar, bunun nedeninin aile genleri olduğuna açıkça inanıyorlar.

Dario gülerek gömleğinin kolunu sıyrır ve kolunda hala iyileşmekte olan kızgın bir yara izini gösterir. "Bunu kızın yaptı," der Lev'e.

Lev sırtarak hafifçe güler. "Tabii ki o yaptı."

"Tanrım," diye inler Dominic, çılgın kayınvalideleriyle mantıklı konuşmayı bırakıp Isabella'nın tabağını hazırlamaya odaklanır.

Samantha, Matvey'in kollarında uykuya dalmıştır ve onu almaya çalıştığımda, Matvey bana onun iyi olduğunu ve kendi tabağını hazırlamamı söyler. Vitaly uzanıp kardeşinin bifteğini kesmeye başlayınca gülüyorum, böylece onu kucağında tutarken yemek yiyebilecek.

Matvey sırtıyor. "Bana karşı çok tatlısın."

Vitaly gülüyor ama kesmeye devam ediyor. Tartışmaya girmiyorum çünkü durumun kontrolü ellerinde olduğu açık ve Samantha mutlu ve derin bir uykuda. Kendi tabağımın başına oturduğumda telefonumun titrediğini hissediyorum. Telefonumu çıkarıp Sveta'nın mesajını okuyorum.

EŞ:

Beğendin mi?

Ardından gelen resim onun uyluğunun resmi. Soyunma odasıdadır ve kamerayı, giydiği uyluk çorabını ve ona uyan dantelli külotu görebileceğim şekilde açmıştır.

BEN:

Tabii ki beğendim.

EŞİM:

İyi, çünkü biraz çıldırdım ve bir sürü iç çamaşırı seçtim. Bu kadar eğlenceli olacağını hiç bilmiyordum.

BEN:

İstedğin kadar al pcholka, ama onlara fazla bağlanma. Onları giyerken seni sikerken yırtılmayacaklarına dair söz veremem.

EŞ:

Sözler, sözler.

Açıkça alaycı olan son mesajına gülümsüyorum. Tehdidimi yerine getirmekte hiçbir sorunum yok. O mağazaya geri dönüp her şeyi yeniden alması gerekecek ve bunu yaparken ben de yanında olacağım. Yanaklarındaki utançtan kızaran rengini görmek için sabırsızlanıyorum. Bu bana onun için birkaç şey seçme şansı da verecek. Haklı. İç çamaşırı alışverişi çok eğlenceli olacak.

Bölüm 19

Svetlana

Gülümseyerek telefonumu kaldırıp soyunma odasından çıktım. Natalya ve Yelena beni bekliyorlardı.

"Ona fotoğraf gönderdin mi?" Natalya sırtarak soruyor. "Gönderdim," diyorum gülerek.

Lara, baktığı rafın yanından yanıma geliyor. Eşleşen tanga ile pembe bir gecelik tutuyor. Kısmen şeffaf, altında ne olduğunu merak uyandıracak kadar ve Vitya'nın bunu üzerimde gördüğünde yüzünün alacağı hali şimdiden hayal edebiliyorum.

"Bunu almalısın," diyor bana, askıyı uzatarak. "Çok güzel," diyorum ona, askıyı alıp havaya kaldırarak.

"Vitya kalp krizi geçirecek," diyor Yelena gülümseyerek.

"Siz de bir şeyler almalısınız," diyorum onlara. "Buradan bir çanta dolusu müstehcen iç çamaşırı ile çıkan tek kişi ben olmayacağım."

"Evet, annelerimiz gelmeden acele edelim," diyor Natalya.

Lara gülüyor. "Evet, en son istediğim şey Luka'nın annesinin oğluna giyeceğim şeyi görmesi."

"Ama bir şeyler alman lazım," diyorum ona. "O yüzden acele et ve alışverişe başla." Gözlerinin rengiyle aynı mavi tonunda bir gecelik görüyorum, onu kaldırıp "Bu sana çok yakışır," diyorum.

"Güzel ama daha büyük bedeni var mı?" diye sorar ve yaklaşır. "Bu senin minik popona uyar Sveta ama benimkine asla sığmaz."

"Kıçın harika, Lara, kuzenim her gördüğünde, yemin ederim biraz salya akıtıyor," diyorum ona.

Gülüyor ve istediği bedeni buluyor. "Kıçımı gerçekten seviyor," diye itiraf ediyor gülümseyerek ve geceliği denemek için soyunma odasına götürüyor.

"Hamile giyim bölümü var mı acaba?" diye soruyor Natalya. "Şu anda kendimi hiç seksi hissetmiyorum, ama Dominic hamile halimi seviyor, bu yüzden seksi bir hamile geceliği onun kafasını patlatabilir diye düşünüyorum."

"Oh, kesinlikle patlayacak," diyorum, o da bana gözlerini deviriyor. "At gibi donanımlı yakışıklı bir erkek istediğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Yelena bizi duyar ve rafları incelerken gülmeye başlar.

"Evren bu konuda büyük bir başarı gösterdi," diyorum onlara.

"Devasa penisleri olan yakışıklı erkeklere."

Gülüyorum ve elini çıkarıyorum. Yelena bize başını sallıyor, ama Nat elini ona uzattığında onun elini de çıkarıyor.

Yelena bana bakar ve "Onun ikizin olduğunu biliyorum, ama ben de ona high five yapıyorum" der.

Hepimiz gülüyoruz ki Lara ortaya çıkıp gururla "Onu kesinlikle alacağım" diyor. Bize bakıp "Ne kaçırdım?" diye soruyor.

Nat elini kaldırır. "Sadece yakışıklı, güzel erkekleri kutluyoruz."

"Oh, tabii ki," diyor Lara, Nat'in elini tokatlayarak.

Mia içeri girer, etrafındaki kadını, dantelli kumaşlara bakar ve gözle görülür bir şekilde titrer. Dışarıda korumalarla bekliyordu ve kollarımıza yüklediğimiz şeyleri görünce iç geçirir ve "İğrenç" der.

Gülerek kolumu onun omzuna atarım. "Bekle ve gör, Mia. Bir gün bunların hepsini giyeceksin."

"Giymem," diyor, gevşek bir pembe saç telini kulağının arkasına sıkıştırarak, tüm piercinglerini ortaya çıkarıyor. "Erkek şortlarını seviyorum. Rahatlar ve benimle birlikte olacak erkek, onları yırtıp atacak kadar güçlü olacak, yoksa içeri girmeyi hak etmiyor."

Gülüyorum ve onu kendime çekiyorum. "Sakin değişme, kuzen."

"Değişmeyi düşünmüyorum. Hazır mısınız? Açlıktan ölüyorum ve siz saatlerdir alışveriş yapıyorsunuz," diye sızlanıyor.

Her şeyi ödemek için eşyalarımızı kasaya götürdüğümüzde hala gülüyorum. Bize atanan korumalar mağazanın dışında bekliyorlar ve orada oldukları gerçeğine çok fazla dikkat çekmemeye çalışıyorlar. Diğer

adamlar, köşedeki restoranda bize masa ayırtmak için giden annelerimizin yanındalar.

Oraya vardığımızda, sınırsız margarita kampanyasından sonuna kadar faydalandıklarını görünce hiç şaşırmadım. Annem ve teyzelerimin kadehlerini kaldırarak şerefe içtiği anı birkaç fotoğrafla ölümsüzleştirdim ve bunları hızlıca babam ve amcalarıma grup sohbetinde şu mesajla gönderdim: *Hazır olun. Bu restoranda sınırsız margarita var.*

Cevaplar hemen gelince gülüyorum.

DANIL AMCA:

Uyarı için teşekkürler, Sveta. Orada karaoke var mı? Senin iyiliğin için, umarım yoktur.

ROMAN AMCA:

Buna hiç şaşırmadım. Başka şok olan var mı?

LEV AMCA:

Hiç de değil kardeşim. Utanç verici fotoğraflar çekmeyi unutma Sveta.

Matvey amcamın cevabını okuyunca hiç şaşırmadım.

MATVEY AMCA:

Adamlarımız yeterince yakın mı? Daha fazlasına mı ihtiyacın var?

BEN:

Hayır, Matvey Amca, etrafımız sarıldı ve Alina Teyze tamamen güvende. Söz veriyorum. :)

MATVEY AMCA:

Teşekkürler, evlat.

BABAM:

Annen eve geldiğinde ona sarhoş kıcının benim olduğunu söyle.

BEN:

Bu mesajı iletmek istemiyorum baba.

BABA:

LOL. Az önce ona mesaj attım. İyi eğlenceler tatlım.

Zamanında başımı kaldırıp annemin telefonuna bakarken yakalıyorum. Gözleri zaten cam gibi parlıyor ve gülüşü normalden biraz daha yüksek sesli. Ailemin cinsel hayatını düşünmekten hiç hoşlanmıyorum ama onlar adına mutluyum ve biliyorum ki Vitya ve ben de yakında çocuklarımızı utandıracak durumlara düşeceğiz.

BEN:

Margaritalara boğulmuş değilim ama yine de çok eğleniyorum. Vitya ve Samantha nasıl?

BABAM:

Her açıdan mükemmel.

AMCA LEV:

Awww, gördün mü? Damadına şimdiden ısınmaya başladı.

BABA:

Çok komik. Ben torunumdan bahsediyordum.

LEV AMCA:

Tabii ki, kardeşim.

BABA:

En azından damadım Rus.

LEV AMCA:

Bu biraz acı verici.

Gülüyorum ve Vitya'ya onu sevdiğimi söyleyen bir mesaj gönderiyorum. Cevabı hemen geliyor.

KOCAM:

Ben de seni çok seviyorum, pcholka, çok ama çok.

Onun mesajına ve "*koca*" kelimesini görünce gülümsüyorum. Daha önce telefonumdaki iletişim bilgilerini değiştirmiştım ve bunu görmek çok hoşuma gidiyor. Son iki yıldır takıntılı olduğum adamın sonunda benim olduğuna hala inanamıyorum.

Bana birkaç fotoğraf gönderdiğinde telefonum tekrar titrer. Görünüşe göre ailem sırayla kızımızı kucağına almış ve o da bu ilgiden çok hoşlanıyor gibi görünüyor. Matvey amcasının kollarında uykuya dalmış, sonra babam onu kucağına alırken kardeşim yaptığı komik suratlara gülerek vakit geçirmiş. Başka bir fotoğrafta Dario onu tutarken Isabella gülümsüyor ve kameraya el sallıyor, son fotoğrafta ise Luka, Dominic ve Vitya çocuklarını tutuyor ve herkes kameraya gülümsüyor. Hemen kilit ekranı fotoğrafım yapıyorum.

BEN:

Fotoğraflar için teşekkürler. Çok beğendim! İşte bizimkiler.

Herkesin bana bakıp gülümsediği bir fotoğraf çekiyorum. Annem telefonumu alıp Nat, Yelena, Mia ve Lara ile birlikte birkaç fotoğraf çekmeden önce, planlamadığım birkaç fotoğraf da çekiyorum. Fotoğrafların hepsinin bulanık olmamasına şaşıyorum, ama modern teknoloji gerçekten inanılmaz ve fotoğrafların hepsi net ve annemin elleri o anda hiç de sabit olmasa da kimsenin kafası kesilmemiş.

Onları Vitya'ya gönderdikten sonra, sadece Yelena'nın birkaç fotoğrafını çekip kardeşime gönderiyorum.

VAL:

Teşekkürler kardeşim. Tanrım, o çok güzel.

BEN:

Öyle, rica ederim. Daha önce aldığı şey için de rica ederim, ama bir daha bu konuyu asla konuşmayacağız çünkü sen benim ikizimsin ve bu iğrenç.

VAL:

İlginç. Sormayacağım, ama teşekkürler.

KOCASI:

Eğlendiğine sevindim, bebeğim. Restorandan çıktığında bana haber ver. Seni seviyorum.

BEN:

Ben de seni seviyorum, haber veririm.

Yemekler geldiğinde telefonumu kaldırıyorum ve tatlı menüsüne bakma fırsatımız bile olmadan erkekler ortaya çıktığında hiç şaşırıyorum. Vitya, gülümseyen Samantha ile birlikte kapıdan içeri giriyor, hemen ardından ailemizdeki tüm erkekler de içeri giriyor. Gülüyor ve yanıma gelir gelmez eğilip bana bir öpücük veriyor.

"Bizi rahatsız ettiğimiz için özür dilerim, bebeğim. Hepimiz eşlerimizden uzak kalmaktan bıktığımızı düşündük."

Gülüyorum ve Samantha'yı kucağıma alırken o da benim yerime oturabilirsin diye ayağa kalkıyorum. Oturur oturmaz beni kucağına çekiyor ve ikimizi birden kucaklıyor.

Babam yüksek sesle ıslık çalarak garsonun dikkatini çeker ve ailemin hiçbir yerde göze çarpmadan karışamayacağını bir kez daha kanıtlar. Nereye gidersek gidelim, olay çıkarırız. Restorandaki herkes zaten bize bakıyor çünkü bir grup kaslı, dövme adam içeri girmiş, üçü de çocuklarını kucağında taşıyor. Kadınlar açıkça ilgiyle bakarken, erkeklerin bakışları çok daha temkinli.

"Daha büyük bir masa veya daha fazla sandalyeye ihtiyacımız var," diyor babam şaşkın garsona. Garson tereddüt edince, babam ekliyor: "Bahşişi düşün, evlat. Biz çok cömerttiriz."

Bu işe yaradı, çünkü genç adam başını salladı ve başka bir masayı bağlayıp birkaç sandalye eklemenin bir yolunu buldu. Evli erkekler bizim yaptığımızı yapıp eşlerini kucaklarına oturtuyorlar, ama diğer herkesin kendi sandalyesi olması gerekiyor. Kardeşimin Yelena'yı kucağına almaması onu çok üzüyor, ama Samantha'yı kucağına almak istediği bahanesiyle sandalyesini onun yanına kaydırıyor. Onu ona veriyorum. Onu istedikleri kadar örtbas olarak kullanabilirler. Val'e gülümsüyor, amcasının planlarına mutlu ve istekli bir suç ortağı olarak.

Herkes akşam yemeğini yediği için, garson tatlı menülerini dağıtmaya başlar. Herkes menüyü okumaya başlarken, Lara Damien'e bakar ve "Turtle cheesecake'i denemelisin Damien. Burada çok iyi olduğunu duydum" der.

Damien ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık verir ve menüyü garsona geri verir. "Bir dilim kaplumbağa cheesecake alacağım," der.

Lara hala Luka'nın kucağında oturuyor ve Lara başını çevirir çevirmez Luka onu öper. Damien'in disleksik olduğunu ve Lara'nın ona ustaca yardım ettiğini kimse tahmin edemez, ama Luka onun ne yaptığını biliyor ve yemin ederim, kardeşi koruduğu için ona daha da aşık oluyor.

Hepimiz bir şeyler sipariş ediyoruz ve sonuçta devasa bir tatlı siparişi oluyor. Garson hepsini not aldıktan sonra anneme ve teyzelerime "Margaritalarınız bitti mi?" diye soruyor.

Teyzem Emily gülüyor, annem ise başını sallıyor. "Daha bitmedi bile."

Babam anneme gülümser ve onu öper, sonra "Getirmeye devam et, evlat" der.

"Bu sınırsız içki işinden pişman olacaksın," diye Danil amcam onu uyarır. "Bu hanımlar içkiyi geri koyabilirler."

Jolene teyzem gülerken, Lev amcam gülümseyerek başını sallar. "İçebilirler, ama tutabilirler mi?"

"Tabii ki tutabiliriz," der Simona teyzem ve sonra garsona sorar, "Burada karaoke var mı?"

"Hayır, hanımefendi," diye çabucak cevaplar garson, tüm amcalarım abartılı bir rahatlama iç çekişi çıkarır.

Teyzelerim gülerken bir tur daha sipariş ediyorlar. Burası en azından bir restoran ve bar karışımı, bu yüzden çok da yersiz değiliz. Hala dikkat çekiyoruz ve herkes bize bakıyor, ama etrafımızdaki herkes resmi kıyafetler giymiş ve arka planda klasik müzik çalıyor değil.

"Margarita içemediğin için üzgünüm," diyor Vitya kulağıma fısıldayarak.

Başımı çevirip onu öpüyorum. "İstemiyorum. Hala alkol düşüncesi midemi bulandırıyor," diyorum ona. düşüncesi bile midemi bulandırıyor," diyorum ona, sarhoş olup kendimi ona atarken ve sonra şiddetli bir şekilde hastalandığım anıyı hatırlayarak ona yumuşak bir gülümseme atırıyorum. "Ayrıca, senin bebeğine hamile kalmayı tercih ederim," kulağına fısıldıyorum.

Yumuşak, erkeksi inlemesi kalbimin hızlanmasına neden oluyor ve kışımın altında sertleşmeye başladığını hissettiğimde hiç şaşırıyorum.

"Ayağa kalkmasan iyi olur," diye gülerek fısıldıyor.

"Sen istediğin sürece kucağında kalacağım," diyorum ona.

Kollarını bana doladı ve boynumu öptü. "Ne kadar iyi bir karıcık," diye kulağıma fısıldadı. "Bu arada, o fotoğrafla beni deli ettiğin için teşekkürler. Sonunda daha fazla satın aldın mı?"

"Çok aldım," diyorum. "Belki uslu durursan, sonra sana gösteririm."

Gülüyor ve kulak mememi hafifçe ısıyor. "Ben her zaman iyiyim ve sonra tam bir gösteri istiyorum. Bana her şeyi modellik yapabilirsin, sonra en sevdiğim fotoğrafta seni sikerim."

Sözleri omurgamda bir titreme ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık yaratır. Etrafımız tüm ailemle çevrili olmasaydı, çoktan üzerine atlamış olurum.

"Kadeh kaldırın!"

Hepimiz babamın durduğu yere bakıyoruz. Ben Vitya'ya fısıldarken, o ve amcalarım margarita eğlencesine katılmışlar. Herkes masanın ucuna bakarken, hepsi ellerinde birer bardak margarita tutuyorlar.

"Güzel, inanılmaz yetenekli ve biraz inatçı kızıma," diyor ve herkes gülüyor. "Annen ve ben seni seviyoruz ve seninle gurur duyuyoruz. Bize yalan söylediğin için de pek mutlu değiliz, ama en azından bize karşı gelmek için bir Rus'u seçtiğin için mutluyuz."

Vitya ve ben su bardağımızı birlikte kaldırırken gülüyorum.

"Annen ve benim sahip olduğumuz mutluluğu sana da diliyoruz," diyor ve annemi öpüyor, herkes kadehlerini daha da yükseğe kaldırıp büyük bir yudum alıyor. Samantha heyecandan çılgık atarken, Roma gülümsüyor ve etrafındaki herkese bakıyor. Isabella, Sasha amcasının kucağında, amcasının ona küçük bir parça çikolatalı kek verirken sırtıyor.

Ailem gürültücü ve yaramaz olabilir ve asla ortama uyum sağlayamayabilir, ama oldukları gibi mükemmeller ve onları seviyorum. Herkes bizim için kadeh kaldırıyor ve sonunda annem ve teyzelerim gülerek ayakta sallanıyorlar. Kocaları da onlara yetişmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Sasha'nın annesi gururla telefonunu kaldırıp karaokeye ihtiyaçları olmadığını ilan ettiğinde, Sasha'nın "Tanrım" diye inlediğini duyarım. Eski bir Bon Jovi

şarkısını açar ve tüm teyzelerim de ona eşlik ederken "Livin' on a Prayer"ı yüksek sesle söylemeye başlar.

"Vay canına," diyor Val yanımda, ben de Evgeny'nin koltuğunda biraz daha aşağı çöktüğünü görüyorum. Niki sadece başını sallıyor ve telefonundaki bir şeye bakmaya devam ediyor. Babam gülüyor ve bir video çekiyor, sonra ayağa kalkıp onlara katılıyor. Etrafımızdaki herkes bize bakıyor ve ben o kadar çok gülüyorum ki gözyaşlarımdan neredeyse hiçbir şey göremiyorum.

"Ailen çılgın," diyor Vitya, teyzelerimin ve amcalarımın videosunu çekiyor, Jolene teyzemin sandalyenin üzerine çıkıp Lev amcama mikrofon yerine grissini kullanarak şarkı söylediği anı kaçırmamaya çalışıyor.

"Onlar en iyiler," diyorum, gülümseyen yüzlerine bakarak.

"Öyleler," diye onaylıyor. "Çılgınlar, ama harika insanlar."

Gülümsüyorum ve yüzümü ona çeviriyorum. "Fikrimi değiştirdim."

"Ne hakkında?"

"Büyük bir kutlama istemiyorum. Zaten bu da bir kutlama gibi ve mükemmel. Bugün aldığım sevimli elbiseyi giymek ve sadece seninle bir yere gitmek istiyorum. Sadece ikimizin olduğu bir gece istiyorum."

Gülümser ve beni öper. "Kulağa mükemmel geliyor."

Kocama yaslanıp ailemin Bon Jovi şarkılarını söylemesini izliyorum. The Kinks'in "You Really Got Me" şarkısına geçtiklerinde, tüm restoran personelinin pes etmeye karar verdiğini düşünüyorum. Garsonumuz barda oturup gösterinin tadını çıkarır ve bir sonraki elin kalkmasını bekler, böylece içeceklerin yenilenmesi gerektiğini anlayacaktır. Her şey bittiğinde çok büyük bir bahşiş alacak. Ailem birçok şey olabilir, ama cimri bahşiş verenlerden biri değildir.

Bu kadar ilgi gördüğümüz için, birkaç bekar bayanın kuzenlerime göz dikmesi hiç de şaşırtıcı değil. Val ve Luka onlara hiç aldırmıyor, Max ebeveynlerimiz için çalma listesi hazırlamakla meşgul, Niki ekranından kafasını kaldırıp onları fark edecek kadar uzun süre bakmıyor, Evgeny'nin yanakları kızarıyor ve Sasha gülüp dirseğiyle ona dokunduğunda, Evgeny sadece gülümsüyor ve başını sallıyor. Cesur genç kadınlardan biri elinde bir kadeh şarapla Sasha'nın arkasına geçer. Sasha başını geriye eğip kadına bakar.

"Evet?" diye sorar, hiç ilgilenmiyormuş gibi.

Kadın, Sasha'nın ses tonundan etkilenmez. Kıkırdar ve ona gülümser. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Sasha sadece önündeki dolu masayı işaret eder. Ona sadece on sekiz yaşında olduğunu söyleme zahmetine girmeden, "İçki isteseydim, alırdım" der.

Vitya kulağına gülerek, "Tanrım, bunu izlemek çok acı verici. Onun neler yapabileceğini bilseydi, tam tersi yönde koşardı." der.

Kadın tereddüt eder, sonra bir yudum daha şarap içer ve daha da geniş bir gülümsemeyle gülümser, ama Sasha bunu görmez çünkü dikkatini tekrar ailesine vermiştir. Mia'ya onu güldüren bir şey söyler ve kadının elini beline koyduğunu görünce, ne olacağını bildiğim için "Uh-oh" diye fısıldarım.

"Kaba davranıyorsun," diyor Sasha'ya. "Sadece selam vermek ve sana bir içki ısmarlamak için geldim, ama sen beni görmezden geliyorsun."

Bunu yapan onun küstah tavrı. Adamın ilgilenmediği belli olduğunda çekip gitseydi, her şey yolunda giderdi, ama onun küstah tavrı, cesaret veren alkolle birleşince başını belaya sokacak. Vitya, ikimiz de onun kucağında tamamen güvende olduğumu bilmemize rağmen, belime sarılan kolunu daha da sıkılaştırıyor. Samantha tüm mantığa aykırı davranarak Dario'nun kollarında tüm gürültüye rağmen uyuyor ve ben ona baktığımda, bana hafifçe başını sallayarak dikkatini verdiğini ve kızımızın onunla güvende olduğunu belli ediyor. Koyu renkli gözleri Mia ve Sasha'nın arkasında duran kadına kilitlenmiş durumda. Kadın her saniye daha da sinirleniyor gibi görünüyor. Parmakları bardağın sapını sıkıca kavırıyor ve kadın hala gitmediğinde, Mia başını kaldırıp "Tanrı aşkına bayan, ipucunu anla ve git" diyor.

Kadın Mia'ya öfkeyle bakar, ama kuzenimin asla geri adım atmayacağını biliyorum ve ayrıca gerekirse bu kadını terlemeden alt edebilecek kadar iyi eğitildiğini de biliyorum. Kadın cevap vermeden önce, anne babamıza bakıyorum. Hâlâ içiyorlar ve amcalarım Lev, Roman ve Danil, Tom Petty and the Heartbreakers'ın "American Girl" şarkısını tüm kalbiyle söylüyorlar, ama babam ve amcalarım sürekli buraya bakıp durumun daha da kötüye gitmediğinden ve kimsenin daha fazla karışmadığından emin oluyorlar. Şu anda sadece kuzenimle yatmak isteyen sarhoş bir kadın var, ama etrafta araya girmek isteyebilecek birkaç grup erkek de var. Aklınız varsa, bunu yapmazsınız, ama ben uzun zaman önce bir erkeğin kendini belaya sokma yeteneğini asla küçümsememeyi öğrendim.

İşleri ilerletmek isteyen Sasha, başını tekrar geriye eğiyor. Ona flörtöz bir gülümseme ya da en azından biraz dostça bir gülümseme yerine, ona ölü bir bakış atıyor. Bunu gören kadın, bir adım geri çekiliyor, çünkü

koruma içgüdüğü şaraptan dolayı körelmiş olsa da, onu yüksek alarm durumuna geçirecek kadar hala işlevseldi.

"Git buradan," der Sasha, derin sesiyle yavaşça konuşur.

Kendini tekrar etmek zorunda kalmaz. Kız geri çekilir ve hızla masamızdan uzaklaşır. Kendi masasına döndüğünde, arkadaşlarının meraklı sorularını eliyle savuşturur ve garsona başını sallar, hesabı istediğini belirtir.

"Vay canına," diyor Max gülerek. "Bu çok sertti dostum."

Sasha sırtarak bir dilim cheesecake alır. "İlgilenmiyordum."

"Belki ona bunu nazikçe söyleyebilirdin," der Natalya, kardeşine gülümseyerek.

Kardeşi ona kaşlarını çatarak bakar. "Söyledim."

Vitya gülerken Val, "Hayır, bence kaçarken altını ıslattırmışsındır," der.

Sasha omuz silker ve çatalını ağzına götürür. "Ben nazik davranıyordum."

Mia gülerek kardeşinin omzuna hafifçe vurur, sonra bir çatal alır ve kendine büyük bir dilim cheesecake alır. Kardeşi ona kaşlarını kaldırır, ama o sadece gülümser ve çatalı ağzına sokar. Mia kimseden ve hiçbir şeyden korkmaz, en azından ağabeyinden.

Alessandro ayağa kalkıp "Belli ki onlara nasıl yapıldığını göstermem gerekecek" dediğinde Vitya'ya yaslandım. Jolene teyzeme doğru yürüyen Alessandro gülümsedi, teyzemin hala şarkı söylediği ekmek çubuğunu aldı ve "Love is a Battlefield"ı çal" dedi.

Teyzem gülüyor ve şarkıyı arıyor. Alessandro'nun Pat Benatar ile birlikte dans edip şarkı söylemesini izlerken hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim. Alessandro şarkıyı bitirdiğinde, tüm restoran alkışlıyor ve Alessandro'ya birkaç kez ıslık çalınıyor ve bis isteniyor.

Kapanış saatine kadar kalıp vedalaşıyoruz. Vitya ve bana birkaç dakika boyunca sarılmalar ve tebrikler yağdıktan sonra, herkes bekleyen SUV'lere güvenle biniyor. Korumalar sarhoş ebeveynlerimize gülmemeye çalışıyor, ama bu çok zor.

"Tamam, *malishka*, seni eve götürelim," diyor Matvey amcam, Alina teyzemi kucağına alıp arka koltuğa oturtmadan önce. Teyzem gülüyor ve amcam ikisinin de emniyet kemerini takarken onu öpüyor.

"Su içmelerini sağla," diyorum Evgeny'ye. "Ve aspirin al."

O gülüyor ve onların yanına giriyor. "Tamam, merak etme." Kapıyı kapatmadan önce kız kardeşine dönüp bakıyor. "Geliyor musun?"

Yelena ona gülümser ve ceketinin kapüşonunu çeker. "Sonra dönerim. Kitabımı Katya teyzenin evinde unuttum."

Matvey amcam bağırır, "Dikkatli ol tatlım. Çok geç kalma." Kardeşimi görebilmek için öne eğilir ve ekler, "Val, ona iyi bak, tamam mı?"

"Tabii, Matvey amca," der Val ve Yelena'ya hızlıca gülümser, gizlice sevdiği kadını korumakla görevlendirildiği için çok mutludur.

"Hadi, bebeğim," diyor Vitya, belimden tutup Samantha'nın araba koltuğunu taşıyarak diğer SUV'ye biniyoruz. Ben pencereden dışarı bakarken, Sasha'nın motosikletiyle yola çıkmasını, Max ve Damien'in de hemen arkasından takip etmesini izliyorum. Hızla geçerken motorlarını gaza basıyorlar, ellerini hızla sallayarak selam veriyorlar, sonra trafiğe karışıp köşeyi dönerek gözden kayboluyorlar.

Sonunda eve varıp Samantha'yı yatırdıktan sonra, o kadar yorgunum ki gözlerimi açık tutamıyorum.

Vitya beni kucağına alıp yatağa taşır. "Bana iç çamaşırı şovu borçlusun, *pcholka*," diye hatırlatır, beni yatağa yatırıp kendine doğru çeker.

"Yarın," diye söz veriyorum, gözlerimi açmaya bile zahmet etmeden.

Yumuşak bir kahkaha atıp başımı öper. Saçlarımı okşayan ellerinin hissiyle uykuya dalarım ve uyanınca onun bacaklarımı ayırıp arkamdan içeri girmesini hissederim.

"Vitya!" diye nefes nefese kalıyorum, uykulu beynim olan biteni anlamaya çalışıyor.

"Günaydın, tatlım," diye kulağıma homurdanır ve kalçalarını sallayarak daha derine girer. İç uyluklarımdan tutarak bacaklarımı daha da açar ve parmaklarını bacaklarımda arasında tembelce gezdirir, yavaş ve baş döndürücü bir ritimle beni sikerken tüy kadar hafif dokunuşlarla beni tahrik eder.

Kolumu uzatıp saçlarını yumruklayarak, boynumu öperken klitorisimi nazikçe okşadığında onun adını inleyerek söylüyorum. Hala uyanıklık ve uyku arasındaki rüya gibi bir durumdayım ve bu her duyumu yoğunlaştırıyor. Vitya acele etmiyor, vücudumu yavaşça çalıştırıyor, orgazma yavaşça ulaşmamı sağlıyor, böylece orgazm geldiğinde kendimi bırakmak dünyadaki en doğal şey oluyor.

O benim kalçamı kavrayıp hızlanırken, ben de kendimi bu coşkuya bırakıyorum, o kendi orgazmını kovalarken, benim adımlarımdan sertçe boşalıyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, nefes nefese ve titreyerek.

O yumuşak bir kahkaha atıyor ve boynumun kıvrımını öpüyor. "Dün gece çok uslu davrandım, ama uyandığımda mükemmel kıcın benim sikime değiyordu ve içine girmeye dayanamadım."

Gülümserim ve başımı çevirip sakallı yanağına öpücük kondururum. "Bunu yaptığına sevindim

"

"Ayrıca," diye gülümseyerek devam ediyor, "Samantha dün gece çok geç yattı ve onun uyumasından yararlanmam gerektiğini biliyordum. Ama her an uyanabilir, bu yüzden acele etmeliyiz."

"Ne için acele?" diye soruyorum, beni kollarının arasına alıp banyoya taşımaya başladığında güler. Beni yere indirip, çekmeceyi açıyor ve son birkaç haftadır ikimizin de görmezden geldiğı kutuyu bana uzatıyor.

"Zamanı geldi," diyor bana. "Daha fazla bekleyemem."

Kutuyu alıp onu banyodan dışarı çıkarırım ve kapıyı yüzüne kapatırım. Endişeli olduğunu biliyorum, ama o bana bakarken işeyemem. İşimi bitirince ona seslenip haber veririm ve sonra dişlerimi fırçalamaya başlarım, yerinde duramayacak kadar heyecanlıyım.

"Neden gergin olduğumu bilmiyorum," diyor, hafifçe güler ve elini saçlarında gezdirerek. "Zaten hamile olduğunu biliyorum."

"Olmayabilirim," diyorum, ama kalbimde bunun doğru olmadığını biliyorum. Hamile olduğumu biliyorum. Hissedebiliyorum.

Vitya gülümser ve yaklaşır, beni kaldırıp tezgahın üzerine oturtur. Uyluklarıyla dizlerimi açar, bacaklarımın arasına girer ve ellerini iki yanına koyar. Yüz yüze gelmek için eğilir ve "Benim bebeğıme hamile kalmışsın, *pcholka*. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz" der. Bir elini uzatıp göğüslerimden birini avuçlar, avucunu yumuşak bir iniltiyle doldurur. Sırıtarak, "Göğüslerin her şeyi ele veriyor" der.

"Bu senin fark edeceğin bir şey olurdu," diyorum güler.

"Seninle ilgili her şeyi fark ederim, Sveta. Vücudunu ezberledim ve ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun her değışikliğı görüyorum."

"Bu çok hoş," diyorum ona. "Çekici olmayan değışiklikleri fark etmemeye çalış."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Mesela?"

"Çatlaklar, selülit, şişmiş ayak bilekleri ve bacaklar, kırıksıklıklar, grileşen saçlar, tüm bu güzel şeyler."

O gülüyor. "Vücudundaki her değişikliği seveceğim Sveta, çünkü bu sensin ve ben seni seviyorum." Yüzümü avuçlayarak, beni nazıkçe öpüyor ve sonra teste bakıyor. Yüzünün aydınlanmasından ne yazdığını anlıyorum.

"Pozitif mi?" diye soruyorum, sırf onun söylemesini duymak için.

"Pozitif," diye fısıldıyor ve beni tekrar öpüyor. Beni kucağına alıyor ve ben de kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum. "Çok mutluyum," diye dudaklarıma fısıldıyor.

"Ben de, Vitya. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Bana kocaman bir gülümseme atar ve ben ellerimi boynuna dolayarak, bu anda kocamın muhteşem yüzünün her detayını hafızama kazırım. Odamızdaki bebek monitöründen Samantha'nın ağlamasını duyduğumuzda ikimiz de güleriz.

"Ona büyük abla olacağını söylemeye hazır mısınız?" diye soruyor.

"Evet, bunu hiç anlamayacak," diyorum gülerek.

"Dokuz ayımız var, ya da şu anda daha çok sekiz ay. Anlaması için bolca zaman var."

Beni banyodan dışarı taşıyor, durup onun çok sevdiği mor bornozu almamı bekliyor, sonra kızımızı almaya gidip ona, bebek doğana kadar anlayamayacağı büyük haberi veriyoruz.

Kocamın kolları bana sarılmış, kızımız bizi çağırıyor ve içimde yeni bir hayat büyüyor, daha mutlu olamazdım. Kendim için böyle bir gelecek hayal edemezdim. Hayal edebileceğimden çok daha iyi ve hiçbir detayı değiştirmezdim.

Mükemmel, kaotik bir karmaşa ve başka türlü olmasını istemezdim.

Epilog

Vitya Bir Hafta Sonra

Svetlana, geçen hafta aldığı ve benim görmeme izin verilmeyen beyaz elbisesini giyerek oturma odasına girer ve içindeki her şey durur. Karım muhteşemdir. Geleneksel bir gelinlik istemediği için, vücudunun hatlarını saran ve onu sismekten başka bir şey düşünmemi zorlaştıran beyaz bir elbise seçmiştir. İpeksi görünümlü kumaş topuklarının hemen üzerinde bitiyor, ama bir bacağında uzun, açık bir yırtmaç var ve attığı her adımda tonlu uyluk ve baldırlarını görebiliyorum. Elbise çok dekolte değil, ama hamileliğinden dolayı şişmiş göğüslerini gösterecek kadar dekolte.

"Planlar değişti," diyorum ona. "Evde kalıyoruz. Bu elbiseyi giydiğin halde başka hiç kimse seni görmeyecek."

Şaka yapıyormuşum gibi gülüyor ve bana yaklaşıyor. Gözleri giydiğim siyah takım elbiseyi süzdüğünde, birdenbire onun yanında dururken kendimi utangaç hissediyorum. O benim ligimin çok dışında, bu hiç komik değil. Ben bir hiçim, Moskova'dan gelen, kariyer suçlusu olmuş bir adamım, ama o tam bir mükemmellik ve benden çok daha büyük birine layık.

"Sen çok daha iyisini hak ediyorsun," diyorum ona, parmak eklemlerimi yanağında gezdirerek güzel yüzünün her detayını ezberlemeye çalışıyorum. Yumuşak bir gülümsemeyle ekliyorum, "Ama korkarım ki bana mahkum oldun."

"Senden daha iyisi yok," diye fısıldıyor. "Sen de bana mahkum oldun."

Gülüyorum ve dudaklarımı dudaklarına yaklaşıtıyorum, karımın tadını çıkarıyorum. "Bu elbisenin altında ne giydiğini görmek için sabırsızlanıyorum, *pcholka*."

"Kartlarını doğru oynarsan, belki öğrenirsin."

Gülerek, kışına bir şaplak atıp ona göz kırptım. "Oh, kesinlikle öğreneceğim, tatlım, ama önce önemli olan şeyleri halledelim."

Kanepenin arkasına astığım giysi çantasını alıp, ona göz kırparak uzatıyorum. "Sana bir şey aldım."

"Bana bir şey almana gerek yoktu," diyor, ama sözleri ağzından çıkar çıkmaz gülümsüyor ve çantanın fermuarını açıyor. İçindeki yün paltoyu görünce gözleri parlıyor. "Çok güzel," diye fısıldıyor, paltoyu çıkarıp uzun, siyah paltoyu vücuduna tutuyor.

"Dışarısı gittikçe soğuyor ve seni sıcak tutacak daha kalın bir şeye ihtiyacın var." Ceketini ondan alıp, kollarını sokabilmesi için havaya kaldırdım. "Sana kürk almak istedim, ama onu giydiğinde kendini suçlu hissedeceğini biliyordum."

"Öyle yapardım," diye onaylayarak bana gülümsedi. "Yünü çok seviyorum. Teşekkür ederim."

Bir adım geri çekilip onu baştan aşağı süzdüm. "Tanrım, sana çok yakışmış."

Gülümsüyor ve benim için hafifçe dönüyor. Ceket uzun, boynundan ayak bileklerine kadar uzanıyor, bu yüzden onu soğuktan koruyacak, ama kesimi şık ve kadınsı görünmesini sağlıyor.

"Sana dev bir uyku tulumu gibi görünen o ceketlerden bir tane almak istediğimi bilemezsin," diyorum ona.

Kaşlarını kaldırıyor. "Eminim istemiştir. Muhtemelen iki beden büyük olsun ki altına ekstra bir kazak giyebileyim."

"Ne kadar sıcak olacağını bir düşün," diyorum ona.

Gülüyor ve yeni paltosunun büyük düğmelerini parmaklarıyla okşuyor. "Bence bu ceketle gayet iyi olacağım, hem çok güzel hem de üçümüzü içine sığdıracak kadar büyük değil."

"Sana Samantha gibi bir kar kıyafeti alabiliriz." Bu görüntüye gülümsüyorum. "Tanrım, bu gerçekten çok sevimli olurdu."

Sveta gülümseyerek başını salladı. Vücudunu bana yaslayarak yüzümü avuçladı ve beni kendine çekti. Dudakları benimkilere neredeyse değecekken fısıldadı, "Acıktım, Vitya."

Gülüyorum ve ellerimi paltosunun içine sokup mükemmel kalçalarını avuçluyorum. Yemin ederim, göğüsleri gibi biraz dolgunlaşıyor, şimdi göğsüme bastırıyor ve hamile vücudunun hissine inliyorum, geçirdiği her değişikliği seviyorum.

"Keşke benim sikimi isteyen sen olsaydın, ama sanırım sen ciddisin ve sadece akşam yemeği istiyorsun."

Nefes nefese, yumuşak kahkahası dudaklarıma çarptı, benim sikim pantolonuma baskı yapıyordu. O da bunu hissetti ve seksi bir inilti çıkardı.

"Sana her zaman açım, Vitya, bunu biliyorsun."

Gülümserim ve kışını daha sert sıkarım. "Ve daha sonra bana ne kadar aç olduğunu gösterebilirsin. Hamile karım yemek istiyor, o yüzden ona yemek vereceğiz, ama önce bir şey daha yapmamız gerekiyor."

"Ne?"

Burnunun ucunu öperim. "Gidip Samantha'yı kontrol edelim, sana göstereceğim."

Gülüyor ve onu kapıya götürdüğümde elini elime sokuyor. "Kardeşim onu otuz dakikadan az bir süre önce aldı, sen şimdiden onu kontrol etmek mi istiyorsun?"

Ceketimi, onun şapkasını ve atkısını alırken, "Evet, istiyorum" diyorum.

Bir şeyler çevirdiğimi biliyor, ama ne olduğunu bilmiyor. Asansörde onu kendime yakın tutuyorum ve kapılar açıldığında, tüm ailesinin en güzel kıyafetlerini giyip bizi beklediğini görünce gülüyor ve bana bakıyor.

"Ne oluyor, Vitya?"

Gülüyorum ve onu öpüyorum. "Düğün fotoğrafları istiyorum, *pcholka*. Aç olduğunu biliyorum, ama söz veriyorum uzun sürmeyecek."

Katya gülümseyen Samantha ile yanımıza geliyor. Bunu günlerdir planlıyordum ve o ve Alina daha önce alışverişe çıkmışlar, Samantha'ya en şirin pembe elbiseyi seçmişler. Sveta elbiseyi görünce gülüyor ve kızımıza doğru ellerini uzatıyor.

"Çok güzelsin, Sam," diyor ona, yüzünü öpüp sonra cam gibi gözlerle bana bakıyor. "Bütün bunları yaptığını inanamıyorum."

"Sakın ağlamaya kalkışma," diyorum gülerek. "Fotoğrafçı bekliyor ve çekime hazır. Çerçeveletebileceğimiz birkaç fotoğraf lazım. Dairemizi aile fotoğraflarıyla doldurmak istiyorum. İstedığın kadar sonra ağlayabilirsin," diye söz veriyorum ona.

"Tamam." Titrek bir fısıltı olarak çıkıyor, ama derin bir nefes alıyor ve ben ceketini çıkarmaya yardım ederken kendini tutuyor.

Kalabalık odanın içine doğru ilerlerken, ailesi etrafına bakınıyor ve dudaklarının titrediğini görünce iç çekip başımı sallıyorum. Herkese bakarak, "Aferin. Şimdi düğün fotoğraflarımız sanki onu benimle evlenmeye zorlamışım gibi görünecek," diyorum.

"Hamilelik hormonları yüzünden," diyor Sveta gülerek. "Elimde değil."

Katya gülerek Vitaly'ye dirsek atar. "Bana bizim düğünümüzü hatırlattı."

Bana bakar ve "Ama ben onunla evlenmeye zorlandım, bu yüzden"

yüzümdeki korku dolu gülümseme tamamen gerçektir. Bir canavarla evlendiğimi sanıyordum."

Vitaly, Katya'nın başının arkasını avuçlayıp onu öper. "Ama bunun yerine kocaman bir sevgilin oldu."

Benim kahkaham üzerine kaşlarını kaldırır. Kızgın görünmeye çalışıyor, ama gerçekte son birkaç haftada oldukça yakınlaştık. Büyükbaba olmak onu yumuşattı ve Sveta'nın hamile olduğunu söylediğimizde onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. O ve Lev, iki torunu olan ilk kişi oldukları için hala böbürleniyorlar.

Fotoğrafçı hazırlıklarına başlar ve hazır olur olmaz, sadece ben ve Sveta'nın fotoğraflarını çekmeye başlar. Ona önceden yüzlerce, hatta daha fazla fotoğraf istediğimi söylemişim ve o da sözümü dinliyor. Sonunda Samantha'yı da getirip üçümüzün bir sürü fotoğrafını çekiyoruz, sonra onun anne babasını ve Val'i de ekliyoruz, ta ki sonunda herkes büyük bir aile fotoğrafı için sıkışana kadar.

"Sandro, Dario, buraya gelin," diye Sveta onlara sesleniyor. "Siz de ailenin bir parçasısınız."

Dominic'in kuzenleri takım elbise giymişler, ama rahatsız etmek istememek için geride duruyorlar, ama Sveta'nın onları fotoğrafta görmek isteyeceğini biliyordum, bu yüzden onları davet ettim. Alessandro Dominic'in yanına sıkışıyor ve Dario köşede geride durduğunda, fotoğrafçı onu Mia'nın arkasına geçene kadar ona yaklaşması için eliyle işaret ediyor.

O fotoğraf üstüne fotoğraf çekerken hepimiz gülümsüyoruz, ta ki Sveta ağzının köşesinden fısıldayarak "Tanrım, Vitya, acıktım" dediğini duyana kadar.

Hemen arkamdan Vitaly'nin "Ben de, tatlım. Saatlerdir bir şey yememişim gibi hissediyorum" dediğini duyunca gülüyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Katya, "en fazla bir saat oldu."

"Tanrım, ikiniz de çok kötüsünüz," diyorum gülerek. Ceketimin cebine uzanıp iki paket jelibon çıkarıyorum ve ikisine de birer tane atıyorum.

"En sevdiğim," diye Vitaly'nin sesini duyarım, tam da Sveta yumuşak bir "Vay canına. Teşekkürler." derken.

"Kabul et, benimle evlenmeyi kabul etmenin asıl nedeni, cebimde her zaman senin için atıştırmalıklar taşımam."

Gülümser ve ağzına bir jelibon atar. "Yani, bu senin lehine büyük bir etken oldu."

Gülüyorum ve ailesine bakıyorum. "Bu kıza inanabiliyor musun? Onun hayatını kurtardım ve bana böyle davranıyor."

Onlar gülerken, o bana gülümsüyor. "Bu benim sözüm, Vitya, ve ben senin hayatını kurtardım."

Yüzünü avuçlarım, o çiğnemeye devam ederken gülüyorum. "Ben de seninkini kurtardım." Yaklaşıp fısıldıyorum. "Bunun için bana hiç teşekkür etmedin."

Bana gülümsüyor. "Hayır, teşekkür etmedim."

Ailesi bizi alkışlarken, yüzündeki sevimli sırıtışı öpüyorum. Fotoğrafçının bu anın her saniyesini yakaladığını bilerek, kameranın tıklamasını duyuyorum ve bunu büyütüp çerçeveletmek için sabırsızlanıyorum.

"Tanrım, seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, sonra onu tekrar öpüyorum. Tüm hayatım bu odada: hamile karım, güzel kızımız ve artık benim ailem olan çılgın ailem. Her şey mükemmel ve bundan daha iyisini hayal edemiyorum. İlk başta beni kurtardığı için çok kızmıştım, ama şimdi ona çok minnettarım. Onun inatçı kızı bana kanını vermekte ısrar etmeseydi, tüm bunları kaçırmış olacaktım. Benim inatçı, dik başlı *pcholkam* beni defalarca kurtardı ve hayatımın geri kalanını ona ne kadar minnettar olduğumu göstererek geçireceğim.

* * *

Svetlana
Bir Ay Sonra

Vitya'nın kızımızı kucağında tutup bana doğru yürüdüğünü görünce kalbim sevinçle doldu. Kızım gülümsüyor, kollarını bana doğru uzatıyor ve yeterince yaklaştıklarında onu kucığıma alıp kendime doğru çekiyorum. Vitya başımın arkasını avuçlayıp beni öpüyor ve sonra kanepenin yanına oturuyor.

"Daha iyi misin?" Mavi gözleri endişe ve kaygıyla üzerimde dolaşıyor ve bu o kadar sevimli ki gülümsememe neden oluyor.

"İyiyim, sadece biraz sabah bulantısı var," diyorum ona. Geçen hafta çok kötü etkilendiğim için, sabahları Samantha ile ilgilenmeyi o üstlendi. Uyandığında sevimli yüzünü görmeyi özlüyorum, ama en kötü mide bulantısı sırasında uyuyabilmek çok yardımcı oldu.

Vitya beni tekrar öper ve elini karnıma koyar. "Annene nazik davran, ufaklık," der bebeğimize Rusça. Vitya'nın babalık rolünü bu kadar kolay benimsemesine hala şaşıyorum. Aile hayatına hemen atladı

ve geriye bakmadı. Farkında olmasa da babama çok benziyor. Artık resmi korumam olmadığı için Luka ve Max ile yakın çalışıyor, ama ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olmaya özen gösteriyor ve önceliğinin Samantha ve benimle ilgilenmek olduğunu açıkça belirtiyor.

"Aklını başına topladığın ve benimle kavga etmeyi bıraktığın için gerçekten çok mutluyum," diyorum ona ve onu güldürüyorum.

"Hiç şansım yoktu ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bana tahammül edemiyormuş gibi davrandığında sana karşı koymak zorundaydım, Sveta. Bana ne kadar tatlı olabileceğini gösterdiğinde sana karşı koymamın imkânı yoktu."

Ona en güzel gülümsememi gösteririm. "Ben her zaman tatlıyım."

"Evet," diye onaylar ve hemen ekler, "tabii iğneni kullanmıyorsan."

Samantha olabildiğince yüksek sesle çığlık atmaya başlayınca ikimiz de ona döndük. Vitya güldü ve onu havaya kaldırdı, sonra yüzünü kendine yaklaştırıp yanaklarından öptü. O tam bir baba kızı ve bu çok sevimli bir manzara. Elimi karnıma koyarak, acaba bir erkek mi yoksa kız mı olacağını merak etmeden duramıyorum. Samantha'nın, yaşça yakın bir kız kardeşi olması ve onunla oynaması hoşuna giderdi, ama aynı zamanda bir erkek çocuğunun ne kadar sevimli olacağını da düşünmeden edemiyorum — babası gibi siyah saçlı ve mavi gözlü.

Başımı kaldırdığımda, Vitya bana en tatlı bakışıyla bakıyor. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Nasıl görüneceklerini, senin gözlerini mi benim gözlerimi mi alacaklarını ve kişiliklerinin nasıl olacağını bilmek istiyorum." Gülüyor ve "Belki ikizlerimiz olur" diyor.

"Aynı anda iki bebek doğurmak istediğimden pek emin değilim," diyorum ona. "Sanırım tek seferde tek bir hamilelik yaşamayı tercih ederim."

Bana göz kırpmıyor. "Bu konuda söz hakkın olacağından pek emin değilim. İçinde kaç bebek büyürse büyüsün, sen harika olacaksın."

Gülüyorum ve parmağımı kaldırıyorum. "Bir tane, Vitya, burada bir bebek var ve artık ikizlerden bahsetmeyi bırakabilirsin."

Samantha, o konuşurken parmağını kemirmek için uzanır. "İki yaşın altında üç bebek olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Hayır, ve hayal etmek de istemiyorum," diye gülerek cevap veriyorum. "Uyandığımızdan yatana kadar tek yapacağımız şey bebek bezini değiştirmek ve kismukla uğraşmak olacak."

Gülümser ve bana bir kez daha göz kırpar. "Diğer şeyler için zaman buluruz. Övünmek istemem ama sanırım hızlı sevişmede oldukça iyi oldum."

Gülüyorum, ama onu düzeltmiyorum. Kesinlikle haklı. Bu adam beni her şeyden daha hızlı tahrik edebiliyor ve ne kadar az zamanımız olursa olsun, beni asla tatminsiz bırakmıyor.

"Sen bir mucize yaratıcısın," diye onaylıyorum, bu da onun gülümsemesini daha da genişletiyor. "Sadece vücudunun neyi sevdiğini biliyorum."

Gözlerimi onun kot pantolonunun fermuarından ayırmıyorum. "Evet, ben de."

"Ah, gerçek ortaya çıktı. Benimle olmanın gerçek nedeni, bacaklarımın arasında sallanan şey."

"Seni çıplak görmeden önce sana aşık olduğumu çok iyi biliyorsun. Bu sadece Vitya paketinin çok büyük bir avantajı oldu ve babam sözünü tutmuş olsaydı ve sen onu kaybetmiş olsaydın, yine de seni sever ve seninle kalırdım."

O gülerek, "Bu çok tatlı, ve bunu asla test etmek zorunda kalmayacağımız için çok mutluyum," dedi.

"Ben de. Sanırım onu kaybetmenin acısıyla senden daha çok ağlardım. Ekstra büyük bir ayakkabı kutusu bulup cenaze töreni düzenledik." "Tanrım," diye inler Vitya, "bununla ilgili şaka bile yapma."

Yaklaşarak onu öpüyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. Samantha bebek gibi konuşuyor ve saçlarımla oynuyor. Vitya, Luka ile bir işi halletmek için ayrılana kadar birlikte oturuyoruz. Dairede yalnızken bana koruma tutmasını engellemeyi başardım, ama bunun tek nedeni Danil ve Niki'nin Vitya'nın telefonundan istediği zaman erişebileceği birkaç güvenlik kamerası takmış olmaları. Yine de endişeleniyor ve daireden asla koruma olmadan çıkmamam konusunda sıkı talimatlar aldım. Gavril, Vitya ve babamın beni koruması için seçtikleri adam ve onunla tanıştıktan sonra nedenini anladım. Bu adamı daha önce hiç görmemiştim, ama Bratva'da yükseliyor ve görünüşe göre sadakatini kanıtlayarak bu iş için ideal adam olduğunu göstermiş. Güvenilir ve saygı duyulan biridir ve kırklı yaşlarının sonlarında olması ve aileme duyduğu sadakatin karısına da uzanması da bir sakınca oluşturmuyor. Onur Gavril için her şeydir ve Vitya, bu adamın bana sınırları aşacak şekilde bakmayacağını bildiği için rahatlamıştır.

Onunla birkaç kez daireden çıktığımda kendimi güvende hissettim. Şapkamı indirdiğimden veya atkımı taktığımdan emin olmuyor, ama

zaten bu tür şeyleri sadece kocamın yapmasını istiyorum. Vitya, SUV'nin torpido gözünde her zaman atıştırma lıklar bulunduğundan emin oluyor, ki bence bu çok tatlı bir davranış.

"Gavril'i unutma," diyor Vitya, Samantha'ya veda öpücüğü verdikten sonra ceketini giymek için durduğunda.

"Tabii ki gitmeyeceğim," diyorum ona. "Endişelenmeyi bırak. Son zamanlarda herhangi bir çardaktan aşağı sarkmış mıyım?"

"Bildiğim kadarıyla yok," diyor, kaşlarını kaldırarak, "ama senin yapamayacağın bir şey değil."

Gülüyorum ve ona yaklaşıyorum. Elimi uzatıp parmaklarımı boynuna doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Kaçmaya çalıştığım günlerim sona erdi," diyorum ona. "Tam da olmak istediğim yerdeyim."

Gülümser ve beni kaldırır, böylece bana veda öpücüğü verebilir. Öpücük yavaş ve derindir ve geri çekildiğinde ilk söylediğim şey, "Çabuk eve gel de başladığın işi bitirebilirsin," olur.

Gülüyor ve popomu sıkıyor. "Anlaştık, *pcholka*. Ben yokken biraz uyu, böylece uyanık kalabilirsin. Bu gece hızlı bir sevişmeden fazlasını istiyorum."

"Sanırım bunu başarabilirim," diyorum ona. "Ama buna değmesini sağla."

Gülüyor ve beni tekrar öpüyor. "Her zaman öyle yapmıyor muyum?"

"Evet," diye kabul ediyorum ve boynundaki ejderha dövmesini öpmek için eğiliyorum. "Her zaman yapıyorsun." Onu tekrar öpüyorum ve kokusunu içime çekiyorum, sonra "Dikkatli ol ve mümkün olduğunca çabuk bana dön," diyorum.

"Olur, bebeğim. Merak etme." Beni yere indirip yüzümü avuçlayarak bir kez daha öper. "Seni seviyorum, *pcholka*."

"Ben de seni seviyorum."

Geri çekilip, kapıyı açmasını izledim. Kapıyı kapatmadan önce bana gülümsedi, sonra ben de kapıyı kilitledim. Kapının diğer tarafında durup, kilidin yerine oturduğunu duyana kadar beklediğini biliyordum.

Samantha'yı kontrol etmek için geri dönüyordum ki kapı çalındı. Kapının yanındaki duvara monte edilmiş küçük ekrana baktığımda, kardeşim elini kaldırıp tekrar kapıyı çalarken bana bakan yüzünü görüyorum. Kapıyı açmak için elimi uzatmadan bile bir terslik olduğunu anlıyorum. Aramızdaki o tuhaf ikiz bağı deli gibi parlıyor, bu yüzden merhaba demek yerine kapıyı açıp "Ne oldu?" diye soruyorum.

Gülümsemeyle endişemi gidermeye çalışır ve kapıyı arkasında kapatır. "Bir şey yok Sveta. Sadece ziyarete gelmek istedim."

Bana hızlıca sarılır ve sonra Samantha'nın mutlu çığlıkları ve bebek konuşmalarına doğru yönelir. Onu görünce gülümser ve deli gibi bacaklarını tekmelemeye başlar. O da güler ve onu kucağına almak için koltuğundan çıkarır.

"En sevdiğim yeğenim nasıl?" diye sorar, ona bir öpücük verip, onu kucağına oturturken oynayabileceği bir avuç oyuncak alır.

"Beni kaçınmayı bırak, Val." Onların yanındaki koltuğa oturup bacaklarını altına kıştırarak ona dönüp bakıyorum. Kolumu kanepenin arkasına dayayıp başımı elime yaslayarak bekliyorum. Uzun süre sessiz kalıyor ama ben yerimden kıpırdamıyorum. Keşke Vitya burada olsaydı da sabrımı görseydi, çünkü bence çok şaşırdı.

Val bana bakar, henüz kelimelere dökmediği her şeyi tanıdık mavi gözlerinde görmemi sağlar ve ben hemen elimi uzatıp onun elini tutarım. Bir şeyden çok endişelendiğini anlayabiliyorum ve sormadan edemiyorum: "Sen ve Yelena'yı biri mi öğrendi?"

"Hayır, ama öğrenmek üzereler," diye iç geçirir ve elimi sıkar, sonraki cümlesiyle beni şok eder. "O hamile, Sveta."

Şaşkınlıktan konuşmıyorum. Ağzımı açıp kapatıyorum, hemen tekrar açıp deniyorum. Hiçbir şey çıkmayacağı belli olunca vazgeçip ona sarılıyorum. Samantha oyuncaklarıyla oynarken, ben her şeyden habersiz kardeşimizi sıkıca sarıyorum. Val bana yaslanıyor ve ben tekrar konuşabilene kadar ona sarılmama izin veriyor.

"Vitya ve ben her adımında yanında olacağız, Val. Her şey yoluna girecek. Sen baba olacaksın, ben de bir kuzenimi kaybedeceğim ama bir yenge kazanacağım."

Kardeşim beni daha sıkı sarar ve yanağıma öper. "En iyi ikizim," diye fısıldar, Samantha küfürünü duymasın diye.

"Bunu sana hayatımız boyunca söyledim."

Samantha huysuzlanmaya başlayınca geri çekilir ve yumuşak bir kahkaha atar. Oyuncaklarından birini sıkarak müzik çaldırır ve ona uzatır. Samantha oyuncuğı uzanıp aldığıında tekrar gülümsemeye başlar.

"O çok korkuyor," diyor Val. "Elbette böyle bir şeyin olacağını planlamamıştık, ama onu seviyorum ve bir gün onunla evleneceğimi ve bir aile kuracağımızı hep biliyordum."

ve bir aile kuracağımızı biliyordum. Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor, ama o annesi ve babasının nasıl tepki vereceği konusunda çok endişeli."

"Kabul etmeyi öğrenecekler," diyorum. "Hepsi öğrenecek." Elini sıkıyorum, gözlerime bakmasını bekliyorum. "Hepsi sevmeyi öğrenecek, Val. Matvey amca ve Alina teyze seni damatları olarak gördükleri için çok şanslı olacaklar. Kimse Yelena'yı senin kadar sevip ona senin kadar bakamaz. Bunu hemen anlamayabilirler, ama anlayacaklar. İlk başta şok olacaklar, ama her şey yoluna girecek. Bu konuda yalnız değilsiniz."

O iç çekip başını geriye yasladı. "Yalnız olmadığımızı biliyorum. Sadece her şeyin böyle olmasını istememiştim." Elini koyu renk saçlarının arasında gezdirip saçlarını dağınık bıraktı ve başını yana çevirip bana baktı. "Yelena'yla görüşmem gerek. Bunu benden başka birinden duymanı istemedim."

"Sadece söyle, biz de orada olacağız," diye hatırlatırım.

"Teşekkürler, Sveta. Ama Vitya dışında kimseye bir şey söyleme, tamam mı? Yelena'nın ne zaman herkese söylemek istediğini bilmiyorum."

"Tabii ki," diyorum. "Asla kimseye bir şey söylemem."

Samantha'ya bir kez daha öpücük verdikten sonra onu oyun koltuğuna oturtup bana dönerek bir kez daha sarıldı.

"Her şey yoluna girecek, Val. Söz veriyorum. Hiçbir şey bu aileyi ayıramaz, kuzen sevgisi bile."

"Sen tam bir pisliksin," diyor gülererek. "Biz akraba değiliz ve bunu çok iyi biliyorsun."

Yukarı bakıp ona gülümserim. "Aynen öyle. İşler çok daha kötü olabilirdi. Sen haberi yaydığında bunu herkese hatırlatacağım."

O da gülümsememe karşılık veriyor, buraya ilk geldiği zamankinden biraz daha iyi görünüyor. "Lütfen, abla."

O gittikten sonra, bana söylediği şeyden başka bir şeye odaklanmak zor oluyor ve Vitya'nın biraz kestirmekle ilgili söylediklerine rağmen, çok gerginim ve kestiremiyorum. Akşamı Samantha ile geçiriyorum, onun gülümsemeleri ve bulaşıcı kahkahalarıyla kafamı boşaltıyorum. Bu, yatma vakti gelip bana uyuyana kadar işe yarıyor. O beşiğine yatırıldıktan sonra, yerinde duramıyorum, bu yüzden dairede dolaşıp duruyorum, sonunda pes edip oturma odasında yaptığımız dağınıklığı toplamaya karar veriyorum ve bir saat sonra Vitya geldiğinde beni böyle buluyor.

"Beni ellerin ve dizlerin üzerinde selamlamana bayılıyorum tatlım, ama böyle değil." Gözleri üzerimde dolaşırken, "Yerde ne halt ediyorsun

" Kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Bu gece seni becerdiğimde dinlenmiş olman gerekmiyor mu, yoksa unuttun mu? Kahretsin, unuttun mu? Tanrım, bu çok iç karartıcı."

Gülerek otururum. "Tabii ki unutmadım. Sadece sabit durmak için çok sabırsızdım."

Yanıma gelip beni kaldırdı. Yüzümü avuçlayarak bana baktı. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

"Yelena hamile," diye patladım, lafı dolandırmaya gerek görmeden. "Tanrım."

"Evet," diye onaylıyorum. "Hiçbir şey söylemememiz gerekiyor. Herkese söyleyecekler, ama Yelena ne zaman söylemek istediğini henüz bilmiyor."

"Zamanı geldiğinde onları destekleyeceğiz," diyor Vitya, bir saniye bile tereddüt etmeden.

Ona gülümserim. "Ben de öyle dedim." Cildinde kurumuş kırmızı noktalar olduğunu fark etmem bir saniye sürer. "O kan mı?"

"Siktir, hepsini sildiğimi sanıyordum." İçini çekip hafifçe güldü. "Kuzenin delinin teki."

"Sasha da orada mıydı?"

Vitya sadece başını sallar ve beni yatak odasına götürür. "Kan işin içindeyse Sasha her zaman oradadır."

Onun beni koridordan geçip, çerçeveli fotoğraflarımızın önünden geçmesine izin veriyorum. Her zamanki gibi onlara bakarken gülümsüyorum. Geleneksel düğün fotoğrafları olmayabilirler, ama onları çok seviyorum. En sevdiğim, Vitya'nın babama ve bana takım elbisesinin cebinden meyve atıştırmalıkları attığı ve arkamızda herkesin güldüğü fotoğraf. Düğün fotoğraflarının arasına Samantha ile çekilmiş fotoğraflarımız da karışmış ve Vitya'nın çerçevelettiği birkaç çizimim de var. Sonuncusu, onu ve kardeşini çizdiğim resim. Evliliğimizi kutlamak için beni dışarı çıkardıktan sonra ona vermiştim. Bu, kocamı birkaç kez suskun gördüğüm anlardan biriydi. Onun için çok acı verici olabileceğinden endişelenmiştim, ama o çizimi çok sevdiğini, kardeşinin hala hayatının bir parçası olduğunu hissettirdiğini söylemişti. O gece, eğer bir oğlumuz olursa, ona Seryozha adını vereceğimize de karar vermiştik.

Vitya, Samantha'nın odasına uğrayarak onun iyi olduğundan emin olur ve ona onu sevdiğini fısıldadıktan sonra kollarını bana dolayarak beni kaldırır ve banyoya taşır. Duşu açar ve beni soyduktan sonra, hiç çıkarmadığı kolyesinden başka hiçbir şey giymeden kendi kıyafetlerini de hızla çıkarır. Gözlerim onun güzel vücudunu tarar

vücuduna bakarken, onun için tasarladığım dövmelelerin artık onun cildinde iz bıraktığını görünce kalbim gururla doluyor. Ben onun her santimini incelerken o sessiz kalıyor, parmakları cildimde dolaşırken bana ateşli bakışlar atıyor, her hafif dokunuşuyla beni kışkırtıyor.

Banyo buharla dolmaya başladığında, "Duşa her girdiğimde, senin bekaretini almayı düşünüyorum, *pcholka*. Bu noktada şartlı bir tepki gibi. Suyu açtığımda sertleşiyorum," diyor.

Gülüyorum ve ellerimi onun kalın penisine doluyorum. "Oldukça eğlenceli bir geceydi," diyorum, onun penisini yavaşça okşarken. Onun derin, erkeksi inlemesi dudaklarımı aralıyor, onu tatmak istiyorum. Yaklaşıyorum, vücudumu kullanarak onu yavaşça duşa itiyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. Kimse için isteyerek dizlerimin üzerine çökmeyi hiç düşünmemiştim, ama Vitya için seve seve çöküyorum. Onun için her şeyi yaparım ve onun da benim için aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Biz bir aileyiz ve aile her şeydir. Gelecek ne getirirse getirsin, onu birlikte kucaklayacağız.

Güçlü elleriyle saçlarımı kavrayan Vitya'yı daha derine alıyorum, dokunuşumla kendini kaybettiğini ve boşalırken adımı mırıldandığını izliyorum. O beni kaldırıp duş duvarına bastırmadan önce bu anın tadını çıkarmak için neredeyse hiç vaktim yok. Islak, heykel gibi kasları bana bastırıyor, vücudumu sabit tutarken bana seksi, yaramaz bir gülümseme atıyor.

"Sıra bende, *pcholka*."

Ve sonra kocam dizlerinin üzerine çöküyor. Güçlü elleri uyluklarımı kavlıyor, ıslak ağzının sıcaklığını hissetmeden önce bacaklarımı genişçe açıyor.

Vitya, benim ona yaptığım gibi bana tapıyor ve ben parçalanırken, güçlü kolları beni yakalayıp güvende tutuyor.

Beni her zaman güvende tuttu ve her zaman da tutacağını biliyorum. Vitya, iki yıl önce o yerde kanlar içinde yattığını gördüğüm anda benim oldu ve kalbim son nefesini verene kadar benim olacak, ama o zaman bile onu bırakmayacağım. Bundan sonra nereye gidersek gidelim onu bulacağım, çünkü ondan ayrılmayı reddediyorum.

"Benim," diye fısıldayarak dudaklarıma öpücük konduruyor, beni kucaklayıp içine girerken, sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi bedenlerimizi birleştiriyor. "Sen benimsin."

Daha fazla katılamazdım.

SON

Okuduğunuz için çok teŖekkrler! Vitaly ve kardeŖlerinin hikayesini kaırdıysanız, kitaplarını [buradan](#) okuyabilirsiniz! Bu seri sırayla okunmalıdır, bu yüzden lütfen Roman'ın kitabı [Paved in Blood](#) ile baŖlayın.

Ücretsiz bonus sahneyi nasıl elde edebileceğinizi öğrenmek için okumaya devam edin!

Amazon'da beni takip edin, yeni çıkan kitapları kaçırmayın! Val'in kitabı yakında çıkıyor!!!

Teşekkürler!

Umarım Vitya ve Svetlana'nın hikayesini beğenmişsinizdir. Hepinizin bu hikaye hakkında ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum!

Vaktiniz varsa, bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Her yorum, kitaplarımın daha fazla kişi tarafından görülmesine yardımcı oluyor, bu yüzden sadece bir yıldızlı yorum olsa bile, benim için gerçekten çok önemli!

Val'in hikayesi yakında geliyor!!!

Haber bültenime [kaydolmak](#) için lütfen [buraya](#) tıklayın.

Yeni çıkan kitaplar, ücretsiz bir roman ve bonus epiloglar hakkında güncellemeler alacaksınız! Zaten kaydolduysanız, [tüm](#) bonus içeriği almak için [buraya](#) gidebilirsiniz!

Asla spam yapmayacağımı, bilgilerinizi paylaşmayacağımı veya sizi çok sayıda e-posta ile bombardımana tutmayacağımı söz veriyorum. Zamanınıza değer veriyorum ve istediğiniz zaman

istediğiniz zaman abonelikten çıkabilirsiniz. 😊

Artık Facebook'tayım! Benimle sohbet etmek, bilgi almak ve yakında çıkacak kitapların tanıtımlarını görmek istiyorsanız, lütfen katılın!

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

Diğer kitaplarımı okumadıysanız ve göz atmak istiyorsanız, aşağıya tıklayın.

Hepsi KU'da mevcut!

[Buradan edinebilirsiniz!](#)

Daha fazla hikaye yolda! Yeni çıkan kitapları kaçırmamak için beni Amazon'da takip etmeyi unutmayın!

Yazar Hakkında

Soyadında da olduğu gibi, Sonja ahlaki açıdan gri, gizli bir altın kalbi olan alfa erkekleri sever. Sevdikleri kadınlara karşı çok hassas olan ve onları korumak için hiçbir engel tanımayan güçlü erkekleri sever.

Çoğunlukla, iyi ile kötü arasındaki sınırların güzel ve seksi bir gri tonuna dönüştüğü karanlık mafya romanları yazıyor.

Aldatma yok ve mutlu sonlar her zaman garantidir!

Ona sonja@sonjagreyauthor.com adresinden ulaşabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

